

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times çoksatan yazarı

JENNIFER A. NIELSEN

HAININ OYUNU

YABANCI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://tr.tamir.org>

HAİNİN OYUNUNDA KAZANMAKTAN BAŞKA ŞANSIN YOK

Kestra Dallisor üç yıldır sürgündeydi ve kendisini çok daha karanlık bir geleceğin beklediğinin farkındaydı ama zalim kral Lord Endrick'in sağkolulu olan babası yüzünden eve dönüş yolunda asilerin ona pusu kurmasını beklemiyordu.

Hayatına karşılık kayıp Olden Hançeri'ni bulmasını söylediklerinde Kestra çoktan plan yapmaya başlamıştı. Asilerden biri olan Simon ise kaderin onları tekrar buluşturmasının sebebini öğrenmeden onu gözünün önünden ayırmayacaktı.

Hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığı Antora'da sırlar birer birer çözülüp hedefler değiştikçe, kim ve ne uğruna savaştıklarını karar vermek zorunda kalacaklardı.

"Sıradaki büyük genç yetişkin çılgınlığı." —*Entertainment Weekly*

"Her ters köşede ağzınız açık kalacak." —*Justine Magazine*

"Eğer kadın kahramanlarınızı öfkeli, erkek kahramanlarınızı korumacı, sadakatleri iki arada kalmış, görevleri karmaşık, nedenleri gizli, yaşamları sırlarla dolu seviyorsanız,

Hainin Oyunu'nu mutlaka okumalısınız.."

—*Fiktshun*

Çeviren: Deniz Arı

www.yabanciyayinlari.com

YABANCI

9 786227 1973359

Yabancı Yayınları

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

ŞİMDİ HAMLE SIRASI SENDE

“2018’in en çok beklenen genç fantastik romanlarından biri.” —*Bustle*

“*Hainin Oyunu* cesur bir kadın kahraman, bir parça yasak aşk ve pek çok ters köşe içeren entrika dolu bir macera sunuyor.”
—*Shelf Awareness*

“Onu tuzağa düşürmeyi amaçlayan komploları bozarak kendi hikâyesinin kontrolünü ele almakta ısrarcı bir kadınla tanışacaksınız.” —*RT Book Reviews*

“Nielsen, hikâye boyunca gerilimi belirli bir seviyede tutarken bir yandan da okuru savunmasız yakalamak konusunda müthiş bir iş çıkarmış. En zor beğenen okurlar bile tatmin olacak.”
—*School Library Journal*

“Kestra benim için tüm zamanların en müthiş kahramanlarından biri. Bir parça büyüyle okuru tamamen ele geçiren bir efsaneye; ilgi çekici bir üçleme için mükemmel bir başlangıca imza atılmış.”
—*Buried Under Books*

“Fantastik ve romantik romanların baş döndüren karışımı.” —*Girls’ Life*

“Bitirdiğiniz anda daha fazlasını isteyeceğiniz, aksiyon dolu bir ilk kitap.” —*Missourian*

JENNIFER A. NIELSEN

New York Times çoksatan listesine girmiş pek çok fantastik romana imza atan Nielsen, eşi ve üç çocuğuyla Kuzey Utah'ta bir dağın eteklerinde yaşıyor. Yağmurlu günlerin kokusunu, sıcak çikolatayı ve eski kitapları seviyor. Boş zamanlarında panikleyip boş zamanlarında yapması gereken şeyleri hatırlamaya çalışıyor.

JENNIELSEN.COM

HAININ OYUNU

Hainin Oyunu
Özgün Adı | *Traitor's Game*
Jennifer A. Nielsen

Yabancı Yayınları | 339

Yayın Sorumlusu | Ece Çavuşlu
Redaksiyon | Elif Nihan Akbaş
Düzeltili | Ece Çavuşlu
Kapak Uygulama ve Grafik | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Kasım 2020, İstanbul
ISBN: 978-625-7973-35-9

Türkçe Çeviri © Deniz Arı, 2020
© Yabancı Yayınları, 2020
© Jennifer A. Nielsen, 2018

Sertifika No: 46603

Bu eser Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanci yayinlari.com – info@yabanci yayinlari.com – www.ilknokta.com

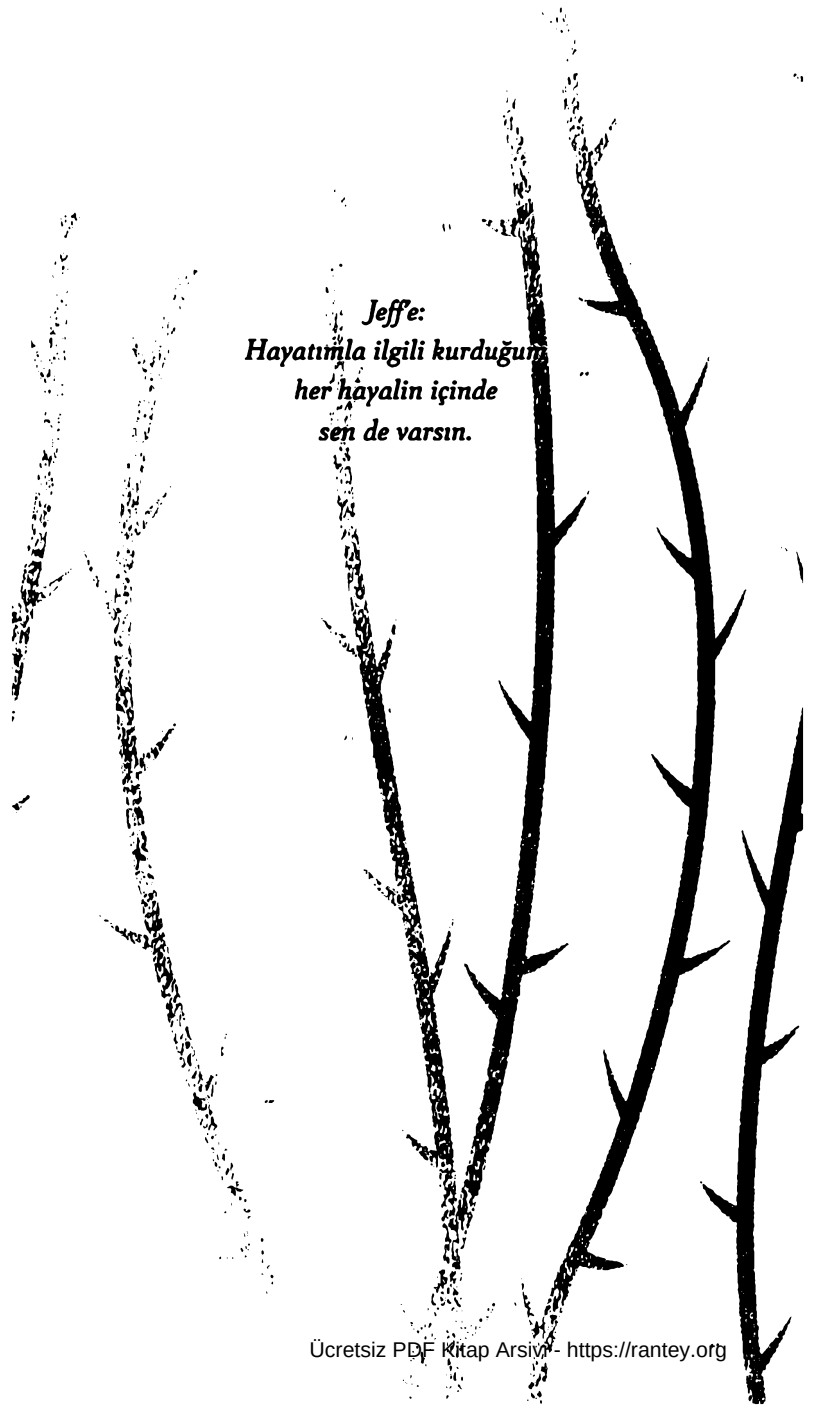
Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06
Sertifika No: 48625

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

JENNIFER A. NIELSEN

HAININ OYUNU

Çeviren
Deniz Arı

*Jeffe:
Hayatımla ilgili kurduğum
her hâyalin içinde
sen de varsın.*

*Galip yoktur hainin oyununda.
Yalnız ayakta kalanlar olur oyun sonunda.
Kandır, yoksa kandırılan olursun.
Ez geç, yoksa ezilen sen olursun.
Oyna... yoksa öldürölürsün.
Şimdi hamle sırası bende.*

• BİR •

K E S T R A

Son üç yıldır ortalarda olmayışımın ardında yatan gerçek, herkesin sandığından farklıydı.

Babamın beyan ettiğinin aksine, sürülmüş değildim. Lav Çayırıları acımasız, toprağında ot bitmeyen bir yerdi ve insanın çıplak ayağıyla bir diken keşfetmesi gibi bir çekiciliği vardı. Ama mutluluğumu babamın politik taleplerine feda etmektense, Lav Çayırıları'nda yaşayıp gitmeyi mutlulukla kabul edebilirdim.

Ülkemdeki pek çok insanın şüphelendiğinin aksine, saklanıyor da değildim. Kaçırılmaktan son anda kurtulduğum o günün ilerleyen saatlerinde Çayırılar'a gönderilmiş olduğum doğrudu ama şimdi Darrow beni korumak için yanımdaydı. Onun sayesinde artık öncekinden daha da güçlüydim.

Terbiyeli bir genç hanımefendi olmayı öğreniyor falan da değildim. Hatta bunun tam tersi söz konusuydu. Nedimem Celia, Darrow'un bana kullanmayı öğretmekten haz aldığı kılıçlar ve disk oklarını bir kenara koyup elime saç fırçası veya dikiş iğnesi almam için elinden geleni yapmıştı. Ama en azından şimdiye kadar, iğnelerle elime verdiğim hasar, bir kılıcın keskin tarafından gördüğüm hasardan çok daha fazlaydı.

İşin gerçeği, Lav Çayırıları'nın nerede olduğunu çok az kişi bilirdi ve bu yüzden burası, kendimi tamamen özgür hissettiğim ilk yerdi. Bıçak kadar keskin siyah taşlardan oluşan bu labirenti keş-

fetmekte özgürdüm. Bilinmeyen Göl'ün kıyısındaki taştan evde oturmak ve çarpık ahşap masada Darrow, aşçı ve Celia'yla yemek yemekte özgürdüm.

En azından o geceye, altı hükümdarlık askeri beklenmedik bir şekilde gelip de babamın eve, Woodcourt'a dönmem için gönderdiği haberi getirinceye kadar.

Neden? Benim tarafımda hiçbir değişiklik olmamıştı ve babam da kesinlikle geri adım atacak bir adam değildi. Ama buna rağmen işte bu gece, emniyetli bir arabanın içinde oturmuş, tekerlerin altında ezilen çakıl taşlarının aralıksız sesini duymazdan gelmeyi başaramadan yol alıyordum. Kendimi kapana kısılmış gibi hissettim.

Hayır, gerçekten de kapana kısılmıştım; bu düşünceyle boğazım düğümlendi. Lav Çayırı'nda hayat güzeldi. Kadim bir yanardağın ara sıra gürlmeleri ve havada asılı, insafsız bir sülfür kokusu dışında, hep birlikte basit bir hayatın keyfini çıkarmaktan mutluyduk. Kuralların az, her gün bana onları nasıl da hayal kırıklığına uğrattığını söyleyen insan sayısının daha da az olduğu bir hayat. Neden eve dönmek zorundaydım ki?

"İyi misin, Kestra? Endişeli görünüyorsun." Arabada tam karşımda oturan Celia, son bir saati parmaklarını birbirine dolayıp durmakla geçirmişti. Gergindi ki bu da pek şaşırtıcı sayılmazdı. Ben de gergindim. Üç yıldan sonra babamla ilk görüşmemin başarısızlıkla sonlanması oldukça olasıydı.

Serpilmekte olan bir çiğdem çiçeği, bir bulut kadar hassas Celia, hizmetimde olmak için fazlasıyla narin bir kızdı. Saçları benimkinden çok daha açık renkte ve doğal olarak kıvrıkcıktı ki bu bende keskin bir kıskançlık hissi doğuruyordu. Ama elbette, Dallisor ailesinden olduğum için, kendimi bir başkasından daha aşağı seviyede hissettiğimi asla itiraf edemezdim.

"Ben iyiyim," dedim Celia'ya. "Sadece bu yolculuğun bitmesini istiyorum artık." Ne kadar süredir bu arabanın içinde mahsurduk? Birkaç saat geçmiş olmalıydı ama taş evi arkada bıraktığımızdan beri, dünyanın yeni bir yüzüyle adım atmış olduğunu keşfetmek de

beni şaşırtmazdı. Aşçı büyük ihtimalle artık yaşlı bir kadındı. Veya *öncekinden* daha yaşlı.

“Bir saat sonra hana ulaşmış oluruz.” Celia sabırlı bir şekilde konuştuğu sürece, bu sabrın eninde sonunda bana da geçeceğine inanırdı. Bense bundan şüpheliydim.

Celia benden sadece iki yaş büyük olsa da bana bir yıldır katlanıyordu ki bu da hizmetimde bulunmuş nedimeler arasında bir rekordu. Önceki nedimem Ibbi üç aydan az dayanabilmişti. Ibbi, Darrow’un benim zorlu karakterimden değil de Lav Çayırıları’nın sıkıcılığından kaynaklandığı konusunda ısrar ettiği “hezeyan nöbetleri” geçirirdi. Bu nöbetlerin kaynağı konusunda ben de Darrow’un şüphelerini paylaşıyordum. Ibbi’nin son nöbeti, uyurken onu iğnelememin ardından yaşanmıştı. Benim hatam değildi. Çok sıkılmışım.

Ama o akşamki sıklıkla, şu andaki can sıkıntım ve bu tekerlekli tabuttan kaçıp gitme isteğimle kıyaslanamazdı bile. Saldırılarından korunmak adına, emniyetli arabaların yan tarafları metalden yapıldı ve kalın camlı tek bir minik pencereleri olurdu. Arabanın çelikten tekerleri yoldaki herhangi bir şeyi ezip geçebilirdi; herhangi bir saldırgan dahil. İçinde bulunduğumuz arabanın tavanının bir köşesinde bir berraktaş asılıydı ama taşın parlaklığını yenilemek için onu ellerimle ısıtsam bile, bu bana içinde bulunduğumuz mekânın darlığını hatırlatmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Bu araba aynı zamanda hayatımın bundan sonra ne hâle geleceğine dair bir sembol gibiydi. Belki de bildiğim ve sevdiğim –beni ben yapan– her şey kısa bir süre sonra son derece güvenli ve münasip, küçük bir dünyaya kısıtılacaktı.

Dayanılmaz bir hayat.

Darrow’un beni anladığından şüphem yoktu.

Zavallı nedimemin bundan önce çokça şahit olduğu türden bir sırtışıla öne doğru eğildim, kilidi açtım ve elimi kapı koluna koydum.

“Araba hareket hâlinde, leydim.” Celia’nın o keskin gözlerinden de hiçbir şey kaçmazdı.

“O zaman düşmesem iyi olur.” Metalden, ağır kapıyı dışarı doğru açtım ve keskin akşam rüzgârı bir anda yüzüme çarptı. Altı-mızdaki toprak yol kuru olmasına rağmen, havada yağmur kokusu asılıydı. Yarım ay geceyi aydınlatmakta pek başarılı değildi ama yolun iki yanında yüksek ağaçlar vardı ve kulağıma çalınan sese bakılırsa yakınlarda bir nehir olmalıydı. Bu da bana Lav Çayırları ile Highwyn’in etekleri arasındaki herhangi bir noktada olabileceğimizi anlatıyordu.

Celia elini koluma koydu. “Garnizon askerleri bunu pek hoş karşılamayacak...”

“Eh, ben de onlardan hoşlandığımı söyleyemem.” Garnizon, Hükümdarlık Lordumuz Endrick’in komutası altındaydı. Bu unvanın sebebi, basit bir “kral” unvanını yeteri kadar haşmetli bulmamasıydı. Lord Endrick’e hizmet etmenin koşullarından biri de, askerlerin kalbinin bir parçasının çıkarılarak yerine Lord Endrick’in gerekli gördüğü durumlarda kontrolü eline almasını sağlayan büyümlü bir demir topun yerleştirilmesiydi. Bu askerlerin lakabı da buradan geliyordu: Demirkalpler. Asla bir iltifat sayılmazdı.

Celia tekrar protestolarına başlamadan önce, ki bunu yapması kaçınılmazdı, kapı çerçevesinde sağlam bir noktayı sıkıca kavradım ve bir ayağımı basamağa attım.

“Darrow!” Sürücü koltuğuna doğru bağırdım.

Darrow benden neredeyse otuz yaş büyüktü ama yarısı yaşındaki birinin enerjisine ve canlılığına sahipti. Nadiren taranan siyah saçları, her zaman düzeltilmeyi bekleyen bir sakalı ve en azından benim fikrime göre, aşçıya karşı romantik hisleri vardı. Lav Çayırları’nı terk edişimle birlikte aşçının da görevinden azat edilmiş olması hiç de adil değildi.

Darrow beni gördüğünde başını iki yana salladı. “Emniyetli arabada olmanın bir sebebi var, Kestra!”

“Şu an içinde olmamamın da başka sebepleri var. Bana elini uzat!”

Darrow güldü ve sonra kayışları bir eline toplayarak sürücü

koltuğundan bana doğru eğildi. “Tekerleklerin üstünden aşmalısın yoksa seni aşağı çekerler.”

Darrow eskiden beni bu tür riskli davranışlardan uzak tutmaya çalışırdı ama kafama koyduğum bir şeyi nihayetinde yapacağımı anladıktan sonra, taktik değiştirmişti. Artık bana aldığım riskler karşısında nasıl hayatta kalacağımı öğretiyordu.

Kapı çerçevesindeki kavrayışımı kontrol ettim ve sonra keskin akşam rüzgârına karşı gözlerimi kırıştıtarak dışarı doğru ilk adımımı attım. Bu iyi bir fikir değildi. Bunu yapmamın sebebi de zaten iyi bir fikir olmamasıydı. Başka hiçbir işe yaramasa bile, bana Lord Endrick’in en yeni yaratığını yakından inceleme fırsatı verecekti: Oropod. Arabayı çeken bu yaratıklar beni büyülemişti. Oropodlar atlardan sadece biraz daha büyüktü ama bir kar sürüngeinin kas yapısına sahiplerdi. Yeşil-desenli deriyle kaplı bedenini iki güçlü arka ayağı ile ittiriyordu. Çayırılar’ı terk etmeden önce, garnizon lideri bu yaratıkların ön pençelerinin dövüşmek veya tırmanmak için nasıl kullanılabileceğini açıklamış, ardından bize sivri dişlerini göstermişti. Sadece yapıp yapamayacağımı anlamak için, hâlâ Çayırılar’dayken oropodlardan birini sürmeyi talep etmiştim. Ama bir oropodun binicisinin kokusuna alışkın olması gerektiği, yoksa onu sürmeye çalışan kişiyi yiyeceği cevabını almıştım. Lord Endrick’in bu yaratıkları bu kadar sevmesinin sebebi de bu olmalıydı zaten.

Celia arabanın camını açtı. “Bu son derece pervasız bir davranış, leydim. Babanız üstünüzde tek bir çizik bulursa, beni öldürür.”

Bu yorumuna gülüp geçme düşüncesiyle başımı çevirip ona baktım. Ama Celia’nın sesi gerçekten endişeli geliyordu ve endişelenmekte haksız sayılmazdı.

Babamın evinden gönderildiğimde henüz on üç yaşında, onun kusurlarının sadece kendi idrak kabiliyetimin yetersizliğinden kaynaklandığını düşünecek kadar küçüktüm. Tüm soğukluğuna karşı onu sevecek ve onun da beni sevdiğine kendimi inandıracak kadar küçük. Üç yılın ardından, şimdi kalbinde bir parçacık olsun sevgi kaldı mı diye merak ediyordum. Babamın kalbi hâlâ atıyordu, yani

içinde hâlâ bir parça insanlık kalmış olmalıydı. Buna karşın, Lord Endrick'in baş danışmanı olabilmek için zalimliğe özel bir yatkınlığı olması gerekiyordu. Babamın Endrick adına yaptığı korkunç şeyleri talimin bile edemiyordum.

Celia bir kez daha bana seslendikten sonra, Darrow'a arabanın içine geri döneceğimi bildirdim. Bu onunla yapmak istediğim konuşmayı da ertelemem gerektiği anlamına geliyordu ama Celia'nın başının benim yüzümden belaya girmesi riskini göze alamazdım.

Ben daha içeri doğru bir adım atamadan, yolun iki yanındaki ağaçlıklardan bir *vuuuu* sesi yükseldi. Başta sesin ağaçların arkasından bir anda uçuşan yarasalardan geldiğini düşündüm ama sonra garnizon askerlerinin haykırırlarını işittim. Sesin kaynağı disklerdi; onlarca disk.

"İçeri gir!" diye bağırdı Darrow, bir yandan dizginlere asılırken.

Dört hükümdarlık askeri arabanın önünde giderek bize eşlik ediyordu. Bu adamlardan üçü disklerin keskin kenarları tarafından ânında biçildi ve fazla uzaklaşmadan dördüncü asker de vuruldu. Arabanın arkasından takip eden iki asker bana başımı eğmemi haykırdı ama ben kırıdayamayacak kadar dehşete düşmüştüm. Saniyeler sonra bu askerler de vuruldu ve oropodlarının üstünden düşerek yere yığıldı.

Korku içime öylesine hâkim olmuştu ki aklımı toplamakta zorlanıyordum.

Garnizonum artık yoktu. Hepsi ölmüştü. Sadece birkaç saniye içinde. Bunu yapan kim olabilirdi? Ve neden?

"Eğil, Kestral!" diye emretti Darrow.

Bu sefer talimata uyarak kapı çerçevesine sıkıca tutundum ve dizlerimi büktüm. Darrow keskin hamlelerle öndeki binicisiz oropodların çevresinden dolaşmakla meşguldü ve bu yüzden kapıyı geri açamıyordum. Bir başka disk saldırısı gelirse tamamen savunmasızdım. Arabamızı hâlâ iki oropod çekiyordu. Bu oropodlar da düşerse yolda kapana kısılrıdık.

Ama bizi tuzığa düşürmek isteyen kimdi ki?

Yıllar önce beni kaçıran Sürülmüşler Klanı, ailemin azılı düşmanlarıydı ve Hükümdarlık tarafından sürgüne gönderilmişlerdi. Tutsakları olduğum ve bir şekilde beni öldürmeyi başaramadıkları dört günün ardından Darrow imdadıma yetişip beni kurtarmıştı ve o günden beri, Sürülmüşlerin geri dönmesi ihtimaline karşı benim hizmetimdeydi.

Ne var ki bu saldırının arkasında Sürülmüşler var gibi durmuyordu. Sürülmüşler bunun gibi ince bir şekilde planlanmış saldırılarla tanınmazlardı.

Bu tür saldırıları yapanlar genelde Koraklardı. Bu düşünceyle kemiklerime kadar ürperdim.

Son üç yıldır *neden* ortalarda olmadığım önemli değildi. Önemli olan, bu süre içinde kimsenin *nerede* olduğumu veya bu akşam eve dönüş yolunda olduğumu bilmiyor olması gerektiği.

Ama ağaçların arkasında saklananlar her kimse, onlar biliyordu. Benden istedikleri şey her neyse, belli ki bunu elde etmek için insanları öldürmekten de çekinmiyorlardı.

Başım ciddi şekilde beladaydı.

• İKİ •

K E S T R A

Darrow bir süredir arabayı hızla ileri sürüyordu ama şimdi yavaşlamaya başlamıştı. Bu iyiye işaret değildi. Başımı cesaret edebildiğim kadar uzatarak arabanın yanından dışarı bir göz attım. Yolun ilerisinde çok sayıda atlı duruyordu ve yüzleri arkadan yükselen ayın ışığını almadığından gölgeler altında gizli kalmıştı. Bu adamlar her kimse, bizden sayıca oldukça üstünlerdi.

Ellerim titriyordu ama onları sabitlemek için çabaladım. Bunu yapabiliirdim. Bunu yapmam gerekiyordu. Bacağımı çevreleyen jartiyerime sıkıştırılmış olan bıçak, işte bunun gibi nedenlerden ötürü oradaydı. Celia bıçak kullanamazdı ama Darrow silahlarla donanmış hâldeydi ve ben de üstüme düşeni yapabiliirdim. Bu kadarının yeterli olması gerekiyordu.

Darrow bana bakarak nerede durduğumu tekrar aklına not etti. “Arabayı yan çevirerek atlaman için yavaşlatacağım.”

“Ya Celia...”

“Bunlar Koraklar. Senin için buradalar.”

Normal koşullar altında Darrow’un gülmesine ve babamın da ciğerinin sönmesine sebep olacak bir küfür savurdum. Ama küfür etmek için doğru bir zaman vardıysa, işte şimdi o andı.

Antora’nın kontrolü için yapılan savaşlar, hep iki aile arasında gerçekleşmişti; Dallisor Ailesi ve artık genel olarak Sürülmüşler adıyla

la bilinen Halderian Klanı. En son savaştan önce bile, Dallisor ailesi sayıca üstün, güçlü bir hâle gelmiş ve birçok kez hükmetmeyi başarmıştı. Şimdi ise basitçe muazzam derecede güçlüydük. Dallisorların hepsi Lord Endrick'e hizmet ederdi. Başlarındaysa babam vardı. Hepsini Lord Endrick'e sadık olan ordularımızla birlikte topluca Hükümdarlık olarak tanınıyorduk. Yurttaşların sevgisinden yoksunluğumuz, onlardan beklediğimiz saygı ve Hükümdarlık olarak hiçbir yere gitmiyor oluşumuzla dengelenmişti. En azından Sürülmüşler yüzünden olmayacaktı bu. Savaştan beri, Sürülmüşler Klanı bize meydan okumak için fazlasıyla zayıf düşmüş ve darmadağın olmuş hâldeydi.

Korak asileri ise ciddi bir endişe kaynağıydı. Bu sıradan yurttaşlar Hükümdarlık'tan nefret ediyordu ve Sürülmüşlerin yeniden organize olmasını beklemekten de sıkılmışlardı. Var oldukları yedi yıl süresince Hükümdarlık, Korak asilerinin sayısını azaltmakta başarılı olamamıştı. Koraklar ülkeyi içeriden hırpalıyordu. Elimde olmadan, benim için de benzer bir planları olup olmadığını düşündüm.

"Koşma zamanı, Kestra!" diye seslendi Darrow.

Kalbim bir dehşet hissiyle sıkıştı. Darrow bana bu gibi durumlarda ne yapmam gerektiğini öğretmişti – yani öğretmiş olduğunu biliyordum ama öğrettiği her neyse, o anda aklımdan uçup gitmişti. Bir yanımda hâlâ üç yıl önceki o zayıf kız gibi hissediyordu. Korkudan donup kalan ve öldürülmeyi bekleyen o kız gibi.

Hayır. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. *Atla. Saklan. Koş ve arkana bakma.* Darrow'un yapmamı istediği şey buydu.

"Atla, Kestra. Şimdi!" Darrow'un telaşlı sesi beni harekete geçmeye zorladı.

Atladım ve yere düşerken yuvarlanmaya çabaladım. Omzum toprağa sertçe çarptı ve dizim bir taşa denk geldi. Ama hızla ayağa kalktım, eğildim ve yolun yanına doğru koşturdum. En yakındaki ağaçlara ulaşmak için kısa bir koşu mesafesi vardı ama bunu başatabilirdim.

Neredeyse aynı anda, bir ses Darrow'a durmasını haykırdı ve

Darrow da bu talimata uydu. Celia arabanın kapısını kapamıştı ama onu koltuğun bir kenarına büzüşmüş, korkudan donup kalmış hâlde hayal edebiliyordum. Darrow ellerini havaya kaldırdı.

“Fazla paramız yok ama olan kadarını almakta serbestsiniz,” dedi Darrow.

Bir ses onu cevapladı. “Bu akşam istediğimiz şey para değil. Koraklar sadece ihtiyaçları olanı çalarlar.” Bir kalp atışı süresince sessizlik oldu. “Veya istedikleri kişiyi.”

Koş.

Bu kelime kalbimin atışı veya kulaklarımdaki çınlamayla birlikte bir şekilde daha da yükselerek beynimde yankılanmaya başladı. Basit kurnazlıklarla, yolun dışında ve ağaçların arkasında bekleyen asilerden kaçınılabirdim. Ama koşup gidersem Darrow ile Celia'ya ne olacaktı? Korakların gaddarlığı ve öldürme hevesleri konusunda çokça şey işitmiştim. Asıl hedefleri benken, hizmetkârlarımı onların eline bırakıp gidebilir miydim?

Eteğimi, bıçağımı aniden çekebileceğim kadar yukarı kaldırdım ve daha iyi görebileceğim bir noktaya doğru iki buklüm ilerledim. Ay ışığı altında sekiz at sayabildim ama bazı atların binicileri ellerinde disk oklarıyla yolun kenarında duruyordu. Kullandıkları bu oklar, Hükümdarlık'ta kullanılanlardan biraz daha büyüktü ve bizim dikey oklarımızın aksine yatay olarak tetiklenmek üzere tasarlanmışlardı. Buna ek olarak, diskler okla bağlantılı bir bohçadan otomatik olarak yaya kayıyordu, ki bu da görece az sayıda asinin nasıl böylesine kapsamlı bir saldırı gerçekleştirdiğini açıklıyordu.

“Arabada kim varsa dışarı çıksın!” Bağırının kim olduğunu göremesem de yolun ortasındaki atın üstünde oturan kişi olduğunu fark ettim.

Celia bu talimata uymak zorunda değildi. Pencereyi kilitler ve kapıyı da sürgülerse, bu adamlar onu dışarı çıkarmakta epey güçlük çekerdi.

Ama yine de arabanın kapısı açıldı ve Celia elleri havada dışarı çıktı. "Lütfen canımı yakmayın. Artık yalnızım."

Artık? Sesli bir şekilde iç geçirmemek için kendimi zor tuttum. Celia bunca süre bana iyi hizmet etmişti ama beyni her zaman tam kapasitede çalışmıyordu.

Ayağında binici çizmesi bulunan ve üzerine tam oturan bir ceket giymiş bir kız atından indi ve Celia'yı kavrayarak oropodların tam önünde onu dizlerinin üstüne çöktürdü. Bıyık altından bir küfür daha savurdum. Oropodlar, Celia'nın kokusunu tanımıyordu. Eğer o yaratıklara çok yakın durursa oropodlar onu ısırmaya yeltenebilirdi.

Oropodlar, Korakların da kokusunu tanımıyordu. Eğer onları koşum takımlarından serbest bırakabilirsem, saldırganlara ne kadar zarar verebilirlerdi? Ama bu durumda Celia'nın sonu ne olurdu?

İkinci bir asi hızlıca arabanın içini kontrol etti ve arabayı saran metalin değeri konusunda bir yorum yaptı. Üçüncü bir asi sandığıma açtı ve içindeki giysilerimi dışarı fırlattı. Sanki demirden bir sandığın içinde, giysilerin arasında kıvrılmış hâlde saklanmak çok dâhice bir fikirmiş gibi.

"Arabadan atlamış olmalı," diye seslendi at üstündeki adam. "Herkes aramaya başlasın!" Sesini biraz daha yükseltti. "Kendi iyiliğin için, Kestra Dallisor, hemen teslim ol!"

Adımı biliyorlar mıydı? Son üç yıl boyunca babamın bile adımı hatırlayıp hatırlamadığını merak edip durmuştum ama belli ki asiler biliyordu. Neden ben? Hedefleyebilecekleri başka Dallisor aileleri veya Hükümdarlık için daha değerli Dallisor kızları vardı. Benim hayatım Koraklar için çok da önemli olmazdı.

Endişelenecek bir sebep daha.

Asiler beni aramak için dağılırken, yoğun dallarının arkasında ay ışığından uzak durabilmeyi umut ederek iki kayın ağacının arasına saklandım. Elim bıçağımı sıkıca kavramıştı. Hazır. İstekli.

İki Korak o kadar yakınımdaydı ki o isyankâr kokularını alabiliyordum. İçlerinden biri hemen hemen Darrow yaşlarındaydı ve saçları anormal beyazdı. Elinde benim kolumdan daha uzun bir tetikli kılıç taşıyordu. Bu silahın Hükümdarlık askerleri dışında

kullanımı yasadışıydı. Silahı kullanan kimse bu kılıcı birine sapladıktan sonra bir tetiğe basarsa, kılıcın iki yarısı ortadan ayrılırdı. Bu silahın insana ölmeden hemen önce çektiği acıyı hayal bile edemiyordum.

Bu adamı biraz uzaktan takip eden ikinci adam ise biraz daha genç ama çok daha kısa boylu ve önceki adamın yarısı kadar zayıftı. Ayağının altında çatırdayan her dalla birlikte durup derin nefesler alarak, dura dura ilerliyordu. Hedefim işte bu adamdı.

Yanımdan geçtiği anda ağaçların arasından fırladım, bir kolunu kavrayarak bıçağımı omzuna doğru tuttum ve aşağı doğru bastırdım.

“Gitmemize izin verin!” diye bağırdım. “Yoksa adamınızı öldürürüm!”

“Nihayet ortaya çıktınız, leydim.” Koraklar adına konuşan adam başını bana doğru eğdi. “Sanıyorum ki sorunuz elinizde öldürebileceğiniz sadece bir adamının olması. Benim elimde ise sizin iki adamınız var. Hesabını siz yapın.”

Darrow ayağının yakınında gizlenmiş, siyah diski önceden yüklemiş bir okla hazırda bekliyordu. Dikkat dağınıklığından faydalanan ok doğru uzandı ama o daha ayağa kalkmadan önce bir asinin gümüş diski Darrow’un midesinde derin bir yara açtı. Darrow, yarısından kanlar akarak iki büklüm yere yığıldı.

Bir çığlık atarak elimin altındaki adamı bıçakladım. Ama istediğim kadar öldürücü bir darbe indiremedim. Asilerin bana da saldırmaları ihtimaline karşın, yere serilmeden önce elimden geldiğince savaşıma niyetli olduğumu gösterir gibi ileri doğru atıldım. Sonra Darrow’un karanlıkta yankılanan iniltisini işittim ve durdum. Arabada yara dağılayıcı tozumuz vardı. Darrow’u ve Celia’yı kurtarabildim. Ama savaşarak değil.

“Bıçağı yere at!” diye bağırdı biri bana. “Yoksa bunu da öldürürüz!” Adam, Celia’nın boğazına bir bıçak dayadı. Celia’nın gözleri korku içinde açıldı.

“Onu bırakın ve sürücümü kurtarmama izin verin,” diye cevapladım. “O zaman ben de bıçağı atarım!”

Biri beni arkadan kavradı ve boğazıma bir bıçak dayandı. “Hayır,” diye tısladı bir ses. “Emir verme zamanı geçti, Prenses. Bıçağı bırak.”

Ayakta kalabilmek için bile fazlasıyla gayret sarf ediyordum. Lav Çayırıları’nda yaşadığım üç yıl boyunca, hep daha maceralı bir hayatın, aşçının akşama ne pişirdiği veya Celia’nın pazardan ne aldığını keşfetmenin ötesinde bir heyecan duygusunun hayalini kurmuştum. Şimdi, tam da o hayalin ortasındaiken, istediğim tek şey o taş eve geri dönmek ve bir kez daha unutulup gitmiş olmaktı.

Bıçağı bıraktım ve gözlerimi kapadım.

Darrow’un üç yıllık eğitimi ve harcanmış bir kaçma fırsatı. Bu benim kendi suçumdu. Artık Korak asilerinin esiriydim.

• ÜÇ •

K E S T R A

Korak, Antora arazisinde bolca bulunan, istenmeyen bir bitkinin adıydı. Sık çalılıklar şeklinde biterdi ve ateşe verilmediği sürece ortadan kaldırılması neredeyse imkânsızdı. Asilerin bu adı seçmesinin sebebi de buydu zaten.

Onlar da istenmeyen bitkiler gibiler, dedim kendi kendime, arkamdaki asi beni at üstündeki adama, belli ki liderlerine doğru ittirirken. Bu adam da sadece istenmeyen bir bitki.

“Dizlerinin üstüne çöksün,” diye emretti lider.

“Hayır!” diye bağırdım. “Önce sürücüme, Darrow’a yardım etmelisiniz. Arabanın içinde bir miktar dağlayıcı toz var. O ölürse, beni de öldürseniz iyi olur çünkü sizinle işbirliği yapmayacağım.” Darrow karanlıkta, arkamda bir yerlerdeydi ve acıyla inliyordu. O sesi duymaya tahammül edemiyordum.

“Diğer hizmetkârın da, kız da elimizde.” Lider eyerinde öne doğru eğildi. “Onun senin için bir değeri var mı?”

“Lütfen sizden istediğimi yapın.” Yalvarmam gerekirse, yalvarmaya hazırdım. “Yardım etmezseniz Darrow hayatını kaybedecek.”

Liderin bir baş işareti vermesi üzerine siyah saçlı bir kız arabanın içine girdi ve bir dakika kadar sonra elinde minik bir toz bohçasıyla dışarı çıktı. Kızın bu tozun nasıl kullanılacağını bildiğinden emin değildim. Toz normalde sadece Hükümet’e sadık in-

sanların erişimindeydi. Kız, Darrow'un yanında diz çöküp yarayla ilgilenmeye başlar başlamaz, lider de atından indi. Çevresindeki adamların çoğundan daha kısa boylu ve zayıftı ama bir güç hissi yayıyordu. Bir noktada sağ bacağının dizden aşağısını kaybetmiş olmalıydı çünkü akıcı hareket etmesine yardımcı olan, içinde tüpler ve çarklar bulunan altın renkli, mekanik bir ayağı vardı. Keskin bakışlı gözlerine, griye çalan kısa sakalına, boynu ve bir yanağı boyunca uzanan yara izlerine bakılırsa, bu adamın hafife alınacak biri olmadığı açıktı.

Arkamda duran asi, kollarımı sırtımda kavuşturdu ve beni öne doğru eğilmeye zorladı. Muhtemelen bir işe yaramayacağını farkında olsam da bu adamlara gözdağı vermeyi umarak elimden geldiğince dik durmaya çalıştım.

"Ben Yüzbaşı Grey Tenger. Korakların lideriyim." Sesi sakın, duygudan yoksundu. Bu da bana pek bir şey anlatmıyordu. "Sen de Kestra Dallisor'sun."

"Fidye peşindeysen, ben bulabileceğin en kötü adayım. Babam beni uzaklarda tutman için bile sana daha fazla ödeme yapar." Babamın Lav Çayırları'ndaki hizmetkârlarıma yaptığı da tam olarak buydu; onlara beni evden olabildiğince uzakta tutmaları için para ödemişti.

"Fidye peşinde değiliz," dedi Tenger. "Ama babanla aranızın çok iyi olmadığını duymak güzel."

Bu ifade gerçeği anlatmakta yetersizdi. "Benden istediğiniz her neyse, Darrow'un elinizde olması sizinle işbirliği yapmam için yeterli. Nedimemi de tutsak etmeniz bir anlamı yok."

"Senin değer verdiğin herkes benim için anlamlı." Tenger saçımdan öne düşmüş bir tutamı kavradı ve bıçağıyla ucundan bir parça kesti.

"Trol," dedim.

"Katil," diye yanıtladı.

"O dediğin sensin, leş kokulu domuz!"

"Tam bir Dallisor'sun. Hep son söz söyleme peşindesiniz." Sa-

çımdan kestiği tutamı ceketinin bir cebine koydu. “Senin nasıl biri olduğunu iyi biliyoruz, hanımefendi. Aptal değiliz biz.”

Alaycı alaycı sırtıttım. “Değil misiniz? Lord Endrick zaten toprağı kanınızla yıkamaya hevesliyken, bir Dallisor kızını öldürürseniz size ne yapmayı planlar dersin?”

Tenger ayağına doğru işaret etti. “Muhtemelen Hükümdarlık’ın yarım bıraktığı işi bitirir.” Espri yapıyorsa bile incelikten yoksundu ve yüzündeki sırıtış bir kurdu andırıyordu. “Ayrıca, Lord Endrick aramızda geçen bu konuşmadan haberdar olduğunda her şey için çok geç olacak.” Ben sessizliğimi koruyunca ekledi, “Baban Henry Dallisor. Hükümdarlık suçlarının destekçisi, masumların katili ve tiran Lord Endrick’in baş yalakası.”

“Babam hakkında bir kelime daha edeyim demel!” Ben babam hakkında istediğimi düşünebilirdim ama son nefesimi vermek pa-hasına da olsa onu düşmanlarına karşı savunmaya hazırdım.

Ne var ki Lord Endrick’i asla savunmaz, savunamazdım. Onu çevreleyen karanlık, elle tutulabilecek kadar koyu ve korkunçtu. Endrick benim doğumumdan kısa süre önce güç kazanmış ama hemen sonra Sürülmüşleri ve onu destekleyen herkesi neredeyse yok etmişti. Antora’nın bir zamanlar onur ve asaleti simgeleyen Kızıl Tahtı, kendisine meydan okuyan herkese karşı demirden bir yumruğa dönüşen Lord Endrick’in tahtı hâline gelmişti. Antoralıların çoğu onun ölümsüz veya ölümsüzlüğe yakın olduğuna inanırdı. Bu türden bir adama hizmet edebilmek için, babamın da aynı derecede güçlü olduğunu ona kanıtlaması gerekmişti. Babam da hizmet-kârlarının herhangi bir zayıflığına tolerans göstermezdi.

Veya kızının. Güçlü olmak zorundaydım. Üstelik şimdi her zamankinden de çok.

Celia hâlâ yakınımda, dizleri üstündeydi. Ona en yakın duran oropod, o yeşil derili başını onun kokusuna doğru eğip duruyordu ama Celia kıpırdamadığı sürece güvendeydi. Biraz daha ileride Koraklar, Darrow’u taşımaya hazırlanıyordu. Yarasının bulunduğu yerde şimdi gümüşü bir çizgi uzanıyordu, yani en azından tozun

nasil kullanıldığını keşfetmiş olmalıydı. Ama bu asiler dikkatli olmazsa, yara her an tekrar açılabilirdi.

“Sürücümle konuşmama izin verin,” diye yalvardım. “Lütfen.”

Tenger izin verdiğini belirten bir işaret yaptı ve hızla koşarak Darrow’un yanında soğuk toprağa diz çöktüm. Yanağına dokunarak ter ve gözyaşları yüzünden cildine yapışan toz toprağı sildim. İçimde bir panik duygusu belirdi. Ya ölürse? Sandığımdan çok daha fazla kan kaybetmişti.

“İyileşeceksin.” Bunu sadece ona kendisini iyi hissettirmek için söylediğimi muhtemelen tahmin edecekti ama bu yalanı duymaya belki de ondan çok benim ihtiyacım vardı.

“Ben iyiyim.” Keskin bir nefes aldı. “Yaram görüldüğü kadar kötü değil.”

Şimdi de o yalan söylüyordu. Ne yapmam gerektiğinden emin değildim. İçim korkuyla dolmuş ve boğazım düğümlemişti.

Darrow koluma dokundu. “Beni dinle. Bunu atlatacaksın, Kestra. Akıllı ol. Güçlü ol.”

“Hayır. Ben yapamam...”

“Senin hakkında korkunç şeyler söyleyecekler. Onlara kulak asma. Ayrıca senden ne isterlerse istesinler... onlara yardımcı olma.”

Gözlerime yaşlar doldu ve Darrow bulanıklaştı. Bu da o anda istediğim son şeydi. Onun yüzünü görmeye ve onu bu bulanık hâlden çok daha net bir şekilde hatırimda saklamaya ihtiyacım vardı. “Onlara yardımcı olmazsam seni ve Celia’yı öldürürler!”

“Küçük bir bedel... Antora’yı kurtarmak için.” Darrow’un solukları seyrekleşmişti ve her soluğu ona acı veriyordu. “Seni Henry Dallisor’un sevmesi gerektiği gibi sevdim. Çok üzgünüm...” Bilincini kaybetmek üzereydi ki bu da beni dehşete düşürmüştü. Göğsü hâlâ inip kalksa bile hayatını kaybetmekte olduğunu hissedebiliyordum. Devam etmeye çabaladı ama önceden beni tutsak alan asi, beni merhametsizce tutarak ayağa kaldırdı. Ya da daha doğrusu, bu hareketi yüzünden ona asla merhamet göstermeyecektim. Ya Darrow ölürse? Ya bu onunla geçirdiğim son dakikaysa ve

bu hayvanlar onun cümlesini bile tamamlamasına izin vermemiş olurlarsa?

Tenger, Darrow'un etrafındaki adamlara seslendi: "Onu bizim arabanın arkasına koyun. Hizmetkâr kızı da alın."

"Kestra!" Celia bir asi onu kollarından kavrayarak karanlığa doğru çekiştirirken bağırdı. "Yardım et, Kestra!"

Cevap vermek için dudaklarımı araladım ama ağızımdan hiçbir ses çıkmadı. Birkaç saniye içinde Celia'yı görüş alanımın dışına sürüklemişlerdi bile. Ne var ki hıçkırık seslerini hâlâ işitebiliyordum ve her hıçkırığı yüreğimi dağlıyordu. Darrow'u kollarından ve ayaklarından tutarak kaldırdılar. Öyle bir yarası olan biri için zalimceydi bu. Darrow onların umurunda bile değildi. Az sonra adamların arasında yalnız kalmıştım.

Tenger arkamda duran asiye seslendi. "Üstünde başka silah var mı diye kontrol et, Simon ve elini çabuk tut."

"Hayır!" Debelenerek serbest kalmaya çalıştım ama bu asi –Simon– ve kılıcı bana geçit vermedi. "Buna nasıl cüret edersin?"

"Cüret mi?" Tenger bıçakladığım adamı işaret etti. Darrow'un yarası ile ilgilenen kız tozun son parçalarını bu adamın yarasına dökmekle meşguldü. Benim tozum. Tekrar ihtiyaç duyması hâlinde Darrow'un hayatını kurtarabilecek olan tozum. "O adamın adı Pell ve sen onu bıçaklayıncaya kadar, bu geceki planımın önemli bir parçasıydı. Kendini bizden iyi sanma, hanımefendi. Leydinin üstünü arayın."

Simon bana arkamı dönmemi emretti. Geriye döndüğümde, Simon'ın benden çok da büyük olmadığını fark ederek şaşırdım. Belki on yedi veya on sekiz yaşlarındaydı. Saçları benimkinden biraz daha koyu bir kahverengiydi ve yanları oldukça kısa kesilmiş, üstleriye biraz daha uzun bırakılmıştı. Alnına düşen tutamın yerinde durmak bilmeyen inatçı bir tutam olduğunu tahmin ettim. Bu genç eğer bir Korak asisinden daha farklı bir konumda olsaydı, güçlü ve belirgin çene hatlarıyla birlikte çekici biri olarak değerlendirilebilirdi. Hakkını vermem gerekirse, kalın kaşlarıyla daha da belirgin hâle

gelen kahverengi gözleri oldukça güzeldi. O gözlerde bana tanıdık gelen bir şey vardı ama ne olduğunu bir türlü çıkaramadım. Ama eninde sonunda bulacağımdan şüphem yoktu.

Simon üstümü arama konusunda tedirginlik duyduğunu açıkça belirten bir şekilde elini kaldırdı ve ben de onu utandırmayı umarak ona elimden geldiğince dik bir bakış fırlattım. En kolay noktadan, bileğime sarılı deri bileklikten elimin üstü boyunca uzanarak üç parmağımdaki yüzüklere bağlanan aksesuarımı kontrol etmekle işe başladı.

“Bu nedir?” diye sordu.

“Sadece aksesuar. Başka bir şey değil.” Bu belki de akşam boyunca söylemek zorunda kalacağım bir sürü yalan arasında en büyüklerinden biri olduğu için, inandırıcı olmam gerekiyordu. Bu eldiven, kılıç kullanmayı öğretmeye başladığı ilk günlerde Darrow’un bana verdiği bir armağandı. Daha önce kendisi kullanmıştı ama onu nereden bulduğunu hiç açıklamamıştı. Kavrayış eldivenleri, Lord Endrick’in büyüyle donanmış nadir eşyalardandı ve takan kişiye normalden fazla bir güç bahsettikleri için oldukça değerli bir eşya olarak kabul edilirdi. Simon’ın bundan haberi olmamasını umdum.

Simon homurdandı. “Kavrayış eldivenini basit bir aksesuar olarak yorumlamak sadece Dallisorlara özgü olsa gerek.”

Yani biliyordu. Ben içimden küfrederken Simon bağları çözerek eldiveni gevşetti ve bileğimden çıkardı. Eldiveni Tenger’e fırlattı. Tenger bir saniye sonra eldiveni kendi bileğine geçirmeye başlamıştı bile.

Simon, muhtemelen batırılacak kadar sivriltilmiş gizli tokalara karşı, işe saçlarımı kontrol ederek devam etti. O tür tokalardan kullanmıyordum ama bu akşamdan sonra, birkaç tane sipariş etmeyi planlarım arasına koydum. Ardından pelerini geriye itirdi ve kaba ellerinin cildime temas ettiğini hissettim. İçinde bulunduğum giysi, içliğime ait iki askı dışında omuzlarımı tamamen açıkta bırakıyordu. Simon askıları es geçerek ellerini kollarımda gezdirdi.

Sırtım ile vücudumun iki yanını da es geçti. Korsemin kumaşı o kadar ince ve dardı ki, herhangi bir silahı altına gizlemek neredeyse imkânsızdı.

“Bundan keyif alıyor musun?” Ses tonum duygularımı yansıtacak şekilde yakıcıydı.

“Bir ayının üstünü aramayı tercih ederdim.”

“Ben de öyle. Bu saldırıdan haberim olsaydı, yanımda bir tane getirirdim.”

“Ama haberin yoktu çünkü sizden daha akıllıyız.” İlk defa doğrudan gözlerimin içine baktı. Gülümsemesi zaferinden duyduğu gururu yansıtıyordu. Kibri. Ama infazı sırasında aynı gülümsemeyi takınabileceğini hiç sanmıyordum. Sonra çizmelerimi işaret etti. “Çizmelerini çıkar.”

“Sen çıkar.” Doğru pozisyona girerse ona güzel bir tekme savurmam işten bile sayılmayacaktı.

İşte o anda o aşinalık hissi tekrar zihnime doldu. Ben ufak bir çocukken tanıdığım bir Simon vardı. O çocuk bir hizmetkâr olarak Woodcourt’ta yaşıyordu ve çevremde benim yaşıma yakın az sayıda çocuktan biriydi. Arkadaş değildik; babam buna asla müsaade etmezdi. Ama... arkadaşa yakındık. Ama bunların bir önemi yoktu. Karşımdaki genç, o çelimsiz çocuk olamazdı. Bu imkânsızdı. Değil mi?

Simon kaşlarını çatarak önümde eğildi ve çizmelerimin bağlarını, içine parmaklarını sokup silah araması yapabileceği kadar çözdü. Bu son kısmı vakur bir şekilde atlatmaya niyetli bir hâlde dişlerimi sıktım. Sonra ellerini eteğimin üstünden, her iki bacağımı da kontrol edecek şekilde gezdirdi. Önce sol bacağım, sonra sağ. Sağ baldırıma geldiğinde durakladı.

“Bu da ne?”

“Bir silah değil.”

“Ama altında bir silah olabilir. Çıkar ve bana ver.”

“Bu çok yakışsız bir istek.”

“Ya kendin çıkarırsın ya da ben çıkarırım. Karar senin, prenses.”

Karar benim mi? Bu tıpkı asılarak veya kafası uçurularak ölmek arasında karar vermek gibi bir şeydi. Adamotunu mu yoksa ağıotunu mu tercih ederdim? Koraklar hakkındaki hislerim kine mi daha yakındı yoksa nefrete mi?

Sırtımı asilere döndüm, eteğimi ancak yeteri kadar yukarı kaldırarak jartiyerimi aşağı indirip çizmemin üstünden çıkardım. Demiri eritecek türden bir bakışla onu Simon’a uzattım. Hâlâ korku içindeydim –korkmamak aptallık olurdu– ama artık öfkem korkuma baskın geliyordu.

Simon doğruldu ve üstümde hiçbir silah bulmadığını raporlarken jartiyeri de Tenger’e uzattı. Belki o anda üstümde bir silah yoktu ama mümkün olan en kısa sürede bu durumu değiştirmeyi planlıyordum.

O an geldiğinde de ilk hedefimin kim olacağı çoktan belliydi.

Babamın elinde fırsat varken bir şekilde öldürmekte başarısız olduğu o çocuk.

• DÖRT •

K E S T R A

Silahsız olduğum konusunda tatmin olan Tenger jartiyerimi ceketinin cebine koydu ve sonra arabama doğru işaret etti. “İstersen bu konuşmaya aramızda devam edelim.”

Onunla yalnız olmak mı? Mideme bir sancı girdi. “Sadece seninle arabaya girecek değilim.”

“Gireceksin, leydim.”

Simon kolumu kavradı ama debelenerek bir elimi serbest bırakmayı başardım ve yüzüne doğru bir darbe savurdum. Darbe çenesinin yan tarafına gelmiş, umduğum kadar zarar vermemişti. Bu hamle sırasında çizmelerimin bağcıklarına ayağım takıldığı için yere düştüm ve çevredeki bütün asilerin kakhahalara boğulmasına neden oldum.

Yüzümün utançla kızardığını hissederek başımı eğdim ve sağ çizmemin bağcıklarını bağlamaya başladım. Simon da liderin emriyle sol çizmemi bağlamaya koyuldu.

“Beni tanıyor musun?” diye sordum ona.

Hiçbir tanıma belirtisi göstermeden aynı soruyu bana yöneltti. “Sen *beni* tanıyor musun?”

“Simon...” Tam adı bir anda aklıma geldi. “Hatch.” Simon şaşkınlıkla başını kaldırıp bana baktı. “Normalde ölmüş olman gerekiyordu. Babam asılmanı emretmişti.”

“Baban on bir yaşındaki bir çocuğun asılmasını emretti.” Simon

öfkesini saklamak için hiç çaba sarf etmedi. “Sadece on bir yaşındaydım. Bunu bir düşün, prenses.”

Ben bir prenses değildim ve o da bunun farkındaydı. Bu türden sözlerle beni alçaltmaya çalışıyorsa bu hiç gerekli değildi. Zaten yeterince alçalmıştım.

Çizmelerim bağlandıktan sonra Simon ayağa kalkmama yardımcı olmak için elini uzattı ama emirlerine uymadığımda ne olacağını görmek için onu reddettim.

“Arabaya ya kendi ayaklarınla gidersin ya da seni sürükleyerek ben götürürüm,” dedi Simon. “Hangisi olduğu umurumda değil.”

Tekrar Celia ve Darrow’u görebilmek için bakındım ama her ikisi de görüş alanımın dışına götürülmüştü. “Hizmetkârlarımın hayatları konusunda güvence istiyorum,” dedim Tenger’e.

Tenger elini rahatça sallayarak talebimi savuşturdu. “Sürücünün yaralarına bakabiliriz veya onu basitçe yol kenarına terk edebiliriz. Karar bize ait. İşbirliğine direnirsen, nedimenin de canını yakmaktan çekinmeyiz. Sakın bize oyun oynamaya kalkışma.”

Onlara oyun oynamaya *kalkışmak* gibi bir niyetim yoktu; bunu başarmam gerekiyordu. Ama Celia ve Darrow’un hayatlarını tehlikeye atacak kadar açıkça yapamazdım bunu. Ayağa kalktım ve Darrow’un yere serildiği noktanın yakınından geçtik. Yerde topaklanmaya başlayan kanının kokusu birden öğürmemeye sebep oldu.

Daha önce kaçmalıydım. Belki öyle yapsaydım Darrow ile Celia’yı bırakıp sadece benim peşime düşerlerdi.

Ya da belki beni takip etmeden önce ikisini de öldürürlerdi. Hizmetkârlarım en azından şu anda hayattaydılar ve hayatta kalmaya devam etmelerini sağlamam gerekiyordu. Bunu aklımdan hiç çıkarmamalıydım.

Arabanın içine önce Tenger girdi ve sonra benim de içeri girmeme yardımcı olmak için elini uzattı. Yardım elini kabul etmedim ve içeri kendi başıma girdim. Simon kapıyı arkamızdan kapamaya yeltendi ama Tenger ona, “Hayır, senin de içeri girmeni istiyorum,” dedi.

Simon hafifçe homurdandı ama sonra benim arkamdan içeri girdi. Arka sıranın ortasında oturan Tenger'in tam karşısına geçerek oturdum. Celia ile benim sadece dakikalar önce oturduğumuz yerlere. Simon hemen yanıma oturdu ve tekrar kolumu kavradı.

Kolumu hızla kendime çekerek tutuşundan kurtuldum. "Arabanın içinde nereye kaçacağımı sanıyorsun, embesil herif?"

Bu sırada, Tenger elini berraktaşa sürterek taşın parlaklık verecek kadar ısınmasını sağladı. Berraktaşın ışığı Tenger ile Simon'ın yüzlerinde keskin ve tehditkâr gölgeler oluşturmaktan başka bir işe yaramamıştı. Bense tam tersi bir taktik izleyerek, hayatıma girip çıkmış bütün mürebbiyeleri dehşet içinde bırakan o duruşumu aldım ve sırtım iki büklüm olacak şekilde oturarak Antora'nın en az tehlikeli kızı izlenimini vermeye odaklandım.

Tenger ellerini kavuşturdu. Kavrayış eldiveni elindeyken, kazara sol elini sıkarak koparmasını umut ettim. Ama şansım yaver gitmedi. Bunun yerine, Tenger öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerinin üstüne yerleştirdi. "Highwyn'de son görüşüşünün üstünden üç yıl geçti. Neden oradan uzaklaştırıldın?"

Ağzımı açtım ve bir an için ona küfürle cevap vermeyi düşündüm. Ama sonunda, bu bana kendimi iyi hissettirse bile, küfür etmenin durumuma herhangi bir olumlu etkisi olmayacağına karar verdim.

"Mutlaka sen de biliyorsundur ki," dedim. "Sürülmüşler tarafından kaçırılmıştım."

"Onlar Halderianlar."

Çenemi sıktım. "Onlar Sürülmüşler. Savaşı kaybettiler ve beraberinde o adı taşıma hakkını da."

"Onlardan bahsederken Halderianlar adını kullanacaksın yoksa kalbinin göğsünden sürülmesini sağlarım."

"Kalbimin olduğu yerde kalmasını tercih ederim, teşekkürler." Öfkemi yatıştırmak için uzun bir nefes aldıktan sonra ekledim, "Halderianların elinden kaçtıktan sonra, kendi iyiliğim için ve korumaya altına alınmak adına uzaklaştırıldım."

Fiziki görünüş olarak –Darrow basitçe “anlayabildiğini” iddia etse bile– Halderian Klanını benim ailem veya diğer Antoralılardan ayıran pek bir şey yoktu. Dallisorların çoğu Halderianların zayıf ve beceriksiz olduğuna inanırdı. Halderianlar ise benim ailemi paranoyaklık ve gaddarlıkla itham ederdi. Ben gerçeğin ortalarda bir yerde olduğuna inanıyordum. Dallisorlar zalimdi çünkü Lord Endrick’in onlardan talebi buydu. Halderianlar da kesinlikle zayıf sayılmazdı. Bunu şahsen tecrübe ederek öğrenmiştim.

İçerdiği had safhada gaddarlık yüzünden Yıkım Savaşı olarak adlandırılan o savaştan bu yana, beni kaçırma eylemi Halderianların Dallisorlara karşı düzenlediği ilk büyük hamleydi. Yıkım Savaşı başladıktan sonraki aylar içinde, Kral Gareth’in liderliğindeki Halderianlar savaşı neredeyse kazanacak gibi görünmüştü. Tahtı ele geçirmek için son bir çare olarak, Dallisorlar akla hayale sığmaz bir hamleyle, o güne dek Gözcü Dağları’ndaki evlerinden neredeyse hiç ayrılmamış Endreanlarla işbirliğine girmişti. Endreanlar sayıca az olsalar da savaşın gidişatını değiştirecek bir niteliğe sahipti: Büyü. Endrick aralarında en güçlü olandı ve o sırada kimsenin haberi olmasa da, Dallisorların basitçe savaşı kazanmasından çok daha başka bir planı vardı. Savaş sona erdiğinde, ailem de dahil olmak üzere Antora’nın tamamına hükmetmeye niyetliydi. Endreanlar savaşa dahil olduktan sonra, Halderianlar yıkıma uğratılmış, Kral Gareth ortandan kaybolmuş ve sağ kalan az sayıda tebaası ya oraya buraya dağılmış ya da Antora’nın ücra köşelerinde sürgün hayatı sürmeye zorlanmıştı. Sürülmüşler adını almalarının sebebi de buydu. Artık bir Halderian olmak, ölüm cezasına eşdeğerti. Ya da en azından, beni üç yıl önce kaçırmanın ödediği bedel buydu. Babam bunun böyle olmasını sağlamıştı.

“Neden seni hedef aldılar?” Tenger’in sorusu komik bir vakit kaybından başka bir şey değildi.

Eşit derecede saçma bir cevabı hak ediyordu. “Varlığımdan ke-yif aldıkları için. Partilerin aranan ismiyimdir.”

“Buna şüphem yok.” Tenger’in gülümsemesi yapmacıktı. Veya

belki de Tenger'in kendisi yapmacıktı. "Belki bizim de burada olmamızın sebebi budur."

"Ne var ki parti bitince insanlar beni kaçırdıklarına pişman olmaya meyilliler. Bu suç yüzünden kırk Halderian infaz edildi."

"Kırk *insan* infaz edildi," dedi Simon. "Bazıları Halderiandi, bazıları ise asiler veya asilere sempati duyanlar. Bazıları ise sadece yanlış yerde yanlış zamanda bulunan masum vatandaşlardı."

"Aralarında masum kimse yoktu," diye direttim. "Bu bir Korak yalanı."

"Nereden biliyorsun?"

"Babam bana öyle söyledi..."

"Sen nereden *bilebilirsin ki*?" Simon sesini yükseltti. "Darağacında asılanların yüzlerine bizzat baktın mı? Hikâyelerine, savunmalarına bizzat kulak verdin mi? Sen bu konuda hiçbir şey bilemezsin çünkü infazlar gerçekleştiği sırada çoktan uzağa gönderilmiştin."

Gözlerimi indirdim. Söyledikleri doğruydu.

Kaçırılma olayı annemin ölümünden birkaç gün sonra, daha cenazesi bile kaldırılmadan, Woodcourt Malikânesi onunla vedalaşmaya gelen yüzlerce insanla dolduğu sırada gerçekleşmişti. Ben Sürülmüşlerin elinden kurtulduktan sonra babam yüzüme bile bakmamıştı. Matem sürecinin bu şekilde bozulmasından beni sorumlu tutmuş ve Woodcourt Malikânesi'nden derhal uzaklaştırılmamı emretmişti. Eğer "kaçırılacak kadar dikkatsiz olmak" benim suçumsa, kırk insanın ölümü de benim suçum sayılırdı.

Babam Lav Çayırıları'na gönderilmemin sebebinin aynı zamanda geriye kalan Halderianlardan veya bu kaçırılma olayını Dallisorların zayıfladığına işaret olarak görebilecek asilerden korunmam için olduğunu da belirtmişti. Ama asıl sebebin bu olmadığını anlamıştım. Babam sadece evinden ayrılmamı istemişti. Annem sağken, onun etkisiyle bana her zaman tolerans göstermişti ama hepsi buydu. Annem basit bir kış gribine yenik düşmüşken, benim bir kaçırılma olayından sağ kurtulmuş olmam benden nefret etmesine sebep olmuştu.

Tenger devam etti: "Peki baban neden şimdi seni eve geri çağırdı?"

"Beni özlemiş olmalı." Gerçekle uzaktan yakından alakası yoktu ama eğer şüphelerim doğruysa, asıl sebep çok daha kötüydü. Evlilik. Babamın krallıktaki yerini güçlendirecek, muhtemelen buruş buruş bir ihtiyaçla siyasi bir evlilik. Bundan daha itici ne olabilirdi ki?

Sözlerimin ardından Simon alaycı bir şekilde kıkırdadı. "Sana bizimle işbirliği yapmayacağını söylemiştim."

"Yapacak." Tenger önde doğru eğildi. "Ondan istediğimiz her şeyi yapacak."

"Peki istediğiniz nedir?" diye sordum. "Çünkü bir gün bu yaptığınızın farkına varılacak ve Lord Endrick bu diyarlardaki binlerce insanın önceden yaşadığını size de yaşatacak, sizi yıkıma uğratacak. Siz Korakların hepsini yok ettikten sonra, nihayet tekrar barış ve huzura kavuşacağız."

"İnsanları yıkıma uğratarak onlara boyun eğdirmek barış değildir, leydim." Tenger'in burun delikleri öfkeyle genişledi. "Lord Endrick'in Kızıl Taht'taki günleri sayılı."

Burnumdan soluyarak güldüm. Antora'daki herkes gibi ben de Lord Endrick'ten korkardım ama gücünü hafife almak için de aptalın teki olmam gerekirdi. Lord Endrick alt edilemezdi. Öldürülemez ve hatta yaralanamazdı bile; özellikle de Koraklar tarafından. Koraklar, Lord Endrick için, en hafif tabirle, pireler gibiydi. Sürekli rahatsızlık veren ama er ya da geç parmaklarının arasında ezip geçeceği böcekler. Geç olmasındansa yakın zamanda olmasını da tercih ederdim.

Korakların benden daha büyük bir hedefi varsa ve bu konuda işbirliğime ihtiyaçları varsa, bunu kabul edemezdim. Darrow bana bu konuda yalvarmıştı. Ama işbirliğinde bulunmazsam, o ve Celia hayatını kaybedebilirdi.

Elimden gelebilecek en iyi şey, onları bir şey istememeye ikna etmektir. "Endrick sıradan bir adam değil. İsterseniz ona karşı yüz

bin kişilik bir ordu öne sürebilirsiniz. Bunun size hiçbir faydası olmaz.”

“Henüz olmaz, leydim. İşte sen de burada devreye giriyorsun.”

İstemsizce doğruldum ve başımı elimden geldiğince hızlı hareketlerle iki yana salladım. “İstedığınız şey mümkün değil.”

Tenger bana doğru eğildi. “Mümkün ve senden istenileni yapacaksın. Koraklar, Kızıl Taht’a Endrick’in yerine kimin oturacağına henüz karar vermedi ama biri onun yerine geçecek.”

“Bunu denediğiniz için asılacaksınız.” İyice anladığından emin olmak için başımı Simon’a doğru eğdim. “Hepiniz.”

“Bunu daha önce de söylemiştin.” Tenger muhtemelen aynı tehdidi, kilise çanlarının çalışı kadar sık işitimişti. “Tahmin ediyorum ki infazıma sen de eşlik edeceksin.”

“İnfazcıya gerekli talimatları vermekten memnun olurum.” Sesim buz gibiydi. Bu türden sözler sarf edebilme kapasitesine sahip olduğumu keşfetmek beni de korkutmuştu. Belki de sandığımdan daha fazla Dallisor’dum çünkü ağzımdan çıkan her kelimeyi gerçekten de kastederek söylemiştim.

Tenger tehdidime gülümseyerek cevap verdi. “Bizi hayal kırıklığına uğrattırsan, hizmetkâr kız ve sürücünün infazını da biz benzer bir şevkle gerçekleştiririz. Sana bu konuda garanti verebilirim. Şimdi, Olden Hançeri hakkında neler biliyorsun?”

Mideme kramp girdi ama endişemi yüzüme yansıtmamaya çalıştım. Korakların bu hançerden haberi varsa, o zaman hain planlarını gerçekleştirmek için gerçekten de benim yardımına ihtiyaç duyacaklardı. Beni de kendileri gibi bir hain konumuna düşürmek istiyorlardı. Eğer dikkatli olmazsam, kendimi onlarla birlikte daracığında bulabilirdim.

• BEŞ •

SIMON

Kestra'nın beni hatırlamaması gerekiyordu. Aradan geçen altı yılda çok değişmiştim.

Küçük bir çocukken, Dallisor ailesine hizmet etmiş ve karşılığında hor görülmüş, acınası bir durumda yaşamış ve açlık sınırında bir ücrete tabi olmuşum. O zamanlar çelimsiz bir çocuktum ve yanmadıkları zamanlarda bir sürüngen gibi şömine bacalarına girip temizlik yapardım. Büyümeye başladığımda, beni minyon bırakma umuduyla yetersiz gıda vermişlerdi.

Hizmette bulunduğum yıllar boyunca Kestra'nın farklı olduğunu düşünmüştüm. Woodcourt'un koridorlarında vahşi bir hayvan yavrusu gibi dolanıp durmasını keyifle izlerdim. Ancak mürebbiyesi onu azarladığında veya babası yaklaşırken sırtını dikleştirir, üstüne bir çekidüzen verirdi. Yatak odasında yamuk yumuk şekilli taşlardan garip, gizli bir koleksiyonu vardı ve hatta bir keresinde bana o taşlardan en çok sevdiğini, hilal şeklinde sarı renkli bir taş parçasını göstermişti. Gülüşü o kadar gözalcıydı ki bazı günlerde... en kötü günlerimde sadece o gülüşü görebilmek için yaşıyordum. Kimseye söylemesem de, onu arkadaşım olarak düşünmekten hoşlanırdım.

Ne kadar da yanılmıştım.

Babasının zindanlarına sürüklendiğimden beri ilk kez bu gece gördüm Kestra'yı. Beni suçlayan oydu ve ben masumiyetimi id-

dia ederken gözünü bile kırpmamıştı. Tek isteği babasını memnun etmekti ve görünüşe göre bu memnuniyet için ödenmesi gereken bedel de bendim.

Her nasılsa zindanlarda hayatta kalmayı ve daha da inanılmazı, kaçmayı başardım. Ama bugüne kadar hâlâ içimde yanmaya devam eden acı bir öfke vardı. Sonraki birkaç dakikayı daha onun yanında geçirmem için bana güç verecek kadar yoğun bir öfke.

Tenger, Olden Hançeri hakkındaki sorusunu iki defa daha tekrarladı ama Kestra'dan alabildiği tek yanıt, sanki hiçbir şey işitmemiş gibi boş bir bakıştı. Bu Kestra için sadece bir oyundu. Eskiden babasına karşı da oynadığına sıkça şahit olduğum türden bir oyun. Ama bu geceki oyun basit bir yemek cezası veya eline değnekle vurulmasıyla sonuçlanmayacaktı.

Tenger'in işaretiyle birlikte, uyarı olarak Kestra'nın kolunu sıktım. Yüzbaşı'nın sessizliğe tahammülü yoktu ve Kestra'nın işbirliğini reddetmesinin sonucu kimsenin hoşuna gitmezdi. Özellikle de kendisinin.

"Olden Hançeri bir efsane," dedi Kestra sonunda. "Büyülü bir bıçağa inanmaktansa uçan ineklere inanmayı tercih ederim."

Tenger'in boynundaki bir damar şişiverdi. Bu daha önceden de şahit olduğum bir şeydi. Dallisorların çoğu ukalalığı, sıradan insanların kışlık kabanları giydikleri gibi giyerlerdi üstlerine. Bundan yüzbaşı kadar nefret eden başka kimse yoktu. Daha önce Dallisor ailesinden kimseyi ele geçirmemiştik ama çok sayıda hükümdarlık askerini bu ukalalık hastalığından kurtarmayı başarmıştık; çoğunlukla boğazlarında bir kesik açarak.

Kestra'nın kolunu tekrar ve bu defa daha güçlü sıktım. Bir hıslımla çekerek kolunu elimden kurtardı. İyi. Eğer işleri zor yoldan yapmak istiyorsa, biz de ona uyarız.

"Hançer gerçek," diye cevapladı Tenger. "Yıkım Savaşı sırasında, Halderianlar sayıca üstündü ama Dallisorların elinde Endrean büyü vardı. Endrick zaferi garantilemeyi umarak Endrean gücünün kaynağı olan Mavi Mağaralar'a çekildi. Orada en karanlık büyüler-

le ruhunu elmastan bile daha sert olan bir Endrean metalinden, yani Dirilyum'dan yapılmış bir hançere aktardı. Böylece kendisi de Dirilyum'a benzedi: kırılmaz ve ölümsüz. O kadar güçlü ki kendisini yok edebilecek tek güç yine kendisi."

"Ya da hançer," diye ekledim. "Endrick, Olden Hançeri'ni her daim yanında tutmaya niyetliydi..."

"Ama hançer Risha Halderian tarafından çalındı. Hikâyeyi ben de biliyorum." Kestra sanki biz basit birer haşaratmışız, kulağının yanında vızıldayan birer sinekmişiz edasıyla iç geçirdi. "Hepsi de bu zaten. Sadece bir hikâye. İnfazı sırasında Risha'nın üstünde bir hançer yoktu ve infazı babamın eşliğinde gerçekleştiği için bu konuda bana güvenebilirsiniz. Böylesine bir silah gerçekten de var olsaydı, Endrick'in askerleri bugüne kadar onu çoktan bulmuş olurdu."

Bir kaşımı yukarı kaldırdım. "Eğer hançer gerçek değilse, askerler neden onu arıyor?"

Kestra irkildi ama kendini hızla toparladı. Yine de onun bu tepkisinin farkına vardığımı anlamıştı. Bu ona rahatsızlık vermiş olmalıydı. Ona dengesini şaşırtacağını umuyordum. "Gerçek olsa ne olacak?" diye sordu. "Hikâyenin gerçek olduğunu varsayalım. Diyelim ki Lord Endrick'i öldürmeye gücü olan tek silah bu hançer olsun. Ama onu öyle bir tasarlamış ki, hançeri kullanmaya çalışan biri ânında hayatını kaybedecek. Bundan on yedi yıl önce çalındığında olan da buydu işte, Risha Halderian hırsızlığının sonucunda hayatını verdi."

Tenger'in gözleri parladı. "Olan bu değildi. Risha, Olden Hançeri'ni çaldı ve onu kullanmayı başardı. Hükümdarlık askerleri tarafından yakalanmasa Lord Endrick'i alt etmeyi başarabilirdi. Ölümü daha sonra oldu."

Kestra ona alaycı bir tebessümle baktı. "Ama sonuçta... öldü, değil mi? Söylediğim de bu değil miydi?"

Tenger onun bu arabadan sağ salım çıkmasına izin verirse, Kestra kendini oldukça şanslı saymalıydı.

İkisi arasındaki gerginliği biraz azaltmayı umarak söze girdim.

“Risha bu hançeri eline almayı başardıysa, bir başka Halderian’ın da bunu yapabileceğini düşünüyoruz. Risha’nın vârisi.”

“İnanıyorsunuz, öyle mi?” Kestra oturduğu yerde doğruldu. “Siz yarım akıllılar beni aptalca bir *inaniş* yüzünden mi kaçırdınız?”

“Bir inanıştan fazlası söz konusu.” Tenger bana hak ettiğim dik bir bakış fırlattı. “Risha hançeri çaldıktan sonra, diğerleri onun yerine hançeri kullanmaya çalıştı ama daha dokundukları anda elleri yandı veya daha ciddi yaralar aldılar. Olden Hançeri’ni elimize geçirdikten sonra, Halderian Klanı içinde bir sonraki girişimciyi, Vasilolan’ı bulacağız. Vasilolan da Lord Endrick’i öldürme görevini tamamlayacak.”

Kestra dudaklarını öfkeyle sıktı. “O zaman durum basitmiş. Sadece neredeyse on yedi yıldır kayıp olan efsanevi bir hançeri ele geçirmeniz, ölü Halderianlarla dolu bir ülkede Risha’nın vârisini arayıp bulmanız ve sonra Vasilolan’ın Hükümdarlık ordusunu aşarak ölümsüz ve mutlak güce sahip Lord Endrick’le ölümüne dövüşmesini sağlamanız gerekiyor. Dâhice bir plan, Tenger. İşlememesine imkân yok.”

Tenger karanlık bir gülümsemeyle cevap verdi. “Ölümünden önce, Risha Halderian babanın zindanlarında mahkûm edilmişti. Yanında Anaya adında bir Endrean vardı. Risha ve Anaya zindana atıldıklarında hançer de üstlerindeydi ama infaz edildikleri sırada yanlarında değildi. Risha hançeri zindanın içinde bir yerlere gizlemiş olmalı. Senin görevin, birkaçımızı o zindanların içine sokmak.”

“Sizi Woodcourt zindanlarına sokmaktan keyif duyarım ama kapıyı arkanızdan kilitlemek zorunda kalacağım. O hançeri bulmanıza yardım edecek de değilim.”

Tenger öne eğildi, Kestra’dan aldığı kavrayış eldiveninin takılı olduğu eliyle onun dizini sıktı. Eldiven normal bir elden çok daha güçlüydü ve doğrudan sinirlere etki edebilmesini sağlayacaktı. Kestra çılgık atmamak için açıkça çaba sarf ederek ânında acıyla öne eğildi. Elleriyle Tenger’in parmaklarını dizinden ayırmaya çalıştı ama başarılı olamadı.

“Ciddi misin, leydim? Bize yardım etmeyecek misin?” diye sordu Tenger.

“Elini çek.” Kestra nefes almakta bile zorlanıyordu ama Tenger kavrayışını biraz daha sıkılaştırdı.

Başka herhangi bir yerde olmayı dileyerek gözlerimi kaçırdım. Kestra neden işbirliği yapmıyordu ki? Buna istediği zaman son verebilirdi. Ama o sadece bize küfürler savurdu ve Tenger tekrar dizini sıktığında acıyla bağırdı.

“Buna iki dakika daha devam edersem bacağını kaybedeceksin,” dedi Tenger. “Dallisorlar aralarında sakat birinin varlığına tolerans gösterir mi? Ben bundan şüpheliyim.”

“Lütfen bırak!”

Yalvarabilir, ağlayabilir ve öfkeyle küfürler savurabilirdi ama Kestra geri adım atmayacaktı. Bunu biliyordum. Babasına taht odasına çamurlu ayaklarla giren hizmetkârın adını vermeyi reddettiği için ceza olarak çıplak ayakla bir saat boyunca karda beklediğine bizzat şahit olmuşum. Sonunda imdadına ancak annesi yetişebilmişti.

Ama o adımı babasına asla vermemişti. O zaman.

Elimi Tenger’in elinin üstüne koydum. “Onun canını yakıyorsun.”

Tenger’in gözleri öfkeyle parladı ama o elini çekene kadar ben de kendi elimi çekmedim. Tenger yüzbaşıydı ve ben de ondan emir almaya yeminliydim ama Tenger’in öfkelenmesinin tek sebebi Kestra’nın, beklediği gibi korkudan sinmemiş olmasıydı ve bu da onun gururunu incitmişti. Kestra’nın bizimle işbirliği yapmasını sağlayacaktık ama bu şekilde değil.

Yani öyle olmasını umuyordum.

Tenger sonunda elini çekti ve Kestra rahat bir nefes aldı.

“Olden Hançeri,” dedi Tenger.

“Gerçek değil.” Kestra acıdan bitkin düşmüştü, hâlâ nefes nefeseydi. “İstedığınız şey imkânsız.”

“İmkânsız diye bir şey yoktur.” Tenger eldivenli elinin parmak-

larını, onun canını tekrar yakabileceğini hatırlatmak maksadıyla esnetti. “Bana Olden Hançeri’ni getir. Karşılığında seni ve hizmet-kârlarını serbest bırakırım.”

“Hançeri bulsan bile, onu kullanmayı başaramazsın.”

Tenger ona göz kırptı. “Belki ben de bir Halderian’ımdır.”

“Öyle olsaydın bile, bunu kabul edecek kadar aptal olduğunu sanmıyorum. Dallisorlara kim kumpas kurarsa, bu akşam sizin yaptığınız gibi, sonu ölüm olur. Ama bunu yapan bir Halderian ise, canınızı iki defa alırız.”

Bu kadarı doğrudu ama bir Korak’ı endişelendirecek kadar güçlü bir tehdit de sayılmazdı. Aramızdan kimse bu isyanın sonunda sağ kalmayı beklemiyordu. Sadece bu arabanın içinde oturuyor olmak bile, muhtemelen sağ kalma şansımı yarıya indirmişti.

Tenger gülümsedi. “Peki, emirlerime uymazsan bizim sana ne yapacağımızı tahmin ediyorsun?”

“Antora tarihindeki en değerli silahı çalma ve Hükümdarlık Lordu’na ihanet etme emirlerine mi? Bana istediğini yapabilirsin. Senden farklı olarak, ben kokuşmuş bir hain değilim.”

İşte şimdi çizgiyi aşmıştı.

Tenger arabanın kapısını aralayarak elini dışarı uzattı ve parmaklarını şaklattı. Neredeyse aynı anda, Kestra’nın nedimesinden bir çığlık yükseldi. Benim bile midemi altüst edecek türden, insanın kanını donduran bir çığlıktı bu ve Kestra üstündeki etkisini tahmin bile edemiyordum. Kestra’nın beti benzi attı ve koltuğundan kalkmaya yeltendi ama Tenger onu ittirerek geri oturttu ve ellerini onun kollarından ayırmadı.

“Yardım et banal” Nedime tekrar bir çığlık attı.

Kestra’nın yanaklarından akan yaşlar berraktaşın ışığı altında parıltıyordu. Kestra bu sanki çığlık sesini duymasını engellemiş gibi gözlerini kapadı ama ondan bekleyebileceğim gibi, kulaklarını kapamak için kollarını Tenger’den kurtarmaya yeltenmedi. Buna rağmen kaslarının gerildiğini görebiliyordum ve nefes alıp veriş de öncekine göre hızlanmıştı.

Bir diğerk ıgılığın ardından Kestra da, "Ona ne yapıyorlar?" diye haykırdı.

"Bana hançeri getir," dedi Tenger.

Nedime bir ölüyü diriltecek keskinlikte bir ıgılık daha attı. Diğerk hizmetkârın, sürücünün hâlâ hayatta olup olmadığını merak ettim.

"Canavar mısınız siz?" diye bağırdı Kestra. "Bugün burada yaptığınız her şey, Koraklar hakkındaki tüm inanışlarımızı doğrulamaktan başka bir işe yaramıyor."

"Hepsi *zaten* doğru. Bu konuda bana güvenebilirsiniz." Tenger öne doğru eğildi. "Sen işbirliği yapana kadar, ne gerekiyorsa onu yapacağız."

Aynısını ben de söyleyebilir miydim? Elimde olmadan, bu akşam belli bir çizgiyi aşır aşmadığımızı ve aslında karşı durduğumuz değerleri sahiplenip sahiplenmediğimizi merak ettim. Kestra'nın yumruk olmuş eli öyle sıkıydı ki parmak boğumları beyazlamıştı, titriyordu. Bu, Hükümet askerlerinin sözüm ona suçlar yüzünden ve sadece Lord Endrick adına güç gösterisinde bulunmak için esir ettiğeri masumlarla yaratılan korkudan farklı mıydı?

Ne var ki Kestra masum değildi. Bunu aklımdan çıkarmamam gerekiyordu. O sadece planın bir parçasıydı. Daha fazlası değeri.

Kestra kısık bir sesle emretti. "Durdur şunu. *Hemen*."

Tenger elini tekrar dışarı uzattı ve ıgılık sesi kesildi. Kızın hıçkırık sesleriye neredeyse eşit yükseklikte hâlâ işitilebiliyordu. Tenger sonra elini Kestra'nın dizine geri koydu. "Olden Hançeri'ni bulmak için dört günün var."

"Hançer gerçerk de—"

Tenger ona aldırmadı. "Onu eline geçirmek için kime yalan söylemen veya kime ne yapman gerektiğeri umurumda değeri — hatta Highwyn'de biraz belalı günler güzel bile olabilir." Tenger bununla birlikte gülümsedi. Kestra ise gülümsemedi. "Hançer elime geçtikten sonra, sen de serbest bırakılacaksın."

"Serbest mi? Lord Endrick'e bu şekilde ihanet ettiğim için öldürüleceğim."

Tenger gözünü bile kırpmadı. “Eh, her zaman isyana katılabilirsin.”

“Bunu ancak elimde bir bıçakla boğazına çökebileceksem yaparım.”

Tenger bunu duyunca kıkırdadı. “Highwyn’den ayrıldığında sadece bir çocuktun, belki Dallisorların gerçekten nasıl insanlar olduğunu bizzat anlama şansın olur ve isyana kendi isteğiyle katılırsın. Şimdi, planımızı gerçekleştirmeyi kabul ediyor musun” –elini tekrar kapıdan dışarı uzattı– “yoksa onlara devam etmelerini işaret edeyim mi?”

“İstediyini yapacağım.” Kestra aklından geçenleri görmememiz için gözlerini indirdi.

Sesindeki uysallığa rağmen, çenesini nasıl da sıkıldığını görebiliyordum. Tenger onun kesinlikle bize ihanet edeceğini veya belki de daha kötü bir hamlede bulunacağını tahmin edemiyor muydu? O yanımızdayken bunu Tenger’e söyleyemezdim ama Kestra’nın bize yalan söylediğini bilmesi gerekiyordu.

Ve bir şeyler planladığını. Kestra gözlerini Tenger’e dikerek, “Dört gün sonra burada mı buluşacağız?” diye sordu.

Dört gün sonra babasının askerlerini nereye göndermesi gerektiğini bilmek istiyordu.

Tenger o kadar saf değildi. “Burada değil, leydim. Bu sorunun cevabını, senden istediğim şeyi eline geçirdikten sonra öğreneceksin.”

“Bunu bana kim söyleyecek?”

“Bir nedime ve bir muhafızla yolculuk ediyordun. Seni onların hizmetinden mahrum ettiğimize göre, sana yenilerini sunacağız.” Tenger bu defa kapıya doğru eğilerek seslendi, “Trina, bize katılır mısın lütfen?”

Belli etmesem de göğsümün içinde bir şeyler sıkıştı. Trina... zor bir kadındı ama onun zorluğu Kestra’nınkinden çok daha farklıydı. Trina bir yıl kadar önce Tenger’e bu planla ilgili olarak değerli bilgiler sunmuştu ve Tenger’in ona Koraklara katılma iznini vermesinin tek sebebi de buydu. Trina’nın Tenger’e ne söylediğini hiç kimse

bilmiyordu ve benim de bunu öğrenmek gibi bir isteğim hiç olmamıştı. Zaten bu görevdeki rolüm neredeyse tamamlanmak üzereydi.

Bunun için şükrediyordum. Koraklara katılma sebebim Hükümdarlık'la savaşırmaktı, kızlarını tehdit edip korkutmak değil. *Bu* kızı bile.

Trina arabaya girdi. Binici pantolonunu değiştirip muhtemelen Kestra'nın arabanın arkasındaki sandığında taşıdığı hanım hanımcık bir etek giymişti. Kestra'ya attığım hızlı bir bakışla doğru tahminde bulunduğumu anladım. Kaliteli eteğini bir Korak'ın üstünde görünce yanakları öfkeden al al olmuştu.

Trina'nın saçları siyahtı ve Kestra'nın Tenger'in klasik zafer nişanı olarak kestiği tutam dışında karınaşık bir modelle örülmüş kahverengi saçlarından farklı olarak serbestçe omzuna dökülüyordu. Her iki kadın da hemen hemen aynı boyda olsa da Kestra'nın elbiseleri onun beden kıvrımlarına mükemmel bir şekilde oturacak şekilde tasarlandığı için hatları biraz daha düz olan Trina'ya bol gelmişti.

İki kadın arasındaki en büyük fark, gözlerinde saklıydı. Trina'nın gözleri tıpkı diskler gibi dar ve keskin, can yakmaya hevesliydi. Kestra'nın yeşil gözlerinin arkasındaysa keskin bir zekâ vardı – ve kararlılık. Hiçbir şey Tenger'in düşündüğü kadar basit olmayacaktı.

Trina, Kestra'nın dik bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi ve Tenger'in yanına, benim tam karşıma oturdu. Bana göz kırptı ama görmezden geldim. Trina anlaşılması neredeyse imkânsız biriydi. Duyguları göz açıp kapayana kadar değişebilirdi ve en minik meselelere bile şiddetle cevap verdiğine sık sık şahit olmuştum. Ondan uzak durmak daha kolaydı. Korakların çoğu da böyle yapardı zaten.

Kestra'yı dikkatle süzdükten sonra Trina, "Bir konuda anlaşalım. Ben senin hizmetkârın değilim ve sana sadık da değilim. Başkalarının yanında olmadığımız sürece, hangi sebepten olursa olsun senin için hiçbir şey yapmayacağım. Aldığım emirler Olden Hançeri'ni bulmak veya bize ihanet etmeye çalışırsan seni öldürmek. O kadar."

Kestra, Trina'nın da gördüğünden emin olacak şekilde gözlerini devirdi. "Bu söylediklerin bir değil, beş şey ediyor. Saymasını bile bilmiyorsan, benim de endişelenecek pek bir şeyim yok gibi görünüyor."

Trina'nın yüzü öfkeden kızardı ama Tenger bir kolunu uzatarak onu koltuğunda kalmaya zorladı. Sonra dikkatini bana çevirdi. "Sen de muhafızı olarak ona eşlik edeceksin. Bu süre boyunca onu korumakla görevlisin."

"Ne? Hayır!"

Dağdan atlamamın emredilmesini tercih ederdim. Koraklar Tenger'in emirlerini reddetmekten, özellikle de düşmanın gözü önündeyken, men edilmişti ama görevlerin tamamen duygusal bağlardan arınarak yerine getirilmesi gerektiğini de bana kendisi öğretmemiş miydi? Korakların kaderini tutkulu bir şekilde nefret ettiğim bir kıza bağlamaya cesaret edemezdim.

Tenger konuşmadan önce, daha yumuşak bir tonla, "Woodcourt görevine Pell atanmıştı, ben değil," diye ekledim.

Tenger dişlerini sıkarak konuştu. "Kestra onu omzundan bıçaklamamış olsaydı, Pell gidecekti zaten. Kestra'nın yaşadığı yerin planını bilen tek diğer Korak sensin. Senin gitmen gerekiyor."

Hayır, başkası gitmeliydi. Başımı iki yana salladım. "Muhafız olamayacak kadar gencim. Ayrıca ya beni tanıyan olursa?"

Tenger omuzlarını silkti. "Kestra seni kimsenin tanımamasını garantileyecektir."

"Anlamıyorsunuz, komutanım." Gerekli olandan fazlasını söylememeye çalışarak dudaklarımı ıslattım. Özellikle de bu konuşmaları Kestra da duyduğu için. "Ben *onu* korumak istemiyorum."

"Bunun konumuzla alakası yok." Tenger'in sesi sertleşti. "Emirlerimi yerine getireceksin."

Yumruğumu çaresizlikle bacağıma gömdüm. Yüzbaşının karşısında en fazla bu kadarına cesaret edebilirdim. Bu emir ölümcül bir hatayla eşdeğer olabilirdi. Tenger bunu neden göremiyordu ki?

"O zaman artık hepimizin görevi belli." Tenger, Kestra'nın dizini

son bir defa sıktı. “Seninle dört gün sonra görüşürüz, leydim. Beni hayal kırıklığına uğratma.”

Kestra ona uyarırcasına baktı. Yanakları al aldı ve çenesini kararlılıkla sıkıyordu. Neredeyse düşüncelerini okuyabiliyordum.

Tenger’i hayal kırıklığına uğratmak gibi bir niyeti yoktu. Hayır, bundan çok daha kötüsüne niyetliydi.

Kestra, dört gün içinde isyanı yok etmeyi planlıyordu. Tenger sonunda ona geri dönülmez bir kayıp yaşatabilecek o tek kişiyi bulmuş olabiliirdi.

• ALTI •

K E S T R A

Tenger, Olden Hançeri'ni ele geçirmek için beni işbirliğine zorlamayı başarmıştı ama bu zoraki işbirliği onun öngöremeyeceği birtakım sonuçlar da doğurabilirdi.

Son tehdidinin arkasından neredeyse midemi bulandıran alaycı bir edayla elimi öpen Tenger arabadan ayrıldı. Asi grubunun açık alanda gerekli olandan fazla kalmasını istemediğini tahmin ettim. Bunlar zararlı kemirgenlerdi ve şafak sökerken elbette deliklerine geri sürünmek zorundaydılar.

Arabanın kapısı kapandığında Simon, doğrudan yüz yüze olabileceğimiz şekilde Tenger'in yerine geçti. Omzunda deri bir çanta asılıydı. Üstü sıkıca kapatılıp bağlanmış olan bu çantanın içinde ne olabileceğini merak ettim. Kabzası eski kumaş parçalarıyla sıkıca sarılı kılıcı ise kınında hazır bekliyordu. Pek çok insan kılıçları çağdışı bulurdu ve bu da Simon'ın açıkça bir kılıç taşıyor olmasını ilginç kılıyordu. Elindeki bıçaksa, elle işlenmiş metali ve eskimiş ahşap kabzasıyla çok daha basitti. Kendi bıçağımın nerede olduğunu, hangi alçak asinin eline geçtiğini merak ettim. Bir an için Simon'a zindanlarda nasıl sağ kaldığını sormayı düşündüm ama sonra bunun gereksiz olduğuna karar verdim. Aramızda ne türden bir arkadaşlık varsa, artık geçmişte kalmıştı. Artık birer düşmandık.

Ne var ki gözlerindeki bir şey dikkatimi çekmişti. Bakışları beni

kesen, içime ulaşmak isteyen, darbeler savuran bir silah gibiydi. Asıl anlamadığım ise bu bakışların *neden* beni rahatsız ettiğiydi; sanki buradaki suçlu o değil de benmişim gibi. Kendi verdiği savaşın haklı sebepler uğruna olduğuna inandığına hiç şüphem yoktu.

Bu da onu oldukça tehlikeli biri yapıyordu.

Koruyucum olarak görevlendirilerek sahte bir unvan edinmiş olmaktan duyduğu öfkeyle gözleri alev alevdi. Gerçekten de sanki asıl amacının ne olduğunu bilmiyormuşum gibi, ondan yardım isteyeceğimi ya da beni korumasını beklediğimi mi sanıyordu? Bu geceki saldırının onun için de can sıkıcı olduğunu umursayacağımı mı sanıyordu?

Simon, “Kendi hayatın dahil olmak üzere pek çok hayat sana bağlı, prenses. Eğer babanın evinde yanlış giden bir şey olursa seni derhal öldürmemiz için emir aldık. Ayrıca dört gün sonra üçümüz de dönmezsek hizmetkârların da öldürülecek,” dedi.

Sanki plan en başından beri buymuş gibi, sesine istediği kadar otoriter bir hava verebilirdi ama ikimiz de gerçeği biliyorduk. Simon bu arabanın içinde olmayı hiç beklememişti ve şimdi olaylar geliştikçe doğaçlama yapıyordu.

Elbette, ben de öyle.

Kalbim zaten sıkışmıştı ve zihnimde binbir düşünce uçuşuyordu ama onlara bunu belli edemezdim. Sanki binlerce defa benzer bir durumda kalmış gibi başımı arkaya attım ve “Geri döneceğime çoktan söz verdim zaten,” dedim.

Ve geri döndüğümde tüm asiler ölecek, Celia ve Darrow ise hayatta kalacaktı. Ben de öyle.

“Olden Hançeri’ni bulacaksın,” diye araya gidi Trina.

“Bunu yeni mi idrak ettin?” Ona bir süne kadar bile saygım olmadığını sık sık hatırlatmaya niyetliydim. “Başlayalım artık.”

Simon bıçağını Trina’ya verdi ve arkasına bile bakmadan arabadan çıktı. Bunun sebebini son derece iyi anlıyordum. Beni gerçek bir insan olarak düşünmekten kaçınırsa, diğer herhangi bir silahtan çok da farklı olmayacak şekilde, isyanın elinde basit bir araç olarak

görmeye devam edebilecekti. İşlerine yaradığım sürece kullanılacak, sonra bir kenara atılacaktım.

Olden Hançeri'ni çalarken yakalanırsam öldürüleceğimi beyan ettiğimde Tenger hiç de şaşırmış veya etkilenmiş görünmemişti. Bunun sebebi elbette açıktı. Onu hançere ulaştırdıktan sonra, Tenger'in beni serbest bırakmaya niyeti yoktu. Bu konuda yalan söylemişti. Ayrılmama izin verilse bile, aileme ihanet ettikten sonra nereye gidebilirdim ki?

Simon sürücü koltuğuna yerleştikten sonra araba tekrar yola girdi ve Trina da rahatladı. Bir eli hâlâ bıçağına sarılıydı ve diğer eliyle eteğinin boğumlarını düzeltti. Yani *benim* eteğimin.

Kişisel tercihim normalde pantolondan yanaydı ama toplumda kadınların pantolon giymesi genel olarak hoş karşılanmazdı ve babam da buna asla tolerans göstermezdi. Sonuçta eğer etek giymem gerekliyse, en azından bu uygunsuz giysiyi giymemin bir telafisi olarak en güzellerini almıştım. Trina da en sevdiğim elbiselerimden birini seçmişti. Şimdi bu elbiseyi yakmam gerekecekti. Trina içinde olsun veya olmasın.

"Bu ne tür bir kumaş?" diye sordu. "Eminim pahalıdır."

"Bir leydinin elbisesini giymenin seni de bir leydi yaptığını mı sanıyorsun?"

Trina öne eğildi. "Senin üstünde işe yaramış. Saçların özenle yapılmış ve parfümlü, üstünde benim halkımı bir ay boyunca besleyebilecek kadar mücevher takılı ve her an emrini bekleyen hizmetkârların var. Ama kalbin Lord Endrick'inki kadar kara. Koraklar senin Highwyn'e dönme yolunda olduğunu duyduklarında, benim oyum seni yolda öldürmekten yanaydı. Antora'dan bir Dallisor'un eksilmesi bile yeterince güzel."

"Sana hiçbir şey yapmadım ben," diye fısıldadım, doğrudan bana odaklanmış öfkesinin yoğunluğundan afallayarak.

Trina burnundan soluyarak güldü, onurdan yoksunluğunu ve bana duyduğu saygısızlığı göstermek ister gibi yana kıvrılarak bacıklarını koltuk boyunca uzattı.

Bin yıl önce, kayıtlardaki ilk Dallisor olan Gridwyn Dallisor, Antora'nın kontrolünü onu ilk kuran kişiden, bir Halderian kralından almıştı. Gridwyn Kızıl Tahtı inşa etmiş ve çocuklarına bu tahtta her zaman bir Dallisor'un oturması, aksi takdirde oturana kadar savaşmaları konusunda yemin ettirmişti. Şu an bu topraklara Lord Endrick hükmetmeseydi, o tahtta babam oturuyor olacaktı. Babam asıl vâris değildi ama Yıkım Savaşı Dallisorların sayısını oldukça azaltmıştı. Geriye sadece beş saf kan Dallisor ailesi kalmıştı. Bunlar arasında, Gözcü Dağları bölgesine bakan bir teyze, babamın Tarbush'ta elçilik yapan kuzeni ve Highwyn'de yaşayan diğer üç kuzen sayılabilirdi. Tarihimizdeki her büyükbaba, ordu komutanı olarak hizmet vermişti. Ben bir kız değil de erkek olarak dünyaya gelseydim, benim de kaderim o olacaktı. Demirkalpler garnizonunun başında durma fikrinden nefret ediyorsa bile, en azından babamın dikkatini çekmiş olurum.

Hayatımın çoğunda, babamla iyi bir ilişkim olmasını istemiştim. Sıcaklığına veya onayına, hatta sevgisine bile ihtiyacım yoktu. Ama en azından ara sıra da olsa bana baktığında gözünde o boş pişmanlık duygusu olmasa güzel olurdu. Şimdi kimlerle ve ne sebeple işbirliğine girdiğimi öğrense... Öğrendiği zaman, işte o anki yüz ifadesini gözümde canlandırabiliyordum.

Trina bunu anlayamazdı. Anlasa bile, babamla aramıza girmiş olmak bu durumdan sadece çarpık bir keyif duymasına yol açardı.

Sonuçta şu anda babamı düşünmeyi göze alamazdım. Sadece yapılması gerekene odaklanmalıydım. Eğer dikkatli olur, aklımı başıma toplar ve gelgitli duygularımı kontrol altında tutarsam, asileri bozguna uğratma, Celia ile Darrow'u kurtarma ve kendimi babama affettirme şansım olabilirdi.

Bunun ilk aşaması, Trina'ya haddini bildirmektir. Başımla çizmelerine işaret ettim. "Ayağındakiler inanılmaz derecede çirkin." Çizmeleri tozla kaplı, yırtık pırtıktı ve daha çok bir erkeğe uygun görünüyordu. "Onları gören kimse senin benim nedimem olduğuna inanmaz."

Trina çizmelerine onları ilk defa görüyormuş gibi bir bakış attı. "Onları eteğimin altında tutarım."

"Dâhice bir plan. Gerçekten de, detaylara olan dikkatin daha şimdiden beni derinden etkiledi. Ama asıl kimliğin biz Woodcourt'a girdikten sadece üç dakika sonra ortaya çıktığında hatırlamanı istiyorum ki bu benim suçum olmayacak. Seni çizmeler hakkında çoktan uyarılmış olacağım."

Trina ayaklarını zemine indirdi ve tekrar eteğini düzeltti. Sanki bu yardımcı olurmuş gibi.

"Bu akşam Grimlowe yakınındaki handa kalman bekleniyor, değil mi?"

Trina'nın sorusuyla kaşlarını çatıttım. "Bunu nereden biliyorsunuz? Bu gece bu yolda olacağımı bile nereden öğrendiniz ki?"

"Sandığından fazlasını biliyoruz."

"Asiler fazlasını biliyor olabilir. Ama senin herhangi bir şey bildiğinden şüpheliyim."

"Hana ulaştığımızda bir nedime olarak ne yapmam gerektiğini anlat bana."

Gidip boğulabilirsin mesela. Hana yakın bir minik göl vardı ve eğer ilgileniyorsa, Trina'ya göle giden yolu mutlulukla gösterebilirdim. Ama Celia aklımdan çıkmıyordu. Çığlık seslerindeki o dehşet tınısını hatırlamak bile ürpermeme yetti. Şu andaki ruh hâlini veya bu hayvanların ona nasıl davrandığını hayal bile edemiyordum. Ya Darrow? Hâlâ hayatta mıydı? Ona bakacak ve yarasını iyileştirmeye çalışacaklar mıydı yoksa onu kaderine mi terk edeceklerdi?

Dört gün. Sadece bu kadar süre sağ kalabilmem gerekiyordu. Daha da önemlisi, Darrow ile Celia'yı kurtarmak için bir plana ihtiyacım vardı.

Ama Trina'nın sorusuna cevap olarak sadece, "Hancıya geç vakte varacağımız söylenmişti. Birkaç saat dinlendikten sonra, başka kimse uyanmadan hanı terk edeceğiz," dedim.

Trina ağzını genişçe açarak esnedi. "Ben ne zaman uyuyabileceğim?"

“Uyumayacaksın. Simon da öyle.” Trina bunu duymaktan rahatsız olmuş göründü ve bu da bana azıcık keyif verdi. “Simon hancı ile konuşacak ve gecenin ücretini ödeyecek. Umarım yanında parası vardır çünkü benim tüm param Darrow’un üstündeydi.” Bu doğru değildi. Sandığımın içindeki bir çantada oldukça fazla param vardı ama eğer beni kaçırmaya niyetlilerse, bunu en azından kendi paralarıyla yapmalıydılar. “Simon sandığımı taşıyacak ve sen banyomu hazırlar ve yemeğimi sunarken o da odanın güvenliğinden sorumlu olacak.”

“Ne zaman yiyeceğiz?” Açlıktan neredeyse salyaları akıyordu.

Bu da benim pek umurumda sayılmazdı. “Bedelini ödeyebildiğin zaman yemek yiyeceksin. Ama önce benim yemeğimi hazırlamazsan, bu hancının dikkatini çeker. Banyomdan sonra bana uyku kıyafetimi giydireceksin ve eğer normal bir hizmetkâr olsaydın, tıpkı iyi huylu bir köpek gibi yatağımın yanında yerde uyurdun. Ama elbette, Simon ile senin uyanık kalıp, kaçmadığımdan emin olmak üzere bana bekçilik yapacağınızı tahmin ediyorum.”

Trina başını iki yana salladı. “Kaçarsan hizmetkârlarını öldürürüz.”

Yüzüme becerebildiğim kadar zalimane bir ifade takınarak öne doğru eğildim. “Onların umurumda olduğunu da nereden çıkarıyorsun? Belki de sersem bir nedime ile yaşlıca bir sürücünün ölümü beni o kadar da endişelendirmiyordur. Belki seni ve Simon’ı içinden kaçamayacağınız bir tuzağa sürüklüyorumdur ve korkunç bir ölümle yüzleşmeden önce işkence altında yapacağınız itiraflar, Lord Endrick’in isyan konusunda bilmek istediği her şeyi açıklayacaktır. Bunun için hizmetkârlarımı seve seve feda edebilirim.”

Trina kolunu kaldırdı ve yanağıma sert bir tokat attı. Geriye çekildim ama diğer elimi kavradı ve bıçağını bileğime dayadı. Elimi geri çekmeye çalıştığımda etim kesildi. Çok derin değil ama kan akıtacak kadar. Trina kanı gördüğünde gülümsedi. Bundan fazlasını da görmek istiyordu.

Başımı yavaşça iki yana salladım. Çünkü prensip olarak beni

öldürmeye çalışan herkesi önce sakinleştirmeye çalışırdım. “Benim hakkımda ne düşünürsen düşün, bunu yaparsan sen benden daha kötü olduğunu kanıtlayacaksın.”

Trina gözlerini kısıtı. “Beni kendinle kıyaslama bile.” Bıçağı bileğimin daha derinine indi ve yaram genişledi. “Şimdi yerine otur ve hana ulaşana kadar tek bir kelime daha etme. Yoksa Tenger’e bana saldırdığını ve başka çaremin kalmadığını söylerim.”

Trina beni bıraktıktan sonra arkama yaslandım ve bileğim acıdan yanmıyormuş gibi yaptım. “Sadece hanla ilgili bir uyarıda bulunmak... Ah, özür dilerim. Başka bir kelime daha etmeyeceğim.”

Bu Trina’nın merakını çeldi. “Ne gibi bir uyarı?”

Omuzlarımı silktim ve elimle ağzımın kapalı olduğunu belirten bir işaret yaptım. Trina onunla alay ettiğimi ve hana varmadan önce yapmam gereken bir uyarının bulunmadığını biliyordu. Biliyordu... ama bu yine de onu rahatsız etmişti. Ve sadece bu bile bir elimle bileğimi tutarak arkama yaslanıp biraz olsun rahatlamak için yeteri kadar keyif vermişti bana.

• YEDİ •

SIMON

Arabanın içindeki tartışma seslerini duymuştum. Duymuş ve Antora'daki herkesin nasıl olup da uyanmadığını merak etmiştim. Şimdi ise sessizlik hâkimdi ve bu da muhtemelen kızlardan birinin diğerini öldürdüğü anlamına geliyordu. Trina oldukça tehlikeli bir kadındı ama ben paramı Kestra'ya yatırırdım. Hatırladığım kadarıyla, babası onun herhangi bir silahla eğitim almasına asla izin vermediği hâlde, Pell'i bıçaklamayı başarmıştı ve bu da çaresiz bir kadın olmadığını gösteriyordu. Eğer aklına koyarsa, yumruk savurmayı bile ânında öğreneceğinden şüphem yoktu.

Sürücü koltuğunda oturuyor olmaktan mutluluk duymam için bir sebep daha. Araba içindeki o ikilinin arasında kalmaktansa, başıboş yüz oropodla yüzleşmeyi tercih ederdim.

Tartışmayı başlatan içlerinden herhangi biri olabilirdi. Trina'nın Kestra'ya karşı duyduğu nefret, Kestra'nın asla anlayamayacağı düzeydeydi. Kestra'nın da kendini korumak için haklı sebepleri vardı. Darrow'un başına geleni görmüş ve Celia'nın çığlıklarını işitmişti. Kendi güvenliği konusunda da mutlaka tedirgin olmalıydı. Bize yardım etmeyi kabul etmesinin doğuracağı tüm sonuçları kavramaya başladığında işler daha kötüye gidebilirdi. Olden Hançeri'ni bulmakta başarısız olursa, onu öldürmek zorunda kalacaktım. Tenger'in emirleri böyleydi. Eğer Kestra başarılı olursa, bu sefer

Antora için bir hain konumuna düşecek ve Lord Endrick'in intikamının hedefi olacaktı. Endrick er ya da geç onu eline geçirecek, ardından korkunç bir ölümle yüzleşecekti. Ama bu bir isyandı, çay partisi değil. Korakların başarısı için bazı şeylerin feda edilmesi gerekiyordu.

Bu akşam Kestra feda edilmişti.

Feda edilme meselesini zor yoldan öğrenmiştim. Koraklarla çıktığım ilk görevlerden birinde, Hükümdarlık kışlasına doğru yol alan çok sayıda tedarik arabasını durdurma emri almış bir ekipteydim. Benim görevimse ekibin görev sonunda saklanabileceği boş bir ev bulmaktı. Eğer boş bir ev bulamazsam, uygun bir evi sahiplerinden temizlemem gerekiyordu. Ya kendi istekleriyle ayrılacaklar ya da öleceklerdi.

Çanın on kere çalmasından kısa bir süre önce, ekibin varması gereken saatlerde, nihayet mükemmel konumda bir ev bulmayı başaramıştım. Ne var ki evde iki yaşlı kadın yaşıyordu ve onları arka odalardan birinde, korkudan titreyerek gölgeler arasında saklanmaya çalışırken bulmuştum. Kadınlardan birinin söylediğine göre, ikisi de evden ayrılamayacak kadar hastaydı. Diğer kadın ise onların canını yakmazsam saklanmaya devam edeceklerini söyledi. Yüzbaşı Tenger'in kadınlardan haberi yoktu. Yani bu merhametli bir davranış olacak, belki de bir gün bir başkası da bana merhametli davranacaktı.

Gereksiz katliamdan kaçınmaya hevesli ve saf bir şekilde, kadınları hayatta bıraktım.

Bundan birkaç dakika sonra, ekip başarılı bir görevin ardından neşeye eve vardı. Yaşlı kadınlardan biri elinde bir tetikli kılıçla oda ya dalıp kimse ne olduğunu anlayamadan üç asiye kesip biçiverdi. Bunlar yaşlı kadınlar değil, Korakların varacağı haberi üzerine kılık değiştirip saklanmış Hükümdarlık askerleriydi.

Ekibimi bir tuzağın içine sürüklemiştim ve Tenger sağ olsun, hak etmesem de hayatta kaldım. Tenger yanmakta olan şöminenin üstüne yağ fırlattı ve bu kargaşadan istifade, kalan birkaç Korak

kaçmayı başardı. Sonra beni pencereden iterek alevlerden kurtardı, bu sırada bacağını kaybetti.

Kampa döndüğümüzde, olabilecek en zalim şekilde cezalandırıldım: Hayatını kaybeden her ekip üyesinin ailesini ziyaret ederek elim haberi vermekle. Üzüntüden yığılan her anne ve eşi sarılarak ayakta tutmakla, ağlayarak babasının ne zaman eve döneceğini soran her çocuğu avutmakla. Hepsini tek tek ziyaret ettim ve her ziyaretimde Tenger'in emirlerine bir daha harfiyen uymayı aklıma daha derin bir şekilde kazıdım. Beni bir şekilde şimdide ve buraya getiren emirlere.

Han bir saat kadar sonra görüş alanıma girdi. Kuş uçmaz kervan geçmez bir bölge olan Herruh Ormanı'nın kuzeybatı sınırında yer alıyordu. Küçüktü ve fazlaca tamirata ihtiyaç duyuyordu. Zemin kat çoğunlukla taş ve tuğladan örülüydü ama üst katın yarısı kurumuş ve çatlamış ahşapla kaplıydı. Bir Dallisor'un neden böylesine harap bir mekânda kalmak istediğini merak ettim. Daha iyi mekânlarda misafirlere domuz ikram edilmediği için mi mesela?

Hanı gördüğüme sevinmemin özellikle iki sebebi vardı. İlki, Trina ve Kestra'nın aralarındaki ateşkes —tabii her ikisi de hâlâ sağ ise— fazla uzun sürmeyecekti. Onları ayrı tutmak, herkesin sağ kalması için iyi bir karardı.

İkinci sebep ise daha da önemliydi. İçimden bir ses takip ediliğimizi söylüyordu. Bu elbette ki imkânsızdı. Kestra'yı kaçırma planımızdan kimsenin haberi yoktu ve onun bu gece Highwyn'e dönüş yolunda olduğunu da babası ve eşliğindeki iki hizmetkârı dışında kimse bilmiyor olmalıydı. O zaman içimdeki bu hissin kaynağı neydi? Belli ki sinirlerim bozulmuştu. Bu görevi üstlenmeyi asla planlamamıştım ve buna hazır olmadığımı biliyordum.

Ben neredeyse sürücü koltuğundan iner inmez, hancı bizi karşılamak için koşarak dışarı çıktı. Düşük omuzları, yuvarlak ve çıkık bir göbeği ve son birkaç saç teli dışında kel bir kafası vardı. Buna rağmen, gelişimizle birlikte neredeyse topukları üstünde sekerek koşturmayı başarmıştı.

“Bu genç Dallisor’un arabası mıdır?” diye sordu.

Evet. Ben de artık onun sürücüsü, muhafızıyım. Hancının bizi kabul etmesi görevimiz için hayati önem taşımasaydı, bu durumun ironisi karşısında bir kahkaha patlatırdım. Bu han gururlu bir şekilde Hükümdarlık’ın yeşil ve siyah renklerini sergiliyordu. Akli başında hiçbir Korak, bu yerin birkaç kilometre yakınına dahi sokulmazdı.

“Benim... leydim arabada.” Kestra’dan nezaketle bahsetme zorunluluğu yüzünden neredeyse boğazım düğümlenmişti.

“Evine kadar eşlik etmesi için bir garnizon da görevlendirilmiş miydi?”

“Planlar değişti.” En basit yalanlar, genellikle en inandırıcı yalanlardı. Sonra ekledim; “Leydi oldukça yorgun ve odasının hazır olduğunu umuyor.”

“Odası elbette hazır.” Hancı öksürdü ve elini uzattı. Ödeme bekliyordu.

Çantada birkaç gümüş param vardı ama bir oda kiralamaya yetmezdi ve zaten bir Dallisor’un yumuşak yastıklı uyku keyfi için kendi cebimi boşaltmayı kabul edecek değildim. Kestra nasıl ödeme yapmayı planlamıştı? Parayı o mu üstünde taşıyordu yoksa Darrow mu? Hancı tam karşımda dururken arabanın kapısını açıp da kendisine de soramazdım.

Ama arabanın kapısı içeriden açıldı. Trina elinde önceden Kestra’nın boynunda gördüğüm bir kolye ile eğildi. Kolyenin kurdelesini kesilmişti ama üstündeki mücevher bir aylık oda kirasına bedeldi.

“Leydi ödemeyi bununla yapmak istiyor,” dedi Trina. “Odasının ücretini ve hepimiz için bolca yemeği karşılayacaktır.”

Kolyeyi ondan alarak hancıya verdim ve adamın Kestra’nın yüzündeki dehşet dolu ifadeyi veya göğsünün öfkeyle inip kalkışını nasıl olup da göremediğini merak ettim. Belki de gözleri değerli mücevhere odaklanmış olduğu içindi.

“Kendiniz için ayrı bir oda istiyorsunuzdur diye varsayıyorum?” diye sordu hancı bana.

Başımı iki yana salladım. "Leydimin yanında kalacağım. Koruma amaçlı olarak."

"Hanımın oldukça güvenli olduğuna sizi temin ederim, efendim. Eğer asilerden korkuyorsanız, onları buradan oldukça uzakta tuttuğumuzu söyleyebilirim."

Bir şekilde asıl hislerimi, gerçek kimliğimi gülüşümün arkasına saklamayı başardım. Yalnızca, "Koraklardan korkum yok. Ama yine de leydimi odasında bizzat koruma altında tutacağım," dedim.

Hancı burnundan nefes vererek güldü ama o mücevher avucunun içindeyken bu konu hakkında tartışmaya devam edecek değildi. Kestra'nın inmesi için elimi kapıya doğru uzattım. Yüzündeki ifade alevi bile dondurabilirdi ki bu da benim sinirlerimin gerilmesine sebep oldu. Bu ilk büyük sınavımızdı. Kestra hancıya Trina ile benim aslında kimler olduğumuzu söyleyebilirdi. Ağzından çıkan birkaç kelimeyle birlikte, hancının yardım çağırmasını sağlayabilirdi. Boştaki elimi kılıcımın üstüne koydum. Önce hancı canından olur, arkasından yardıma gelen kimse onu da halleder, ardından da Kestra'yı öldürmek zorunda kalırdım. Böyle bir ihanetten sonra Kestra'nın ikinci bir şansı olamazdı.

Bu durumdan nefret ediyordum. Kılıcımı kullanmak zorunda olup olmayacağımı, hayata karşı bu kadar az saygısı olan bir kızın belirlemesinden nefret ediyorum. Hancının ölmesi gerekirse, Kestra muhtemelen bunu umursamazdı. Başka hiçbir seçeneğim olmadığına, ancak gerekli olduğunda can almaktan çekinmezdim ama bu, her seferinde benim de midemi bulandırırды. Dallisorlar ise keyif ve güç için, Lord Endrick'in gözüne girmek için öldürmekten çekinmezlerdi.

Kestra o kadarını bile istememişti. Babasının onun başını okşaması kadar küçük bir şey uğruna beni ölüme yollamıştı. Hâlâ hayatta olduğumu gördüğünde hayal kırıklığına uğramış olmalıydı.

Neyse ki elimi kabul etti ve arabadan inerken hancıya gülümsemeyi bile başardı.

Hancı ona eğilerek selam verdi. "Sör Henry Dallisor'un kızı ha-

nımıza teşrif etti. Sizi ağırlamak büyük bir onur. Benimle yemek yemeyi kabul ederseniz, sıcak yemek hazırda bekliyor.”

“Leydim aç değil,” dedim. Kestra hiçbir koşulda bu adamla yalnız kalamazdı. “Ve bu serin gecede dışarıda fazla bekletilmemeli.”

“Elbette. Davet ederken kötü bir niyetim yoktu.”

“Hizmetkâрім da cüretkar bir şekilde söze girerken kötü niyetli değildi.” Kestra gözlerini havaya kaldırdı. “Görgüsüzlüğü için özürlerimi sunarım. Bu gence güzel bir kamçı dersi vermek isterseniz, buna karşı çıkmam.”

Ben çıkardım. Kestra sağ olsun, bundan önce zaten bir kez kamçılanmıştım. O kadarı da yeterliydi.

Hancı sadece tekrar eğilerek selam vermekle yetindi ve sonra bizi hana davet etti. Dışarıdan köhne görünse de hanın içi tahmin ettiğimden daha güzeldi. Önce bir yemek alanına girdik. Oldukça temiz sayılırdı ve havadaki kızarmış et kokusu ağzımın sulanmasına sebep oldu. Yemek alanının ilerisinde muhtemelen diğer odalara açılan dar bir koridor uzanıyordu. Bu gece handa kalan başka misafir olup olmadığından ve eğer kalan varsa kim olabileceğinden emin değildim. Gecenin o âna kadarki gidişatı göz önüne alınırsa, her oda pekâlâ askerlerle dolu olabilirdi.

Hancı, Kestra’ya üst kattaki odasını önerdi ve kalmak istediği tüm süre boyunca mahremiyetinin garanti altında olacağını temin etti.

“Sabah ilk iş buradan ayrılacağız.” Görgü kurallarını takamayacak kadar yorgun ve gergindim. Dallisorlar bu türden boğucu misafirperverliğe nasıl tahammül edebiliyorlardı ki?

“Ama odamıza yemek gönderebilirsiniz.” Trina konuşurken bir yandan da Kestra’yla kısacık bir an bakıştı. Belki de tartışmalarının sebebi buydu. Kestra’nın arabası yoldaki o noktaya varmadan önce hazırda bulunabilmek için kamptan oldukça erken ayrılmamız gerekmişti. İkimiz de saatlerdir ağzımıza bir şey koymamıştık.

“Yemeğe ihtiyacımız yok,” dedi Kestra, hancıya. “Önceden de bilgilendirildiğiniz gibi, ben aç değilim ve tembel hizmetkârlarım da yemeği hak etmiyor.”

Hancı, Trina'nın kaşlarını çatarak homurdandığını görmezden gelerek gözlerini Kestra'dan ayırmadı. Bu kadarını zaten bekliyordum. Bizler sadece iki hizmetkârdık.

Dar bir merdiven tırmandıktan sonra odamıza ulaştık. Bizi herhangi bir sürprizin beklemediğinden emin olmak için içeri önce ben girdim. Her şey yolunda görür:üyordu, belki de yoldayken içime doğan his sadece benim kendi evhamımdı. Yol kıyafetlerini asmak için kancaları, bir masa ve iki sandalyesi, sayvanlı karyolasıyla sıradan bir odaydı. Duvardaki bir pencere, hanın yan tarafına bakıyordu ama manzara kocaman bir meşe ağacı ile kapanmıştı. Yatağın kalın ve sıcak örtüleri, Kestra'nın seviyesindeki birine uygun olarak tasarlanmıştı. Acaba Kestra geceyi dışarıda, altında sert toprak, üstünde soğuk gökyüzüyle geçirmiş miydi hiç? Veya yemek yemeden? Elleri hiç kir pas içinde kalmış mıydı? Bunun düşüncesi bile komikti. Tabii ki kalmamıştı.

Hancı hemen arkamdan odaya girdi. "Size göstermeme izin verin..."

Hayır, izin vermeyecektim. "Leydim yorgun," dedim. "Anlayış göstereceğinizi umuyorum."

"Elbettel" Hancı başıyla Kestra'ya selam verdi. "Tekrar söylemeye izin vererseniz, leydim..."

"İyi geceler." Başını kapıya çarpmamasını umarak onu neredeyse iterek odadan çıkardım. "Leydim hizmetiniz için teşekkürlerini sunuyor."

Teknik olarak konuşmak gerekirse, Kestra'nın teşekkürleri muhtemelen bir yumruk hâlinde sunulacak gibi görünüyordu. Ayrıca hançaya değil, bana ve Trina'ya. O an yüzünde ölümcül bir ifade vardı.

Öfkelenirse öfkelenisin. Bize bir söz vermişti ve benim de görevim onun bu sözü yerine getirdiğinden emin olmaktır. Daha fazlası değil. Dört gün. Yapmam gereken tek şey dört gün boyunca bu kıza üstün çıkmaktır.

Sadece birimiz galip gelebilirdik.

O da ben olmalıydım.

• SEKİZ •

SIMON

Kestra kızgın olabilirdi ama Trina'nın öfkesi sanki havayı elektriklendirmişti ve tüylerimin diken diken olmasına yol açıyordu. Kapı kapandığı anda kızların arasında girdim ve Trina'yı geride tutmaya çabaladım.

"Açlıktan ölüyorum!" dedi Trina. "O da bunu biliyor. Kasıtlı olarak yaptı."

"Artık bu konuda bir şey yapamayız," dedim, kendi mide gurultularımı duymazdan gelerek. "Hancı şüphelenir."

"Çoktan şüphelendi bile." Kestra'nın yüzü kıpkırmızıydı. Benimle başladı. "O 'leydim' konuşmaları da neydi öyle? Sen benim muhafızımsın, eşlikçim değil. Kendi adıma konuşabilecek yaştayım, sersem herif." Sonra Trina'ya dönerek, "Senin de her bir hareketinden sinir akıyor, sanki sürekli kavga arıyormuşsun gibi. Herhangi bir Dallisor'un senin gibi birini nedime olarak hizmetine alacağını mı sanıyorsun? İkiniz de beni iyi dinleyin. Yarın gün içinde babamın evine varacağız ve bu türden hatalar sadece öldürülmenize yol açar. Eğer babam kendi tercihimle size yardım ettiğimi düşünürse, ben de hayatımdan olurum. Hepimizin iyiliği için, bu sersemce davranışlara bir son vereceksiniz!" diye ekledi

Odaya aniden çöken sessizliği fazlasıyla hissederek başımı eğdim ve yere bir tekme savurdum. Bunu kabul etmekten nefret ediyor olsam da Kestra haklıydı. Rolümün dışına çıkmıştım, Trina

da sinirini kontrol altında tutamamıştı ve herhangi biri Kestra'dan şüphelendiği anda bu pek çok kişinin ölümüne yol açardı. Ölecek- lere kuşkusuz biz de dahil olacaktık.

Kestra'nın sessiz ithamının ağırlığını üstümde hissederek sonunda başımı kaldırdım. Ondan biraz daha azar işitmeyi bekliyordum ama bunun yerine gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu gördüm. Ağlamamak için çaba sarf ediyordu ama tek bir gözyaşı çoktan yanağından kayıp gitmişti. Trina onun bu hâlini görürse Kestra'yla zalimce alay etmeye koyulurdu ki bu da bir başka tartışmayı beraberinde getirirdi.

Trina'ya döndüm. "Hancıyı bul ve ona leydinin fikrini değiştirdiğini ve odasında yemek yemeyi arzuladığını söyle. Yemeğin hazırlanmasını bekle ve sonra tepsiyi bizzat sen buraya getir. Oda için yaptığımız cömert ödemedi sonra, mutlaka güzel bir menü hazırlayacaktır."

Trina neredeyse dans ederek odadan çıktı. O gider gitmez Kestra, "Ödemeyi annemden kalan tek mirasla yaptınız. Ondan kalan tek şeyle," dedi.

Bundan duyduğu acı sanki ağzından çıkan her kelimeye de işlemişti. Özür dilemeyi düşündüm ama sonra gözyaşlarını silmek için yüzünü pencereye çevirdi ve dikkatini dışarı vererek öylece durdu. İçimde tatsız bir his yükselmeye başladığında suratımı buruşturdum. Kestra aklında kaçış senaryoları kuruyordu. Bu gece çok uzun olacaktı.

Kısa bir süre sonra, Kestra yüzünü bana çevirdi ve o kadar hızlı konuştu ki bu konuşmayı kafasında planlamış olduğu belliydi. "Yüzbaşınızın planı işe yaramayacak. Hançerin Lord Endrick'in öldürülmesi için bir Vasılolan'ı seçmesi fikri akıl alır gibi değil. Bu bir efsane, tekrar güce kavuşmak için onlara bir umut kaynağı sunmaktan başka bir gerçekliği olmayan, Sürülmüşler tarafından uydurulmuş bir hikaye, bir efsane. Hem hadi diyelim ki doğru, kayıp hançerin nerede olabileceği konusunda elinizde hiçbir ipucu yok. Zindanların zaten binlerce defa aranmış olduğunu tahmin

edemiyor musunuz? Bir şekilde hançeri bulsak bile, Woodcourt'un kapıları varışımızdan sadece dört gün sonra tekrar benim için açılmayacaktır. Babamın benden bunalması genellikle beş gün sürer."

"Plan işe yarayacak. Sen bir yolunu bulacaksın." Hissettiğimden daha emin bir sesle konuşmuştum. Aslında onunla hemfikirdim. Tenger'in planı çılgıncaydı ve muhtemelen gerçekler yerine umutlar üzerine inşa edilmişti. Yüzbaşının bu kadar dikkatsiz olması normal bir durum değildi.

Ama Kestra konuyu kapatmadı. "Senin de bildiğin gibi Henry Dallisor duygusal bir adam sayılmaz." Bu sözlerine burnumdan nefes vererek güldüm ama Kestra hızla ekledi, "Bana bir değer veriyorsa bile, bugüne kadar bunu pek göstermedi. Anlamamı istiyorum ki eğer benim Lord Endrick'e ihanet ettiğimden şüphelenirse, beni ortadan kaldırması herhangi bir haini ortadan kaldırmasından daha uzun sürmez. Henry Dallisor öncelikle Endrick'e hizmet eder ve kızı, aklına gelecek en son kişidir."

"Dallisorlar Lord Endrick'in koruması altında."

"Lord Endrick, kendisine hizmet edenleri koruma altında tutar. Benim ihanetim keşfedilirse, ona söyleyebileceğim hiçbir şey beni hayatta tutmayacaktır."

Odaya sessizlik çöktü. Gözleri korku doluydu ve çatılmış kaşları arasındaki çizgiler derinleşmişti. Ailesi Lord Endrick'e hizmet ediyordu ama o da Antoralıların çoğu gibi Lord Endrick'ten korkuyordu. Belki normal insanlardan daha bile fazla.

Ne tepki göstereceğini test etmek için ona bir adım yaklaştım. "Lord Endrick'in çok kötü bir adam olduğunun açıkça farkındasın. Nasıl olur da böyle bir adamı desteklersin?"

Rahatsızlığını açıkça belli ederek benden uzaklaştı. "Katı bir adam ama kötü değil ve senin gibi alçaklar yüzünden kötü olmaya zorlanıyor." Dudaklarını ince bir çizgi hâlinde sıktıktan sonra ekledi, "Herhangi bir isyan söz konusu olmasaydı, düzeni sağlamak için güç kullanmak zorunda da kalmazdı."

Çenemi sıktım. Bu yalanları daha önce de defalarca işitmiştim, sadece bu kadar güzel dudaklardan değil. "Endrick'in düzen anlayışı mutlak kontrol üzerine kurulu ve buna ulaşmak için herhangi bir şeyi yok etmekten çekinmez. Ölümsüz biri olduğu için, hayatın anlam ve değerinden haberi yok artık."

"Sizin hayatlarınız anlamsız olmaktan bile daha kötü. Korku ve kaos yayıyor, arkanızda isyanlar ve şiddet bırakıyor ve sonra da sizi bunu yapmaya zorladığı için her şeyin Hükümdarlık'ın suçu olduğunu iddia ediyorsunuz."

"Hükümdarlık bu ülkeyi yok ediyor!"

"Anlamsızca sokan arılar gibisiniz ve sonra da Lord Endrick'in tokadına maruz kalınca şikâyet ediyorsunuz. Korak isyanı ve bu isyanı destekleyen herkes yıkıma hizmet ediyor. Hepiniz asılmalısınız!"

Öfkemi kontrol altında tutmak zorundaydım yoksa o gülünç hancının odaya gelmesine sebep olabilirdim ama kaslarım gerilmişti ve sıkıttığım dişlerimin arasından konuşmaya devam ettim. "Buna gerçekten inanıyorsan, Endrick'ten daha iyi değilsin demektir. Bir düşün bakalım, prenses. Bazı hayatların diğerlerinden daha önemli olduğu fikrini ilk defa ne zaman sahiplenmiştin?"

Bunu duyunca gözlerini kırıştırdı. Ağzımdan çıkan sözler ona acı vermişti. Yani acı duyma yeteneğine sahipti. Bunu kim bilebilirdi ki?

Kestra kendini toparlamaya çalışarak bir adım daha geriledi. "Benim hakkımda ne düşündüğünün bir önemi yok. Sonuçta demeye çalıştığım şu ki, planınızdaki kusurların farkında olmanız gerekiyor. Sana yalvarıyorum; hizmetkârlarımı bırakmaları için adamlarına haber gönder. Olden Hançeri gerçekse ben kendi üstüme düşeni yapacağım. Ama başarısız olursam, bunun acısını hizmetkârlarım çekmemeli."

Acı dolu gülüşüm aynı zamanda alaycıydı ki zaten benim de hedeflediğim buydu. "Artık hizmetkârlarının iyiliğini mi düşünüyorsun? Ne zamandan beri?"

“O ikisinin iyiliğini düşünüyorum. Senin de aileme hizmet ettiğin günleri hatırlıyorum, Simon. O günü de iyi hatırlıyorum...”

Hayır. *O gün* hakkında konuşacak değildik. Tenger o günün detaylarından haberdar olsaydı, beni bu göreve asla atamazdı. Hızla ileri atıldım ve sırtı duvara değene dek Kestra’nın üzerine yürüdüm. “Ağzından çıkan her şey yalan! Beni aptal mı sanıyorsun sen?”

Kestra küçümsercesine gülümsedi. “Aptallık, sorunların arasında en önemsizi.”

Kestra o noktada durdu. Geri adım atmayacaktı, ben de öyle. Aramızdaki öfke bir alev gibiydi ve bir sonra konuşacak kişi, muhtemelen o alevin üstüne yağ fırlatmış olacaktı.

Ne kadar da salaklık etmiştim. Tenger’in onun dizini acıtmasını, duyduğu korkuyu veya bu görev yüzünden hayatının mahvolmasını hiç umursamamalıyım. Önceden yanılmıştım. Kestra, Endrick’in bütün diğer kuklaları gibi, insani hislerden yoksun biriydi.

Trina üstü örtüyle kaplı bir tepsiyle odaya girdiğinde ikimiz de başımızı çevirdik. Trina bir bana bir Kestra’ya baktı ve gülümsedi. “İçeride savaş kokusu var. Bir de bana hiddetli derler.”

Trina tepsiyi odadaki ufak masaya koyarken ben de kapıyı kapadım. Kestra’nın gözleri ânında geyik eti yahnisiyle dolu kâseye odaklandı. Ama ne kadar aç olursa olsun, herhangi bir şey söylemeyeceğini biliyordum.

“Biz yemek yerken onu ne yapalım?” diye sordu Trina.

Öfkem tekrar rasyonel düşünebileceğim kadar yatışmıştı. Kestra’yı Woodcourt’a götürdüğümüzde açlıktan bitap görünmesini istemezdik. Ona masaya gelmesini işaret ettim. “Gel ve ye.”

“Trina üstüne nefesini saldıktan sonra mı? Yerden alıp yemeyi tercih ederim.”

Trina yüksek sesli bir küfür savurarak oturmakta olduğu sandalyeyi geriye savurup Kestra’ya doğru atıldı. Kestra ise son âna kadar bekledikten sonra, tek bir ayağını onun yolu üstünde bırakarak yana doğru çekildi. Trina hızını alamayıp yere kapaklandı ve

bu sırada eli tepsiye denk geldi. Yahni yere saçılırken bütün oda yemeğin kokusuyla doldu. Artık hiçbirimiz yemek yiyemeyecektik.

Kılıcımı kınından çıkardım ve Kestra'ya doğrulttum. Ama Kestra rahat bir el hareketiyle bunu umursamadığını belirtti.

"O kılıcı kullanacakmışsın gibi yapmana gerek yok," dedi kaşlarını çatarak. "Aldığın emirleri sen de iyi biliyorsun."

Kılıcı çekmemin amacı zaten onu kullanmak değildi. Sadece dikkat dağıtarak yerde yatan Trina'ya bir boşluk sağlamaktı. Trina, Kestra'nın üstüne atladı ve onu yere serdi. Ardından yüzükoyun yerde yatan Kestra'nın kollarını sırtında kavuşturdu.

"İp getir, Simon!"

Tereddüt ettim. Bu geceyi atlatmak için hepimizin biraz sakinleşmesi gerekiyordu ama Kestra belli ki daha fazla sorun çıkarmaya niyetliydi. Onu bağlamak, durumu kontrol altında tutmak için tek çözüm olabiliirdi.

Elimi çantama atıp bir ip yumağı çıkardım ve Trina'ya uzattım. Trina muhtemelen olması gerekenden daha sıkı ve daha fazla tekrarlar, ipi Kestra'nın bileklerinin çevresine doladı. Ama ya düğümler kendisini çok fazla rahatsız etmediğinden ya da daha büyük olasılıkla bunu bize belli etmek istemediğinden Kestra şikâyet etmedi. Trina onu ayağa kaldırıp yatağın bir köşesine bağlarken, Kestra sanki intikam planları yapar gibi bir bakışla bizi süzmeye devam etti.

Araya girmem gerektiğini biliyordum ama bunu yapmadım. Az önceki davranışı sonrasında Kestra bağlanmayı hak etmişti. Ayrıca benim *o gün* bağlanmam sonucunda oluşan yara izleri hâlâ bileklerimde görülebiliyordu. Bir yanım Kestra'nın *o gün* benim nasıl hissettiğimi anlamasını istiyordu.

Trina bir adım gerileyerek eserini gururla incelerken, Kestra da daha şimdiden düğümleri gevşetmek adına bileklerini oynatmaya başlamıştı. Ona birkaç dakika kadar izin verdikten sonra düğümleri gidip kendim gevşetmeyi planladım.

"Ağzına ne tıkabiliriz?" diye sordu Trina.

Kestra başını hızla kaldırdı. “Ağzımı kapamayın. Çığlık atmaya-
cağım.”

“Gözlerine bir bak!” diye şakıdı Trina, bu durumdan fazlasıyla
keyif almış gibi. “Korku içinde!”

Evet öyleydi ama sebebinden emin değildim ve Kestra da asla
bir açıklamada bulunmazdı. Belki bunun yıllar önceki o kaçırılma
olayıyla bir bağlantısı olabilirdi. Başına gelenler ve neden Halderi-
anların elinden kurtulmasının ardından derhal uzağa gönderildiği
konusunda birtakım söylentiler işitmiştim. Ama hepsi buydu; söy-
lentiler.

Bu bilgiyi ona karşı kullan. Tenger’in sesi sessiz bir emirle san-
ki kulağımda çınladı. Hükümdarlık’ın yakalarsa bize yapacağı da
buydu; bilgiyi işkence aracı olarak kullanmak. Ama biz Hükümdar-
lık’tan değildik.

Trina ise herhangi bir şeyi unutup gitmeye hazır görünmüyor-
du. Tepişmeleri sırasında yere düşmüş bir ekmeği aldı ve Kestra’nın
burnuna tuttu. “Kokusunu alabiliyor musun? Yemek ister misin?”

“Aldığım tek koku senden geliyor,” diye yanıtladı Kestra. “At bo-
kunda banyo mu yaptın sen?”

“Yeter.” Sadece bu gecenin sona ermesini istiyordum. “Yeter, Tri-
na! Ortalığı temizlememe yardım et.”

“Ona temizlet. Onun suçu sonuçta.”

“Evet. Ama hizmetkâr olan sizsiniz, ben değil.” Bağlanmışken
bile Kestra kendisini patron olarak görüyordu.

Trina düğümleri tekrar kontrol etti ve gereklilikten ziyade gı-
cıklık olsun diye onları sıkılaştırdı. Sonra yanımda yere çöktü ve
Kestra’nın sandığından aldığı güzel eteklerden birini yahniyi tem-
izlemek için bez olarak kullanmaya koyuldu.

Temizliği bitirdiğimizde Kestra, “İkiniz de benden nefret edi-
yorsunuz. Ama bir Dallisor ve Hükümdarlık leydisi olduğum için
değil. Bizzat *benden* nefret ediyorsunuz. Neden?” diye sordu.

Trina cevap vermeye yeltendi ama ben başımı iki yana salladım.
“Hayır.”

“Senin durumun onun suçu...”

“Sus.”

Kestra’nın yüzü yumuşadı. “Zindana gönderildiğin zamandan mı bahsediyorsun? O konuda konuşmamız gerekiyor.”

“Hayır, gerekmiyor.”

“Hatırlıyorum...”

Trina onun sözünü kesti. “Kafasını tekmelediğini hatırlıyor musun peki?”

Ellerim birer yumruk hâlini aldı. Kestra elbette bunu hatırlıyordu. Sadece on yaşındaydı ama çok daha büyük olduğunu düşünür gibi bir hışımla hizmetkârlar kışlasına dalmıştı. Ben odanın bir köşesinde uyuyordum. Beni kafamı tekmeleyerek uyandırmıştı.

“On yaşındaki birine göre sağlam tekme atmıştın,” dedim.

“Şimdi daha bile iyi tekmeleyebiliyorum. Ayrıca annemin yüzüğünü çalmıştın. Tekmeyi hak etmiştin.”

“Öyle bir şey yapmadım.” Gözlerimiz buluştu. “Babana suç bildirisinde bulunduğun arkadaşım John da yapmadı. Yalan söyledin, prenses. Yalan söyledin ve masum bir adam idam edildi.”

Odaya ağır bir sessizlik çöktü. Altı yıl boyunca bir gün bunu onun yüzüne söyleme hayali kurmuştum ama şimdi bunu yapmışken bir boşluk hissinden başka bir şey yoktu içimde. Sanki bunca yıldır beni hayatta tutan o öfke bir anda uçup gitmiş gibi. Böyle olacağını tahmin etmeliydim. Aramızda sarf edilen hiçbir söz, *o gün* yaşananları değiştirmeyecekti.

John da ben de sırtımıza on kırbaç darbesi yemiştik. Ardından Henry Dallisor’un zindanına atılmış, tıpkı muhtemelen şimdi onun bileklerini kesen ip gibi, bileklerimizi kesen iplerle bağlanmıştık. Hücremdeki bir taşın keskin kenarı sağ olsun, o iplerden kurtulmuştum. Zindandan kaçma olayı ise sadece şanstı. John’un kadeğinde ise şanstan eser yoktu.

Kestra’nın kirpikleri titreşti. Sanki pişman olması beni etkileyecekmiş gibi. “Sadece on yaşındaydım.”

“Ve arkadaşıkl! Yoksa o da mı yalandı?”

Kestra'nın sesi bir fısıltıdan biraz daha güçlüydü. "Arkadaştık, Simon."

"Bunu göstermek için garip bir yol seçtin." Bir süre kimse konuşmadı. Sonra, "Hizmetkârlarının hayatını kurtarma konusunda söylediklerinin yalan olduğunu da oradan biliyorum," diye ekledim. "Tenger'in planına katılmanın gerçek sebeplerini tahmin edemiyorum ama bunun herhangi birinin hayatını kurtarmakla ilgili olmadığını biliyorum. Bize yardım etmenin gerçek sebebini anladığımda, seni durdurmak için elimden geleni yapacağım."

Gözünden nihayet kurtulan bir damla yaş, Kestra'nın yanağına kondu. Ama konuştuğunda sesi titremedi. "Beni durdurmak için elinden geleni ardına koyma. Ama ikiniz de kendinizi ait olduğunuz yerde, zindanda bulacaksınız. Üstelik bu defa, bundan hiç pişmanlık duymayacağım."

İçinde bulunduğumuz durumda avantajlı olan biz olsak da sesindeki bir şey sinirlerimin gerilmesine sebep oldu. Kestra'nın az önce söylediği her sözde son derece ciddi olduğundan şüphem yoktu.

• DOKUZ •

K E S T R A

Lav ayırları'ndaki ilk birkaç ayım boyunca her uykuya daldığımda, kaçırılışıma dair kâbuslarla uyanıyor, acı hatıralarla kendimi boğulacak gibi hissediyordum. En kötü gecelerde, nedimelerim gidip Darrow'u getirirdi çünkü korku duygusunu zihnimden uzaklaştırmayı sadece o başarabiliyordu. Kendi gençliğine dair hikâyeler veya Endrick'in yönetimi altında müzik yasadışı ilan edilmiş olmasına rağmen komik şarkılarla dikkatimi dağıtırdı. Darrow çok kötü, belki de hayatımda gördüğüm en kötü şarkıcıydı ama bunu ona hiç söylemedim.

O sıralarda, Darrow kendimi savunmam ve bir vâris gibi düşünebilmem için beni eğitmeye başlamıştı. Gün kılıçlar ve disk oklarıyla, gece ise savaş stratejileriyle geçiyordu ve zavallı nedimem ile aşçı da çoğunlukla düşmanı canlandırmakla görevli olurdu. İçinde bulunduğum bu durumdan sağ olarak çıkabilmeyi başarırısam bu, Darrow'un eseri olacaktı. Onun şimdi burada olmasını nasıl da isterdim.

Aslında hiç uykum yoktu ama sanki uykudaymışım gibi bedenimi serbest bırakmışım. Rahat bir pozisyon değildi ve Trina duruşumun bir leydiye hiç de yakışmadığını belirten birkaç yorumda bulunmuştu. Ama ikisi de beni serbest bırakma girişiminde bulunmadı.

Biraz zaman geçtikten sonra, gerçekten de uykuda olduğuma inanmış olmalılardı ki biraz daha serbestçe konuşmaya başladılar.

Sesleri bir fısıltıdan sadece biraz daha yüksekti ama içerisi sessizdi ve kulaklarım tamamen onların sohbetine odaklanmıştı.

“Tenger’in planının başarısızlıkla sonuçlanacağını düşünüyör,” dedi Simon.

“Bunu söylemekteki amacı senin bu görevden kuşku duymanı sağlamak,” diye cevapladı Trina.

“Belki. Ama o bunu söylemeden önce de kuşkularım vardı. O evde hizmet ettim. Kayadan duvarları ve ahşaptan kapıları olan o zindanlarda bulundum. İçeride bir silahın saklanabileceği hiçbir yer yok. O hançer gerçekten var olsa bile, söz konusu efsanenin doğruluğundan nasıl emin olabiliriz ki? Sadece bir Halderian’ın onu elinde tutabilmesinden? Elinde o silahla sadece Vasilolan’ın Lord Endrick’i öldürebileceğinden?”

“Bundan emin olan insanlara güvenmemiz gerekiyor,” dedi Trina. “Hançer gerçekten var, Simon ve o evin içinde bir yerlerde gizli. Onu bulduğumuzda ve Vasilolan da seçildiğinde, ikimiz de kahraman olacağız.”

“Veya şehit.” Simon sesini alçalttı. “Bu olayın sonucunda tarihte en geniş çaplı aranan Koraklar olacağız. Umarım ki en azından buna değsin.”

Değmeyecekti. Lord Endrick’in Olden Hançeri’nin bulunması için krallığın altının üstüne getirilmesini emrettiğini son derece iyi biliyordum. Sonuçta hiçbir şey bulunamamıştı. Arayışı herhangi bir sonuç vermediğinde, Lord Endrick hançerin bir efsane olduğunu ilan etmiş ve ölümsüzlüğünün asla elinden alınamayacağı fikrini herkesin kafasına yerleştirmişti.

Ama Endrick’in hikâyesinde bir sorun vardı. Simon en azından bu konuda haklıydı. Eğer hançer bir efsaneden ibaret olsaydı, neden Endrick’in kendisi onun aranmasını emretmişti? Simon’ın Olden Hançeri’nin gerçek olmaması konusundaki tüm endişesine karşın, benim asıl endişem hançerin gerçek olmasıydı.

“Uyumaya çalışalım,” dedi Simon. “Tekrar yola düşmeden önce sadece birkaç saatimiz var.”

“Ya kaçarsa?”

Bir sessizlik oldu ve birisi, muhtemelen Simon ayağa kalktı. Yürüyerek yanıma geldi ve durdu. Bağlarımı incelediğini tahmin ettim. Nefes alıp verişim olması gerektiği kadar yavaş ve düzenli sayılmazdı. Simon aslında uykuda olmadığını anlamalıydı ama dikkati başka yerdeydi.

“Bilekleri ipten dolayı soyulmuş.”

“Güzel.” O kadar hızla cevap vermişti ki Trina bunun ya zaten farkındaydı ya da bunu umursamamış veya kontrol etmeye bile tenezzül etmemişti. Uykuya dalmış gibi yapmadan önce ellerimi düğümlerden kurtarmaya çalışmış, daha fazla devam edemediğim kadar canım yanınca bırakmıştım. İki büküm olmuş uyuma taklidim ise yaralarımın daha da kötüleşmesine sebep olmuştu.

“Bu bize yakışmıyor, Trina. Bizim tarzımız bu değil.”

“Ama hak ediyor. Arabadayken bileğini de kesmiştin zaten.”

Simon hızla onun yanına geçti ve alçak sesle konuşmaya devam etti. “Beni dinle. Kestra hakkındaki duygularını biliyorum ama planımızın da başarılı olması gerekiyor. Bu görev boyunca kişisel duygularını bir yana bırakmalısın.”

“Ya sen bıraktın mı?” Sandalye ayağının yerde sürünme sesi yükseldi. Belki de Trina ayağa kalkmıştı. “Ona nasıl baktığını gördüm. Güzel bir yüzü olduğu söylenebilir ama hepsi bu. O kız Hükümdarlık’ın bir parçası! Aklına girmesine izin verme.”

Simon’ın aklına girmek mi? Bunun fikri bile komikti. Simon ben-den nefret ediyordu ve ben de onun için partiler vermeyi planlıyor değildim. Tabii o partiyi babamın zindanlarında vermeyeceksek.

“Aklıma girmeyecek. Tüm güzelliği Lord Endrick’i savunmaya başladığı anda sönüp gitti.” Simon kaşlarını çatı. “Planı uygulamak üzere buradayım. Bundan başka bir amacım yok.”

“O kadar yorgunum ki umurumda bile değil.” Trina söylediğini kanıtlamak ister gibi esnedi. “Konuşmaya yarın devam edebilir miyiz?”

Simon’ın iç geçirişinde bir öfke tınısı vardı. Benim hakkımda bir

daha konuşmamayı tercih ediyorsa, ben de o konuşmayı duymaya gönüllü değildim zaten. “Sen yatağa geç. Ben yerde uyurum,” dedi.

Gerçekten uyuyor olsaydım, Trina’nın yatağa kabaca girişiyle mutlaka uyanırdım ama sadece kıpırdanır gibi yaptım ve sonra bışımı tekrar öne düşürdüm. Konuşmalarına kulak misafiri olduğumu anlamaları, istediğim son şeydi.

Simon’ın uyumak için tam olarak nereyi seçtiğinden emin değildim ama kısa süre sonra ikisi de sessizleşti ve nefesleri düzenli bir hâl aldı. Rahatlamayı ancak şimdi göze alabilirdim ama bunu yapamazdım; özellikle de ayağa kalkarken.

Tekrar ellerimi kıpırdattım ve düğümleri çözmeye çabaladım. Amacım kaçmak değildi —hiçbir yere gidecek değildim— ama bu iki Korak asisine beni kontrol altında tutmak istiyorlarsa bundan iyisini yapmaları gerektiğine dair bir ders vermek istiyordum.

Sorun şuydu ki; *zaten* kontrolleri altındaydım. Beni fiziksel olarak bu odaya bağlamışlar ve Hükümdarlık Lordu ile aileme ihanet etmeye zorlamışlardı. Bütün o iğrenç sözlerle ve bana yönelttikleri o buz gibi bakışlarıyla bile duygularımı kontrol altında tutmaya çalışıyorlardı.

Düğümlerden kurtulamıyordum. Trina’nın hediyesi olan kesik yarası tekrar açıldı ve kan avucuma doğru akmaya başladı. İplerin hemen altında etim şişmeye başlamıştı ve sıcaktı. En kötüsü de Simon’ın haklı olmasıydı. Eve vardığımızda bu yaralar için iyi bir bahane öne sürmem gerekecekti. Bu tür yaralara ancak iple bağlanmanın yol açtığını herkes kolayca anlayacaktı.

Bu yaralar, asilerin beni hançeri bulmaya zorladığına kanıt olarak sunulabilir miydi peki? Kendi isteğim dışında hareket ettiğimi açıkça kanıtlamaz mıydı? Bu düşünceyle birlikte nihayet biraz rahatladım ve nasıl da kendi sonlarını hazırlayıp hayatımı kurtardıklarını düşünerek gülümsedim.

Uykuya daldıysam bile dışarıdan gelen at sesleri ile uyandığımda üstünden çok fazla vakit geçmiş olamazdı. Günün herhangi bir saatinde olsa bu sesler dikkatimi çekmezdi ama gecenin bu saatin-

de ve içinde bulunduğum durum göz önüne alınırsa, her şey sanki başka bir anlam taşıyordu.

Pencereden dışarıyı görmeye çabalayarak başımı çevirdim ama ay ışığı altında siluet hâlindeki ağaçlar dışında bir şey göremeyecek kadar uzaktaydım. Ne var ki çok sayıda atın sesini işitebiliyordum ve binicileri gece için onları hanın arkasına götürmektense, hanın önünde bırakmayı tercih etmişti. Bu adamların burada olmasının sebebi uyku değildi.

Hem Simon hem de Trina horul horul uyuyordu ve onları uyandırmanın iyi bir fikir olup olmadığını kafamda tarttım. Ama en azından dışarıdaki adamların kim olduğunu kontrol etmelerini sağlamalıyım.

“Simon!” dedim yüksek bir fısıltıyla.

“Şşş, prenses. Yoksa ağzını kapatırız,” diye mırıldandı Simon.

“Simon!”

Biniciler hana girip yüksek sesle hancıya seslendiklerinde Simon da hızla yattığı yerde doğruldu. Ayağa fırladı ve üstünde yatığı battaniyeyi yatağın üstüne geri attı. Bu da Trina’nın şaşkınlıkla uyanmasına sebep oldu.

“İplerini çöz.” Simon bana işaret etti ve sonra elini çizmelerine uzattı.

“Neden?” diye sordu Trina.

Simon pencereye koştuktan sonra tedirgin ve kocaman açılmış gözlerle Trina’ya döndüğünde, Trina olup bitenleri ânında kavradı.

“Burada mı?” Trina da gidip pencereden dışarı baktı. “Bu renkleri böylece açık açık giyinmiş hâlde hem de?”

“Benim için buradalar.” Şüphelerimden neredeyse emin hâlde, kulaklarım çınlamaya başlamıştı. “Hepsiyle dövüşemezsiniz. Bana da bir silah verin.”

“Unut bunu.” Trina’nın iplerimi kesişi bile özgüven doluydu. Bu kavgayı iple çekiyordu.

“Kimseyle dövüşecek değiliz.” Simon eliyle çantasının içini karıştırıyordu. “Bekle. Sakın...” İç geçirdi. “İpleri kestini mi?”

Ben uyuşmuş ayaklarım üstünde dengemi sağlamaya çalışırken Trina da yerdeki ip parçalarını topladı. "Onu bırakmamı sen söyledin!"

"O ip bizim pencereden kaçmamıza yardımcı olabilirdi."

"Pencere çerçevesine çivili. Önceden kontrol etmiştim."

Pencereye doğru yürümeye davrandım ama Simon beni geri çekti. "Seni görmelerine izin verme."

"Burada olduğumu bildikleri açık zaten." Ama nasıl bildikleri konusunda emin değildim. Krallıktaki *herkes* nerede olduğumu biliyor gibi görünüyordu.

Hancı kapıyı çalmadan açıp içeri girdi ve arkasından kapattı. Normal koşullarda bu affedilemez bir davranış olurdu ki bu mahremiyet tecavüzü, durumun ne kadar ciddi olduğuna işaret ediyordu. Hancı doğrudan bana baktı. "Saklanmalısınız, leydim. Acele edin."

Sonra yanımdan geçerek duvardaki bir panele bastı ve elini geri çektiğinde duvar ince bir kapı gibi yana doğru açıldı. Açılan minicik bölmenin tavanında minik bir pencere, içeriye hava ve ay ışığının dolmasına olanak sağlıyordu. "Dallisor ailesinin benim hanımı seçme sebebi işte bu," diye fısıldadı hancı. "Buna ihtiyaç duyan ilk siz değilsiniz."

Şaka mı yapıyordu? O minik pencere kesinlikle içeri yeteri kadar hava sağlıyor olamazdı. Bu gizli bölmenin içinde bayat bir koku vardı ve fazlasıyla dar bir alandı. Kapı üstüme kapandıktan sonra duvarlar üstüme üstüme gelir, kişisel bir zindanda olduğum hissi ni uyandırır. Başımı iki yana salladım. "Başka bir çözüm bulun. Oraya giremem."

"Leydim..."

"Yapamam..." Parmaklarımın ucu panikle uyuşmaya başlamış, oradan zaten deli gibi çarpmakta olan kalbime sıçramıştı. Aklım darmadağın oldu. Bildiğim tek şey, o minik alana hapsolamayacağımdı. "Ben..."

Simon beni içeri ittirdi ve Trina'ya bana katılmasını işaret etti.

Vücutlarımızı birbirimize yaslarsak, iki kişi içeri sığabilirdik. Ama üç kişi asla sığamazdı. Birinin odada kalması gerekiyordu.

“Onları oyala,” dedi Simon hancıya. Hancı ayrıldıktan sonra yüzünü Trina’ya çevirdi. “Bu duvara kadar gelirlerse, onları bir şekilde durduracağım.”

“Sen yapamazsın.” Trina bir adım gerileyerek bölmeden çıktı. “Kestra’nın sandığı kadın giysileriyle dolu. O adamlar bu odada bir kız bulmayı bekliyorlar. Hem ayrıca, onu bulamazlarsa muhafızını da bulmayı beklemezler. Ama nedimesinin geride kalmış olması garip gelmez.”

“Tamam ama odayı aramak isterlerse direnme,” dedi Simon. Trina bir nedimenin üstünde bulunması garip kaçacağı için bıçağını Simon’a geri verdi. Arabadan odaya getirdiğimiz diğer tek şey olan çantasını da Simon’a uzattı. “Sana güveniyorum, bunu yapabilirsin,” dedi Simon.

“Her ne olursa olsun, yine de bu duvarda onunla kapalı kalmaktan iyidir,” dedi Trina.

Bende burada Trina’yla kapalı kalmak istiyor değildim. Daha da açık ifade etmek gerekirse, bu duvarın içinde kısıp kalmak istiyor değildim. Hem de hiç.

Dışarı çıkmaya davrandım ama Simon zorla beni içeri soktu, sonra bıçağını yüzüme doğru kaldırdı. Bunun herhangi bir faydası olacağını mı sanıyordu? İçimde yükselen panik duygusunu beni tehdit ederek dindirebileceğini mi düşünmüştü? Sonunda bunu anlamış gibi göründü ve bıçağını ortadan kaldırdı. Ne var ki bunun da herhangi bir faydası olmadı çünkü zaten asıl sorun bıçak değildi.

Duvar paneli üstümüze kapandığında öncekinden bile daha seyrek nefes almaya başladım. Simon benimle yüz yüze ve bedenlerimiz garip bir harmoni içinde birbirine yaslanmıştı. Sağ elimi avucunun içine aldı ve ikimizin arasında tuttu. Panik içindeyken bile, kavrayışındaki gücü hissedebiliyordum.

Tatsız bir gülümsemeyle fısıldadı. “Ben dokuz yaşındayken oda-

nın şömine bacasında mahsur kaldığım zamanı hatırlıyor musun? Bundan çok daha küçüktü. Kâhya beni yakarak dışarı çıkarmakla tehdit etmişti ama sen ayağıma ip bağlayıp beni geri çekmiştin.”

Bunu hatırlamıyordum. Umurumda da değildi. Kendi kalp sesimin arkasından onun sesini bile zar zor işitebiliyordum. Kalbim nasıl bu kadar yüksek sesle atabilir ve o bu sesi işitemezdi ki?

“Bana bak,” diye fısıldadı Simon. “Gözlerini gözlerimden ayırma, Kestra. O adamların seni tekrar kaçırmalarına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum.”

Böyle bir şeyin sözünü veremezdi ve buna ihtiyacım da yoktu. İhtiyacım olan şey bu iğne deliği gibi yerden kaçmaktı. Ve kaçmayı başardığımda bir silaha, Simon’ın belindeki kılıcın diğer tarafındaki kının içinde duran o bıçağa ihtiyacım vardı. Serbest olan elimle bıçağın kabzasına dokundum ama alamadan Simon bana engel oldu.

Sürülmüşler yüksek sesle kızgınca söylenerek odaya daldı. Kaç kişi olduklarını bilemiyordum ama toplam ağırlıkları altında yer sallanıyor gibiydi. Tırnaklarımı Simon’ın eline batırmış olmalıyım çünkü bir anda irkildi. Ben de tırnaklarımı geri çektim.

“Kestra Dallisor için geldik,” dedi adamlardan biri. “Nerede o?”

O sesi tanıyordum. Adı Tor, Torn... veya Thorne’du. Evet, Thorne. Üç yıl önce Woodcourt’tan kaçırıldığımda beni ilk yakalayan oydu. Ağzımı kapayan o elinin kaba temasını hâlâ hatırlayabiliyordum. Beni sakladıkları minik kutuyu. Korkuyu.

Simon’ın eli sırtıma geçti ve titremekte olduğumu fark ettim. Simon’ın parmakları güvenle hareket ederek omurlarım üstünde geziniyor, sessiz kalırsam her şeyin düzeleceği mesajını vermeye çalışıyordu.

Her şeyin düzelmesi... Bunun mümkün olabileceğine gerçekten inanıyor gibiydi.

Bir şekilde ben de buna inandım. *O*na inandım. Bu ne kadar da garip bir histi.

Bazı açılardan, Simon yıllar önce tanıdığım o çocuktan çok daha

farklıydı; eskiden sahip olmadığı bir özgüven hissi vardı üzerinde ve daha güçlüydü. Ama o anda çocuk olduğumuz zamanlardaki gibi nazik, hatta şefkatliydi. Bunu sadece Tenger'in planının bozguna uğramaması için yaptığını biliyordum. Ama bir yanım bunu aynı zamanda beni... korumak için yaptığına inanmak istiyordu.

Elbette, Koraklara karşı ben galip gelmeliydim. Ama bunun sonunda çok şey kaybetmek zorunda kalacak olan Simon adına da üzüntü duydum.

Bıçağını kaybetmekle başlayacaktı. Hâlâ onu elime geçirmeyi planlıyordum. Bana engel olan şey, bu minik bölmenin hemen arkasındaki karışıklıktı.

"Leydi Kestra yıllardır Antora'da görülmedi. Burada da değil." Hancı, eğer bu mümkünse, benden bile kötü bir yalancıydı.

"Emin misin?" Thorne'un sesindeki gülüşü işitebiliyordum. "Leydiyi bize ver, yoksa tanrı şahidim olsun ki öleceksin."

• ON •

SIMON

Bu boşluğa Kestra'yla birlikte Trina girmeliydi. Ben değil. Geçmişimizle birlikte değil. Bir nefes ötemde olmamalıydı. Bu kadar yakınlık çok fazlaydı.

Kestra'nın kalbi, kendi kalbimin üstüne çarpıyordu ve her nefesimde saçının tarçınsı kokusunu içime çekiyordum. İnce bir ay ışığı çenesinin kıvrımlarında dolanıyor ve siyah kirpiklerine vuruyordu.

Gerçekte kim olduğunu bilmeseydim, belki... ama biliyordum. Onu fazlasıyla iyi tanıyordum.

Kestra'nın nefes alışığı sığ, fazla hızlı ve panikle doluydu. Elimi yüzüne kaldırdım ve yanaklarını okşadım. Bu, duygu yüklü bir hareket değildi ama sakinleşmesine yardımcı olmuş gibi göründü.

Bende ise tam tersi etki yaptı.

O sakinleştikçe, bedeni benimkine karıştı ve sanki mümkünmüş gibi bedenime öncekinden bile daha çok sokuldu. Her hareketi tedirginliğimi artırıyor ve dikkatimi dağıtıyordu. Tehlikeli bir birleşimdi bu.

Dışarıdaki odada, Trina bundan çok daha fazla tehlike altındaydı. Odada kalıp ona yardım edebilseydim, ederdim. Ama beni karşılarında buldukları zaman, Kestra'nın da yakında olduğunu anarlardı.

"Sana tekrar soruyorum," dedi adamlardan biri. "Kestra nerede?"

Hancı ne diyeceğini bilemiyormuş gibiydi ama Trina hızla araya girdi. “Ben Leydi Kestra’nın nedimesiyim. İki saat öncesine kadar buradaydı. Sonra bir tehdidin yaklaştığı haberini aldı –bu tehdidin siz olduğunuzu varsayıyorum– ve muhafızı ile birlikte Highwyn’e doğru yola çıktı. Sabaha varmış olurlar.”

“Arabası hâlâ dışarıda,” dedi adamlardan biri.

“Oropod üstünde gittiler elbette. Daha hızlı.”

“Oropodlar,” diye homurdandı adam. “Karanlık büyüyle doğan kötücül yaratıklar. Kestra onlardan birine binmeyi kabul etti, öyle mi?”

Trina’nın sesi tiz bir şekilde yükseldi. “Size doğruyu söylüyorum, bayım. Leydim burada olsaydı bu yatağa yatmama izin verir miydi sizce?”

“Bu torbada onun için bir... *hediyemiz* var. Darrow’un istediği bir şey.”

Hizmetkârının adının anılmasıyla birlikte Kestra’nın dikkati derhal konuşmaya çevrildi. Benim de bunu fark ettiğimi anladığında, bakışlarını kaçırdı ama nefesi öncekinden daha da hızlandı.

“Nedir o hediye?” diye sordu Trina. “Bana verin. Leydime ulaştırılmasını ben sağlarım.”

“Kestra’nın nerede olduğunu söylersen ona ben kendim veririm.” Trina sessiz kalınca yanındaki Halderianlara, “Hanı arayın. Her odayı. Karşınızda duran olursa öldürün,” diye emretti.

Kestra beni iterek dışarı çıkmaya, teslim olmaya yeltendi ama onu duvara geri ittirdim. Böyle bir şey pazarlık konusu edilemezdi. Handaki misafirler adına ben de onun kadar suçluluk duyuyordum ama Olden Hançeri’ni bulma sözü bu tek bir andan daha değerliydi ve nihayetinde bu akşam kaybedilen hayatlardan çok daha fazlasının kurtarılmasına hizmet edecekti.

Dışarıdaki koridor ayak sesleriyle inledi ama içeride en azından bir adam geride kalmış olmalıydı. Öylesine bir arama gerçekleştiriyor gibi görünüyordu ama odada ne kadar az mobilya bulunduğu göz önüne alınırsa, işi fazla uzun sürmezdi.

Kestra dikkatimi çekmek için yanağıma dokundu. Dikkatimin zaten fazlasıyla onun üstünde olduğunu bilseydi ne yapardı acaba? Tekrar bu bölmeden çıkmak istediğini belirten bir işaret yaptı. Elini hafifçe sıktım ve sonra avucunu kalp atışlarımı hissedebileceği şekilde göğsüme yasladım. Kalp atışı hayat demekti ve o anda önemli olan tek şey ona hayatta olduğunu hatırlatmak ve sessiz kalırsa hayatta kalmaya devam edeceği mesajını vermektir. Biraz sakinleşmiş göründü, o yüzden elini göğsümden bıraktım. Kalp atışlarımın hızlandığını, her atışla beraber daha da yanıma sokulmasını arzuladığımı fark edebilir miydi acaba?

Kestra'nın nefes alışını tekrar düzenli bir hâl aldı. Derin düşünceler içinde gibi görünüyordu. Onu bir daha süzmek için bu fırsatı kullandım. Onun gerçekte kim olduğunu kendime tekrar sormak için.

Çözülmesi zor bir şifre. Kilitli bir kutu.

Etrafına duvarlar örmeyi belli ki uzun zaman önce öğrenmiş bir kız. Ama her zaman böyle değildi, bunu iyi hatırlıyordum.

Sonra gözlerini açtı ve bakışlarını ufuktan doğan bir güneş gibi benim gözlerime doğru kaldırdı. Bakışındaki sıcaklık, savunmalarımı eritiyor, onun görmesini istediğimden daha fazlasını açığa çıkarıyordu: Kusurlu ve çoğu zaman sersem olan, asi bir hayata zorlanmış olan gerçek beni. Göğsümdeki elin ağırlığı dışında hiçbir şeyden emin olmayan beni. Yüz ifadesindeki yumuşamadan ve dudaklarının nasıl da aralandığından başka bir şeyin farkında olmayan beni. Diğer eli belime sarıldığında parmaklarının gergin bir beklentiyle hafifçe titrediğini hissettim. Ben de gergindim.

Onunla ilgili bir şeyler, kaşıyamadığım bir kaşıntı gibi tenimin altına girmişti. Kestra odanın diğer köşesinde veya görüş alanımın dışındayken bile dayanması bir hayli güç olan o kaşıntı, şimdi burada iyice katlanılmaz bir hâl almıştı.

İçgüdülerim bana yüzümü başka yana çevirmem için bağıırıyordu. Onu aklımdan uzak tutmak ve kesinlikle kalbimin yakınlarına bile yaklaştırmamak için.

Kim ve nasıl biri olduğunu iyi biliyordum, Tenger'in onun için nihai planları konusunda da bir fikrim vardı. Sadece bir aptal onun aslında bir kahraman olabileceğine veya geçmişteki suçlarının affedilebileceğine inanırdı.

Buna rağmen, zalim biri de değildi. Hizmetkârlarının hayatı hakkındaki endişesi gerçek gibi görünüyordu ve daha az önce handaki insanları riske atmaktansa kendini feda etmeyi denemişti. Woodcourt'taki en karanlık günlerimi gülümsemesiyle aydınlatmayı başarmıştı.

Ve şu an bana bakış... Ateşe uçan pervane misali beni kendine çekiyordu.

O, altı yıl kadar önce neredeyse ölümüne yol açan kızdı. Onu ele geçirmemizin daha ilk saniyesinden beri, kesin olarak yine bunu denemeyi planlayan kız. Ona güvenilemezdi. Bunu biliyordum.

Tıpkı o anda ona yaslanmıyor olmam gerektiğini bildiğim gibi.

Aklımdan geçen son şey onu öpmekti.

Ama işte oradaydı... aklımda.

Yatak odasından bir çarpma sesi geldi. İrkilerek ayrıldık ve paylaştığımız o an, elimizden alındı.

"Seni tanıyorum, kızım," dedi odadaki Halderian. "Değil mi?"

Trina anlaşılamayan bir şeyler mırıldandı ve gergince güldü ama Kestra benim istemsizce verdiğim tepkiyi gözden kaçırmadı. Herhangi bir Halderian'ın Trina'yı tanıyor olmaması gerekirdi.

Yeni bir adam odaya girdi. "Leydi handa değil. Belki de gerçekten ayrılmıştır."

"Kestra bir yerlerde mi saklanıyor?" Konuşan yine ilk adamdı ve şimdi sesi daha sertti. "Bu, cevap vermek için son şansın."

Sorunun Trina'ya mı yoksa hancıya mı yöneltildiği açık değildi ama hancı tiz sesli bir yakarıшта bulundu. "Hükümdarlık Lordu'na hizmet eden Dallisor ailesinin hizmetinde olmak benim için şereftir." Bu sözleri, keskin bir çığlık sesi izledi.

Kestra yine az önceki gibi dışarı atılmaya davrandı ama onu geride tuttum. Gözleri yaşlarla dolarken başını iki yana salladı. Tek-

rar beni ittirdi ama elimi ensesine koydum ve onu kendime doğru çektim. Başı göğsüme yaslanırken yana çevrildi ve kolumu kavrayan elindeki çaresizlik duygusu benim de içimdeki öfkeyi biraz olsun yatıştırdı. Ben ona sıkıca sarılırken bedeni üzüntüyle titriyordu ama bir ses çıkarmadı.

“Canımı bağışlayın.” Hancının acı dolu sesi merhamet için yalvarıyordu. “Leydi Kestra’ya bir mesajınız varsa onu söyleyin ve ben de kendisine ulaştırıldığından emin olayım.”

“Halderianlar yeniden toplanıyor ve onu tekrar ele geçireceğiz,” dedi bir adam. “Önümüzde duran herkes için mesajımız budur.”

Trina haykırırken hancıdan da boğuk bir ses yükseldi ve bir beden yere düşme sesi işitildi. Onu öldürmüşler miydi?

Kestra yüzünde bir dehşet ifadesiyle göğsümden geri çekildi. Bu gizli bölmeden çıkmayı her ne kadar istese de bu adamların onu ele geçirme konusunda ne kadar ciddi olduklarını anlamamış olması imkânsızdı.

Ama onun da yüzünde ciddi bir ifade vardı. Bir bıçağı havaya kaldırdı. Belimdeki kından benim bıçağımı almıştı. Kandırıldığımın farkına vararak kaşlarımı çattım. Bu konuyu daha sonra halledecektik. Bu konuda bir kavga çıkacağını garanti edebilirdim. Ama şimdilik sadece kolunu kavradım ve onu arka duvara doğru ittirdim. Duvardan bir çatırtı sesi yükseldi. Ahşap kaplama düşündüğümünden daha da eski olmalıydı.

Kestra’nın gözlerinde bir kıvılcım çaktı. Buna cesaret edemezdi.

“Hayır,” diye sessizce uyardım onu.

Ama aklındakini yaptı. Bir bacağını kaldırdı ve geriye doğru bir tekme savurdu. Ahşap tamamen kırılmadı ama içeri hava girebileceği kadar çatladı.

“Bu da neydi?” diye sordu ilk adam. “Siz burada kalın ve sesin nereden geldiğini bulmaya çalışın. Ben de dışarıyı kontrol edeyim!” Bunu odadaki diğer Halderianlara hitaben söylemiş olmalıydı.

Dış duvarı tamamen kırıp kaçmasına engel olmayı umarak Kestra’yı omuzlarından kavradım ama yüzünde kati olarak zaptedile-

mez bir ifade vardı. Tekrar geriye doğru bir tekme savurduğunda duvarda minik bir delik açıldı. Delikten dışarı bakınca meşe ağacının gövdesi görülebiliyordu.

Halderianlar duvarın sağ tarafını yumruklamaya başlamış, içeri girmeye çalışıyorlardı. Eninde sonunda kapıyı da bulacaklardı.

Kestra tekrar tekmeleyerek deliği genişletti.

“Dışarıda daha fazla adam var,” diye fısıldadım. “Doğrudan kollarına düşeceksin!”

“Dışarı çık!” diye emretti yeni bir ses. “Kız elimde!”

Trina’dan boğuk bir ses yükseldi ve bunun boş bir tehdit olmadığını anladım. “Paneli ben açamam!” diye haykırdı Trina. “Nasıl yapıldığını bilmiyorum!”

Hâlâ açtığı deliği genişletmekle meşgul olan Kestra’ya öfkelenerek bir tekmeyle panel kapısını açtım, belimdeki kılıcı çektiğim gibi odaya daldım.

En yakınimdaki adam, çoğu Halderian’ın tercihi olan bir binici baltası taşıyan sıırım gibi bir adamdı. Adam hâlâ hancının kanıyla kaplı olan silahını havaya kaldırdı. Trina şimdilik güvende gibi görünüyordu. Saldırganın karşısına geçtim ve kılıcımı baltasına doğru savurdum.

Gözümün ucuyla, Trina’nın gizli bölmeye doğru atıldığını gördüm ama Kestra çoktan açtığı delikten aşağı inmeye başlamıştı ki delik içinden ancak geçilecek boyuttaydı.

Kestra’nın delikten ağaca atlamayı başarıp başaramayacağından emin değildim ama belli ki bunu denemeye niyetliydi. Ben önümdeki bu adamla dövüşürken, Trina’nın da Kestra’nın arkasından gitmesi gerekecekti.

“Delisin sen!” diye haykırdı Trina.

“Bana bir şey olmaz,” dedi Kestra, açıkça alaycı bir şekilde. “Sana bir şey olmayacağından emin değilim ama.”

“Kestra?” Ona ilk defa düzgünce bakan rakibim, odadaki diğer herkesi bir anda unutmuş gibi göründü. “Bizimle gelmelisin!”

Bu dikkat dağınıklığını, kılıcımı midesine saplamak için kul-

landım ve her zaman olduğu gibi, karşımdaki kişinin acısını ben de hissettim. Rakibim yere yıldı ama merdivenlerden çok sayıda ayak sesi geliyordu. Halderianlar. Tek seeneğim Kestra'nın açtığı deliği kullanmaktı. Kendisi atlamayı başarmış olmalıydı ki Trina da ânında onu takip etti. Duvardaki delikten Trina'nın, "Senden nefret ediyorum, Kestra. Gerçekten nefret ediyorum," dediğini duydum.

Deliğe ulaştığımda, Kestra'nın çoktan yere indiğini ve Halderianların atlarından biri ile cebelleşmekte olduğunu gördüm. Trina ona acele etmesini, diğer Halderianların yaklaşmakta olduğunu haykırıyordu.

Düşünecek veya Tanrı'dan af dileyecek zaman yoktu, hemen atladım. Tutunabildiğim ilk ağaç dalı ağırlığım altında çatırdadı ve neredeyse ânında kırıldı. Üç ya da dört ağaç dalını daha kırarken, inişimi yavaşlatmaktan aciz bir hâlde düştüm ve sonunda daha kalın bir ağaç dalına, oradan da yere kapaklandım. Yarın ayaklarımdaki çürükler son derece renkli duracaktı.

Kestra eyere geçebilmek için bıçağımı kullanarak eteğinde zaten bulunan bir yırtığı keserek uzattı. Bacakları iki yana açık olarak ata binmeyi bilmesi bile şaşırtıcıydı. Onun statüsündeki kızlar genellikle at binmez, binerse de eyere yan olarak otururlardı. Ama Kestra ne yaptığını iyi biliyordu.

Buradan kaçtığımızda yüzleşmem gereken bir sorun daha. *Eğer* kaçabilirsek.

Bu sırada, Trina da bir başka atın kayışlarını kavramıştı ve diğer atları korkutarak dağıtmaya çalışıyordu. Adamların bizi izlemesini imkânsız kılmaya niyetliydi.

Elbette adamlar bizi izlemeye çalışacaktı. Daha şimdiden bizim dışarıda olduğumuzu haykıran bağırtıları duyabiliyordum.

Ayağa kalktım ve Kestra atını benden kaçırmaya çalışmasına rağmen, kayışlarından birini kavrayıp atı kendime çektim. Eyerde onun arkasına sıçradım ve atı topukladım.

"Ben bu atı kendim idare edebilirim!" diye kaşlarını çattı Kestra. "Neden gidip kendine başka bir at bulmuyorsun ki?"

“Çünkü bu atı idare edebileceğinin zaten farkındayım. Kaçmaya çalıştığın kişiler o adamlar mı? Yoksa biz miyiz?” Kestra’yı atın üstünden atlama fikrinden uzak tutacak kadar hızlandım ve sonra Trina’ya seslendim. “Yoldan uzaklaşalım!”

Trina gökyüzünü kontrol etti. “Yakında ay bulutların arkasında kalacak. Karanlık bizim işimize gelir.”

Yoldan ayrıldık ve otlak bir araziye geçtik. Bu arazideyken açıkça görülebiliorduk ama bizi bir durduran olmazsa kısa zamanda saklanmanın çok daha kolay olacağı ağaçlık alana ulaşacaktık. Trina arkamızdan bizi takip ediyor, aynı zamanda sürekli Kestra’ya söylenip duruyordu.

“O duvarı asla tekmelememeliydin! Adamlara saklandığın yeri açık ettin!”

“Senin işleri dâhice halletmenden sonra, duvarı tekmelemekten başka çarem kalmadı!” diye karşılık verdi Kestra.

Han tarafına doğru bir açıyla ilerlemeye başladık. Trina önce söylendi ama sonra niyetimi anladı: Hanın kendisi bizi gözden gizleyecekti. Adamlar muhtemelen çevreyi aramak için dağılacaktı ama hanın tam arkasına bakacaklarını sanmıyordum.

Belki de yolun karşı tarafındaki Herruh Ormanı’na girmek daha iyi olurdu. O ormanda büyüün hâlâ var olduğunu söylenirdi. Kötü veya iyi büyüün. Sadece bu sebeple bile, Halderianlar bizi takip edecek kadar aptal değildi. Ama ben de ormana girecek kadar aptal değildim.

Hanın arkasındaki ağaçlıkların yeterince içine girdiğimizde, Kestra’ya dik bir bakış attım. “O duvarı tekmelemen hepimizin ölümüne yol açabilirdi. Sen de dahil!”

“Eh, belki de bir başkasını tehditle işbirliğine zorlamalıydınız!” diye yanıtladı Kestra aynı sertlikle. “Kaçırılmamın tam olarak arzulanmış gibi gitmemesinden dolayı üzgünüm! Az önce hayatlarınızı kurtarmış olduğum için bana teşekkür etmeyi düşünüyor musunuz yoksa ona da mı öfkelenedin?”

“Öfkeli olduğum kesin,” dedim ve bunda ciddiydim. Buna rağ-

men gülümsedim. “Ama belki bir gün ben de karşılığını verir ve senin hayatını kurtarırım.”

Kestra kaşlarını çatı. “Şu sıralar hayatımı tehdit eden birinden geldiğini düşünürsek, bu sözlerinden kuşku duymamı affedersin sanırım.”

Bir an için, bu isyanın farklı taraflarında olduğumuzu, planın işlemede bir sorun olursa, Tenger’in ne yapmamı emrettiğini unutmuştum. Ama daha Kestra’yla geçirdiğim ilk gecenin bile sonuna gelmemişken, o emirleri yerine getirip getiremeyeceğimden kuşkulı olmaya başlamıştım.

• ON BİR •

K E S T R A

Simon bizi çalılıkların devam etmemize izin vermeyeceği kadar yoğun olduğu ufak bir tepeye ulaştırdı. Artık daha yavaş ilerliyorduk, böylece herkesin yıpranmış sinirleri biraz olsun yatışmaya başlamıştı. Simon sonunda durdu ve hem o hem de Trina en az benim de hissettiğim kadar yorgun, tartışmaya giremeyecek kadar bitkin görünüyordu.

“Burada bizi bulamazlar,” dedi Simon. “Gecenin kalanında dinlenecek kadar güvendeyiz sanırım.” Haklı olmasını umdum.

Trina’nın handayken bir buçuk saat bile uyuyamadığı konusundaki şikâyetlerini duymazdan geldim. Bunun umurumda olacağını veya onun adına üzüleceğimi falan mı sanıyordu? Trina sağ olsun ben hiç uyumamıştım. Yorgunluktan başım dönüyordu.

Simon attan indi ve bu sefer belimi kavrayarak bana destek olan ellerini reddetmedim. Bu kendim inmeye kalktığım takdirde yere düşmekten daha iyiydi. Ama ardından beni bırakmak yerine, daha sıkı tuttu. “Bıçağı bana ver.”

Vermek istemiyordum. “Bıçak, silahlardan en basitidir,” diye öğretmişti Darrow bana. “İlk olarak onu kullanmayı öğren ve iyi öğren.”

Elimi Simon’ın elinden kurtardım ve ondan uzaklaştım. “Ya tekrar gelirlirse?”

İkisinin de buna verecek bir cevabı yoktu. “Burada olduğumuzu

kimse bilmiyor,” dedi Trina sonunda. “Hana gelmelerinin sebebi hizmetkârının onlara senin orada olduğunu söylemiş olması. Dar-row sana ihanet etti.”

“Bunu asla yapmaz. Başka bir açıklaması olmalı.”

“O, sana ihanet etti, prenses.” Simon atları bağlamaya başladı ve konuşurken yüzüne bile bakmadı. “Buna alışsan iyi olur. Kimseye güvenemezsin.”

“Siz ikiniz de dahil misiniz buna?”

Trina burnundan nefes vererek güldü. “O minik numarayı tekrar denemeye kalkarsan inan bana, sana yapacaklarımın yanında kaçırıldığın o gün bir doğum günü partisi gibi kalır.”

Simon yanıma geldi. Dudağının kıvrılışı tahammül sınırlarına dayanmış olduğuna işaret ediyordu. Kendini savunmak için bıçağı havaya kaldırdım ama kolumu kavradı ve bıçağı bırakana kadar sıktı. “Biraz uyu artık, prenses.”

“Bana bu şekilde seslenmeye bir son ver. Benim o dediğin şey olmadığını iyi biliyorsun.” Bir ağacın dibine çökerek sırtımı gövdesine dayadım ve elimle ağzımı kapayarak esnedim. “Hükümdarlık Lord’u yönetimi kimseyle paylaşmaz.”

“Şımarık bir prenses gibi davranmaya son verene kadar, seni bu şekilde çağırmaya devam edeceğim,” dedi Simon.

Yeni bir tartışmaya yol açacak her türlü cevabı içime atarak yüzümü diğer tarafa çevirdim ve uyandığımda her şeyin aslında bir rüya olduğunu keşfetmeyi umdum. Pelerinimin içine gömülürken, yaşadıklarımın normal bir rüya basitliğinde olmadığını fark ettim. Hayatım bir kâbusa dönmüştü.

SIMON ŞAFAKTAN önce beni sarsarak uyandırdı. İçgüdüsel olarak bir yumruk savurdum ve omuzuna gerisin geri yere kapaklanmasına sebep olacak güçte bir darbe indirdim. Doğrulurken kıkırdadı. “Sabah insanı değiliz anlaşılan.”

Birkaç dakika veya daha fazla uyuma arzusuyla sırtımı tekrar ağaca yasladım. “Git başımdan.”

“Highwyn’e beş saatlik yolculuğumuz var. Ayağa kalk yoksa seni ben kaldırım.”

“Elbisemdeki yırtıklar ve bileğimdeki yaralarla ilgili bir bahane bulmam gerekiyor. Babam bu hâlimi görürse, başım ciddi belaya girer. Şimdi git, bir saat sonra dön.”

Simon elimi kavradı ve beni çekerek oturur pozisyona getirdi. Ayılmaktan çok gıcık olmuş hâlde gözlerimi açtım. En azından o da benim hissettiğim kadar yorgun görünüyordu. Sonra gözlerim onun arkasında duran Trina’ya odaklandı. Trina’nın üstünde boncuklu mavi kemerle süslendirilmiş sarı bir elbise vardı. Benim elbisem, benim kemerim. İkisini de arkamızda, handa bırakmıştık. İşte bu beni ayıltmaya yetti ve ayağa kalkarak elimle Trina’ya işaret ettim. “Onları nereden buldun?”

Trina yakındaki bir çalılığa işaret etti. Toprağın sabah ıslaklığından korunacak şekilde, çalılarının üstünde desenli eteği ile mavi elbisem ve kolsuz yeleğim uzanıyordu.

“Bunları almak için geri mi gittin?”

“Dün gece Simon gitti. Bu mavi elbisenin yenleri oldukça uzun. Bileklerini kapatacağını düşünüyoruz.”

Simon elini pantolonunun cebine attı ve bir avuç dolusu para çıkardı. “Sandığında bunları da buldum. Bana verdiğin uğraşlar için ödeme olarak kabul ediyorum.”

“Thorne’un –Sürülmüşlerden biri– hana getirdiği o bohçayı da aldın mı?”

Simon’ın bakışları hiç değişmedi. “İçinde değerli bir şey yoktu. Sadece seni saklandığın yerden çıkarmak için bir yemdi.”

“Ne yemi?”

Simon başını iki yana salladı. “Söylediğim gibi. Değerli bir şey değil. Ben gidip atlara su vereceğim.”

O gittikten sonra, Trina mavi elbiseyi alıp üstüme fırlattı. Ben de ona geri fırlattım. “Nedime olan sensin. Beni senin giydirmen gerekiyor.”

Trina elbiseyi tekrar bana fırlattı. "Nedimen falan değilim ben. Kendin giyin."

"İnsanların senin bir nedime olduğuna inanmalarını istiyorsan, beni nasıl giydireceğini öğrensen iyi olur."

"Belki de giyinmeyi bilmeyen sensindir!" Trina ukalaca gülümsemi. "Bu doğru, değil mi? Kendi kendine nasıl giyineceğini bilmiyorsun."

Nasıl giyineceğimi elbette biliyordum. Sadece hiç yapmak zorunda kalmamıştım. Ama bunun herhangi bir şeyle alakası yoktu. İnsanın kendi kendine giyinme konusundaki yetileri, konumuzla bağlantılı değildi. Eğer Trina kendini benden üstün görüyorsa, o zaman uykudan kalktığında saçına yapışmış olan yaprakları neden fark etmemişti acaba?

Elbiseyi bir başka çalılığın üstüne attım ve uzaklaşmaya başladım. "Woodcourt'a vardığımızda görünüşüm için seni suçlayacağım. Dallisorların tembel hizmetkâra ne yaptığını biliyorsundur herhalde."

Trina arka arkaya birkaç küfür sıraladı, hepsi bana edilmiş küfürlerdi. Sonra mavi elbiseyi eline aldı. Bu elbise, ön tarafındaki çapraz kurdelelerin arkaya doğru çekilerek birleştirildiği, benzerlerine göre giydirmesi daha karmaşık bir elbiseydi. Ek olarak omurgam boyunca sıralanmış bir dizi düğme, en sabırlı hizmetkârı bile delirtecek kadar minik boyuttaydı. Ben daha elbiseyi tam olarak giymeden Trina'nın görevinden istifa etmesine şaşırırmazdım. Bu elbiseyi giydiğim son seferinde Celia da beni istifa etmekle tehdit etmişti.

Celia. Şu anda ne durumda olduğunu merak ettim. Çıgıllıkları hâlâ kulağımdan gitmemişti.

"Yola çıkmadan önce, eve vardığımızdaki ilk görevin hakkında konuşmalıyız," dedi Trina. "Babanın evinde bir yerlerde, okumam gereken bir günlük gizli."

"Kimin günlüğü?"

"Sana sadece günlüğün nasıl görüldüğünü söyleyebilirim."

Gözlerimi devirdim. “Kitap gibi görünüyor olabilir mi mesela?” Bu, Trina’yla çalışmanın bir ön gösterimiye, kısa süre içinde aşırı aptallığa maruz kalmaktan öleceğim gibi görünüyordu.

Trina’nın tahammülsüzlüğü, elbisemdeki kurdeleleri fazladan güçle çekiştirmekle kendini gösterdi. “Elle işlenmiş çiçeklerle bezeli saten kumaşla kaplı.”

“O zaman bir kadının günlüğü olmalı,” dedim. “Risha Halderian’ın mı?”

“Belki. Veya onunla birlikte zindana giren hizmetkârı Anaya’nın. Anaya tıpkı Endrick gibi bir Endrean’dı. Belki günlüğü büyüyle gizlemiştir.”

“Büyüyle bir günlüğü kurtarabilmiş ama sahibesini kurtaramamış mı yani?” Bunun ne kadar saçma bir düşünce olduğunu belli edecek şekilde kıkırdadım. “Haklıysan ve Risha, Woodcourt zindanlarına beraberinde bir günlük getirmişse bile, o günlüğün ne işe yaramış olabileceğini sanıyorsun? Lord Endrick’i öldürme planlarını güzelce kaleme alması için kendisine mürekkep ve tüy kalem, belki bir de arkasına yaslanabileceği rahat bir koltuk verildiğini mi düşünüyorsun?”

“Sadece o günlüğü bul yeter. Bizi Olden Hançeri’ne ulaştıracak,” dedi Trina.

Bir başka kurdeleyi çekiştirdi ve bu kadar karmaşık bir elbiseyle uğraşmak zorunda kaldığı için küfürler savurdu. Sanki asabının bozulması umurundaymış gibi. Hatta tem tersi, ona bu plandan vazgeçip arkasına bile bakmadan çekip gitmesini sağlayacak kadar kötü davranmadığım için kendimden utanıyordum. Denemediğimden de değildi.

“Günlük bir başkasına da ait olabilir. Sana tek söyleyebileceğim, planımız için hayati önem taşıdığı. Onu bulursak, Olden Hançeri’ni de bulmuş olacağız.”

Bir kez daha, bu sefer daha yüksek sesle iç geçirdim. “Haklı olduğunu varsayalım —çünkü her şeyin bir ilki vardır— ve Woodcourt’ta hayatın tüm sırlarını içeren bir günlüğün gizli olduğunu

düşünelim. Öylece okunmak için ortalarda duruyor olsaydı, zaten binlerce defa okunmuş ve Olden Hançeri'ne dair ipucu içerip içermediği defalarca kontrol edilmiş olmaz mıydı? Ama sen, ki muhtemelen kendi adını bile okumaktan acizsin, bir şekilde o sayfalar arasında gizli olan ve daha önce kimsenin çözemediği Olden Hançeri'ne dair bilgileri okuyup efsaneyi bulabileceksin, öyle mi?"

"Evet." Trina sadece işine odaklanmıştı ve tamamen duygularıyla hareket ediyordu. Şimdi de saçımı yapmak için çabalıyor ve saçlarımı öyle bir güçle çektiştiriyordu ki işini bitirdiğinde kendimi artık kel bir kadın olarak bulacağımdan şüphelendim. Saçlarımı nihayet kaba bir örgü hâline getirdikten sonra, "Güzelliğin, kalbinin çirkinliğini gizliyor," dedi.

Yüzümü hızla ona döndüm. "Bu nefretin babamın infaz ettirdiği kırk adamla mı ilgili? Çünkü eğer öyleyse..."

"Eğer senden nefret etmemin tüm sebeplerini sıralamaya başlarsam, güneş batana kadar yerimizden kıpırdayamayız. Gidip Simon'ı bulalım."

En azından bu, yola çıkmak üzere olduğumuz anlamına geliyordu. Trina'yla bir dakika daha yalnız kalmaktansa, işkence odasında bir saat geçirmeyi tercih ederdim.

Simon atları eyerlemekle meşguldü. Yola tıpkı dün geceki gibi devam edeceğimizi varsaydım; Trina tek bir at üstünde ve Simon ile ben de diğer atın üstünde. Bu sayede Simon beni kontrol altında tutabilecekti. Ya da en azından öyle sanacaktı.

"Sorularım var," diye başladım. "Sürülmüşler hâlâ çevrede mi? Hançerin peşinde olduğumuzdan haberleri var mı?"

"Highwyn'e ulaştığımızda ne yapacağımıza odaklanmak daha iyi olur." Simon konuşurken yüzüme bile bakmadı. "Hikâyen, han-dayken hırsızların hanı soymaya kalkması olacak. Darrow hayatını kaybetti ama ben seni ve nedimeni kurtarmayı başardım. Bundan daha fazlasını söyleme."

Ofladım. "Önceden söylediklerimde tamamen samimiydim, Simon. Hançeri ele geçirme planınız başarılı olmayacak. Öylesine

zindanlara gidip içeriyi aramayı talep edemeyiz. Arama yapmayı başarsak bile, onu bulamayacağız çünkü hançer orada değil. Lütfen Tenger'e geri dön ve hizmetkârlarımın serbest bırakılmasını sağla. Herhangi birimizin bu olaydan sağ çıkabilmesi için tek yol bu olabilir."

"Ata bin yoksa seni arkamızdan sürükleyerek götürürüz," dedi Simon. "Pes edecek değiliz."

Henüz bunun farkında değildi ama bu sözleri onun en büyük sorunu olacaktı. Çünkü ben de pes etmeyecektim. Hem de hiç.

• ON İKİ •

SIMON

Kestra önümde eyere yan oturmuştu, Trina ise atıyla bizi arkadan takip ediyordu. Dizginleri kontrol ederken kollarımı mümkün olduğunca ona değdirmemeye çalıştım. Bu gerekli bir külfetti. Bir aptal gibi, dün gece ona karşı gardımı indirmiştim ve bu da neredeyse ölümümüze yol açıyordu. Aynı hatayı tekrarlamaya niyetim yoktu.

Sessizce at sürdük. Yolun bir tarafında sık ağaçlıklar, diğer tarafında ise geniş tarlalar sıralanmıştı. Tarlalar muhtemelen Hükümdarlık'a asker desteği verme karşılığında, yönetime sadık kimselerin kullanımına verilmiş olmalıydı. Antora'nın alt tabakası çiftçilik yapma iznine sahipti ama daha ilk hasadı bile toplamadan, sürdükleri toprakların vereceği ürünün yarısı Hükümdarlık'a gönderilirdi. Muhtemelen bir kısmı Kestra'nın akşam yemeğini süsler, Kestra ise bu yediklerinin kaynağını asla sormazdı bile.

Kestra yüzünde hınzır bir gülümsemeyle bana döndü. "Benden korkuyorsun. Bu çok açık."

Hayır, bu oyunu oynamayacaktım. "Senden korkmuyorum, prenses."

"Evet, korkuyorsun."

Suratımı buruşturdum. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Kollarının çevremde bana dokunmadan durmasından belli. Sanki bana dokunmak tehlikeliymiş gibi."

“Tehlikeli zaten. Dün gece dersimi aldım.”

Gülümsemesi karardı. “O daha hiçbir şeydi. Hâlâ yapabilecek durumdayken, bu plana bir son ver.”

Keşke yapabilseydim.

Atlar düzenli ve hızlı adımlarla ilerlerken, Highwyn’e yaklaştıkça benim de kalbimin atışı hızlanıyordu. Trina’nın dün gece söylediği her şey rağmen, Kestra’nın Olden Hançeri konusunda haklı olması ihtimalinden duyduğum endişeyi üstümden atamıyordum. Tenger’in tüm planı, hançeri bulabilmeyi başarmamız üzerine inşa edilmişti. Ya zaten bulunabilecek hiçbir şey yoksa? O zaman ne olacaktı? Halderianların da Kestra’nın Highwyn’e doğru yolda olduğundan haberdar olması da zaten risk içeren bir planı daha da karmaşıktırmıştı.

Halderian Klanı ve Korakların hedefi ortaktı: Lord Endrick’i ortadan kaldırmak. Ama Halderianlar bize güvenmezdi. Tek isteğimizin tahta hızlı yoldan ulaşmak olduğunu düşünüyorlardı ve belki, Tenger’in de isteği gerçekten buydu. Tenger adamlarını bir Halderian’ın tahta oturması için feda edemeyeceğini belirterek, iki grubun birleşmesi konusundaki bütün çabaları bertaraf etmişti.

“Hançeri bulabilirsek, Vasılolan’ı da seçebiliriz,” demişti Tenger, bu göreve başlamadan önce hepimize yaptığı konuşmada. “Vasılolan da sonraki kralı seçecek. Antora neden bir Korak’ın önünde diz çökmesin ki?” O sıralarda Tenger’in planında bu kadar kilit bir noktada olacağımdan habersiz, diğer herkes gibi tezahüratla ona destek olmuştum.

Şimdiyse görevi tamamlaması gereken bendim. Duygularımı Kestra’dan tamamen arındırmam gerekiyordu. Belki zaman içinde, Kestra’ya karşı öfkemi unutabilir veya hayata karşı o naif görüşünü kabullenebilirdim ama dün akşam bende uyandırdığı hisleri, ben unutmaya çalıştıkça daha da güçlenen o duyguları nasıl yok sayabilirdim ki?

Kestra onda daha önce de gördüğüm hınzır bir tebessümle bana dönüp, “Neden hep bana bakıyorsun?” dedi.

Gözlerimi yola çevirdim. "Bakmıyorum."

Az önce bakıyordun. "Nedenini söyle bana."

"Bana önceden nefret ettiğim bir kızı hatırlatıyorsun, hepsi bu."

Kestra'nın gülümsemesi soldu. "O zamanlar benden gerçekten de nefret mi ediyordun?"

Tam aksine, dahil olduğum tabakadan birinin cesaret edebileceğinden fazla sevmiştim onu. Bir yaz gününü hatırlıyordum. O zamanlar dokuz yaşındaydı. Onu bahçede dans ederken görmüş-tüm. Kendi etrafında dönerken elbisesi savruluyordu ve eşarbin üstündeki boncuklar güneş ışığında parlıyordu. Baş hizmetkâr beni ona bakarken yakalamış ve bu yüzden tüm gün yemekten men cezası almıştım. Kestra ise o gün onu gördüğümü muhtemelen hiç fark etmemişti.

"Senden asla nefret etmedim," diye mırıldandım. "Ta ki..."

"Ta ki o güne kadar." Kestra birden ciddileşti ve sesini bir fısıltıya indirdi. "Sürülmüşler Trina'yı nereden tanıyor?"

"İsimlerini kullanabilir misin lütfen? Halderianlar."

"Onu nereden tanıyorlar, Simon? Thorne, Trina'ya onu tanıdığını söyledi."

"Trina bunu inkâr etti."

"Hayır, ona güldü. İkisi arasında fark var."

Burun kemiğimi sıvazladım. Handa başlayan baş ağrısı hızla başımın içinde kopan bir fırtınaya dönüşmüştü. "Ne demeye çalışıyorsun?"

"Demeye çalıştığım şey, Trina'nın onlarla işbirliği içinde olduğul"

"Öyle olsaydı, adam neden onu tanıdığını söyledi ki? Birbirlerini tanıyorlarsa, adamın da böyle bir beyanda bulunmasına gerek kalmazdı."

"Orasını boş ver," diye kaşlarını çattı Kestra. "Adam onu *nere-den* tanıyordu?"

"Adam Darrow'u nereden tanıyor?" diye karşılık verdim. "Darrow neden handa buluşmak üzere Halderianlarla anlaştı? Seninle bu detayı paylaşmamış olduğu da açık."

Kestra dudağını ısırđı ve bakışlarını başka yana çevirdi. Bu belli ki onu da rahatsız etmişti ve bu da kendi avantajıma kullanabileceğim hassas bir noktaya temas ettiğim anlamına geliyordu.

“Darrow dün akşam sana üzgün olduğunu söyledi. Neden?” diyerek devam ettim.

“Belki beni sizden korumakta başarısız olduğu içindir.”

“Belki de seni Halderianlara teslim edeceği içindir. Olabilir mi?”

Kestra sessizleşti ve bir kelime daha etmeden inatçı bir ifadeyle yüzünü ileri çevirdi. İyi. Benim de molaya ihtiyacım vardı zaten.

Bir saat kadar sonra bir zamanlar, muhtemelen savaştan önce, güzel bir kasaba olduğunu tahmin ettiğim iç karartıcı bir kasabanın pazar meydanından geçtik. Meydanın ortasındaki kocaman çeşme şimdi kurumuş, içi yaprakla dolmuştu ve taşı çatlamıştı. Biraz uzaktaki kilise, çan kulesinden pencere çerçevelerine kadar talan edilmişti. Kalan birkaç ev, çamur ve kuru ahşaplardan oluşan bir yığın hâlindeydi. Önümüzdeki kışın yağmurlarıyla birlikte o kadarı da kalmayacaktı.

Pazarda çok sayıda insan vardı, yani kilometrelerce alan içinde tek pazar bu olmalıydı. Çevredeki insanlardan birinin buradan bahsederken Dipsizçukur adını kullandığını işittim. İç karartıcı bir yer için, iç karartıcı bir isim.

Öne eğilerek Kestra’nın kulağına, “Başını eğik tut. Böyle insanlar arasında bir Dallisor’un yalnız bulunması hoş olmaz,” diye fısıldadım.

“Yalnız değilim. Sen ve Trina yanımdasınız.” Kestra başını yana eğdi. “Ah, ne demeye çalıştığınızı anladım. Sizin aranızda yalnız sayılırım.”

Benimle istediği kadar alay edebilirdi ama ben sadece yardımcı olmaya çalışıyordum. “Demeye çalıştığım şey, buradaki herkesin Lord Endrick’in ezici yumruğu altında var olmaya çalıştığı. Dallisorların da bu zulmü desteklediğini biliyorlar ve sana ezilmenin ne demek olduğunu bizzat öğretmek, kimsenin uykusunu kaçırmaz.”

“Buna cesaret edemezler.”

Bu kibirli tavrının, gerginleşen sinirlerini maskeleyerek için olduğunu umut ettim. Eğer öyle değilse, bir kasabanın ortasından geçip gitmek gibi basit bir eylem, kötü bir şekilde sonlanabilirdi. Tekrar anlamasına çalıştım. “Etrafa bakmayı kes. Elbiseni de pelerininle kapa. Buralar için fazla zarif.”

“Elbiseyi sen seçtin. Ben dün akşamki yırtılan elbisemi tercih ederdim.”

“Baldırına kadar yırtılmış bir etekle dolaşmak, insanların dikkatini çekmeme konusunda pek işine yaramaz.” Kulağa sahte ve zoraki gelen bir sesle güldüm. Zaten öyleydi.

Pazarın iyice içlerine doğru ilerledik. Bir sürü kadının sadece baktığı ama satın almadığı kumaş ve bone tezgâhlarının, erkeklerin salyasını akıtan et tezgâhlarının yanından geçtik. Bir başka tezgâha disk okları serilmişti ama bunlar bir yaz rüzgârını bile kesemeyecek kadar körelmiş diskleri olan, açıkça ucuz oklardı. Burada kimsenin lükse harcayacak parası yoktu. Hatta ödeme çoğunlukla parayla bile yapılmazdı. Ağır vergilerden kaçınmak için, bu türden yerlerde el altından ticaret fazlasıyla sıkça gerçekleştirilirdi. Kestra’nın muhtemelen bunlardan hiç haberi yoktu. O, kendi dünyasında, istediği her şeyi hizmetkârlarından talep etmekle yetinirdi ve açlıktan ölmek üzere olan birinin yüzüne hiç bakmamıştı.

Sonraki sorusuyla da bunu kanıtladı. “Buradaki insanlar neden bu kadar fakir?”

“Buradakiler mi?” Yakınımızda at süren Trina burnundan soludu. “Highwyn’den sadece beş dakika uzaklaşırsan her yerde durum bu. Geçen sene, Endrick insanların ürettiği her şeyin dörtte üçünü talep etti. İnsanlar protesto ettiğinde, askerleri geldi ve her şeyi aldı. Kış boyunca pek çok kişi açlıktan öldü. Simon ve ben de arkadaşlarımızı kaybettik.”

“Bu da Antora için daha az sayıda asi demek. Güzel.” Ama konuşurken Kestra’nın omuzları hafifçe çökmüştü. Dallisor evlerinde kışların nasıl geçtiğini bizzat biliyordum. Hiçbir aile üyesi aç veya soğuk bir gece geçirmezdi. İhtiyaçları olan bir şey varsa, askerleri-

ni gönderip savunmasız insanlardan alırlardı. Kestra sahip olduğu tüm güzelliklerin kaynağını bugüne kadar hiç düşünmediyse, artık bu gerçeğe yüzleşmesinin zamanı gelmişti. Bu pazardaki tek uzun kuyruğun, alınabilecek en ucuz şeyin tezgâhında olmasını rastlantı değildi: Ekmek.

Ekmek satan kız on bir veya on iki yaşından büyük olamazdı ve sıradaki bir müşteriye kendini Rosalie olarak tanıttığını işitmiştim. Eteğinin uçları yırtık pırtık ve kir içindeydi ama onun dışında temiz sayılırdı. Temiz veya kirli olmasının bir önemi yoktu zaten. Ekmeğin kokusunu buradan bile alabiliyordum ve kız bokla kaplı olsaydı bile ondan ekmek almaktan çekinmezdim. Hoş kokulu bir ekmekten daha kötüsünü de yediğim çok olmuştu.

O sırada, Rosalie her gün ekmek aldığı için diğer herkesten daha düşük bir bedel ödemesi gerektiğini iddia eden bir kadınla uğraşıyordu.

“Hayır, olmaz,” diye reddetti Rosalie. “O fiyata satamam.”

Kadın sesini daha da yükseltti ve Rosalie de iyice gerildi. Tezgâhın arkasından küçük bir çocuğun yanaşmakta olduğunu göremeyecek kadar dikkati dağılmıştı. Çocuk yavaşça bir ekmek aldı ve Rosalie’nin hâlâ farkına varmadığını görünce, koltuk altına üç ekmek daha sıkıştırarak hızla uzaklaştı.

Kestra da olayı izlemişti. “Çocuk bir suçlu mu? Yoksa sadece aç mı?” diye sordum ona.

“Sanıyorum ki her ikisi de.” Sonra daha alçakgönüllü bir sesle ekledi. “Ama ne demeye çalıştığını anlıyorum. Ona yemek sağlanması gerekiyor, tutuklanması değil.”

“Rosalie! Aptal kız seni!” Arkamızdaki ufak bir çadırın içinden, sıradan bir domuzu utandıracak kadar kokuşmuş bir adam çıktı. “Yine ekmek çaldılar! Seni geçen sefer uyarmıştım.” Adam Rosalie’yi ittirerek yere serdi ve “Bunu bedelini sen ödeyeceksin!” diye bağırdı.

“Hayır, ödemeyecek,” diye mırıldandı Kestra. Ben ne yapmaya çalıştığını anlayamadan kollarımın arasından kurtuldu ve attan aşağı atladı.

Adam, Kestra'yı henüz fark etmemişti. O sırada yerden bir sırık aldı ve Rosalie'ye vurmak için havaya kaldırdı. Kestra, adamın arkasından yanaşarak onun havadaki kolunu kavradı ve kendi koluyla kilitlerken, diğer elindeki bıçağı adamın boğazına dayadı.

Elimi bıçak kınıma attım ve bir küfür savurdum. Bıçağımı ne zaman almıştı... yine?

Hakkını vermek gerekirse Kestra ondan beklenilmeyecek bir ustalıkla hareket etmişti. Kaçırdığımız kızın aslında nasıl biri olduğundan şüphelenmek için daha fazla sebep. Kestra naif olabiliirdi ama aynı zamanda tehlikeli bir kızdı.

"Kaç git," dedi Kestra, korkudan donakalmış orada öylece duran Rosalie'ye.

Atımdan indim ve bir elimi kılıcıma götürerek, korku dolu bir çocuğa yaklaşır gibi Kestra'ya yaklaştım. "Adamı bırak. Hükümdarlık askerleri birazdan burada olur. Dikkatleri üzerimize çekmenin anlamı yok."

"Bunun için tutuklanacaksınız," dedi adam. "Rosalie benim istediğim gibi kullanabileceğim şahsi malım!"

"O kimsenin malı falan değil," dedi Kestra. "Bundan sonra da senin hiç ilgilendirmiyor."

Rosalie muhtemelen gerçekten de bu adamın malıydı ve bu, Kestra'nın ülkesinin gerçekleri hakkında öğrenmesi gereken bir başka dersti. Sözleşmeli kölelik tam olarak yasal sayılmazdı ama Hükümdarlık bu konuyu hep göz ardı etmişti.

Israrımla birlikte Kestra sonunda adamı bıraktı. Adam yüzünü Kestra'ya döndü ve çok sayıda kayıp dişini gösterecek şekilde güldü. "Eh, sen kendin de bir çocuktan büyük sayılmazsın. Görebildiğim kadarıyla zenginsin de. Bana yeterli ödeme yaparsan, Rosalie'yi yanında götürmene izin verebilirim."

Kestra elindeki bıçağı salladı. "Ne cesaretle ödeme talep ediyorsun? Ona az önce çekip gitmekte özgür olduğunu söylemedim mi ben?"

Adamın boncuksu gözleri kısıldı. "Ah. *Ona söyledin* demek.

Sanki özel biriymişsin gibi. Rosalie benden ayrılmaya kalkarsa bunun bedelini öder.”

Kestra yüzünü Rosalie’ye çevirdi. “Koş. Bunu bana bırak!” Rosalie defa koştu ama ne var ki sadece meydanın diğer tarafına geçti ve kısa bir çitin yanına çökerek olacakları izlemeye koyuldu.

Adam haykırmaya başladı. “Hırsızlar! Tutuklayın bu ikisini!”

Kestra’nın elini yakaladım ve onu atımıza doğru çekiştirmeye çalıştım. Ama Kestra kendini kurtardı ve adamın şişko çenesine bir yumruk indirdi.

Adam geriye doğru savrulurken Kestra, “Sahip olunamayacak bir şeyi çalmamız da mümkün değil,” dedi.

“Durun!” İki Hükümdarlık askeri omuzlarında yeşil şeritli siyah üniformalarıyla bize doğru koşturdu. Endrick’in renkleri.

Gözlerindeki ifadeyi fark etmiştim. Üstü sırlı, bakan ama aslında görmeyen gözler. Bunlar Demirkalp askerleriydi. O gözler vasıtasıyla, Endrick burada olup biten her şeyden haberdar olmayabilirdi ama belki olabilirdi de. Her iki durumda da bu bir felaketti.

Askerlerden biri Kestra’yı kavradı ve Kestra ânında ona dönerek otoriter bir sesle, “Adım Kestra Dallisor. Beni derhal bırakacaksınız!” dedi.

Sesi kendinden son derece emindi. Dallisorlar kendi isimlerini, özellikle de kendilerinden aşağı tabakada olanlara karşı zikretme konusunda asla tereddüt etmezlerdi, ki zaten herkesi kendilerinden daha aşağıda görürlerdi. Lord Endrick dışında elbette.

“Sör Henry Dallisor’un kızı mı?” Konuşan asker ânında başını eğerek selam verdi ve Kestra’yı bıraktı. “Babanızın sizi eve çağıracağını duymuştuk. Özürlerimizi sunarız.”

Kestra başıyla hâlâ çitin orda çömelmiş duran Rosalie’ye doğru işaret etti. “O kıza da dokunmayacaksınız. Emrediyorum.”

“Tabii, leydim. Elbette istediğiniz gibi olacak. Highwyn’e gidiyorsanız, size oraya kadar eşlik etmekten onur duyarız.”

Trina ile beni de tutuklayıp ganimet olarak Highwyn’e kadar götürmekten de onur duyarları eminim. Bu adamları tanıımıyordum.

En azından tanımadığımı sanıyordum. Ama önceden çok sayıda askeri küçük düşürmüşlüğümden, onlar beni tanıyor olabiliirdi.

Kestra beni işaret etti. "Zaten bir muhafızım var. Beni eve o götürecekt."

Kendinden emin biri gibi görünmeye çalışarak sırtımı dikleştirdim ama suratımdaki donuk gülümsemeye bakacak olurlarsa, bu askerler çizmelerimin içinde dikenler olup olmadığını merak ediyor olmalılardı. Keşke hayatım o kadar basit olsaydı.

"Genç muhafızınız sizi burada beladan uzak tutma konusunda başarılı olamamış," dedi ikinci asker, beni hor görerek. "Oropodlarımızı aldıktan sonra sizinle anayolda buluşuruz."

Kestra bu teklifi dünden razıymış gibi kabul edince sinirim tepeme çıktı. "İşte bu mükemmell Trina ile beni şimdi mi tutuklatmayı planlıyorsun yoksa babanın zindanlarına yaklaşmamızı mı bekleyeceksin?"

"Bunu hepimizin iyiliği için yaptım," dedi Kestra. "Bu ikisi sizi benim hizmetkârlarım olarak kabul ederse, Highwyn'deki kimse de sizin kimliğinizi sorgulamayacaktır. Az önce ikinizin birden Woodcourt kapılarından alınmasını garantiledim!"

"Trina ile benim kim olduğumuzu anlarılarsa, kariyerlerini de güvence altına alacak iki asker tarafından eşlik edilerek ama. Yaptığın tek şey işleri daha da karmaşıktırmak!" Rosalie'yi işaret ettim. "Ona yardımcı olduğunu mu sanıyorsun? Yarın nerede çalışacak peki? Ya ertesi gün? Onu ve muhtemelen tüm ailesini tekinsiz bir kadere mahkûm ettin sen!"

Kestra'nın yanakları al al oldu ve beni ittirerek yanımdan geçti, Rosalie'ye doğru yürüdü. Pelerinini çıkardı ve Rosalie'nin üstüne sardıktan sonra önünde diz çöktü. "Ailen yaşamak için başka bir yer bulmak zorunda. Bu pazarda çalışman gerekmeyeceği kadar uzakta başka bir yer."

Rosalie'nin dudakları titreşti. "Buradan ayrılacak paramız yok."

"Artık var." Kestra elini bana uzattı ama ben para kesesini zaten

çoktan çıkarmıştım. Onu Kestra'ya verdim ve o da keseyi Rosalie'ye uzattı.

"Çok üzgünüm," dedi Kestra. "Sadece yardımcı olmaya çalışıyordum."

Rosalie, Kestra'nın bütün bunları önceden planlayarak yapmamış olduğunu kabul edercesine başını salladı. Ama bunun bir önemi yoktu. Kestra o Dallisor üstünlüğü hissinden sıyrılmış, incinmiş görünüyordu. Ona neredeyse acıdım.

Doğrulduğunda kolunu kavradım. "Eşlikçilerimiz bizi bekliyordur." Ses tonum şefkatliydi. Bütün olan bitenden sonra, Kestra kendini benim ona yapabileceğimden çok daha fazla eleştirecekti.

Bu sefer karşı koymadan benimle geldi. Biz oradan ayrılırken pazardakilerin gözü hep onun üstündeydi. Kimse ona dostça bakmıyordu ve o da bunun farkındaydı. Bir elim hâlâ kılıcımdaydı olsa da zaten Hükümdarlık askerleri bu kadar yakındayken kimse herhangi bir girişimde bulunmaya cesaret edemezdi.

Trina hâlâ atının üstündeydi ve bizim sürdüğümüz atın da dizginlerini elinde tutuyordu. Yüzü öfkeden morarmıştı.

Kestra ata binmeden önce durakladı ve "Böyle yerlerin var olduğunu bilmiyordum," dedi.

Böylesine kederle söylenmiş bu sözlerle nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Sonunda, "Dallisorlar, bizimle aynı dünyada yaşamıyor," diyebildim.

Kestra gönülsüzce omzunu silkti. "Bu yüzden herkes Dallisorların korkunç insanlar olduğunu düşünüyor, değil mi? Ülkenin bu hâlde olmasına yol açan bir hükümdarı desteklediğimiz için. Belki de gerçekten korkunç insanlarızdır. Belki ben de öyleyim ve bunun farkında bile değildim."

Belki. Ya da beni daha fazla rahatsız eden bir düşünce geldi aklıma. Belki de Kestra korkunç biri değildi. Karşı koymak için elimden geleni yapmama karşın bir şekilde aklıma girmeyi, ona her baktığımda içimde boğazımın düğümlenmesine yol açacak hisler uyandırmayı başarmıştı. Kendime bunun sadece iki rakip arasın-

daki ekifşmeden veya üstlendiğimiz görevin stresinden kaynaklı olduğunu söyleyebilirdim. Ama yalan söylemiş olurdum. Hissettiğim şey her neyse, gerçektir ve giderek güçleniyordu. Duygularımı Kestra Dallisor’dan arındırmaktansa, güneşini ışığından arındırmayı tercih ederdim.

• ON ÜÇ •

K E S T R A

Dipsizçukur'u terk ederken kendimi zaten kötü hissediyordum. Highwyn'e yolculuğumun kalanında da ruh hâlim düzelmediği gibi daha da kötüleşti. Yolculuk boyunca şahit olduğumuz boş dükkânlar, terk edilmiş veya yıkılmaya yüz tutmuş köhne evler, başıboş tarlalarda yiyecek bir şeyler arayan çocuklar... Fakirlik her yerde almış başını gidiyordu. Bu topraklar bereketli topraklardı. Onları süren insanlar nereye kaybolmuştu?

Fakirlik her yerde kol gezerken, ben taş ve tuğladan örülü, el işi halılar ve şık yatak örtüleriyle dolu bir malikâneye doğru yol alıyordum. Her öğünde yiyebileceğimizden fazla yemek önümüze konur ve her gün arasından seçim yapacağım yeni elbiseler sunulurdu. Kendimden utanıyordum. Highwyn'in hemen dışındaki hayatın gerçeklerinden nasıl da bihaber kalabilmişim?

Simon yol boyunca neredeyse tek kelime etmemiş, sadece ara sıra anlamadığım bir şeyler mırıldanmıştı. Trina da sessiz kalmıştı ki bunun büyük bir rahatlık sağladığını inkâr edemezdim. Askerler bize eşlik ediyor olmasaydı, ikisi de bolca söylenip dururdu. Ne kadar berbat biri olduğum, Rosalie'nin hayatını mahvettiğim konusunda atıp tutar, belki beni kuduz bir kokarcayla eş tuttuklarını belirten yorumlar yaparlardı.

Bunların herhangi birini Trina'dan duymak bana koymazdı ama

Simon'ın ağzından duymak istemiyordum. Yolculuğun büyük kısmında, dün akşam o duvarın içinde saklanırken bana nasıl baktığını düşünüp durmuştum. Aklımdan çıkmıyordu. Bir eli yüzümde, diğeri sırtımdaydı ve bakışları sıcacıktı.

Simon.

Ben onun dikkatini dağıtıp bıçağını kapmaya çalışırken, o da dikkatimi odanın içinde olanlardan başka bir yere çekmeye çalışıyordu. Bir oyundu. Bunun farkındaydım. O sırada olup biten hiçbir şey gerçek değildi. Ama gözlerinde o şefkati tekrar görmenin nasıl bir his olacağını da merak etmekten alamıyordum kendimi. Gözündeki o bakış, gerçektir.

Bu noktadan sonra, düşüncelerim daha tehlikeli sularda yüzmeye başladı.

Lord Endrick hoşgörölü bir adam değildi. Bunu daha küçük bir çocukken anlamıştım. Ölmeden önce, annem ondan duyduğu korkuyu belli etmiş ve bana da ondan korkmayı öğretmişti. Lord Endrick evimize her geldiğinde beni gizlerdi. Bir defasında, akşam yemeğine geldiğinde yanlışlıkla onunla karşılaşmıştım ve bana Henry Dallisor'un bir kızı olduğunu bile unuttuğunu söylemişti. Sonra gözlerimde bir yaramazlık ışığı gördüğünü iddia ederek huzurundan ayrılmamı emretmişti. Ne kastettiğini anlamak için gidip aynaya bakmıştım. Ne demek istediğini ancak yıllar sonra anlayabilmiş, aynı ışığı ben de görmüştüm.

Endrick'in acımasız kurallarına dair resmî Hükümdarlık açıklaması, bu kuralların Antora'daki işbirliğine direnen kitleler, taşrayı terörize eden Koraklar ve ara sıra yüzünü gösteren ve insanların yeniden savaş çıkması korkusuyla tedirgin olmasına yol açan Halderianlar yüzünden mecburen uygulandığını belirtiyordu. Yoksa kimse bunu istemezdi. Özellikle de ben. Her şey kötü durumda olsa bile, belki de hiçbir şeye dokunulmaması daha iyiydi. İnsanlara yardımcı olmaya çalışmak sadece onların hayatlarını zorlaştırıyordu. Rosalie de bunun kanıtıydı.

Peki ya Tenger haklıysa? Ya Olden Hançeri gerçekse ve Sürül-

müşler arasından bir Vasilolan bulunduğunda bu hançeri eline alabilirse? Bu, benim de Endrick'in çöküşünde büyük bir rol oynayacağına anlamına geliyordu.

Ve kendi ailemin çöküşünde.

Ayrıca muhtemelen Antora'nın yıkımında.

İçimde yükselen tiksinti hissiyle savaşmak için ellerimi yumruk yaparak sıktım. Ülkemi hep sevmiştim ama ya sadece bir ülke fikrini, tahtta bir başkası olsaydı dönüşeceği hâlini sevmişsem? Belki de tüm hayatımı Antora'nın parlatılmış, güzel ve rengârenk ama aslında içten içe çürük bir resmine bakarak geçirdiysem?

Eğer bu doğruysa, sormam gereken başka sorular vardı ve bu soruların karşılığı infaz edilmek olabilirdi. Ya Antora'nın kurtuluşu, Lord Endrick'in yıkımına bağlıysa? Ya Koraklar haklıysa?

Simon koluma dokununca olduğum yerde sıçradım. "İyi misin? Gergin görünüyorsun."

Gergin mi? Hayır, sinirlerim çoktan boşalmıştı ve artık ne yapmam gerektiğinden kesinlikle emin değildim. Sadece eve ulaşmam, aşına olduğum hayatın içine dönmem ve aklımı başıma toplamam gerekiyordu. Ondan sonra her şey daha iyi olacaktı.

"İyiyim," dedim Simon'a. Yalandı ama tiksintim geçene kadar kendimi bile iyi olduğuma inandırmaya çalıştım.

Başkent Highwyn'e ulaşmak için Nöbetçiler'in, granitten iki büyük heykelin arasından geçmemiz gerekiyordu. Bu heykeller o kadar devasa boyuttaydı ki at üzerindeyken bile heykellerden birinin ayak parmağıyla aynı hizadaydık. Sağımızda duran heykel ileri uzatılmış kılıcıyla savaş pozisyonunu almıştı ve yaklaşan herkese karşı bir uyarıydı. Soldaki ise yüzünü şehre doğru dönmüştü, kılıcı kınındaydı ve bir kolunu barış mesajı verircesine şehre doğru uzatmıştı. Nöbetçiler ailemizin iktidara geldiği ilk zamanlarda Dallisorlar tarafından inşa edilmişti. Annem bir keresinde bana Endrick'in onlardan nasıl da nefret ettiğini, kendini onların yanında küçük hissettiğini ama ailemizin desteğini kaybetmekten korktuğu için onları yok etmediğini anlatmıştı.

Nöbetçiler Geçidi'ni aştıktan hemen sonra, Highwyn'in tepeleri önümüzde yükselmeye başladı. Başkent oldukça büyük ve soylu, sokakları temiz ve bakımlı bir şehirdi. Yüksek binaları birbirine oldukça yakın konuşlanmıştı. Zenginliği ile beraber genişledikçe, şehrin her yeni halkası giderek daha zarif olarak inşa edilmişti. Çok sayıda bina arasında uzanan sayısız köprü, sokakları hayvanlar ve at arabalarına bırakmıştı. Babam savaş sonrası Antora'yı, Lord'un ölümsüzlüğü yansıtacak şekilde her daim açan bir çiçek olarak tanımlardı sık sık. Ama bu doğruysa, taşrada gördüklerimi, Dipsizçukur'daki hayatı nasıl açıklayacaktı? Hükümdarlık Lordu'nun yeşil ve siyah renkleri pek çok bina girişini süslüyordu. Sokaklar günün çoğu saati, Hükümdarlık'a sadık insanlar veya ondan lütuf bekleyenlerle kalabalık olurdu. Şehrin içlerine doğru ilerledikçe, Simon'ın eli de kılıcını daha sıkı kavradı, Trina'nın yüzü iyiden iyiyeye kül rengine çalmaya başladı. Yine de ikisinden de daha gergin olduğumu tahmin ediyordum. Onları görevleri uğruna hayatlarını riske atıyor olabilirlerdi ama ben de onlardan farklı değildim. Olden Hançeri'ni ele geçirmeyi başarırlarsa, ben onurumdan, ailemden ve tüm bunlar olmasaydı önüme serilebilecek herhangi bir gelecekten mahrum kalacaktım. Ama askerler bize eşlik ederken, artık hiçbirimiz geri dönemezdik.

Şehrin merkezinde, eskiden Halderianlara ait olan kadim bir heykel yavaş yavaş Lord Endrick'in şaşalı heykeliyle yer değiştiriyordu. Bu heykelin baharda tamamlanacağını, tüm ülkede kutlanacağını duymuştum. Yol boyunca şahit olduklarımdan sonra, insanların o büyük kutlamada sadece kendilerine emredildiği için sokaklara çıkıp, yüzlerine zoraki gülümsemeler takınarak bıyık altından bize küfürler savuracaklarını iyi biliyordum.

Highwyn'in tepelerine doğru çıktıkça, görüş alanıma daha çok Dallisor evi de girmeye başladı. Bu evler geçit kapılarında asılı Dallisor armasından kolayca tanınabiliyordu. Armanın üst yarısında Gridwyn Dallisor'un fetheden kılıcı, alt yarısında ise Antora'nın Kızıl Tahtı'nı simgeleyen kırmızı renk yer alıyordu. Bu, ailemiz için

bir onur kaynağıydı ve tahmin ediyordum ki, aynı zamanda derin bir acı kaynağı. Çünkü o taht artık Lord Endrick'e aitti.

Tepedeki tüm evlerin en tepesinde, diğerlerinden daha yüksek bir noktada Woodcourt yer alıyordu. Babamın krallıktaki pozisyonu simgeliyordu bu. Lord Endrick'in en sevdiği kucak hayvanı.

Hükümdarlık Sarayı ise Highwyn'in en yüksek noktasında yer alıyordu. Sanki Woodcourt'un kendisi de Lord Endrick'e boyun eğmiş gibiydi ki sanırım bu yeterince doğru sayılırdı. Saraya hiç girmemiş veya girme talebinde bile bulunmamıştım. Parıldayan mermer duvarlarına rağmen, o saray bende hep bir kasvet uyandırırды. Ölümsüz bir lordun kabri.

Şimdi saray duvarlarının bu kadar yakınına gelmişken, Endrick'in akbabalarının yakında olup olmadığını anlamak zordu. Çıglıkları neredeyse iki kilometre kadar öteye ulaşır ve hep kulağımı çınlatırdı.

Endrick kendi kuş cinsini yaratmıştı ve büyüyle doğan bu kuşlar, onun ölüne olan doyumsuz hararetini taşıyordu. Her biri yetişkin bir adamı taşıyabilecek kadar büyüktü ve eti kemikten ayırabilecek kadar güçlü pençeleri vardı. Sarayda kafesler içinde tutulur ve binicileri tarafından hem sadık hem de kana susamış tutulmak için canlı hayvanlarla beslenirlerdi. Herhangi bir silahın menzilinden çok daha yüksekte uçabilirlerdi ve özel eğitim almış binicileri de, kor mermilerle aşağıdaki herhangi bir şeyi patlatabilen bir omuz topu taşırdı. Henüz Antora'daki hiçbir güç, kondor adı verilen bu akbabalarla binicilerinin karşısında durmayı başaramamıştı.

"Bu sesler nereden geliyor?" diye sordu Trina, Simon'a.

Simon bir cevap vermedi. Kondorlardan haberi olmalıydı ki bu da muhtemelen onları bir saldırı sırasında görmüş olduğuna işaret ediyordu.

Ben hiç görmemiştim ve görmeyi de istemiyordum. Yolumuz saraydan kıvrılıp evime doğru uzanmaya başladığında rahat bir nefes aldım.

Woodcourt, ortasında yuvarlak bir kule bulunan, L şeklinde bir

yerleşkeydi. Dış cephesi çoğunlukla gri granitten bloklarla oluşturulmuş, beyaz kepenkli pencereler ve alınlıklı bir çatıyla tamamlanmıştı. Çok sayıda girişi vardı: Misafirler ve ev sakinleri için kuledeki ana kapı, hizmetkârlar için bir başka kapı, evin arkasında geniş bahçelere uzanan bir başka kapı ve mahkûmların görülmeden ve kokuları bile duyulmadan doğrudan zindanlara götürülmesini sağlayan bir dizi diğer kapı göze çarpıyordu. Ağzımdan çıkan tek bir kelimeyle bize eşlik eden askerler, Simon ve Trina'yı da o kapılara götürebilirlerdi. Bu fikrin çekiciliğine karşı koymak kolay değildi.

Askerler bizi Woodcourt'un ana kapısında bıraktı ve kibarca eğilip selam verdi. Hizmetleri için kendilerine teşekkürlerimi sundum. Simon ve Trina ise onları ciddiye bile almadı ki bu aptalca ve kaba bir davranıştı. Gerçek hizmetkârlar, koruma sağladıkları için askerlere minnettarlıklarını belli ederdi.

Üçümüz de atlarımızdan indik ve Simon iki atı da ana kapıya sürükledi. Trina irkilerek geriledi ve sonra ileride bir yeri gösterek, "O da ne öyle?" diye sordu.

Nereyi işaret ettiğini gördüğümde, yüksek bir fısıltıyla Trina'ya çenesini kapamasını söyledim. Celia babamın ev idarecisi konusunda beni daha önceden uyarmıştı ve en azından birimiz, sersem gibi davranmasa iyi olurdu. Ev idarecisi orta boylu, dolgun vücutlu, kel kafalı biriydi. Ve mavi tenli. Ya da daha doğrusu, griye çalan mavi tenli.

Trina'nın tepkisini görmüş olmalıydı ama buna aldırmadan yüzünü bana çevirdi. Karşılıklı olarak kibarca eğilip selam verdikten sonra, "Adım Gerald Bones. Woodcourt'un idarecisiyim. Siz Matmazel Dallisor musunuz? Babanız bugün varmanızı bekliyordu," dedi.

"Evet, benim." Onunla aynı resmî tonda konuştum. "Yanımda muhafızım Simon ve nedimem Trina'yla geldim."

Onların farkında varlığında, Gerald olmayan kaşını kaldırdı. "Nedimeniz Celia olmalıydı. Onu bizzat ben kendim seçmiştim."

"Aptal ve tembel bir kız seçmişiniz. Onu hizmetimden azat ettim ve kendime başka bir nedime seçtim."

Bu soruyu zaten bekliyordum ve cevabımı önceden hazırlamıştım. Ama aylarca bana sabır göstermiş Celia'dan bu kadar zalimce bahsetmek, ona ihanet etmişim gibi hissettirdi. Trina'nın göz kırpmaya yetisini yitirmiş gibi gözlerini hâlâ Gerald'a dikmiş olduğu düşünülürse, öne sürdüğüm bahane de aslında oldukça saçmaydı.

"Özel bir durumum var," dedi Gerald, Trina'nın hayretle bakmasından duyduğu rahatsızlığı saklamadan. "En az sizin kadar insanım, sadece..."

"Mavisin." Trina kendini içinde bulunduğu trans hâlinde çıkarmak için bu kelimeyi mi seçmişti?

"Bu kabalığı tekrarlarsan, kendini çamaşır yıkarken bulursun!" diye azarladım onu ve sonra dikkatimi tekrar Gerald'a çevirdim. "Nedimemin kusuruna bakmayın, efendim. Belli ki Celia'dan bile daha az akıllı bir kız seçmişim."

Gerald homurdandı ve yüzünü Simon'a çevirdi. Simon ise aslında herhangi bir bakıma ihtiyacı olmayan atlarla ilgileniyormuş gibi yapıyordu. "Sizi Darrow adında bir adamın getirmesini bekliyorduk... Emniyetli bir araba içinde ve bir garnizon eşliğinde."

"Hepsi öldü." Simon rahatsızlığını gizleyemeyen bir tutuklukla konuştu. "Leydi Kestra'nın arabası dün akşam konakladığı anda saldırıya uğradı. Onu ben kurtardım ve muhafızı olarak buraya kadar eşlik ettim."

Askerleri ve aslında neden öldüklerini düşünerek dişlerimi sıkıttım ve dilimin ucuna gelen öfkeli bir yanıtı güçlükle yuttum. Bunu Gerald'ın veya babamın herhangi bir hizmetkârının huzurunda söyleyemezdim.

Bunun yerine Gerald'a buruk bir gülümsemeyle baktım. "Bu ikisi pek donanımlı değiller ama onları hizmetimde tutmayı planlıyorum... Şimdilik."

Gerald başını eğdi. "Pekâlâ, leydim. Muhafızınız atlarla ilgilenirken nedimeniz de bu akşamki özel yemeğimizden önce banyonuzu hazırlayabilir. Babanız gelir gelmez sizi görmek istedi."

Simon ve Trina kısacık bir an bakiştılar ama bu o kadar bariz

bir bakıştı ki daha sonra onları bu konuda uyarmam gerekecekti. İkisi de benden bu kadar kısa süre içinde ayrı düşme fikrinden hoşlanmış görünmüyordu ama ne bekliyorlardı ki? Woodcourt içinde hizmetkârlarımın sürekli eteklerimde dolaşarak beni takip etmesi asla hoş karşılanmazdı.

Gerald bizi duyamayacak kadar uzaklaşınca Simon'a, "Bana ya güvenirsiniz ya da güvenmezsiniz," diye fısıldadım.

Simon gözlerimin içine baktı. "Güvenmiyorum."

Bir sebepten, bu beni gülümsetti. Sözlerini, kazanmaya niyetli olduğum bir oyuna ait bir meydan okuma olarak kabul ettim. Hile yapmak konusunda ne kadar rahat olduğumu zaten çoktan öğrenmiş olmalıydı.

Gülümsemem hoşuna gitmedi ve kesinlikle bir karşılık vermedi. Bu da o andan daha büyük keyif almamı sağladı. "Bana güvenmesen iyi olur zaten. Şimdi git ve atlarla ilgilen," dedim ona. Sonra Trina'ya hitap ettim. "Bana banyomu hazırla ve odama yemek gönderilmesini sağla. Eğer iyi iş çıkarırsan, artıklarımı yemene izin verebilirim."

Trina'nın içinde yükselen öfkeyi hissettim ve kendimden memnun, gülümsedim. Topuklarımın üstünde dönerek Woodcourt boyunca Gerald'ın arkasından ilerlemeye başladım ve arkama bile bakmadım.

Neden bakacaktım ki? Onlar sadece birer hizmetkârdı.

• ON DÖRT •

K E S T R A

Üç yıldan sonra buraya dönmüş olmak garip bir histi. Evin çehresi tam olarak eskiden olduğu gibi görünüyordu ama sanki aynı değildi de. Bu hissin sebebi elbette evin kendisi değildi. Değişen bendim. Hayatımın ilk on üç yılı bu evde, babamın kuralları altında yaşayarak geçmişti; benimle konuşulmadan söz almanın yasak olduğu, akşam yemeğinde kazara öksürmenin bile affedilmediği, Lord Endrick'i saymazsak babamın kendi dünyasında mutlak hâkim olduğu bu ev. Koridorlardan geçerken vazolarındaki çiçekler bile sanki ona boyun eğdi. Bense Lav Çayırı'na gittiğimden beri, yalnız başıma yemekten daha iyi olduğu için hizmetkârlarımla birlikte yemek yemiştim. Darrow bana bacaklarımı açık tutarak ata binmeyi öğretmiş, Aşçı ise Bilinmeyen Göl'den Darrow'la birlikte avladığımız balıkları nasıl temizleyeceğimi göstermişti. Kurallar en iyi hâliyle bile birer tavsiye niteliğindeydi ve kimse onları çiğnememe aldırmamıştı. Nedimelerim dışında elbette ama onların da hiçbiri beni tekrar medenileştirebilecek kadar uzun süre hizmetimde kalamamıştı.

Gerald beni Woodcourt'un doğu kanadına götürürken, "Uzun zamandır uzaktaydınız, leydim. Kendinizi bir yabancı gibi hissediyor musunuz?" diye sordu.

Hayır, bir hain gibi hissediyordum ve bu çok daha kötüydü. Ayrıca burada yaşarken bile kendimi hep bir yabancı gibi hissetmiştim.

Bugünse, bu her zamankinden daha doğruydı. Evimi sanki hem aşinalık hem de yabancılık hissi veren, unutulmuş bir anı olarak görüyordum. Odaların çoğunda koyu renkli ahşaptan duvar panelleri, çocukken üstüne yuvarlanmayı sevdiğim kalın halılar altında taş döşeli zeminler vardı. Görkemli ana girişteki plasterle kaplı duvarlar çeşitli sanatçılar tarafından resmedilmiş Dallisor Aile Tarihi'nden sahnelerle süslenmişti. Ne var ki ben, bu sanatçıların eserleri karşılığında ailemden biraz daha fazla altın koparabilmek adına gerçekleri fazlaca abartmış olabileceklerinden şüpheliydim. Ailenin her üyesi, resimlerde görüldüğü gibi cesur ve yakışıklı olmazdı herhalde. Mesela büyükannemin ölmeden önce önümde duran tabloda resmedildiğinin aksine bir fok balığını andırdığını bizzat biliyordum.

Son sorusuna cevap vermediğim için, Gerald konuyu değiştirdi. "Babanız sizi kütüphanede bekliyor. Kütüphanedeki her kitabı okumuş olduğunu biliyor muydunuz? Babanız çok zeki bir adam."

"Hımm." Bu sohbet için sarf edebileceğim enerji en fazla bu kadardı.

Babam evde olduğu sıralarda, vaktinin çoğunu kütüphanede geçirirdi. Belki de sık sık ziyaret ettiği Lord Endrick'in işkence odalarından sonra kütüphanenin sunduğu medeniyet hissinden kaynaklanıyordu bu. Kütüphane iki katlıydı ve yerden tavana kadar kitaplarla doluydu. Eğer Woodcourt'ta gerçekten de saten kaplı bir günlük varsa, muhtemelen bu odanın içinde bir yerlerdeydi.

Gerald vardığımızı belli etmek için kapıyı çaldı ve sonra açtı. "Kızınız geldi, Sör Henry."

İzin verilince içeri girdim ve babamın çalışma masasında oturmuş, tablet olarak bilinen kalın mermerden bir nesneyi okumakta olduğunu gördüm. Bütün Dallisor ailelerinin, tahta sadık pek çok ailenin ve tüccarların bu türden bir tableti olurdu. Endrick'in emirlerini tüm ülkeye ulaştırma yollarından biri de buydu. Canı istediğinde tabletlerin üzerinde resimler veya mesajlar belirmesini sağlardı. Babam o anda her ne okuyorsa, belli ki üç yıldır görmediği kızıyla yüzleşmekten daha ilgi çekiciydi.

Aradan geçen onca zaman babamı pek değiştirmemişti. Olması gerekenden biraz daha yaşlı duruyordu sadece. Hemen hemen Darrow'la aynı yaştaydı ama ondan çok daha yaşlı görünüyordu. Ayrıca sanki son görüşmemizden bu yana bakışlarında ara sıra beliren bir parça sıcaklık da tamamen sönüp gitmişti. Hatırladığımdan daha sert bir ifadesi vardı. Dudaklarını  vreyeyen çizgiler hüzünle doluydu ve bunu görmek benim de  zg n hissetmeme sebep oldu. Aslında nasıl biri olduğunu iyi bilsem de hiçbir kız babasının gözünde bu kadar fazla pişmanlık görmek istemezdi.

Onun için artık çok mu geçti? Bizim için? Derin bir nefes aldım ve bu soruların cevaplanmasını isteyip istemediğimden emin olmayarak nefesimi tuttum.

Babam sonunda başını kaldırdı ve beni cebinde son kuruşu almış bir pintinin cömertliği ile süzdü. " st n başın çok derli toplu olmasa da iyi görünüyorsun."

Eğer o bir sevgi gösterisinde bulunmayacaksa, ben de bulunmayacaktım. "D n sabahtan beri yoldayım."

"Evet. Ama sen zaten hiçbir zaman görünüşüne düşkün biri olmadın. Bu durum artık değişmeli, Kestra.  ocuk değilsin artık."

"Yolculuğum maceralı geçti, sorduğun için teşekkür ederim. Ama hayatımın son üç yılı hiç fena değildi, merak ediyorsan diye söyledim."

Babam kaşlarını çattı. "Elbette  yleydi. Yolunda gitmeyen bir şey olsaydı bunun haberini almış olurdum."

Adamlarından ufak bir garnizonun öldürülmüş olması gibi mi? Gerald'ın günün ilerleyen saatlerinde bunu rapor edeceğine şüphe yoktu. Her ne kadar sabrım tükenme sınırında olsa da bunu babama yansıtmadığımı umarak ağırlığımı diğer ayağıma verdim. "Beni neden tekrar eve çağırdın? Bana gelen mesaj sadece bugün eve dönmemi söylüyordu."

Babam koltuğunda arkasına yaslandı ve bir parmağını dudaklarına götürdü. "Sebebi açık değil mi? Sonunda şartlarımı kabul ettin."

“Politik evlilikten mi bahsediyorsun? Daha on yedi yaşında bile değilim. Şaka mı bu?”

Babam homurdandı. “Bunu sen kendin kabul ettin, Kestra. Nedimen vasıtasıyla bana bir mektup gönderdin ve Lav Çayırırları’nda yaşamaktan bunaldığını, uygun göreceğim kişiyle evlenmeyi kabul edeceğini bildirdin.”

Ellerim birer yumruk hâlini aldı. “Öyle bir mektup göndermedim ben! Böylesine aptalca bir tavizde bulunmak kulağa benim yapacağım bir şey gibi geliyor mu?”

Babam kütüphane duvarını çatlatacak bir sertlikle koltuğunu geri ittirerek ayağa fırladı. “Kulağa nihayet büyümüşsün ve bir Dallisor olarak vazifeni üstlenmeyi kabul etmişin gibi geliyordu!”

“Muhtemelen sevmeyeceğim —hatta hiç tanımadığım— biri ile evlenmeyi kabul etmek büyüdüğüme işaret değildir. Büyüdüğümü gösteren şey, mutluluğumu senin güç hırsına feda etmem gerekmediğini anlamış olmam. Bunu yapmayacağım.”

Babam masasının etrafından dolaştı. Kolumu öyle bir kavradı ki muhtemelen morarmıştı. Sonra beni kütüphaneden dışarı fırlattı. Gerald dışarıdaki koridorda bekliyordu. Kavgamızın her kelimesini duymuş olduğuna şüphe yoktu.

“Nedimesine onu düzgün bir leydi gibi giydirmesini söyle ve bu akşam yemeğe katıldığından emin ol. Reddengrad’dan Sör Basil’le tanışacak ve kendisi için neyin iyi olduğundan biraz haberi varsa, adamı etkilemek için elinden geleni yapacak. O zamana kadar yemek vermeyin. Akşam yemeğine katılmazsa da bir daha asla yemek yiyemeyecek.”

Gerald eğilerek selam verdi ve sonra bir eliyle bana koridor-da ilerlememi işaret etti. Yürürken ona veya kütüphaneye tekrar bakmadım. Bunun sebebi de kibir veya öfke değildi. Sadece beni neredeyse kör edecek kadar yoğunlaşmış olan göz yaşlarını kim-senin görmesini istemiyordum. Simon ve Trina bir Dallisor olma-nın ayrıcalıklarından istediği kadar bahsedebilirdi, benim nasıl da onlardan daha güzel bir hayat sürdürdüğümü söyleyip durabilirlerdi.

Ama ayrıcalıklı bir hayat aslında yatakların yumuşaklığı veya masadaki yemek seçkisinden ibaret değildi. Beni hoş geldin diyerek karşılayacak bir anne ve kişisel hırslarını bir yana bırakıp benim mutluluğumu düşünen bir babaydı ayrıcalık.

Odam batı kanadının ikinci katında, babamın beni çatıda tüneyerek uyutmak zorunda kalmadan kendisinden uzakta tutabileceği en uzak noktadaydı. Trina sıcak bir banyo hazırlamıştı ve masanın üstündeki yemeğin son hazırlıklarını gerçekleştiriyordu. O yemeğin kokusu bir ahır aroması yaysaydı cezama katlanmak benim için daha kolay olabilirdi ama ne yazık ki güzel kokuyordu. Woodcourt aşçıları, Endrick'e hizmet etmek için seçilenlerden sonra en yetenekli aşçılardı ve gerekirse samandan bile güzel bir tatlı çıkarabilirlerdi. Gerald içeri girdiğinde, Trina bir nedimenin yapması gerektiği gibi eğilerek ona selam verdi ve Gerald onun selamını kabul ettikten sonra şöyle dedi, "Leydinin babası bu akşamki yemekte ona eşlik edene kadar ağzına bir şey koymamasını emretti. Bu emirlerin katiyetle yerine getirilmesini sağlayacaksın."

"Elbette." Trina'nın yüzünde şeytanca bir gülümseme belirdi. "Bu güzel yemeğin boşa gitmesi yazık olur. Belki ben yiyebilirim. Leydim beni yeterince iyi besleyemedi."

Bir gün ihanetten suçlu bulunursam, en azından Gerald'ın benim zaten o günden önce bile yeterince cezalandırılmış olduğumu anlamasına yetecek seste iç geçirdim.

"Bu seferlik yiyebilirsin," dedi Gerald. "Ama onun senin sahiben olduğunu aklından çıkarma. Tam tersi değil."

Başka bir durumda olsa, Trina bunu tartışma konusu yapardı. Ama o an hemen masaya oturup, aylardır yediği ilk yemekmiş gibi tıknıma işine koyuldu. Gerçekten aç olmalıydı çünkü Hükümdarlık dışındaki pek çok insan bizim fazla baharatlı yemeklerimizden hoşlanmazdı. Veya yemeğe bu kadar baharat harcamamızın lüks olduğu gerçeğinden. Gerald onun yemeği benimle paylaşmayacağından emin olacak kadar bir süre odada bekledikten sonra ayrıldı. Bu endişesinin ne kadar da yersiz olduğunu bir bilseydi. Trina bana bir

ekmek kırıntısı bile vermeden önce tüm tabakları yalayarak temizlemekten büyük keyif alırdı.

Bu umurumda değildi. Ya da en azından, umurumda olmamasına çabaladım. Tüm süre boyunca Trina'nın ağzını şapırdatışını duymuyormuş gibi yapmaya çalışarak, eski odamı incelemeye koyuldum. Duvarlar eskiden altın renkli kumaşlarla kaplıydı, üstelik Lord Endrick'in kendisi dışında kimsenin altın renkli kumaş kullanmasına izin vermediğini duymuş olmama rağmen. Diğer eşyalarım ise hâlâ yerindeydi: bir yatak, çalışma masası, yaslanmalı koltuk. Ne var ki asıl önemsedığım her şey ortadan kaldırılmıştı. Köşedeki bir rafın üstünde yıllar boyunca biriktirdiğim taş koleksiyonum artık yoktu. Annemin öldüğü gün bir ağaçtan kopardığım sonbahar yaprağı görünürde değildi. Babam beni aceleyle gönderirken geride bıraktığım giysiler de gitmişti ki en azından bu kadarı normaldi. Son üç yılda boyum uzamış ve büyümüştüm.

"Sen beni yıkamaya başlayana kadar su soğuyacak," dedim tabağındaki haşlanmış etin son parçasını ağzına atmakla meşgul olan Trina'ya.

"Muhtemelen."

"Şimdi başlayalım."

"Kendin yıkan, şımarık şey. Ben senin hizmetkârın değilim."

"Burada Woodcourt'tayken, evet öylesin."

Trina başını o kadar geriye attı ki boynunu çatlatıp çatlatmadığını merak ettim. "Hayal bile edemeyeceğin her anlamda, senden daha üstünüm, Kestra Dallisor. Banyo yaptırılan ben olmalıyım, sen değil."

"Nasıl istersen." Odanın ortasına konmuş olan geniş küvete yanaştım. İçi neredeyse ağzına kadar su doluydu ve sabunlar ile durulama kovaları da bir taburenin üstüne yerleştirilmişti.

Trina'nın gözlerinin üstümde olduğunun farkında bir şekilde, bir ayağımı küvetin kenarına yerleştirdim.

"Buna cesaret edeyim deme sakın!" diye haykırdı Trina ayağa fırlayarak.

Ayağımı ittirdim ve küvetin devrilmesini sağladım. Odanın içi suyla doldu ve yerdeki her şeyi ıslattıktan sonra, muhtemelen alt kattaki hizmetkârlar bölümünün tavanından aşağı damlamaya başlamıştı bile.

“Bugün sakarlığın üstünde,” dedim Trina’ya, bir yandan odanın kapısını açıp koridora bile su akıtırken. “Hizmetkârım olduğuna göre, ortalığı bir temizle ve bana yeni bir banyo hazırla. Ben yürüyüşe çıkıyorum.”

Kuşkusuz ki bu yaptığının birtakım sonuçları da olacaktı. Ama o sonuçlar ne olursa olsun, en azından beni ilgilendirdiğı kadarıyla, buna kesinlikle değmişti.

• ON BEŞ •

SIMON

Oldukça uzun bir süre aradıktan sonra Kestra'yı ana giriş kapısından ayrılmadan uzaklaşabileceği en uzak noktada, Woodcourt'un arkasındaki bahçelerde buldum. Onu bulmam bu kadar uzun sürdüğü için şanslıydı. Eğer bir dakika bile daha önce bulmuş olsaydım, onunla yüzleşirken tüm malikânenin duyabileceği kadar yüksek sesle haykırdım.

Kestra dönüp bana baktı ve sonra ellerini göğsünde kavuşturarak, aniden yakındaki bir gül ağacı fena hâlde ilgisini çekmiş gibi yüzünü çevirdi. Beni görmezden gelmek için elinden geleni yapabiliirdi ama bu bir işe yaramayacaktı.

"Ortalığı temizlemek için malikânedeki bütün hizmetkârların çalışması gerekir!" Bağırmasam bile ses tonum eşit derecede sertti. "Bütün bunların sebebi Trina'nın seni yıkamaya yardımcı olmaması mı?"

"Git başımdan." Kestra bahçenin derinlerine doğru uzaklaşmaya başladı.

Bu kadar kolay bir şekilde kaçmasına izin vermeyecektim ve koşarak önüne geçtim. "Dibine kadar bencil ve şımarık bir kadınsın. Planımızı bu şekilde tehlikeye atmaya nasıl cüret edersin?"

"O *sizin* planınızı!" dedi aniden en az benimki kadar büyük bir öfkeyle, tükürürcesine. "Benim değil. Olup biten hiçbir şey benim isteğim değil. Burada bile olmamalıydım."

“Eh, ama buradasın ve bize ihanet etmeye kalkarsan, bunun doğuracağı sonuçları da iyi biliyorsun.”

Burnundan soluyarak güldü. “Dün akşam benimle Sürülmüşler arasında bir buluşma planlayan Darrow’un başına geleceklerden mi bahsediyorsun? Ya da Celia’nın katlanmak zorunda olacağı sonuçlardan mı? Bana cevap ver: Celia bana ilk defa ne zaman ihanet etti?”

Nasıl cevap vereceğimi bilmez hâlde kalakaldım. Kestra’nın bunu anlamamış olması gerekiyordu.

Sessizliğimden güç alarak devam etti. “Celia buraya bir mektup gönderip politik evliliği kabul ettiğimi bildirdi. Bu yüzden eve çağırıldım. Kimse beni özlediği veya sağlığını düşündüğü ya da kokuşmuş Korak asileri tarafından yolda kaçırılıp ihanete zorlandığımı umursadığı için değil!”

“Şşş!” Etrafta hızlıca göz gezdirdim ve bir adım atarak yanına sokuldum.

“Dün akşam hangi saate o yolda olacağımı biliyordunuz. Her şeyi Celia ayarladı, değil mi?”

Yalan söylemekle elde edebileceğim bir şey yoktu. “Altı ay önce, muhtemelen sen şık bir elbise istediğin için Celia kasabaya inmiş alışveriş yapıyordu. Bir Korak olduğunu fark etmediği bir tezgâhtarla sohbet etti. Tezgâhtar ise Celia’nın kimin için çalıştığını anladı ve Tenger ile iletişime geçti. Onu ikna etmemiz kolay olmadı ama sonunda planlarımıza dahil olmayı kabul etti.”

“İkna etmeniz mi? Tehdit ederek mi ikna ettiniz yoksa reddeme-yeceği bir ödül sunarak mı?”

Buna verebileceğim iyi bir yanıt yoktu. “Sanırım her ikisi de.”

Kestra bir sonraki sorusunu sormakta tereddüt ederek derin bir nefes aldı. “Dün akşam Tenger beni öne sürdüğü koşulları kabule zorlarken Celia’nın attığı çılgınlıkları gerçek miydi? Yoksa sadece boyun eğmem için acı içindeymiş gibi mi yapıyordu?”

Celia’nın üstünde bir çizik bile yoktu ve umduğumuzdan çok daha iyi bir oyuncu olduğu ortaya çıkmıştı. Ama Kestra’nın bunu

bilmesi gerekmiyordu ve bu konuşmanın gidişatını elinde tutmasına da izin vermeyecektim. "Celia'nın bir önemi yok. Evine iki Korak getirdiğini öğrenirse babanın ne tepki vereceğini tahmin ediyorsun?"

"Bu benim tercihim değildi!"

"Ama yine de getirdin. Baban seni korumayacaktır. Seni umursamıyor bile. Babanın en başta seni neden uzaklaştırdığını da şimdi anlıyorum."

Sözler ağzımdan çıktığı an pişmanlık duydum. Amaçladığımdan daha soğuk konuşmuş ve onu derinden yaralamıştım. Dudakları titremeye başladığı anda beni ittirerek aştı ve bahçelerden dışarı doğru koştu. Peşinden giderken ona seslendim ama bir yanıt vermedi. Bahçe kapısında neredeyse Gerald'a çarpıyordu. Bu bir rastlantı olamazdı. Gerald belli ki Kestra için buradaydı ve onu almak için gönderilmiş olmaktan dolayı da mutlu görünmüyordu.

Gerald dikkatle, "Babanız derhal kütüphaneye dönmenizi talep ediyor, leydim," dedi.

Kestra tekrar ellerini göğsünde kavuşturdu. "Bir saat önceki konuşmamızdan beri hiçbir şey değişmedi."

"Nedimeniz banyoyu devirenin siz olduğunu ve kendisinin bir suçu bulunmadığını iddia ediyor. Babanız bunu sadece kırbaçtan kaçınmak için yaptığına inansa da sizin de cevabınızı duymak istedi."

Kestra derin bir nefes verdikten sonra eve doğru Gerald'ı takip etti. Ben de kimsenin beni durdurmasını umarak onların izinden gittim. Biri beni durdurursa da Kestra'nın yardımına yetişeceğini umuyordum. Ama ona söylediğim o son sözlerden sonra bundan şüpheliydim.

Kütüphaneye en son ben girdim ve kapı eşiğinde durarak bakışlarımı yere indirdim. Burada hizmet ettiğim sıralarda Sör Henry'den doğrudan emir aldığım olmamıştı ama yine de beni evin içinde görmüş olabilirdi. Ondan olabildiğince sakınmam gerekiyordu.

Trina içerideydi ve elleri önünde kaba bir iple bağlanmış, sarı elbisesi omzundan yırtılmıştı. Yanında duran muhafız, elindeki sert sopayla her an gaddarca bir ceza vermeye hazır bekliyordu. Trina'nın beti benzi o kadar atmıştı ki bayılmak üzere olup olmadığını merak ettim.

Trina, Kestra'yı görünce haykırdı. "Babanla konuş. Ona gerçeği söyle, lütfen!"

Sör Henry kütüphanenin ortasında durmuş, ellerini göğsünde kavuşturmuştu ve yüzü tam olarak olgunlaşmış erik rengi rengindeydi. Bu hiç iyi değildi.

Kestra da ellerini göğsünde kavuşturdu ve bir süre raflara baktı. Babasıyla ilk defa bu türden bir durumla yüzleşmedikleri açıkça belliydi.

Babası sonunda kuzey bölgelerindeki insanların bile duyabileceği kadar yüksek sesle patladı. "Tüm su yer döşemelerinin altına sızmış Kestra! Hepsinin sökülüp değiştirilmesi gerekirse şaşır-mam!"

Hasarı kendi gözümle görmüştüm. Durum söylenenden daha kötüydü. Muhtemelen çağlardır içeride duran, aile yadigarı niteliğindeki eşyaların da bazıları sudan zarar görmüştü. Birkaç halı da öyle. Kestra neredeyse hiç tepki vermeden gözlerini raflarda dolaştırmaya devam etti. Bu, Trina'nın ondan bulmasını istediği günlükle mi ilgiliydi? Eğer öyleyse, Kestra'nın zamanlaması berbatı.

"Bana bak!" diye emretti Sör Henry ve Kestra da emre uydu. "Hizmetkârın sadece öfken yüzünden, nispet olsun diye küveti senin devirdiğini iddia ediyor. Ona Dallisorların asla böyle bir şey yapmayacak kadar haysiyet sahibi olduğunu söyledim. Bana onun yalan söylediğini söyle, Kestra. Evime isteyerek zarar vermeyecek kadar olgunlaşmış olmalısın." Kestra'nın altta yatan mesajı tam olarak aldığından emin olmak için daha keskin bir sesle devam etti. "Suçu hizmetkârına atacak kadar cesur davranırsan, belki seni bu akşam Sör Basil'le olan yemeğe katılmaktan alıkoyabilirim."

Trina korkudan titreyen bir sesle Kestra'nın adını mırıldandı

ama Kestra'nın dikkati yine raflara çevrilmişti. Kütüphanedeki kitapların çoğu oldukça eskiydi. Belki bazıları, dünyanın kitap denen şeyden büyük oranda haberdar olmadığı zamanlardan kalmaydı. Trina aradığımız günlüğü pembe satenle kaplı bir kitap olarak tanımlamıştı ama gözüme bu tanıma uyan bir kitap çarpmıyordu. Zaten günlüğün aslında Trina'nın iddia ettiği kadar önemli olduğundan da kuşkuluydum. Kim Lord Endrick'in de onu bulması riskini göze alıp Olden Hançeri'nin yerini bir günlüğe yazacak kadar aptal olabilirdi ki?

Kestra sessizliğini koruyunca, muhafız elini Trina'nın omzundaki yırtığa attı ve sırtını tamamen açığa çıkarmaya hazırlandı.

Kestra bu sohbetten yorulmuşçasına iç geçirdi. "Buna bir son ver, baba. Küveti devirenin ben olduğumu gayet iyi biliyorsun."

"Bu çok yersiz!" Kestra'ya yaklaşarak önünde dikildi. "Dallisorlar kendilerine zarar gelmesine izin mi verir yoksa onlar mı başkalarına zarar verir?"

"Belki de Dallisorlar başkalarına zarar verme konusunda daha dikkatli olsaydı, Antora daha yaşanılır bir yer olurdu. İnsanlar bizden nefret ediyor!"

"İnsanların ne düşündüğü mü," dedi Sör Henry karanlık bir ses tonuyla, "yoksa benim senin hakkında ne düşündüğüm mü önemli?"

Ona bahçede söylediklerim aklıma geldi ve gözlerimi Kestra'ya çevirdim. Gözlerini babasının gözlerinden ayırmamaya çalışırken kirpikleri titreşiyor, sık nefesler alıp veriyordu. Sözlerimden incinmesine şaşırmamalı. Babasından sevgi bekliyordu. Babası ise ondan saygı. İkisi de ilk geri adım atan olmayacaktı.

Sonunda Kestra, Trina'yı kolundan kavradı ve onu Gerald'ın yanına götürdü. "Onu odama götür ve yeni bir banyo hazırlamasına yardımcı ol. Bu akşam katılmam gereken bir yemek var."

"Leydim..." diye söz başladı Gerald.

"Olanlar benim suçumdu," dedi Kestra, otoriter bir sesle. "Onu al ve git, Gerald. *Hemen.*"

Gerald'ın koluna yaslanıp çıkarken, Trina bana bir bakış attı. O sopadan korktuğunu biliyordum ama korkusunun derinliğinden haberim yoktu.

Trina gider gitmez, Kestra yüzünde en az önceki kadar cüretkâr bir ifadeyle babasına döndü. Babası kızının banyo suyu konusunda suçu üstlenmesinden hoşlanmamıştı ve muhtemelen artık Trina'yı cezalandırmayacaktı. Kestra ise o kadar şanslı olmayabilirdi.

"Gidebilir miyim?" diye sordu Kestra.

Sör Henry'nin gözleri kısıldı. "Kendi babana karşı bir hizmet-kârı seçtin. Saygısızlığının birtakım sonuçları olacak. Elini uzat." Başını hafifçe salladı ve muhafız elinde sopasıyla öne çıktı.

İçgüdüsel olarak bıçağımı kavradım ama muhafız benim bu hareketimi fark edince elimi derhal geri çektim. Çekmek zorundaydım. Kestra bu alışverişi gördüyse bile, bunu belli etmedi. Babasına doğru yürüdü ve arabadayken Tenger'e karşı kullandığı aynı kayıtsız havayı takınarak elini uzattı.

Sör Henry onun elini kavradı ve sopanın avucuna iyice değeceğinden emin olmak için kol yenini geriye doğru sıyırdı. Bu sırada bileklerindeki kırmızı şişliklerin farkına vardı. Kaşları çatıldı. "Bunları kim yaptı?"

İronik bir şekilde, az önce cezalandırmaya hevesli olduğu kız yapmıştı. Onu küveti devirdiği için kırbaçlamaya niyetlendiyse, Kestra'yı dün akşam bağlayıp bu yaralara yol açtığı ortaya çıkarsa Trina'nın başına neler gelebileceğini kolaylıkla tahmin edebiliyordum. O yaralar benim de suçum sayılırdı. Kestra'nın bileklerini bağlayan ben değildim ama buna izin vermiştim. Bağlanmanın nasıl bir his olduğunu öğrenmesini istemiştim. Ne kadar bencilce, ne kadar zalimce davranmıştım.

Kestra sadece omzunu silkti. "Dün gece handa saldırıya uğradık."

"Bunu kim yaptı?"

"Umurunda mı?" Kestra dudaklarını ıslattı. "Yani demek istiyorum ki... ben umurunda mıyım?"

“Herhangi bir Dallisor’a yapılan her saldırı umurumda olur. Koraklar mıydı? Senden ne istediler?”

Sanırım Kestra’nın asıl söylemeye çalıştığını bilerek görmezden geldi. Sör Henry kızına karşı beslediği duygular dışında herhangi bir konuyu tartışmayı yeğlerdi. Tabii ona karşı duyguları *varsa*. Hayatımda iki babam olmuştu. Biri benim doğmama yol açan kişi, diğeri de beni kanadının altına alarak evlat edinen kişi. Her ikisi de hayatları gerekenden kısa sürede sönüp giden harika adamlardı. Sör Henry’nin yarı yaşına kadar yaşamalarına rağmen, bir babanın çocuğuna karşı besleyebileceği normal sevginin on katını sunmuşlardı bana.

Kestra babasının sorusunu duymazdan geldi ve ona kendi sorusuyla karşılık verdi. “Dışarıdaki çoğu insan sadece bir Dallisor olmanın bize saldırmak için yeterli sebep olduğunu düşünüyor. Neden peki? Asıl bunu konuşabilir miyiz, baba; insanların bizden nefret etmesinin gerçek sebeplerini?”

Sör Henry tekrar onun bileğindeki yaraları inceledi ve Trina’nın bıçağı ile açtığı yara ile iplerin yol açtığı yaralar arasındaki farkı kafasına not etti. Sonunda eli yanmışçasına, kızının elini serbest bıraktı. “Sör Basil’le akşam yemeğinde bu yaraların görünmeyeceğinden emin ol ve nedimene de üstüne krem sürmesini emret. Bu kadarı, banyo suyu için yeterli ceza olacaktır. Müstakbel kocanla tanıştığında ellerinin de sargılar içinde olmasını istemiyorum. Anlaştık mı?”

Kestra dudaklarını sıktı. Öfkesini kontrol altında tutmak için tüm gücünü kullandığı açıkça belliydi. “Anlaştık.”

• ON ALTI •

K E S T R A

İçeri girdiğimde Trina odada yalnızdı. Simon muhtemelen sonraki birkaç dakikada olup biteceklere şahit olmak için burada olmaya can atıyordu ama elbette bir leydinin odasındaki varlığı asla hoşgörülemezdi.

Koca küvet tekrar yerleştirilmişti ve içinden beni kendine çeken buharlar yükseliyordu. Trina'nın bununla ne amaçladığını anlamaya çalışarak duraksadım. Bu sadece Gerald'ın da bana eşlik edeceğini düşündüğü için hazırladığı bir şov muydu? Beni sıcak suyla kandırdıktan sonra küvete kendisi mi geçecekti?

İçeri girdiğimde Trina da ayağa kalktı. Bileğindeki ipler gitmişti ve önceden üstünde olan sarı elbiseden çok daha mütevazı bir elbise, üstüne de nedime önlüğü giymişti. Artık gerçek bir hizmetkâra daha çok benziyordu ve görünüşe göre bunu kendisi de hissetmişti ki bu oldukça onur kırıcı bir his olmalıydı. Barışı sekteye uğratarak şan kazanmak ve savaşmak için Koraklara katılmıştı. Ukala ve şımarık bir Dallisor kızının yıkanmasına yardım etmek için değil. Benim hakkımdaki kısım doğrudu en azından.

Ona hiçbir şey söylemedim, o da sessizliğini korudu. Sadece kapıyı kapadı ve elbisemin bağlarını çözmek için arkama geçti. Küvete girdikten sonra gözlerimi kapadım ve günün tüm pisliğinin üstümden akıp gitmesini bekledim. En soğuk kış gecelerinde bile sı-

cak su bana hiç bu kadar rahatlık sunmamıştı. Trina sessizlik içinde örgümü çözdü ve omzuma dökülen saçlarımı fırçalamaya başladı.

Kendi saçımı kendim yıkayabileceğim konusunda bir şeyler mırıldandım ve o daha bir şey söylemeden elimi sabunlara uzattım. Banyomu tamamlayıp kurulandıktan sonra, ilk defa elbiselerimin çoğunun handa kalmış olduğunu fark ettim. Mavi elbisem dışında ki o da yolculuğun kir ve kokusundan giyilmez hâldeydi.

Trina gözlerini yere dikerek konuştu. "Baban bu akşamki yemek için buraya yeni bir elbise getirilmesini emretti. Ben gidip getireyim."

Siyah bir elbiseydi ve bileklere doğru genişleyen dar yenleri vardı. Omuzdan sarkan yeşil korsesi, arkada bağlanıyordu ve belinde de uzun, yeşil bir kuşağı vardı. Endrick'in renkleri. Babamın son birkaç yılda ne kadar büyüdüğünden haberdar olmadığı göz önüne alınırsa, Trina içine girmeme yardımcı olduktan sonra, elbise üstüme oldukça iyi oturdu. Belki de Celia babama ölçülerimi önceden göndermişti. Kalan herkese de benim hakkımda pek çok şey anlattığı zaten aşikârdı.

"Gerald'ın mavi... durumu," dedim. "Önceden yaptığın gibi bakıp durmaya devam edemezsin. Sen bir hizmetkârsın ve Woodcourt'ta o senin üstün."

"Biliyorum. Sadece hazırlıksız yakalandım..."

"Muhtemelen gümüş madenlerinin yakınında büyümüş veya belki genç bir adamken madenlerde çalışmış olmalı. Gümüş tozu cildi bu şekilde etkiliyor, hepsi bu. Daha fazla bakma. Hatta buradaki hiçbir şeye uzun süre doğrudan bakma."

Kapım çalındığında konuşmayı kestik. Trina kapıya baktı ve birkaç saniye sonra elinde kumaşa sarılı bir şeyle geri döndü.

Kumaşın içinden çıkardığı elmayı bana sundu. Yemek adına çok fazla bir şey olmasa da, tüm gün boyunca aç kalmıştım ve elmayı dünyada kalan son elmaymışçasına bir şevkle yemeye başladım.

"Teşekkürler!" Bunu Simon getirmiş olmalıydı. Beklenmedik bir incelik. Daha da beklenmedik olansa kalbimin kıpır kıpır olmasıydı. Bunun sebebi Simon mıydı?

Elmayı çekirdeklerine kadar yedim. Bu sırada Trina saçlarımı yapmaya koyulmuş, tepede toplayarak tutamları saç maşası ile şekillendirmeye girişmişti. Eğer maşayı fazla ısıtır ve saçlarımı yakarsa, onun asıldığını görmek için ikinci bir sebebim olacaktı.

“Sör Basil hakkında ne biliyorsun?” diye sordu.

Normalde onu duymazdan gelirdim ama saçlarım yapılırken bir şeylerden konuşmamız gerekiyordu. Sör Basil ise diğer seçeneklere göre çok daha güvenli bir konuydu. “Reddengard’dan gelme. Lord Endrick yıllar önce onunla aramızda bir evlilik yapılmasını emretmişti ama annem her ikimiz de çok küçük olduğumuz için buna itiraz etmişti. O öldükten sonra Lord Endrick’e planlarını kabul etmeyeceğimi söylemiştim. Gönderilmemin gerçek sebebi buydu. Kaçırılmamla hiçbir alakası yoktu.”

“Yani baban artık evliliği kabullendiğini düşünüyor, öyle mi?”

“Ne düşündüğünün bir önemi yok.” Kayıtsızca omuz silktim. “Üç gün sonra krallığıma ihanet etmiş olacağım. Ondan sonra da eve dönmem asla mümkün olmayacak. O noktadan sonra, Basil de zaten ona yalvarsam bile benimle evlenmez.”

Trina bir başka tutamı kıvırcıklaştırdıktan sonra omzuma bıraktı. “Kırbaç yememe engel olmayabilirdin. Ben olsaydım öyle yapardım. Onun senin baban olduğunu biliyorum, bu yüzden belki dediklerimi duymazdan gelebilirsin ama gerçek bu, Kestra: O kötü, en az Lord Endrick kadar kötü bir adam.”

“Öyle söyleme.”

Bu bir yalan olduğu için değil, gerçek olmasından korktuğum için böyle demiştim. Şimdi eve dönmüşken, etrafım Trina’nın sözlerini destekleyen kanıtlarla doluydu.

“Nasıl hissettiğini iyi anlıyorum,” dedi Trina. “Sandığından çok daha iyi anlıyorum.”

“Hayır, anlamıyorsun.”

“Sen buraya ait değilsin. Daha Woodcourt’a geleli bir gün bile olmadı ama bunu görebiliyorum.”

“Lütfen sus.” Onu daha fazla dinlemek istemiyordum.

“Ben de Koraklara katılana kadar kendimi hiçbir yere ait hissetmedim.”

Ona yanıt vermek yerine, ki bu sözlerinin etkili olduğuna işaret ederdi, gözlerimi kapadım ve saçlarımı bitirip elbisemi son bir defa düzeltmesini bekledim. Yemek için vakit hâlâ erkendi, bu yüzden, “Şimdi beni yalnız bırak,” dedim.

“Simon ya da ben her daim yanında olmalıyız.”

“Bu mümkün değil ve bunu sen de biliyorsun,” diye tersledim. “Ayrıca, benim için Simon’a bir mesaj iletmeni istiyorum. Gerald’ın huzuruna çıkıp Woodcourt’a getirdiğiniz silahları raporlamanız gerekiyor. Bunu biraz daha geciktirerseniz, şüphe uyandırmaya başlar. Ama üstünüz de aranabilir, yani yanınızda silahlardan başka bir şey götürmeyin.”

Simon’ın çantası gibi.

Bu Trina’ya da mantıklı görünmüş olmalı ki kapıya doğru koştu. Söylediklerim doğrudu. Gerald eninde sonunda yeni hizmetkârlardan bir rapor talep edecekti. Bu da benim işime geliyordu.

Trina çıktıktan hemen sonra elimi bir çorap sandığına attım ve sağ baldırıma bir başka jartiyer geçirdim. Henüz içine koyabileceğim bir silah yoktu ama yakında olacaktı.

Az sonra odadan çıktım ve Trina’nın gitmiş olması gereken yöne doğru ilerledim. Woodcourt’un oyulmuş taştan sütunlarından birinin arkasına saklanarak, ahırda konuşmakta olan Trina ile Simon’ı izledim. Simon çantasını kavradı ama Trina elini onun elinin üstüne koyarak bir şey söyledi. Muhtemelen benim yaptığım aranma uyarısından bahsetmiş olmalıydı. Simon çantasını tekrar yere bıraktı, gözlerini etrafta gezdirdi ve sonra Trina ile doğrudan benim gizlenmekte olduğum noktaya doğru yürümeye başladı. Onların hareketlerine uyarak sütun etrafında dönmem gerekti ama eteğimin yıpranmasını veya sütun çevresinden görünmesini istemediğim için bu kolay olmadı. Ama sonuçta başarılı oldum. Beni görmediler.

“Bu Gerald Bones’a güvenmiyorum,” diye mırıldandı Simon, Trina’ya, yanımdan geçerlerken. “Bana kuşkulu gözlerle bakıyor.”

“O Dallisorlara hizmet ediyor ve onlar da Endrick’e,” dedi Trina. “Elbette ona güvenecek değiliz.”

Sonra geçip gittiler. Gözden kaybolduklarından emin olduktan sonra Simon’ın çantasına doğru koşturdum. Fazla vaktim yoktu.

Simon kılıcını da atının üstünde, bir eyer battaniyesine sarılı hâlde bırakmıştı. Gerald da buraya geldiğinde bunu mutlaka fark edecekti. Simon’ın kılıcı incelemeye neden getirmediğini sorgulayacaktı. Özellikle de bir muhafız olduğu için. Ama bunu açıklama işini Simon’a bırakmam gerekiyordu. Bunu onun adına ben yapamazdım.

Elimi çantanın içine attım. Çantada bir veya iki gün yemek yemesine yetecek kadar gümüş para, muhtemelen çalmış olduğu bir altın yüzük ve bandaj olarak, el bağlamak için veya Trina’nın bana yapmak istediği gibi birinin ağzına tıkmak için kullanılabilecek bir rulo kumaş vardı. Aynı zamanda bir resim defteri ile kalem de buldum. Resimlere hızla göz attığımda oldukça etkilendim. Ne var ki çoğu resim bir el veya göz gibi soyut resimlerdi ve kimden ilham aldığı konusunda bir fikir sunmuyordu. Yine de çok güzellerdi ve bu Simon’dan hiç beklemediğim bir şeydi. Bir başka hayatta, asi değil de bir sanatçı olarak yaşayabilirdi. Sayfaların kalanında ve çantanın içinde, Simon’ı bir Korak olarak tanımlayan veya Tenger’le bir şekilde irtibat kurmasını sağlayabilecek hiçbir şeye rastlamadım. Trina’nın üstünde hiçbir şey taşımadığını bildiğim için, yanlarında getirdikleri her şeyin bu çantanın içinde olduğunu biliyordum. Bu doğruysa, hayatları tamamen anlaşılmamış konusunda benim üstüme düşeni yapmama bağlıydı. Tıpkı önceden Celia ve Darrow’un da hayatının bana bağlı olduğu gibi.

Ama buraya gelip arama yapmamın sebebi bunların hiçbiri değildi. Aradığım şey çantanın tam dibindeydi. Bu, Sürülmüşlerin hana getirdiği keseydi. O kadar küçük bir keseydi ki özellikle onu arıyor olmasam muhtemelen gözümünden kaçmış olurdu. Kesenin

içinde bir kapağa veya kelepçelere bile ait olamayacak kadar küçük bir anahtar vardı. Woodcourt'ı iyi biliyordum ve bu anahtarın uya-bileceği hiçbir şey aklıma gelmedi. Bundan daha önemlisi, Sürülmüşlerin bana bu anahtarı vermek için ne gibi bir sebepleri olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Thorne'un Trina'ya söylediği sözleri, Halderianların tekrar benim peşimde olduğunu söylediğini hatırladım. İsterlerse gelsinler. Üç yıl önceki korkak kız değildim artık. Korkakları parmağımdaya oymatmayı başarsaydıysam, Sürülmüşlere karşı da durabilirdim. Bunun ilk aşaması da bu anahtarın ne işe yaradığını bulmaktı.

Anahtarı kesesiyle birlikte eteğimin içine yerleştirdim ve hızla odama döndüm. Odaya vardığımda anahtar kesesini bir köşedeki gevşek duvar panelinin arkasına gizledim. Bu gizli boşluk eskiden benim hazinelerim ile şekerlerime, ebeveynlerime açıklamak istemediğim nispeten masum nesnelere ev sahipliği yapardı. Şimdiyse insanların korumak uğruna hayatlarını feda ettiğinden şüphelendiğim bir anahtara ev sahipliği yapacaktı.

Trina çok geçmeden odaya döndü. Gülümsemesi o kadar sahteydi ki yüzüne çizilmiş olabilirdi. "Ben yokken hep burada mıydın?"

Masumu oynamak için iyi bir vakit varsa, işte bu o vakitti. "Başka nerede olabilirdim ki?"

"Ahıra gittin mi mesela?"

Dilimi ısırardım ve yüzümde bir zafer ifadesinin belirmemesine çabalardım. Gerald'la görüştüktan sonra Trina ve Simon ahıra beraberce geri gitmiş olmalıydı. Simon çantasını kontrol etmiş ve anahtarın kayıp olduğunu fark etmişti. Şu anda öfkeden çıldırıyor olmalıydı ya da en azından öyle olduğunu umuyordum.

"Ahıra gitmiş olsam üstüm başım kirlenirdi." Suçlamayı elimin rahat bir hareketiyle inkâr ettim. "Bu akşamki tüm çaban da boşa gitmiş olurdu. Neden soruyorsun?"

Bu soruya verebileceği bir cevap yoktu. Simon bana Halderianlardan aldığı kesenin herhangi bir önemi olmadığını söylemişti

ve şimdi Trina bana keseyle ilgili doğrudan bir soru yöneltirse, bu kesenin aslında önemli olduğunu açık etmiş olurlardı.

Trina verebileceği tek cevabı vermekle yetindi. "Bir sebebi yok. Biri seni orada gördüğünden bahsetti. Hepsi bu."

Beni kimse görmemişti. Buna izin verecek kadar aptal değildim.

Trina serbest kalmış saç tutamlarımı düzenlemeye koyuldu ve kısa bir süre sonra da kapı çalındı. Yemek vakti gelmiş olabilir miydi? Ne kadar aç olursam olayım, hiçbir yemek evlenmek zorunda kalacağım biriyle tanışmanın ağzımda bıraktığı acı tadı bastıramazdı.

O zamana kadar sen çoktan buradan gitmiş olacaksın. Bu düşünce beni pek teselli etmiyordu ama elimdeki tek şeydi.

Bana Gerald'ın eşlik edeceğini düşünmüştüm ama başını kapıdan içeri sokan Simon'dı. Dikkati ânında bana odaklandı ve kendine hâkim olmayı başaramadan önce yüzünde ufak bir gülümseme belirdi. "Gerald babanla ilgileniyor. Seni yemeğe ben götüreceğim."

Eh, bu da çok hoşuna gitmişti, değil mi? Beni gözünün önünde tutup vaazlar verebileceği fazladan üç dakika. Yanında yürümeye başladım ve birkaç hizmetkârın yanından geçtik ama sonra Simon bir merdiven sahanlığında durdu ve koluma dokunarak bana da durmamı işaret etti.

"Planı biliyorum!" diye fısıldadım. "Gerçekten de..."

"Konuşmak istediğim bu değildi." Simon etrafa bakınarak yalnız olduğumuzdan emin oldu. "Sadece söylemek istedim ki... Trina meselesinde... eh, oldukça nazik davrandın."

Nasıl cevap vermem gerektiğinden emin değildim. Bu bir şefkat gösterisi miydi? Belki de beni bir başkasıyla, nefret etmediği biriyle karıştırmıştı.

Sonunda omuz silktim. "Soruna yol açan bendim. Suçu üstlenmesine izin veremezdim."

"Altı yıl önce John ile benim o kayıp yüzük için suçlanmamıza izin verdin ama. Belki de seni fazla sert bir şekilde yargılamışımdır. Öyle yaptıysam, özür dilerim." Bir an sustu. "İşler bu hâle geldiği için de üzgünüm."

O noktada sustu ve bakışlarıyla gözlerimde bir şey aradı. Ne bulmayı umuyordu içimde? İyilik mi? Özür dilemekle doğru yaptığına dair bir kanıt mı? Çünkü eğer içimde bağışlanabilir bir şeyler bulmayı umuyorsa, hayal kırıklığına uğrayacaktı. *O gün* onu ve John'u gerçekten de suçlamıştım, Olden Hançeri'ni asla ellerine bırakmayacaktım ve onun dünyasına değil, Dallisor dünyasına aittim. Bunların hiçbirini değişmeyecekti.

Ancak geriye doğru değişim mümkünse... belki. Bir zamanlar arkadaştık. Kendimize has bir şekilde. Eğer ben o arkadaşlığı ateşe vermiş olmasaydım, işler şimdi çok daha farklı olabilirdi.

Eğer Simon evimizde kalmaya devam etseydi ve biz arkadaş olarak büyüyseydik —ya da arkadaştan daha fazlası olarak— belki bana böylesine dikkatle bakıyor olmasına da alışmış olurdum. Sanki yüzümün her ayrıntısını aklına kazırmış gibi ve aynı anda düşüncelerimi allak bullak ederek etrafıma koyduğum kalkanı yumuşatarak.

Eğer cesaretimi test ediyorsa, gözlerini ilk kaçırın kişi ben olmamalıydım. Bakışlarının beni nasıl da savunmasız bıraktığını, içimi karıştırdığını düşünmemeli, böyle bir şeyden şüphelenmemeli, bunu kesinlikle *anlamamalıydı*. Gözlerindeki derin bakış tüm savunma sistemimi yerle bir ediyor, bu olaydan sağ çıkmak istiyorsam kesinlikle ihtiyaç duyacağım korumamı darmadağın ediyordu. Eğer o güçlüyse, ben ondan daha güçlü olmalıydım. Her tür zayıflığımı saklamaya kararlı bir hâlde bakışlarına karşılık verdim. Veya onun zayıflıklarını keşfetmeye kararlı bir hâlde.

Bakışma savaşımız, çok daha uzun sürmüş gibi hissettirse de, aslında birkaç saniye sürdü ve göz kırpan ilk kişi Simon oldu. Tekrar merdivenleri inmeye başladım ve “Geç kalmasak iyi olur,” dedim.

Simon bir şey söylemeye yeltendi. Muhtemelen yakın zamanda ondan bir şey çalıp çalmadığımı sormak istemişti. Ama aşağıdan gelen hizmetkârların çalışma sesleri, artık o türden bir konuşma yapabileceğimiz mahremiyetten uzaklaştığımızı gösteriyordu.

Simon yanında yürümem için kolunu uzattı. Bunun aynı za-

manda sessizce konuşmamıza olanak veren, kibar bir bahane olduğunun da farkındaydım.

“Güzелce temizlenmişsin,” dedi. “Ee, yani saçların güzel temizlenmiş.”

Bu iltifat garip olsa da samimiydi. Bana güzel birkaç söz etmiş olduğu gerçeği bile şaşırtıcıydı. “Trina tahmin ettiğimden iyi iş çıkardı.”

“Senin sandığın kadar aptal biri değil.” Simon iç geçirdi. “Trina zor bir hayat sürmüş. Gittiği her yerde dışlanmış.”

Burnumdan nefes vererek güldüm. “Şok edici bir haber bu.”

Simon geri adım atmadı. “İstediği tek şey önemli bir işe imza atmak. Bütün bunların onun için ne kadar alçaltıcı olduğunu anlıyor olmalısın.”

“Evet, beni sürekli hayatımla tehdit edip durmak onun için korkunç bir işkence olmalı. Belki de onu savunmanın sebebi ondan hoşlanıyor olmandır.”

Simon şaşkınlıkla kalakaldı. “Bu doğru değil.”

“Değil mi? O zaman neden onun Sürülmüşler ile bağlantısını görmezden geliyorsun?”

Simon durdu ve kolumu bırakarak beni ana antrenin yakınındaki bir duvar boşluğuna sürükledi. Lord Endrick’in mermerden bir büstü tepemizden bize bakıyordu. Ne kadar da ilginç bir tesadüf.

“İlk olarak, herhangi bir şeyi görmezden geliyor değilim! Sadece en derin düşüncelerimi paylaşmak için sen...”

“Sadece kaçırdığın bir kız mıyım? Hayatını mahvetmekle meşgul olduğun bir kız?”

Gözleri parladı. Sonra kendini tekrar topladı. “Bizimle işbirliği yapmaya söz vermiş olan kızsın. Ve ikinci olarak, Trina Koraklara sadık biri ve ben de öyleyim. Aramızda bundan fazlası da yok.”

Bakışlarına karşılık verdim. “O Koraklara sadık olabilir ama bu sadakat seninkiyle aynı değil. Rastladığım herkesin yüzüne karşı yalan söylemek zorunda kalan biri olarak, aynı davranışı başkasın-

da gördüğümde bunu fark edebildiğimi söylediğimde bana inan. Onun hakkındaki gerçekleri açığa çıkarmazsan, ikimizin de hayatını tehlikeye atmış olabilirsin.” Simon dudaklarını ıslattıktan sonra kolunu tekrar uzattı. “Kendi dünyanın hainlerinden endişelen, benimkinden değil. Az önce haklıydın. Yemeğe geç kalmamalısın.”

• ON YEDİ •

K E S T R A

R esmî yemekler çoğunlukla Woodcourt'un taht odasında sunulurdu. Ne var ki oraya vardığımızda bizi Gerald karşıladı ve kibarca eğilip selam verdikten sonra, "Babanız beklenmedik bir şekilde Lord Endrick tarafından çağırıldı. Size özürlerini iletmemi istedi ve kendisinin yerine benim oturmamı emretti," dedi.

"O zaman bu yemekte sadece üçümüz mü olacağız?" diye sordum. "Sen, ben ve Basil adındaki o adam?"

"O adam dediğiniz, Reddengrad'ın Prensi Beşinci Basil'dir ve Kral Albert'in oğlu, Reddengrad tahtının da vârisi olur."

Suratımı buruşturdum. "Ben ona sadece Basil olarak hitap edebilir miyim?"

"Sör Basil sizinle tanışmaya can atıyor. Babanız ona sizden çok bahsetti."

"Gerçekten bahsetmiş olsaydı, Sör Basil benimle tanışmaya o kadar can atıyor olmazdı. Kendisine anlatılan her şeyin, en iyi ihtimalle abartılmış olduğundan şüphem yok. Ya öyledir ya da o da benim gibi bu akşamki yemeğe gelmesi için zorlanmıştı."

"Sizi temin ederim ki durum bu değil, Leydi Kestra." Gerald, ayrılmadan önce eğilerek selam veren Simon'ı durdurdu. "Kestra'nın muhafızı olarak, senden de yemek boyunca bekçilik etmen bek-

leniyor.” Gerald gözlerimi süzdü. “Tabii hanımefendi sizi içeride istiyorsa...”

İstemiyordum.

“Onun gelmesi gerekli değil,” dedim Gerald’a. “Eminim ki yemekte tehlikeli bir durum olmayacaktır.”

“Ben yine de geleyim,” dedi Simon, ihtiyatla. “Söz konusu siz olduğunuzda herhangi bir riski göze alamayız... leydim.”

Gerald yanımda olmasaydı, bu sözleri muhteşem bir kavganın başlangıcı olabilirdi. Ama durum böyleyken, Gerald’ın koluna gir-dim ve Simon da bizi geriden takip etti.

“Sizin çok küçük olduğunuz zamanları hatırlıyorum,” dedi Gerald birlikte yürürken.

“Bu doğru olamaz. Yanlış anlama Gerald ama seni bugünden önce bir defa bile görmüş olsaydım, mutlaka hatırlardım.”

Gerald gülümsedi. “Yanlış anlamadım. Görünüşümün farkında-yım. Ama ben yıllardır burada çalışıyorum. Bu sürenin çoğunda beni hiç göremeyeceğiniz bir yerde, yeraltında hizmet verdim.”

Yeraltı derken elbette zindanlardan bahsediyor olmalıydı. Wo-odcourt’taki başka hiçbir yer bu tanıma uymazdı. Çok yakından yürümemesi konusunda bir uyarı olsun diye Simon’a bir bakış fırlattım. Gerald onu da altı yıl öncesinden tanıdığını hatırlarsa, bir felakete neden olabilirdi.

Ya da belki de Gerald’ı Korakların planı için işlevsel kılardı. Eğer güvenilirlebilir biri olduğunu anlarsak, Risha’nın hançeri nereye sakladığı konusunda bir fikri olup olmadığını öğrenebilirdik.

Bu düşüncüyü hemen aklımdan savuşturdum. Gerald’ın sorgulanacağına şüphe yoktu. Muhtemelen de bizzat Lord Endrick tarafından. Kimse güvenilir değildi. Hiç kimse.

“Demeye çalıştığım şey, leydim, büyüyüp etkileyici bir genç kız olduğunuz. Eğer herhangi bir sebepten bir yardıma ihtiyacınız olursa, her zaman bana gelebilirsiniz.”

Ümitsiz ve yardıma muhtaçtım zaten ama babama boyun eğen

birinden yardım alamazdım. İyi niyetli olsa bile, Gerald'ın yardımı başımın ancak daha fazla belaya girmesine yol açardı.

Sör Basil'in nasıl biri olduğunu düşünmüştüm bilmiyorum ama yemek odasına girdiğimde karşımda bulduğum kişi düşündüğüm gibi bir adam değildi. İçeri girdiğimde ayağa kalktı, yere kadar eğilerek selam verdi ve ben de gönülsüzce dizlerimi kırarak selam verdim. Güneyin daha yumuşak ikliminde yetişen pek çok insan gibi, serbestçe omzuna dökülen açık sarı saçları vardı. Uzun ve zayıf, hemen hemen benim yaşlarımda biriydi ve görebildiğim kadarıyla tamamen kuş tüyüyle kaplıydı.

Elimi tutup öptü, ben de gerekenden hızlı bir şekilde elimi geri çektim. Bu tavrıma alınarak geriledi. Ama kol yenim bileklerimi ancak kapatıyordu ve onun yara izlerinin farkına varmasını istememiştim. Durumu kurtarmayı umarak, "Yüzümü kızartıyorsunuz, Sör Basil," dedim.

Ne kadar da aptalca bir laftı bu! Kızarmış falan değildim ve elimi öpmesi sadece terbiye gereği idi. Benim hakkımda ne düşündüğünün umurumda olmaması iyiydi, yoksa ağlak, sersem bir kız rolüne büründüğüm için kendime sinir olurdum. Bu, hain olmanın bile beterdi.

"Babanızın anlattığından daha güzelsiniz," dedi Basil.

Belki de bu, babam beni üç yıldır görmediği ve muhtemelen yüzümü bile unuttuğu içindi.

"Kendisi gerçekten de çok güzel bir hanım," dedi Gerald. "Çok etkileyici gözleri var, öyle değil mi?"

Hep kendi gözlerimdense annemin gözleri bende olsun istemiştim. Onun sevgi ve şefkat dolu gözleri, sükûnet yayan bakışları vardı. Benim gözlerimse sadece sıkıntı ışıltısı yayıyordu. Lord Endrick de öyle söylememiş miydi zaten?

"Yemeğe oturalım mı?" Gerald kıbarca bizi yerlerimize davet etti.

Bu odadaki yemek masası ufak olsa da, üçümüzün ihtiyaç duyacağından kesinlikle daha büyük ve uzun zamandır alışkın oldu-

ğumdan daha şatafatlıydı. Gerald masanın başındaki sandalyeye oturdu ve Basil de diğer ucundaki sandalyeyi oturmam için geriye doğru çektikten sonra hemen yanımdakine geçti. Bir muhafızdan beklenildiği gibi Simon da hemen arkamdaki duvarda ayakta beklemeye koyuldu. Basil ona yandan bir bakış bile atmamıştı ve başımı geriye çevirdiğimde Simon'ın tıpkı koyunları izleyen bir kurt gibi tüm dikkatini Basil'e vermiş olduğunu gördüm.

Şekerli erikler, keçi peynirleri ve çavdar ekmeğiyle tepeleme dolu tabaklar içeri getirildi. Açlıktan midem kazanıyordu ve tek istediğim yemeğe gömülmekti. Ne var ki Darrow'un üç yıllık eğitimi zihnimde çınladı.

"Sabır beraberinde zaferi getirir," derdi Darrow sık sık. "Aceleci olma."

O sırada açlıktan ölmekte olduğumu bilseydi belki farklı bir tavsiye verebilirdi ama durum böyleyken elimde olan tek şey, hatırladığım o sözlerdi ve yemek yemek için önümde daha uzun bir gece vardı.

"Biraz garip bir durum içinde olduğumuzu kabul ederek başlayalım mı?" Basil elini elime koydu. "Daha yeni tanıştık ama evliliğimiz çok önceden planlandı."

Yapmacık bir gülümsemeyle elimi çektim ve ağzıma bir peynir küpü attım. Bunu fark ettiyse bile konuşmaktan geri durmadı.

"Evimiz Reddengard'da olacak elbette ama babanızı istediğiniz kadar ziyaret etmen için de izin verilecektir."

"Üç yıldır buraya gelmedim," dedim. "Ve burayı bir kez bile özlemedim."

"Ah." Eh, işte *asıl şimdi* garip bir durum içindeydik.

"Ne tür aktivitelerden hoşlanırsınız?" diye sordu Basil. "Dikiş dikmek? Dans etmek?"

Kılıç dövüşü. At sürmek. O hafta beni kim kızdırdıysa o şekilde giydirdiğim saman balyalarına diskler atmak.

Elbette bunlardan hiçbirini söylemedim. Sadece başımı sallayarak onayladım ve bir başka peynir küpünü ağzıma attım.

Biraz ekmek kopardı ve yerken, "Size biraz kendimden bahseyeyim o zaman. Asa kullanmada iyiyimdir..." diye başladı.

Bir kılıcı her zaman bir asaya yeğlerdim. Ucu sivri silahlardan hoşlanırdım. Darrow da bu konuda benimle dalga geçmeyi severdi.

Severdi... Darrow'un hâlâ hayatta olup olmadığını merak ettim. Celia'nın ihaneti için ödüllendirilmediğini veya Korakların artık onun bir faydası kalmadığına karar verip vermediğini merak ettim. Masumlar ile düşmanlar arasındaki farkı ayırt edebilmek giderek zorlaşıyordu.

Basil hâlâ konuşmaya devam ediyordu. Muhtemelen listesindeki birkaç şeyi kaçırmıştım. "Ailemden dolayı zenginim..."

Ben de öyleydim. Bu bir karakter özelliği değildi. İkimiz de şanslıydık sadece. Ama eğer zenginliği bir karakter özelliği olarak görüyorsa bu, ona ancak eksi puan kazandırır.

"... ve şefkatliyimdir." Öne doğru eğildi. "Size de şefkatli olacağım, Kestra. Her zaman."

Simon arkamda öksürdü. Muhtemelen sahte öksürüktü. Bir özür mırıldandı ama özü kulağa çok içten gelmedi.

İlk yemek servisinden sonra, sırada baharatlı bezelye çorbası vardı. Hakkını vermek gerekirse Basil adap kurallarına gerçekten iyi derecede hâkimdi ve bu da bana bir ağaç dalından koşmakta olan bir atın üstüne atlamayı göstermekle meşgulken, Darrow'un normal leydi eğitimim konusunda ne kadar da yetersiz kaldığını hatırlattı. Celia'yı ihanete itmiş olmama şaşmamalıydı. Bana daha kötüsünü yapmamış olması bile bir mucizeydi.

Yemeğimizi yerken Basil bir yandan da babası Kral Redden-gard'ın ona verdiği malikâneneden, yani gelecekteki yuvamızdan bahsetti. Bir gün o tahta kendisi geçecekti ki bunun daha uzun yıllar sonra gerçekleşmesini umut ediyordu. Babası çok sağlıklıydı ve uzun bir hayat sürmesi bekleniyordu ya da bunun gibi bir şeyler. O sırada dinlemeyi bırakmışım bile.

Basil'in monoloğunun ortasında, yüzümü Gerald'a çevirdim. "Babamın Lord Endrick ile olan işi ne zaman sona erer?"

Gerald masada olduğunun hatırlanmasına bile şaşırmış göründü ve başını çorbasından kaldırıp bana baktı. "Bilemiyorum, leydim."

"Bir saat? Tüm gece? Yarın akşam?" Diğer bir deyişle, Basil'den kurtulursam kütüphaneyi aramaya yetecek vaktim var mıydı?

"Lord Endrick söz konusu olduğunda her şey mümkündür," dedi Gerald.

Sonra dikkatimi Basil'e çevirdim. "Lord Endrick hakkındaki fikriniz nedir?"

Sör Basil'in konunun değişmesine engel olabileceğini bilse ağızını yanakları şişene kadar peynirle dolduracağını tahmin ettim. Ama çorbayla bunu yapması pek mümkün değildi.

"Ben... ee, ona fazlasıyla hayranlık duyuyorum elbette," dedi sonunda.

"Elbette. Peki Reddengard tahtına oturduğunuzda da ona hayranlık duymaya devam edecek misiniz? Evliliğimizin sebebi bu mu? Lord Endrick'in lütfunu kazanmak mı?"

"Kestra..." diyerek söze girmeye yeltendi Gerald.

"Bu adil bir soru!" Yüzümü tekrar Basil'e çevirdim. "Bu evliliğe neden razı geldiniz?"

Basil öne eğildi. "Ya siz neden razı geldiniz, leydim?"

Bir an için bakıştıktan sonra kakhahalara boğulduk. Bu zoraki veya yapmacık değil gerçek bir kakhahaydı ve ikimiz de burada olmaya zorlanmış olduğumuzu kabul etmiştik. Bununla birlikte o garip, can sıkıcı hava da kayboldu ve yemeğimizin kalanına keyifli bir rahatlık içinde devam ettik.

Hatta kendimi rahatsız hissettiğim tek an, gözümün ucuyla Simon'ı gördüğüm zamandı. Bu yemekten hiç de keyif almadığı belliydi. Öfkeden delirmiş hâldeydi.

Güzel.

• ON SEKİZ •

SIMON

Yemeğin ne kadar sürdüğünü söylemek zordu ama geceyi tamamlama konusunda giderek artan sabırsızlığıma bakılacak olursa, duvar dibinde durmuş Kestra ile Basil'in cilveleşmesini izlerken dokuz yüz saat kadar sürmüş gibi gelmişti bana.

Gerald nihayet geceyi tamamlamayı önerdiğinde, daha o lafını bitirmeden Kestra'nın sandalyesini geriye çekmiştim bile.

"Muhafızınızın uykusu gelmiş anladığım kadarıyla," dedi Basil, benim hareketime gülerek.

İstedığı kadar gülebilirdi. Kestra'nın sandalyesini elimden bırakmayacaktım.

"Yorgun olduğumu biliyor," dedi Kestra. "Zor bir yolculuğun ardından henüz bu sabah eve vardık. Ayrıca sizin de dediğiniz gibi, o benim muhafızım. Ben istesem de istemesem de."

Kestra'nın ayağa kalmasıyla birlikte Basil de ayağa kalktı. Kestra'nın bu sefer ellerini bilerek arkasında kavuşturmuş olduğunu fark ettim. Öpecek bir el bulamayan Basil yere kadar eğilerek selam verdi ve doğrulurken Kestra'nın gözlerinin içine baktı. Kestra'yı tepeden tırnağa süzerken Basil'in yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Kısa bir an için, yüzündeki o heves dolu ifadeyi bir yumrukla dağıtmanın sonuçlarının ne olabileceğini sorguladım. Ne yapıyordu bu adam? Gelecekteki kraliçesi olarak Kestra'yı değerlendirme-

ye mi almıştı? Ya da sadece karısı olarak? Sadece tek bir yemek süresince ve Kestra bu kadar çok şey saklarken, Basil onu gerçekten tanıyamazdı. Ona bu şekilde bakmaya da hiç hakkı yoktu.

Pozisyonumu değiştirerek Kestra'nın tam arkasına geçtim ve Basil'in görüş alanına girdiğimden emin oldum. Kestra'yı zorla sürükleyemezdim ama ilk adımını attığı anda memnuniyetle ona kapıya doğru eşlik edecektim.

"Birkaç günlüğüne Highwyn'de kalıyorum," dedi Basil. "Belki evime dönmeden önce sizi tekrar görebilirim?"

"Belki."

Onunla tekrar görüşmek için cilve mi yapıyordu? Yoksa kibar bir dille onu tekrar görmeyeceğini mi ifade etmişti? Bunu anlamadım ve bu da beni deli etti ama ikinci şıkkın doğru olmasını umdum. Kestra zaten Antora'ya ihanet etmeye zorlanmıştı ve programı doluydu.

Kestra, Basil ile Gerald'a diz çökerek selam verdi ve sonra koluma girerek koridora doğru ilerledi. Onu odasından başka bir yöne doğru çektiirdiğimde şımarık bir çocuk gibi homurdandı. Bu iyi değildi. Konuşmamız gerekiyordu.

"Saçmalıyorsun," diye mırıldandı.

"Asıl *sen* saçmalıyorsun!" diye fısıldadım. "Bir rahip getirip ikimizi içeride evlendirmedikimiz kaldı."

"Onu da neden yapmadığımızı iyi biliyorsun! Çünkü üç gün içinde, bırak beni eş olarak almayı, bulaşıkçı olarak bile almak istemeyecek."

"Ona karşı bir ilgin olmadığını sanıyordum!"

"Yok zaten. Ama eğer bir evliliğe zorlanacaksam, ondan kötüsünü de bulabilirlerdi. En azından nazik! Eminim ki bu kelime senin kelime dağarcığında bile yer almıyordur!"

Ben oldukça nazik biriydim. Sadece Dallisorlara karşı değil. Bir Dallisor değil de başka biri olsaydı, o da bunu anlardı.

Ama değildi. Ve bunu unutmak gittikçe daha kolay olmaya başlamıştı.

Yanımızdan hizmetkârlar geçerken kısa bir süre bekledik ve sonra onu bahçenin içlerine doğru sürükledim. Sezon sonu zambakları ve kenevirotu gecenin taze havasına bir parfüm etkisi katıyor ve bu da açıkça yaklaşmakta olan kavgamızla müthiş bir zıtlık oluştuyordu. Gecenin bu vaktinde bahçede bizden başka kimse olmazdı. Buna rağmen sesimizi alçak tuttuk.

Söze ben başladım. “Bu akşam tanıştığın kişi bir sahtekârdı. Sen de fark ettin, öyle değil mi?” Basil’in sorunu neydi bilmiyordum ama kesinlikle bir sorunu vardı. Fazla mı hevesliydi? Fazla arkadaş canlısı? Kestra’yla yakınlaşabilmek adına her yolu denemiş olduğu için fazla sinir bozucu? “Gerçek Basil... farklı biri. Ona güvenemezsin.”

“Güvenmiyorum zaten! Tıpkı Trina’ya veya Gerald’a, hatta Celia’ya güvenmediğim gibi... Tabii sana da.”

“Benden hoşlanmak zorunda değilsin ama bana güvenebilirsin.” Bu konuda açık olmak istiyordum. “Koraklara verdiğin sözü tutarsan ben de senin buradan sağ salım çıkman için elimden geleni yaparım.”

Bunu iyi niyetle söylemiştim ama Kestra’nın yanakları al al oldu. “Nezaket anlayışın bu mu senin? Üstlendiğim görev ailemin yıkımına yol açabilir! Hatta belki de tüm Hükümdarlık’ın.”

“Hükümdarlık zaten yıkılmalı. Yönetiminin etkisini kendi gözlerinde gördün.”

“Bu şekilde değil. Bu yanlış.”

Highwyn’in merkezini işaret ettim. “Hayır, dışarıda olup biten her şey yanlış! Mağdur olan sen değilsin.”

“Sen de değilsin. Burada çalıştığın tüm yıllar boyunca seni besledik ve giydirdik, başının üzerinde bir çatı vardı ve hizmetin için para ödedik.”

“Burada çalışmamın tek sebebi babamın ölmüş olması ve ailemin de aç olmasıydı. Paraya ihtiyacım vardı.”

“Babam da sana bunu sağladı. Ama yine de amaçladığın sonu hak ediyoruz, öyle mi?”

“Ben *bunu* hak ettim mi peki?” Sırtımı ona çevirdim ve gömle-

ğimi kaldırarak ona kırbaçlandığım zamandan kalan yara izlerini gösterdim. En karanlık gecelerimde hâlâ o kırbacın etime değerken çıkardığı sesi işitebiliyor, merhamet için yalvarırken bunun sadece bir sonraki kırbacın daha büyük bir güçle inmesine yol açtığını iyi hatırlıyordum. Şimdi gecenin serinliği altında, kırbaç darbelerinin o acı hissini de tekrar duyabiliyordum. Arkadaşım John ise bundan çok daha kötüsüne maruz kalmıştı.

Kestra sertçe bir nefes aldı ve ânında sessizleşti. Gömleğimi indirip tekrar ona döndüm. Yüzündeki kibir ifadesi silinmiş, omuzları çökmüştü. Kıpırdamıyordu ama rahatsızdı.

Sonunda konuşmaya başladı. “O gün annemin odasında bulunan son kişi sendin ve John da sana gözcülük yapıyordu. İkinizden birinin suçlu olduğunu düşünmüştüm.” Gözlerini kaldırdığında, bakışlarında farklı bir şey vardı. Gözleri ruhuna açılan bir pencereye dönüşmüştü sanki. Berrak ve filtresizdi. Bu gerçek Kestra’ydı.

Devam etti. “Bu artık hiçbir şeyi değiştirmez, biliyorum ama o günü binlerce defa düşündüm ve geriye dönebilmeyi diledim. Annemin yüzüğü bir hafta sonra koltuğunun yastıkları arasında bulundu. Ama bulunduğunda John için artık çok geçti ve senin için de çok geç olduğunu düşünmüştüm. Çok ama çok üzgünüm.”

Ona bir adım yaklaştım ve benden uzaklaşmamasına şaşırdım. “John ve ben haftanın sonunda infaz edilmek üzere zindanlara gönderildik. Ben Woodcourt’un dibindeki hücrelerin sonundaydım. Orası tüm kanalizasyonun biriktiği noktaydı ve toprak bile hep çamur hâlindeydi. Ayağım kayarsa dipsiz bir kuyu içine düşeceğimi söyleyerek beni hücremin gerilerine gitmemem konusunda uyarmışlardı.”

“Sonsuz Akıbet Kuyusu.” Şaşırmış olmalıydım ki Kestra, “Çocukken mürebbiyem böyle söylemişti. Woodcourt’un dibinde bulunan ve zindanlarda ölenlerin ruhunun, kenarından bakmaya hevesli herkesi çekip düşürmek için dolaşıp durduğu bir kuyu olarak anlatmıştı orayı. Derslerimi bitirmezsem beni de o kuyuya atmakla tehdit etmişti,” diye ekledi.

Dudağımın bir kenarı kıvrıldı. “Eh, o isimle anıldığını duymamıştım ama gardiyanlarım da bana aynı hikâyeyi anlatmıştı ve sadece kokusu yüzünden bile bazıları bu hikâyeye gerçekten inanıyordu. Üç gün boyunca kuyudan olabildiğince uzakta oturdum. Ama sonra bir farenin kuyunun yakınında dolandığını gördüm. Onu yakalayıp yeme niyetiyle kovaladım. Fare kuyudan aşağı düştü ve ben de arkasından düştüm. O zamanlar o kadar zayıf olmasaydım ve fareyi sürünmek yerine ayaklarım üstüne koşarak kovalasaydım muhtemelen düştüğümde ölmüş olurudum. Ama o gün kuyu duvarı boyunca sırtüstü uzun bir zaman kaydım. Sadece bileğim burkulmuştu ama hayattaydım.”

“Yani kuyunun bir dibi var, öyle mi?”

O günü düşündüm. “Elbette. Kemikler, atıklar ve bahse girerim ki diğer mahkûmların kendilerine karşı kanıt olarak kullanılmaması için fırlattığı türlü türlü nesnelerle dolu korkunç bir yerdi.”

“Dışarı nasıl çıktın?”

“Aynı fareyi bir tünele doğru takip ettim. Orada olduğunu bilmeden bulunması neredeyse imkânsız bir tüneldi bu. Ne kadar süründüm bilmiyorum ve neyin üstünde olduğumu düşünmek bile istemiyorum ama sanki saatler sürmüştü. Sonunda tünel tekrar yüzeye doğru yükseldi ve Woodcourt geçit kapılarının uzağındaki bir tepeden dışarı çıktım.” Aniden rahatsızlık duyarak yumruğumu bacağıma indirdim. Tenger ve Koraklardan birkaç kişi hikâyemi biliyordu ama bu sonraki kısımdan kimseye bahsetmemiştim. “Yakındaki bir hücrede tutulan John’u terk edip kaçtım. John’un bana seslendiği, nereye gittiğimi sorduğu ve nihayet onu terk ettiğimi anladığı kâbuslar aylar boyunca peşimi bırakmadı.”

Kestra bir süredir nefes almıyordu. Sonunda, “Onun ölümüne yol açan şey senin zindandan kaçman değildi. Ben...” dedi ve aniden sustu. İkimiz de o cümlelerin nasıl tamamlanacağını biliyorduk.

Sonra daha yumuşak, daha şefkat dolu bakışlar yönelttik birbirimize. Elim eline değdi. Geri çekmedi. Parmak uçları gecenin serinliğinde üşümüştü.

"John senin için, 'Bir Dallisor olması ne kötü, yoksa büyüdüğünde son derece iyi biri olabilirdi,' derdi." İşaretparmağım onun-
kine dolandı. "Bazen yatağıma minik hediyeler bırakırdın."

Kestra iç geçirdi. "Onlar hediye değildi, Simon. Senin için aşır-
masam köpeklere verilebilecek yemek artıklarıydı."

"Benim için hediyeydiler."

Başparmağı benimkine değdi ve sırtımdan aşağı bir ürperti ya-
yıldı. "Eve geldiğin ilk günü hatırlıyorum. İlk arkadaşımın sen.
Yaptığım şey..."

"...korkunçtu." Derin bir nefes aldım. "Ama uzun vadede, belki
de hayatımı kurtarmış oldun."

Bunu ona söylemek gibi bir niyetim yoktu. Bunun Olden Han-
çeri'ni bulmamızla veya onun Lord Endrick'in ortadan kaldırılma-
sının önemini kavramasıyla ilgisi yoktu. O anda istediğim tek şey...
beni anlamasıydı.

"Kaçışından kısa süre sonra, hırsızlar tarafından yolum kesildi
ve çalabilecekleri bir şeyim olmadığını anladıklarında beni dövdü-
ler. Garr adından nazik bir ihtiyar beni kurtardı. Bana, ona işlerin-
de yardımcı olursam yemek vereceğini ve daha önemlisi, benzer
bir şekilde dayak yememem için bana kılıç kullanmayı öğreteceğini
söyledi."

Garr'ın beni yol kenarında bulduğu ânı, bana gösterdiği merha-
met ve şefkati dün gibi hatırlıyordum. "Üç yıl sonra Garr, Hüküm-
darlık ordusu tarafından tutuklandı. Baban tarafından, seni kaçıran
Halderianlardan biri olarak yaftalanan kırk kişi arasındaydı. Garr,
Hükümdarlık dostu sayılmazdı ama kaçırılmanla da hiçbir alakası
yoktu. O infazlar sırasında Lord Endrick kamuya bu infazların se-
nin şerefine olduğunu açıklamıştı. Antora belki önceden adını hiç
duymamıştı ama o infazlardan sonra herkes seni tanıyordu. Ve iyi
bir şekilde değil."

Kestra geriledi ama gözlerini kaldırmadan, "O infazları asla ben
talep etmedim. Benim istediğim bir şey değildi bu," dedi.

Sadece başımla onayladım. Bu ona inandığım anlamına gelmi-

yordu çünkü bundan emin değildim. Ama inanmayı istiyordum. Şimdilik bu kadar yeterliydi.

Devam ettim: “Garr beni evlat edinmişti. Öldüğünde her şeyi bana kaldı ve bu hak ettiğimden fazlaydı. Garr’ın evini ve tüm parasını aileme verdim. Hâlâ orada yaşıyorlar. Kendime sakladığım tek şey yüzüğü ve kılıcı oldu.” O an belimde olan kılıçtan bahsediyordum ve yüzük de çantamdaydı. “Onu onurlandırmak için isyana katıldım. Daha da önemlisi, Hükümdarlık’ı ortadan kaldırmak için. Hedefimiz Endrick ama bu sırada babanı da alaşağı etmenin aklıma hiç gelmemiş olduğunu iddia edemem.”

Kestra tiksintiyle geri adım attı. “Peki beni alaşağı etme konusunda da için rahat mı?”

Bu bir soru değil, bir suçlamaydı ama samimi bir cevabı da hak ediyordu. “Koraklar için yapmam gereken hiçbir şeyi asla rahatlıkla yapmıyorum. İçimin rahat olmasını da istemiyorum. Ama senin de dediğin gibi, prenses, buradaki işimiz bittiğinde Dallisorlar seni aralarına asla kabul etmeyecek. Seni onlardan ayırabilirsem, bunu sana sunabileceğim en büyük hizmet olarak nitelendiririm.”

Başını iki yana salladı. “Bu bir hizmet değil.”

“Ama bir lanet de değil.” Tekrar etrafı kolaçan ettim ve sesimi duyulmayacak denli kısık tuttum. “Ben iyi biriyim, Kestra. Sen de öylesin. Bu kavgada içimizden biri yanlış tarafta yer alıyor.”

“Bugün Trina’yı kırbaç yemekten kurtardım ve her seferinde kendi hayatımı riske atarak, ikinizin de yaptığı yanlışları örtbas ettim. Benden istediğiniz her şeyi yapıyorum. Olden Hançeri’ni bulmayı başaramazsam Darrow öldürülecek mi? Ya Celia? Beni de mi öldüreceksiniz?”

Cevap vermek için ağzımı açtım ama bir şey söyleyemedim. Sesizliğim kabul ettiğimi söyler gibiydi.

Daha keskin bir ses tonuyla devam etti. “Sanırım kimin yanlış tarafta olduğunu ikimiz de iyi biliyoruz. Benim için önemi olan her şeyi elimden almaya niyetlisiniz.”

“Çalmaktan bahsetmişken...” Ona çantamı karıştırıp karıştırma-

dığını sormam gerekiyordu. Karıştırmış olmalıydı. Ama ne zaman ve nasıl yapmış olabileceğini bilmiyordum.

O sırada Basil evden çıkıp bahçelere doğru onun adını seslenince sorumu tamamlama fırsatı bulamadım. Kestra'yı görünce Basil'in yüzü sonraki yemeğine yaklaşan dev bir kör fare gibi aydınlanıverdi. Basil için bundan daha iyi benzetme varsa da benim aklıma gelmiyordu.

"Seni burada bulabileceğimi söylediler," dedi Basil. "Belki de az önce, yemekten kalkarken gerçekten de yorgun değildin. Sadece benden sıkılmıştın."

Kestra cilveli bir şekilde gülümsedi. "Muhafızım yorulmuştu."

"Hasta... ve yorgun," diye mırıldandım.

"Ah." Basil beni neredeyse ânında unutup Kestra'ya gülümsedi. "O zaman belki muhafızınıza akşam için izin verir ve benimle bahçede bir yürüyüş yapmak istersiniz? Sizi odanıza güven içinde geri götüreceğime söz veriyorum."

"Nedimesi onu bekliyor..." dedim.

"Nedimem bana hizmet ediyor, ben onun emirlerine tabi değilim," diye azarladı Kestra. Sonra Basil'e dönerek ekledi, "Ne var ki dışarısı buz gibi. Eğer isterseniz size Woodcourt'u gezdirebilirim. Babamın kütüphanesini seveceğinizi tahmin ediyorum."

Basil gülümsedi ve Kestra'ya kolunu uzattı. Bu sefer Kestra onun kolunu kabul etti. Sonra da ona sadece eşlik eden biri için yeterli olacak mesafeyi aşarak ona iyice sokuldu. Basil hakkında ne düşündüğünden veya kafasında ne gibi oyunlar planladığından emin değildim. Onun Basil'le birlikte yürüyüp gitmesinden hoşlanmadığının farkındaydı ama ona engel olmak için yapabileceğim veya söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Onun istediği de tam olarak buydu.

• ON DOKUZ •

K E S T R A

Malikâne içinde dolanırken Basil'e Woodcourt'un çeşitli özelliklerinden bahsettim ama sözlerimi can kulağıyla dinlediği söylenemezdi. Üstümdeki gerginliği hissetmiş gibi görünüyordu.

"Babanız oraya gitmemize karşı çıkar mı?"

"Orası sadece bir kütüphane, babamın günah çıkarma hücresi değil," dedim. "İçeride çok özel bir şey olamaz."

Belki pembe satenle kaplı bir günlük dışında. Eğer babam günlüğü orada tutuyorsa, kim bilir başka neler saklıyor olabilirdi? Belki Olden Hançeri bile gevşek bir yer döşemesinin altına saklanmıştı? Muhtemelen öyle değildi tabii. Lord Endrick'ten bir günlük gizlemek önemli bir mesele olabilirdi ama babam Olden Hançeri'ni efendisinden bilerek asla gizlemezdi.

Kütüphaneye girdikten sonra kapıyı kapattım ve çeşitli eserler hakkında sohbet ederken bir yandan da gözümü kitaplarda gezdirmeye başladım. Ne var ki Basil'in söyledikleri bir yana, kendi söylediklerimi bile pek fazla dinlemedim. Bu kitapların çoğunu kendisinin de okumuş olduğunu iddia ederek ne kadar da akıllı biri olduğunu anlatmaya çalıştığının hayal meyal farkındaydım. Eğer bahsettiği kadar zeki olsaydı, ağzından çıkan sıkıcı kelimelerin hiçbirini dinlemediğimin de farkında olurdu diye düşündüm.

Bir noktada, üstteki raflardan birinde bir zamanlar pembe olabilecek bir kumaşla kaplı bir kitap gözüme çarptı. Uzanmaya çalıştım ama başarılı olamadım. Basil yanıma geldi ve kitabı almayı başardı. Tohumlarla şifa üzerine bir kitapta bu ve uykusuzluk sorunu çekenlere ânında şifa olduğuna hiç şüphem yoktu. Ama Risha'nın günlüğü değildi.

"Bileklerinize ne oldu?" Basil havadaki elimi kavradı ve kol yemini geriye doğru ittirdi. "Kestra?"

Yenimi tekrar bileğime indirdim. "Önemli bir şey değil. Dün akşam buraya gelirken biraz sorun yaşadık."

"Sorun mu? Koraklar mı?" Basil'in yüz ifadesi sertleşti. "Babam bana Antora'da ne kadar sorun çıkardıklarından bahsetti. Biz evlendikten sonra babam Korakların kökünü kazımak için ordusunu buraya gönderecek."

Kaşlarımı çattım. "Babanız neden kendi askerlerini bizim isyanımızı bastırmak için riske atsın ki? Evliliğimiz size veya ailenize ne gibi bir fayda sağlayacak, Sör Basil?"

Yüzünde üzgün bir ifade belirdi, birden yaşlanmış göründü. "Lord Endrick'in gücü Antora sınırlarının dışına kadar ulaşıyor. Ona katılmazsak, yok edilme riskiyle karşı karşıyayız. Reddengrad güçlü bir ülke ve bir süre için kendimizi koruyabiliriz. Ama Endrick gerçekten de ölümsüzse, eninde sonunda mutlaka kazanacaktır."

Bunu bir gülümsemeye geçiştirmeye çalıştım ama yapamadım. "Yani evliliğin ödülü, ülkenizin korunması."

"Evliliğin şartı bu ama ödülü sizsiniz." Bileğimi bıraktı ve bu sefer elimi kavradı. Avucu benimkinden daha yumuşaktı ve bende çiçek tutar gibi bir his uyandırdı. Bu garip ve kesinlikle çekicilikten yoksun bir histi.

Kitaplar üzerine boş bir muhabbetten bir anda bu kütüphaneyle hiç ilgisi olmayan konulara nasıl geçtiğimizi kavramaya çalışırken nabzım da hızlandı. O sırada tek düşünebildiğim, Simon'ın Basil'in aslında görüldüğü gibi biri olmadığına dair uyarısıydı.

Simon'ın Basil'den hoşlanmadığı açıktı ve ben de bunun sebebinin Basil'in benden hoşlanması olup olmadığını merak ettim. Simon beni kıskanıyor muydu? Bana dair duyguları değişmiş olabilir miydi?

Ya benim ona karşı duygularım? Özellikle çabalamama rağmen, son saatlerde Simon'a karşı bir nefret beslemeyi başaramamıştım. Akşam yemeği sırasında iki defa alnına düşen o zaptedilmez saç tutamını düşünmüştüm. Babamın dikkatini çekse bundan nefret ederdi ve bu bile o tutamın düşüşünü daha çekici kılıyordu. Sonra bahçede, Simon yanıma sokulduğunda parmakları benimkilere değmişti ve bu yakın duruşunun beni kendine doğru çektiğini, mideme sıcak bir hissin yayıldığını hissetmiştim. Elini elime özellikle mi değdirmişti? Merak ettim. Öyle olmasını umdum.

Her şey ne zaman değişmişti böyle?

"Seni öpebilir miyim, Kestra?" diye fısıldadı Basil.

O hâlâ burada mıydı? Üstelik beni öpmek istiyordu? O sırada günlüğe bakınıyor olmalıydım. Ayrıca Basil'le evlenmeye niyetim yoktu ve aksini düşündürmek de ona haksızlık olurdu.

Haksızlık ama gerekli bir haksızlık.

Yüzüme zorla bir gülücük kondurdum ve başımı yukarı kaldırdım. Dudaklarını dudaklarıma bastırışı, en fazla bir midyeyle öpüşürken hissedilebilecek bir romantizm ihtiva ediyordu. Başını geri çektikten sonra, dudaklarıma ikinci bir öpücük kondurmak aşırıya kaçarmış gibi bu defa elimi öptü.

"Seni mutlu edeceğim, Kestra," dedi.

Bunu duymak güzeldi ama pembe satenle kaplı bir günlük aniden yerden bitiverse daha çok mutlu olurdum.

"Babanıza evlilik tarihini öne alıp alamayacağımızı sormak istiyorum," diye devam etti. "Bir yıl sonra olması planlanmıştı ama neden bekleyelim ki?"

Bundan üç gün sonrasına kadar bekleyebilir miydik? Eğer öyleyse, evlilik tarihi neden umurumda olsundu ki?

"Lütfen öyle yapın," dedim.

Basil gülümsedi ve ikinci bir öpücük için davrandı. Ama o sırada ben gözümü raflara geri çevirmiştim ve beni ıskalayarak, dudaklarım yerine kulağıma denk geldi. Sonra da zaten yapmak istediği buymuş gibi davrandı.

Kapının çalmasıyla birlikte irkilerek birbirimizden uzaklaştık ama daha biz bir cevap veremeden kapı açıldı ve Simon'ın başı içeri uzandı. Elbette. Fazla uzaklaşmış olamazdı. Simon bir bana bir Basil'e hızlı bir bakış attı, ne kadar yakın durduğumuzu fark etti ama tek söylediği, "Sör Henry az önce geri geldi. İkinizin de kütüphaneden ayrılmasını tavsiye ediyorum," dedi.

Basil gözlerimdeki endişeyi fark etmiş olmalıydı ki bunu hemen kabul etti ve hızlıca kütüphaneden ayrıldık. Koridordayken eğilerek bana selam verdi ve "Yeni evlilik tarihi için babanızla konuşacağım," dedi.

"Artık odama gidiyorum," dedim. "Yorulдум." Yorulduğum doğrudu ama yanından hızla ayrılmamın gerçek sebebi değildi.

Simon yanıma geçti ve merdivenlerden yukarıya, odama doğru yürürken bana eşlik etti. Basil'den yeteri kadar uzaklaştığımızda adımlarımızı yavaşlattık. Garip, ters bir sesle, "Şansın yaver gitti mi?" diye sordu.

"Hayır."

"Belki de günlük orada değildir."

"Ama aramız gereken ilk yer orası. Sabah tekrar denerim. Bu gece sadece birkaç rafı gözden geçirme fırsatı bulabildim."

"İçeride bulunduğun tüm süre boyunca mı? Başka ne yapıyordun ki?"

Durdum ve kolunu bıraktım. "Perendeler atıyordum tabii kil" Simon iyice yakınımaya sokuldu, gözleri öfkeyle parlıyordu. Yani bu *gerçekten de* kıskançlıktı, oldukça saçma bir kıskançlık. Basil ancak bir yastık veya deniz süngeri kadar önemliydi. Esip giden bir yeldi, daha fazlası değil. Simon'ın içeride geçenler konusunda duyduğu endişe beni rahatsız etse de daha kötüsü, onun içeride geçenler konusunda ne düşündüğünü *benim de* önemseydiğimi fark etmemdi.

Eh, merak edip dursun. "Hançere ulaşmak için gerekenler dışında bana herhangi bir şey sormaya hakkın yok. Bunu aklından çıkarma, Simon."

"Her hareketin o hançeri bulmamızı etkiliyor! Sana istediğim soruyu sormakta özgürüm."

"Ben de yanıt vermemekte özgürüm." Onu geride bırakmaya karar vererek hızla yürümeye başladım. "Odama kendi başıma gidebilirim. Bu akşam seni daha fazla görmek istemiyorum."

Beni hâlâ izlediğini biliyordum ama oldukça geriden takip ediyordu. Odama girip kapıyı arkamdan çarparak kapattım. Bu da bir köşede dizlerinin üstünde oturan Trina'nın irkilmesine sebep oldu. Orada olmasının sadece bir sebebi olabiliirdi. Odamdaki gizli bölmeleri keşfetmeye çalışıyordu. Gümüş anahtarı duvar panelinin arkasında gizlemek artık güvenli değildi. Trina er ya da geç onu bulurdu.

Trina ayağa kalktı ve suratına öyle gülünç bir masumiyet ifadesi yerleştirdi ki bir çocuk bile onun yaramazlık yaptığını anlayabiliirdi. "Beklediğimden geç geldin. Yemek nasıldı?"

Hayır, sohbet edecek veya iyi anlaşıyormuş gibi yapacak değildik. Üstelik her ikimiz de onu, elimdeki son mahremiyeti de kirlletirken yakaladığımı iyi biliyorduk. "Yatak kıyafetlerimi giymeye yardım eder misin? Kendim yapabilirsem yapardım ama bu elbise..."

"Sırtından düğmeli." Trina gülümsedi ve yanıma doğru ilerledi. "Sana yardım edeceğim. Ama hizmetkârın olarak değil, arkadaşın olarak."

"İsteddiğini yapmazsam beni öldüreceksin, Trina. Arkadaş falan değiliz biz."

Bu, olduğu yerde donmasına sebep oldu ama kendini hızla toparladı. Elbisemin düğmelerini açmak için yanıma gelirken dudakları ince bir çizgi hâlini almıştı.

Onunla konuşma şeklimin hiç de nazik olmadığını biliyordum. Ama onunla Simon'ın arasında, kendi başıma rahatça nefes alacağım alanı bile zor buluyordum.

Trina işini tamamladıktan sonra geri çekildi ve başını bana doğru kaldırdı. "O zaman kalanını sen hallet. Ben de burada seninle birlikte uyuyacağım. Ve içerideki tek silah bende olduğu için, yatağı ben alıyorum."

"İyi." O yatakta daha iyi ve rahat bir şekilde uyuyacaktı. Onun derin bir uykuya daldığına emin olduktan sonra ben de rahatça odadan sıvışabilecektim.

• YİRMİ •

K E S T R A

Gecenin en zor işi, yatak kıyafetlerimi çıkarıp gömlek ve pantolon giyinirken ses çıkarmamaktı. Neyse ki üç yıl önce üstüme çok büyük olan gömlek ve pantolonum şimdi biraz dar olsa bile üstüme oturdu. En azından yatak kıyafetleri içinde olduğumdan çok daha rahat hareket edebilecektim. Üstelik renkleri de koyuydu ve bu sayede duvarlara gizlenmem kolay olacaktı.

Ben üstümü değiştirirken Trina da uykusunda kıpırdanmıştı ama şüphesiz ki son birkaç günün yorgunluğu ile tükenmişti ve ben de bunu kendi avantajıma kullanmaktan mutluydum. Gümüş anahtarı gevşek duvar panelinin arkasından aldım ve pantolonumun cebine soktum. Sonra dikkatle kapıyı açtım. Simon'ın dışarıda bekçilik yapıyor olmasını bekliyordum ama orada değildi. Bu da rahatlatıcı bir sürpriz oldu.

Odadan ayrılmamın iki amacı vardı. İlk bir bıçak bulmaktı. Üstümde her daim bir bıçağın gizli olmasına alışmıştım ve yokluğu beni rahatsız ediyordu. Bir bıçak bulmak çok zor olmayacaktı. Bir saldırı ihtimaline karşı Woodcourt'un her yerine fazladan silahlar gizlenirdi. Bulduğum ilk gizli silah yeri, odamdan aşağı uzanan merdivenlerin hemen dibindeki müzik odasında, bir dolabın arkasıydı. Hatta buraya iki bıçak gizlenmişti. İlki uzundu ve üstü kuvartz taşlarla işlenmiş uzun ve kibar bir kabzası vardı. Ama be-

nim güzel bir bıçağa değil, keskin bir bıçağa ihtiyacım vardı. Ben de çoğu diğer bıçağımız gibi, üstüne Dallisor ismi kazınmış fil dişi kabızalı ikinci bıçağı tercih ettim. Eğer önümüzdeki birkaç saat içinde birini bıçaklayacak olursam, bunu en azından hakkıyla yapmalıydım. Odama döndükten sonra bıçağı jartiyerime gizleyecektim. Ama şimdilik belimin arkasına sıkıştırdım. Darrow da bıçaklarını hep bel hizasında tutar, pantolonuna sıkıştırırdı. Darrow keşke yanımda olsaydı, diye düşündüm, yine.

Oradan sonra antreyi geçerek evin doğu kanadına, ana dairelerin olduğu yana doğru ilerledim. Babamın dairesi solda kalıyordu ve muhtemelen içeride olmalıydı. Annemin odaları ise evin arka kısmında, sağ taraftaydı. Eğer yakalanırsam bahanemi çoktan hazırlamıştım ama annemi bir yalanın içine çekmek istemiyordum. Annem diğer Dallisorlar gibi değildi. O da tıpkı bana yapmak istedikleri gibi başkaları tarafından planlanan bir evlilik yapmıştı. İçinde minik bir parçanın bundan dolayı kırgın olduğunu hissederdim hep.

Annemin eşyalarını ölümünden sonra dairesinden çıkarmış olabilirlerdi. Eğer öyleyse buraya gelmek gereksiz bir risk ve zaman kaybindan başka bir şey olmayacaktı. Ne var ki aklımda bunca cevapsız soru varken uyumam mümkün değildi. Sürülmüşlerin elinden kurtarılmam ve evden uzaklaştırılmam arasında yaşanan her şey çok hızlı ve bulanıktı. Eğer Simon ve Trina için Olden Hançeri'ni bulursam, buraya asla geri dönemeyecektim. Annemle olan tüm bağımlı kaybedecektim.

Lily Dallisor yumuşak başlı, kadınsı ve fazlasıyla şefkatli bir kadındı. Hayatımın çoğunda nasıl olup da benim gibi bir kız doğurmuş olduğuna anlam verememiştim. Belki de babama çekmiştim. Bu düşünce kalbime bıçak gibi saplandı. Gözlerimde kendi kötü yanlarını gördüğü için mi sürekli beni reddediyordu? Belki anneme daha çok benziyor olsaydım, babam da beni biraz daha severdi.

Ya da biraz olsun severdi. Kaçırılışımın ardından buraya, beni teselli edecek bir annenin olmadığı ve benden nefret eden bir babanın yaşadığı bu eve dönmek benim için kahredici olmuştu. Lav

Çayırıları'na gönderilmek ise iç rahatlatıcı. Şu anda da orada olmayı diliyordum.

En azından annemin dairesine girdiğimde, her şeyi tam olarak hatırladığım gibi buldum. Aslında biraz şaşırtıcıydı bu. Babam benim hakkımda ne kadar kötü düşünürse düşünsün, anneme âdeta tapardı ve anneme özel bu alan, babam için bir tapınak gibiydi. Bunun kanıtı da annemin yatağına bağlanmış olan altın renkli kurdeleydi. Babam annemin anısı için Lord Endrick'in emirlerini bile inkâr etmişti. Annemin elbiseleri hâlâ dolabındaydı, yatağının üstü aynı battaniyelerle kaplıydı ve yatağın yakınında, sanki her an daha çay içecekmiş gibi, çalışma masasının üstünde gümüşten çay takımı duruyordu. Odada hâlâ onun kokusu vardı sanki belli belirsiz. Belki de benim hayal gücümün bir oyunuydu. Annem burada değildi.

Bu acı düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım ve hiçbir şeyi yerinden oynatmadan, ses çıkarmamaya dikkat ederek odayı araştırmaya koyuldum. Araştırmayı uzatırsam, yakalanmam durumunda yalan söyleyerek paçayı sıyırmam da giderek zorlaşacaktı. Annemin odasındaırken yakalanmak başkaydı, her zaman onu özlediğimi ve odasını ziyaret etmek istediğimi söyleyebilirdim. Ama neden yatak kıyafetlerimle değil de pantolonla geldiğimi nasıl açıklayacaktım? Ya da neden yatağının altında sırtüstü uzanmış, şiltesi ve yatak kirişleri arasında gizli bölmeler aradığımı? Bu sorunun cevabı şüphesiz ki iyi bir yalanı hak ediyordu ama ben henüz o yalanı icat etmemiştim.

Aradığım şey basitti: Doğumumdan önce ördüğü bir battaniye. Ama peşinde olduğum şey, bir battaniyeden çok daha fazlasıydı.

Darrow'la çok önceden planladığımız bir araştırmaydı bu. Eve döner dönmez harekete geçecektim. Ya da daha doğrusu, o benim bu işe onun yardımı olsun veya olmasın niyetlendiğimi işittikten sonra bir tartışma içine girmiştik.

"Woodcourt gidip sırları açığa çıkarmak için iyi bir yer değil," demişti Darrow. "Bulduğun her cevap birtakım sonuçlar doğuracaktır."

“Alternatif ne peki?” diye yanıt vermiştim. “Hayat boyu bilmemek mi? Sonuçları kabullenmeye hazırım ben.”

“Neyi kabul ettiğinin farkında bile değilsin. Ama mademki bunu yapmaya kararlısın, ben de yanında olacağım ve tüm sorularını elimden geldiğince cevaplamaya çalışacağım.”

“Battaniye mutlaka oradadır.” Sanki umutlarımın gerçek olması irademe, inancıma bağlıymış gibi büyük bir hırsla konuşmuştum. “Göreceksin, Darrow. Battaniye kesinlikle o odada.”

Ama belki de değildi.

Elimden geldiğince dikkatle araştırdım. Ne kadar umut edersem edeyim, bunun battaniyeyi gerçek kılmayacağı giderek ortaya çıkınca gözlerim de yaşlarla doldu. Daha küçük olduğum zamanlarda, sevgi dolu parmaklarının hediyesi olan o battaniyeyi görebilmek için kaç defa yalvarmışım ona. En azından yüz kez istemişimdir bunu ama annemin cevabı hep aynı olmuştu.

“Yatağımın altında saklı,” diye fısıldardı. “Düşmanlarımızın asla bulamayacağı yerde.”

Ayrıca üzerindeki süslü ve girift elbiselerle yatağın altına uzanmanın zor olduğunu da söylerdi. Sorun şuydu ki annem her zaman o güzel elbiseleri içinde olurdu. Son üç yıldır o battaniyeyi ne kadar görmek istediğimi kelimelerle ifade etmem mümkün değildi. O battaniye benim onun kızı olduğumun, onun da benim annem olduğunun kanıtıydı. Bir kez olsun onu görmeyi, annemi elinde battaniyeyi ve kucağında beni tutarken gözümde canlandırmayı istiyordum.

Ama battaniye yatağın altında değildi.

“Ne yapıyorsunuz?”

Öyle bir irkildim ki başımı şiltenin altındaki kırıslara çarptım ve tak diye bir sesle yerlerinden çıkmalarına sebep oldum. Belki de tüm yatak üstüme çökmek üzereydi. Öyle olsa bu bir kurtuluş olabilirdi. Duyduğum ses Gerald’a aitti.

“Yatağın altından çıkın lütfen ve konuşalım,” dedi. “Ayaklarınızla konuşmaya niyetli değilim.”

Gerald annemin tuvalet masasının önündeki bir tabureye oturdu ve benim bir solucan gibi kıvrılarak yatağın altından çıkmamı bekledi. Çıktıktan sonra bağdaş kurup yerde oturdum ve ilk olarak onun söz almasını bekledim. Kabul ediyorum ki bu kibarca bir hareket sayılmazdı ama bunun için sebeplerim vardı. Aldığım bıçak hâlâ belimde, pantolonuma sokuşturulmuş hâldeydi ve görülmesi riskini göze alamazdım.

“Size bir soru sordum.” Gerald’ın sabrı şimdiden tükenmeye başlamıştı.

“Hizmetkâr olan sensin, ben değilim.” Sesimin sertliğiyle onu sindirebilmeyi umuyordum. “Bana soru sorma hakkına sahip değilsin.”

“Soruları babanızın sormasını mı tercih edersiniz?” Gerald taburesinden kalkmaya davrandı.

“Annemi özledim ve istedim ki...”

“Yalan söylemeye niyetliyseniz, bundan iyisini yapabilirsiniz.” Gerald tekrar tabureye oturdu.

Yüzüme zorla bir gülücük yerleştirdim. “Bundan iyisini yapabileseydim emin ol ki yapardım.”

Gerald şakamdan hoşlanmadı ve ellerini şaklatarak öne doğru eğildi. “Size bir oyun öneriyorum, leydim. Benimle bir sır paylaşın ve ben de sizinle başka bir sır paylaşayım.”

“O oyunu oynamayacağım.”

“Ama zaten oynuyorsunuz. Kime güvenilebileceğiniz veya kimin size güvendiğine dair tahminler yapıyorsunuz. Kim ne biliyor? Kimin yüzünde maskeler var? Siz zaten hainin oyununu oynuyorsunuz ve bu oyunda, insan ne kadar iyi olursa olsun, sonunda kazanan bile kaybeder.” Sırtını tekrar dikleştirdi. “Şimdi, siz benim soruma cevap verirseniz ve ben de sizin sorunuzu yanıtlayacağım. Lord Endrick’in büyü gücüne sahip, ölümsüz biri olduğuna inanıyor musunuz?”

Endrick bir Endrean’dı ve tüm Endreanlarda benim anlayışımın ötesinde bir büyü gücü vardı. Endrick öldürdüğü herkesten büyü

elde edebilme yetisine sahipti ve bu yetiyi kendi insanlarını öldürürken yeteneklerini de güçlendirmek için kullanmıştı. Parmağını şaklatarak ortalığı ateşe verebildiğini, kendini iyileştirebildiğini ve askerleriyle zihinsel olarak iletişim kurup düşmanlarının yarı süresinde dev bir orduyu bir araya getirebildiğini işitmiştim. Büyüsü benim idrak kabiliyetimin dışında olabilirdi ama gücüne bizzat şahit olmuştum. Akli başında kimse Lord Endrick'in önünde durmazdı.

"Lord Endrick ölümsüz değil," diye fısıldadım. "Ama büyüü ona ölümsüzlüğe benzer bir güç veriyor. Woodcourt'un içinde bunu değiştirebilecek bir şey olduğuna dair bir şey biliyor musun?"

"Olden Hançeri'nden bahsediyorsunuz elbette. Woodcourt'un köşe bucak arandığını biliyorum. Resmî olarak, Lord Endrick artık Olden Hançeri'nin hiç var olmadığını açıkladı." Gerald başını yana eğdi. Ay ışığında normalden daha mavi görünüyordu. "Ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Cevabını dikkatle düşündüm. Ona gerekenden fazlasını söylemenin sonucu ölümcül olabilirdi. "Olden Hançeri'nin nerede olduğundan haberin var mı?"

"Soru sırası bende, leydim. Olden Hançeri'ni bulursanız, onunla ne yapmayı planlıyorsunuz?"

Kalbim tekledi. Hatta bir süre atmayı tamamen bıraktı ve göğsümün acımasına sebep oldu. Parmağımı yerdeki bir çatlağın üstünde gezdirdim ve "Onu kim bulursa, Antora'nın iyiliği için kullanmak zorunda," dedim. Sonra başımı kaldırarak oria baktım ve ekledim. "Babama sadık olmakla Antora'ya sadık olmak arasında bir fark var mı?"

"İlginç bir soru." Kendi cevabını da dikkatle düşünmek için biraz bekledi. "Eğer bir fark varsa, benim sevgim öncelikle ülkeme."

"Hükümdarlık'a sadık olduğunu düşünmüyorum." Nefesim boğazımda takılı kaldı. "Sen Sürülmüşlerden birisin. Yani Halderianlardan demek istiyorum."

Bir an için gözlerini kaçırdıktan sonra tekrar bana baktı. Gözlerinde bir endişe parıltısı vardı. "Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Kaçırıldığım zaman Woodcourt'ta oldukça iyi mevkideki bir hizmetkârın casusluk yaptığına dair bir konuşmaya kulak misafiri olmuştum. Senden bahsediyorlardı." Gerald başıyla onayladı ve haklı olduğumu kabullendi. Ama ben sözümü bitirmemiştim. "Halderianların çoğu beni öldürmek istiyor. Ama hepsi değil. Sen hangi taraftasın?"

Gerald gözlerimin içine baktı. "Ben Antora'nın tarafındayım, leydim. Darrow'un tarafındayım. Ve eğer bu ikisi sizin için değerliyse, en fazla da sizin tarafınızdayım. Woodcourt'a getirdiğiniz şu sözde hizmetkârlar kim?"

Tereddüt etme sırası bana gelmişti. Gerald'ın yaptığından daha uzun bir süre duraksadım. "Simon ve Trina... benimle aynı tarafta değiller."

"Onlar birbirleriyle de aynı tarafta değil, Kestral"

Bu zaten tahmin ettiğim bir şeydi ama Gerald'ın ağzından duymak beni endişelendirdi. "Babama bu akşam beni burada bulduğundan bahsedecek misin?"

"Sör Henry Dallisor'a sunacağım rapor, burada bulunma nede-ninize bağlı."

Tekrar omuz silktim. "Halderianların yanındaiken, bana kendim hakkında bir gerçeğe ulaşmak istiyorsam bu odayı aramamı söylemişlerdi. Evden uzaklaştırılmadan önce bir arama yapma şansını yakalayamadım. Darrow eve döndükten sonra bana arama konusunda yardım etmeye söz vermişti. Burada ne bulacağımı biliyordu sanırım... veya ne bulamayacağımı. Bana yardımcı olabilir misin?"

Gerald elini ceketine uzattı ve üstünde gümüşten bir kilidi olan küçük bir defter çıkardı. "Bunun için buradasınız."

Nefesim boğazımda takıldı. Defter solmuş pembe satenle kaplıydı, üstüne mor renkte güller işlenmişti ve çok güzeldi.

"Risha'nın günlüğü mü bu?"

Gerald merakla bir kaşını yukarı kaldırdı. "Bildiğimiz kadarıyla Risha hiç günlük tutmadı. Endrean hizmetkârı da öyle."

"O zaman kime ait?"

“Kendiniz bakın. Günlük Sör Henry’nin kütüphanesindeki masasının altında gizliydi ve eğer ikimizin de sonunun Risha’nınki gibi olmasını istemiyorsanız, onu sabaha kadar yerine geri koymuş olmalısınız.” Günlüğü bana uzattı. “Bunu size vermekle hayatımı riske atıyorum, leydim. Sebebiyse sizin aslında başka biri olduğunuzla dair beslediğim umut. Beni hayal kırıklığına uğratmayın.”

“Benim kim olduğumu düşünüyorsun?” diye sordum.

“Düşünmüyorum, biliyorum.” Ayağa kalktı ve yere kadar eğilerek selam verdi. “Siz, hainin oyununu oynayıp kazanabilecek tek kişisiniz, leydim.”

Başımı iki yana salladım. “Anlamıyorum.”

“O günlüğü okuduktan sonra anlayacağınızı düşünüyorum. Size tekrar söylüyorum, yokluğu fark edilmeden önce yerine geri konmalı. İkimizin de hayatı buna bağlı.”

Günlüğü göğsüme bastırıp Gerald’ın ayrılmasını bekledim. O gittikten sonra günlüğü dikkatle inceledim. Kenarları tamamen gümüş bantla kaplıydı ve ön tarafa, kilit kırılırsa mürekkebin içeri dolarak yazılı her şeyi yok edeceğine dair bir uyarı kazınmıştı. Günlüğü açmak için bir anahtar gerekiyordu.

Cebimde bir anahtar vardı. Halderianların handayken bana vermek istediği, Simon’ın çantasından aldığım anahtardı bu. Ama bu günlük eğer Risha’ya ait değilse, kime aitti?

Anahtarı cebimden çıkardım ve kilide soktum. Biraz tutukluk yapsa da döndü ve kilit açıldı.

Açtığım sayfalar, annemin günlüğüne aitti. İlk sayfada adı güzel bir el yazısıyla işlenmişti. “Lily Dallisor.”

Devamı ise şu şekildeydi: “Burası, gerçeği ifade edebileceğim tek yer...”

• YİRMİ BİR •

K E S T R A

Okumaya ara verip de yüzümü avuçlarım arasına alarak sessizce ağladığım zamanlar dışında, tüm gece gözümü bile kırpmadım.

“Kestra için yaptıklarımın sonsuza dek sürecektir sonu-
nuçları olacak,” diye başlıyordu günlük. “Tıpkı bir annenin sevgisi-
nin gerektirdiği gibi.”

Birkaç sayfa sonrası. “Eğer Henry onun hakkındaki gerçeğin ta-
mamını bilseydi, Kestra’yı kabul etmezdi. Zindanlardaki mavi yüz-
lü gardiyan onu koruması için Darrow adında birini önerdi ama
ben onu tanımıyorum. Ama yine de Kestra’nın hayatı için endişe
duyuyorum. O benim tek varlığım.”

Üç beş sayfa sonrası. “Kestra büyüdükçe, Henry onu kendinden
daha da uzağa itiyor. Onu Reddengard’dan bir kralın oğluyla evlen-
dirmeyi planlıyor. O daha bir çocuk! Ama Antora’yı terk etmesinin
belki de iyi olabileceğini düşünmekten kendimi alıkoyamıyorum.
Darrow onu saklamayı teklif etti ama ya onun kanından olanlar ne
olacak? Halderianların Kestra’dan haberi var. Onu bulmaya çalışa-
caklardır. Bu beni korkutuyor.”

Ve günlüğün son sayfasında. “Bu hastalık beni güçsüz bıraktı. Kes-
tra’ya yanıma gelmesi için yalvardım ama hastalığın ona da bulaşa-
cağından korktular. Öyle olsa bile ne fark eder ki? Eğer ben ölürsem,
Henry onu Lord Endrick’e karşı korumayacaktır. Kızım tehlikede.”

Tekrar ağlamaya başladım. Sıcak ve kederli yaşlar gözümü yakıyor, beni cılız bir mumun ışığında elimdeki günlüğü okuduğum kulenin karanlığına boğuyordu. Günlükteki her bir kelime kalbimin derinliklerine kazındı, bıçak kadar keskin yalanları açığa çıkardı ve unutmak için ruhumu bile feda edebileceğim gerçekleri ortaya serdi. Gerald'ın bunu bana vermesi bir zalimlikti.

Zalimce ama gerekliydi. Mumu üfleyerek söndürdüm ve artık ışığına ihtiyacım olmadığını idrak ettiğimde aniden gerildim. Şafak sökmüştü.

Gözlerimi sildim. Kim bilir nasıl da kızarmış, şişmişlerdi. Bana bakan herkes saatlerdir ağlamakta olduğumu anlayabilirdi. Üzerimde hâlâ gömleğim ve pantolonum vardı. Odama döndüğümde Trina'nın çoktan uyanmış ve yokluğumu fark etmiş olacağından emindim. Daha da önemlisi, günlüğü kütüphaneye geri götürmem gerekiyordu. Ama hizmetkârların beni üzerimdeki kıyafetlerle görmesini göze alamazdım. Bu hâlimi mutlaka babama rapor ederlerdi.

Kulenin merdivenlerinden koşarak indim ve kendimi ana antrede buldum. Hizmetkârlar çoktan koridorlarda ve odalarda dolaşıyor ve kül yığını hâline gelmiş şömineleri tekrar yakmakla, ihtiyacı olan yerlere sıcak su taşımakla ve Woodcourt'u yeni bir güne hazırlamakla meşguldü. Onlardan kaçınmak için kusursuz bir zamanlamayla hareket etmem gerekliydi. Neyse ki evin içinde ilk kez gizlice dolaşmıyordum. Hizmetkârların rutinleri fazla değişmiş olamazdı ya da en azından ben öyle umuyordum. Eğer bunu yapabilirsem, Darrow'u da gururlandırmış olurum.

Darrow. Onun tavsiyelerine öyle çok ihtiyacım vardı ki... Günlüğü okuyarak geçirdiğim gece zihnimde cevaplardan çok yeni sorular doğurmuştu. Darrow'un okla vurulmasının üstünden bir buçuk gün geçmişti. Olden Hançeri'ni bulup Darrow'a hayatını geri vermeye eskisinden de kararlıydım.

Odama doğru koştururken toz almakta veya başka bir gereksiz iş yapmakta olan bir hizmetkârdan son anda kurtuldum. Zaman daralıyordu!

Bir el ağzıma kapandı ve ben de daha çılgılığı basamadan, Simon beni kendine doğru çevirdi, beni odamdan içeri ittirdi ve kapıyı arkamızdan kapattı. Trina da yanıdaydı ve görüşüşlerine bakılacak olursa, öfkeleriyle yağmur suyunu bile ateşe verebilirlerdi.

“Tanrı’ya şükür döndün! Her yerde seni aradık!” dedi Trina. “Sen neredey—”

“Elbisene ihtiyacım var,” dedim. “Onu bana ver.”

“Elbiseme mi? Onun altında sadece içliğim var.”

“O kadarına da şükret. Elbisene hemen şimdi ihtiyacım var.”

“Önce bana sebebini söyle.”

“Çay ve çörek eşliğinde bahsedeyim istersen. Ya da babam hepimizi öldürmeden birkaç saniye öncesinde söylerim.”

Trina soyunurken Simon da yüzünü duvara döndü. Trina elbiseyi çıkarıp bana uzattığı tüm süre boyunca bir dizi küfür savurmaktan geri kalmadı. Gömleğim kaba bir içlik vazifesi gördü ve pantolonumu da eteğimin altında bıraktım. Fildişi kabızlı bıçağım da ulaşamayacağım bir yerde kalmıştı. Günlüğün anahtarı ayakkabımın içinde güvendeydi. Günlüğün kendisi ise gömleğimin içinde gizliydi ve Trina’nın bakmadığı bir sırada onu elbisenin önlüğündeki derin bir cebe yerleştirdim. Trina yatağımın üstünden bir battaniye alarak üstüne sardı ve ne giymesi gerektiğini sordu.

Bilmiyordum ve umurumda da değildi.

“Tüm gece neredeydin?” diye sordu Simon.

“Sen benim muhafızım mısın yoksa sorgucum mu?” diye yanıtladım. “Benimle gel ve acele et!”

Simon iç geçirdi ve hâlâ bana tehditler savurmakta olan Trina’ya özür dileyen bir bakış attıktan sonra birlikte dış koridora geçtik. Önüme gelen her hizmetkârı kenara ittirerek koşmak ve kütüphaneye ulaşmak istiyordum ama dikkatleri üzerime çekmekten kaçınmalıyım. Bu yüzden yürümeye başladık. Hızlıca.

“Gözlerin kırmızı,” dedi Simon.

“Seninkiler de kahverengi. Ne olmuş yani?”

“Ne demek istediğimi iyi biliyorsun. Ağlamışsın.” Sesi şefkatliydi ama zamanlaması çok kötüydü. O anda beni neredeyse herhangi bir şey için suçlayabilirdi ve ben de görünüşümle bile suçlu duruma düşmüş olurdum.

“Soran herhangi biri olursa, tekrar Woodcourt’a dönmekten dolayı sevinç gözyaşları döktüğümü söylersin.”

“Ama soran herhangi biri değil, Kestra. Benim.”

Pufladım. “Sen kimsin ki, Simon, sana bir cevap verecek kadar güveneyim?”

Merdivenlerin başında durdu ve kolumu tutarak beni gözlerinin içine bakma zorladı. “Arkadaşınım. Ya da en azından öyle olmaya çalışıyorum.” Kaşları gözlerine doğru inmiş, yüzünde düşünceli bir ifade belirmişti. Yüzümü incelerken samimi bir endişe içindeymiş gibi görünüyordu.

Samimi miydi peki? Çünkü kesinlikle konuşabileceğim, güvenebileceğim birine ihtiyaç duyuyordum. Her şeyi öğrendikten sonra bile yanımdan ayrılmadan elimi tutmasına, bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesine ihtiyacım vardı.

Ama gerçekleri bilseydi, bunları söylemezdi. Asla arkadaş olmazdık. Ve şimdi... daha fazlası... imkânsız hâle gelmişti.

Ondan uzaklaştım ve yürümeye devam ettim. “Kütüphanenin dışında nöbet tut. İçeri girmeye çalışan olursa beni uyarmak için bir ses çıkar ve onları oyalamaya çalış.”

“Neden? İçeride ne yapacaksın?”

Ona cevap vermeden kütüphaneye girdim ve sessizce kapıyı kapadım. Günlüğü önlüğün cebinden çıkardım ve sonra oda boyunca ilerleyerek, önceden saklanmış olduğu masanın yanına geldim. Babamın tableti masanın üstünde duruyordu ve üstünde oropodların hareketli bir görüntüsüyle oropodlara dair bir açıklama yazısı vardı. Altına bakabilmek için masanın yanında diz çöktüm. Gerald günlüğün tam olarak saklandığı noktaya dair bir detay vermemişti, o yüzden saklanma yerinin açıkça belli olduğunu varsaymıştım. Ama şimdi burada durmuş ararken hiç de belli olmadığını anladım.

Masanın alt kısmı birbirine sıkıca geçirilmiş ahşap plakalardan oluşuyordu. Buraya hiçbir şey saklanamazdı, hele bir günlük hiç! Gerald bana bir tuzak kurmuş olabilir miydi? Hayır, o an hiç öyle görünmese de bana günlüğü iyi niyetle verdiğiine inanmak zorundaydım.

Gerald'a günlüğü nasıl tekrar saklayacağımı sormadığım için kendime öfkelenirken, içlerinde sahte veya gevşek bir plaka var mı diye masanın altını kontrol ettim.

"İyi sabahlar, Sör Henry." Simon'ın sesiydi!

"Burada ne işin var, çocuk?"

"Kızınızı arıyorum, efendim." Beni uyaracak kadar yüksek sesle konuşuyordu ama aynı zamanda bunun bir uyarı olduğunun anlaşılması riski de söz konusuydu. "Bu sabah sizinle kahvaltı edebilmeyi ve Sör Basil'le dün akşamki yemeği hakkında konuşabilmeyi umuyordu."

"Öyle mi? Senin de orada olduğunu tahmin ediyorum. Yemek nasıl gitti?"

"Oldukça iyiydi," dedi Simon. "Sanırım kızınız yakında âşık bir genç kız olacak."

Basil'den mi bahsediyordu? Kaynamış bağırsaklara âşık olmayı tercih ederdim. Yoksa babamı olabildiğince koridorda tutabilmeyi umarak zaman mı kazanmaya çalışıyordu?

Günlüğün yerini aramak için fazla zamanım kalmamıştı. Yapabileceğim tek şey onu yakındaki bir rafta dizili kitapların arasına sokup, kimsenin fark etmemesini ummaktı. Öğleden sonra veya gece gelip tekrar deneyecektim.

Şimdiyse kütüphaneden bir çıkış yolu bulmam gerekiyordu. Pencereden olabilir miydi? Yeterli zamanım var mıydı?"

"Lord Endrick." Simon'ın sesi değişmişti. Hükümdarlık Lordu'ndan bahsetmiyordu. Onunla konuşuyordu.

Kalbim göğsümün içinde sıkıştı. İşler iyice sarpa sarmıştı. Gün içinde babamla yüzleşmem gerektiğini zaten biliyordum ve yeterince endişeliydim. Ama eğer Lord Endrick de buradaysa, içimde

korkudan başka hiçbir hisse yer kalmazdı. Bunun üstesinden gelemezdim.

Ama gelmek zorundaydım.

Dehşet içindeydim.

Ama yine de yapmam gerekeni yapacaktım.

• YİRMİ İKİ •

K E S T R A

Endreanların ne zaman veya nasıl ortaya çıktığı konusunda kimsenin kesin bir bilgisi yoktu. Bilinen tek şey, ilk olarak Gözcü Dağları'ndaki Mavi Mağaralar'da bulundukları ve büyülerinin kaynağının bu mağaraların diplerinde bir yerlerde gizli olduğuydu.

Kökenlerine dair gizemler ve büyü'nün kendi gizemi yüzünden Antoralıların çoğu Endreanların doğal olarak kötücül olduğuna inanırdı.

Darrow buna inanmıyordu. İnsanın, soyunun değil, seçimlerinin bir ürünü olduğunu söylerdi. Ona katılıyordum. Lord Endrick dışında elbette. O her zaman sadece kötü biri olmuştu.

Lord Endrick'in sesi, konuştuğunda her bir kelimeyi saatlerce yakacak şekilde kulağa kazıyan bir ustura keskinliğindeydi. Simon'a, "Yana çekil, çocuk. İşimiz var. Özel bir iş," dedi.

Kapı kolu döndü ve ben sırtımı dikleştirirken içeri ilk önce Lord Endrick girdi. Ona sanki buz gibi bir rüzgâr eşlik ediyordu ve o karanlık gölgesi altında ürperdiğimi görmekten keyif aldığına eminim.

Her Endrean için söylenildiği gibi, Lord Endrick'in bir zamanlar olağanüstü yakışıklı olduğu söylenirdi. Ama kendi insanlarına karşı işlediği her cinayetle birlikte cildi grileşmiş, özellikle yanakları ve gözünün etrafı derin, kıvrılmış çizgilerle dolmuştu. Gözbebekle-

ri buz mavisine dönmüştü ve çoğu zaman bir saldırı beklercesine sağa sola bakınırdı. Kel kafasını her zaman deri bir şapkaıyla örterdi ve halkın önüne çıktığında grotesk görünümünü gizlemek için de yüzüne altın bir maske takardı. Gerçek yüzünü çok az Antoralı görmüştü. Ne yazık ki benim şansına, Sör Henry Dallisor'un evine yapılan bir ziyaret, halkın gözü önüne çıkmak olarak kabul edilmiyordu. Adamın karanlık doğasını görebilmek için yüzüne bakmak gerekli olduğundan da değil. En duygusuz adam bile onun etrafına yaydığı acımasızlığı hissedebilirdi. Ona hiç bu kadar yakın durmamıştım ama yine de üç yıl önce onu uzaktan gördüğümde bile tüm bunları nasıl olup da fark etmemiş olduğumu merak ettim.

Lord Endrick, tanrıları ölü ve kendini merhamet sunan en üst düzey varlık olarak ilan etmişti. O anda yapmam gereken şey düşünülürse, yanılıyor olmasını umuyordum. Tanrı'ya bizi koruması için içimden sessizce dua ettim. En azından bunu denemenin bir zararı olamazdı.

"Sen kimsin, kızım?" dedi Endrick bana. "Burada bir hizmetkâr kızın ne işi var, Sör Henry?"

"Kızım Kestra'yı hatırlarsınız, lordum." Babamın beni burada bulduğuna şaşırdığı açıkça belliydi ama ondan beklediğim kadar da öfkelenmemişti. Belki de Simon, onu aradığımı söylediği içindi.

"Hizmetkâr elbisesi içinde mi?"

Yerlere kadar eğilip selam verdim ve gözlerimdeki kırmızılığı veya korkuyu görmemesi için başımı eğik tuttum. "Düzgün bir dolap hazırlamaya henüz vaktim olmadı."

Lord Endrick'i ilgilendirdiği kadarıyla, ben Dallisorların malıydım. Bu yüzden bana doğrudan hitap etme gereği duymadı. "Kızın bu sorunu çözmeli. Bu şekilde senin için sadece bir utanç kaynağı."

"Haklısınız, lordum."

"Bu uzun süreli bir sorun olmayacak. Sör Basil'le evlenmesi için bir tarih kararlaştırıldı mı?"

"Dün akşam kararlaştırdık. İki hafta içinde evlenecekler."

Kendime hâkim olamayarak başımı kaldırdım. İki hafta mı?

Sonra kendime bunun bir önemi olmadığını hatırlattım. İki hafta sonra burada olmayacaktım. İki gün sonra bile.

“İki hafta çok uzun,” dedi Endrick. “Sör Basil zaten burada, Highwyn’de. Neden kızla yarın evlenmiyor?”

“Ne?” İçimden yükselen her türlü uyarıyı duymazdan gelerek yüksek sesle konuştum. “Hayır!”

“Haddini bil, Kestra!”

Başımı tekrar eğdim. “Sizi karşılamak için uygun bir elbisem bile yokken evlilik için nasıl bir uygun elbise bulabilirim, Lord Endrick?”

Lord Endrick öfkeyle çarpılmış yüzüyle üstüme doğru geldi. “Evleneceksin çünkü ben böyle buyuruyorum. Bu bir soylunun diğer bir soyluyla evliliği. Ben sana görevinin bu olduğunu söylüyorsam beni dinleyip evleneceksin.”

“Sadece bunu kabul edersem. Yarın çok yakın.”

“Efendini ret mi ediyorsun?”

İçime korku doldu ve bu işi sağ salım atlatmak için ihtiyaç duyduğum ne varsa hepsi o korkunun içinde boğuldu. Artık ne cesaretim ne de azmim vardı. Beni o anda o noktaya getirenin ne olduğu konusunda bile bir fikrim yoktu. Titreyen ellerim ve dizlerimin dışında bildiğim tek şey, artık denesem bile geri adım atamayacağımı.

Bu yüzden daha önce asla yapmadığım bir şey yaptım ve doğru-
dan Hükümdarlık Lordu’nun gözlerinin içine baktım. Sonra omuz-
larımı dikleştirmek için kalan tüm gücümü kullanarak, “Sör Basil
ile yarın evlenmeyeceğim,” dedim.

“Dizlerinin üzerine çök, kızım!”

Bu emri dile getirdiği anda, onun büyüüne kapılan dizlerim boşaldı ve yere, dizlerimin üzerine yığıldım. Kısa bir an için, bu güce sahip olabilmek adına kimi öldürdüğünü ve buna karşı koymanın mümkün olup olmadığını merak ettim. Sonra eteklerimi düzelttim. İstediğim son şey, altımda neden pantolon bulunduğunu açıklamaktı. Veya daha kötüsü, neden Hükümdarlık Lordu’nun beni cezalandırması için yalvarır gibi hareket ettiğimi açıklamak.

Endrick'in bana dikkatle bakışı sanki omuzlarıma binen bir yük gibiydi. "Başını eğ."

Sağ elinin parmaklarındaki yüzüklere bağlı bir kavrayış eldiveni takmış olduğunu ilk kez o an fark ettim. Simon'ın benden aldığı eldivenle benzer bir tasarımı vardı ama önemli bir farkla: Endrick'in eldiveni, ellerinin kemiklerine benzer minik kemiklerden yapılmıştı. Bu türden bir eldiveni daha önce hiç görmemiştim ve bu beni endişelendirdi.

Başımı eğdim ve Lord Endrick saçlarımı bir omzumun arkasına doğru ittirdi. Daha başlamamış olmasına rağmen, nefes almakta güçlük çekiyordum. Her *ne* başlayacaksa. Benzer bir şeyi Hükümdarlık askerlerinden talep ettiği zamanlarda annemin beni derhal avludan uzaklaştırdığını hatırlıyordum. Ama avludan ne kadar uzaklaşırsak uzaklaşıalım, işitilmemesi imkânsız olan o sesleri unutamamıştım. Lord Endrick birine acı çekertirmek istediğinde bunu basit bir dokunuşuyla gerçekleştirebiliyordu. Yine de bana bir parça olsun merhamet göstermesini umut ettim. Sonuçta baş danışmanının kızıydım.

Ama belki de asıl bu yüzden daha kötüsünü bile yapabiliirdi.

Endrick derimsi parmaklarını enseme gezdirdi ve tüm damarlarımdan bir ürperti geçiverdi. Tam olarak hedeflediği noktayı arıyordu.

Buna karşı koyacak kadar güçlü değildim. Veya cesur. Bunu atlabilecek *hiçbir şey* yeterince yoktu bende.

Ama durdurmak için de artık çok geçti.

Kavrayış eldiveninin gücünü kullanarak, başparmağıyla doğrudan omuruma bastırdı. Özüme saplanan bir bıçak gibi. Bedenimdeki her kas acıyla kasıldı ve nefes almak imkânsız hâle geldi. Ardından başparmağını enseme koyarak elini döndürünce içim buruldu. Acı, içimde bir top mermisi gibi patladı ve çığlık attım. Yere yığılabilecek olsaydım, yığılırdım. Ama sadece dizlerimin üstünde öylece kalabildim ve beni sağ tutan şey her neyse, o şeyin tükenmekte olduğunun kesinlikle farkındaydım.

Cildimin her gözeneğinden ter damlaları yükseldi. Düşünemiyor, bir adım olup olmadığını, varsa ne olduğunu bile hatırlayamıyordum. Damarlarımda lava benzer bir şey akıyor, aktıkça etrafını yakıyor ve sertleştiriyordu. Haykırarak geri çekilmeye çabaladım ama bunu da yapamadım.

“Lordum, lütfen...”

“Kızına senin vermediğin bir ders veriyorum, Sör Henry.” Endrick elinin tamamını enseme değdirdi ve bastırduğunda omurgam buz kesti. Yaşlar yanaklarımdan dökülürken keskin bir nefes aldım.

Konuşmaya çabaladım ama sözlerim çılgınlıklarımın arasında kaybolup gitti. Beni öldürüyordu ve bunu yaparken keyif aldığını hissedebiliyordum.

“Sen kimsin ki benim emirleri mi reddediyorsun?” dedi Endrick.

Kimdim ben? Cevap vermesi bundan daha imkânsız bir soru soramazdı.

“Bana bak, kızım.”

Baktım. Yaşlarla yıkanmış bir yüzde, önceki gecenin ağlamasından kalma kızarıklık kimsenin dikkatini çekmezdi. Sadece bir züğürt tesellisiydi belki ama elimde bir tek bu vardı.

“Bunu durdurmanız için size yalvarıyorum.” Konuşurken sesim titredi ve beni duyduysa bile merhamet dilenişlerime kulak asmadı.

Endrick öne eğildi ama ensemdeki o korkunç baskı azalmadı. “Sör Basil’le evleneceksin çünkü babasının krallığını istiyorum. O krallık, ordumda ciddi bir kayıp yaşamadan ele geçiremeyeceğim kalın duvarlarla çevrili. Ayrıca Korakların yol açtığı sorunlar yüzünden, harcayacak adamım yok. Sen evlendikten sonra Reddengard’ı ele geçirmek basit olacak.”

Acıya rağmen dişlerimi sıkarak, “Nasıl?” dedim.

“Nasıl olduğu bana kalmış,” dedi Endrick. “Senin rolünse sana söylenileni yapmak. Reddedersen, babana beni inkâr edenlere ne yapıldığını sana göstermesini emredeceğim.”

Babam bu emri yerine getirir miydi? Lord Endrick’i inkâr edenler için darağacı emrini vermek başka bir şeydi ama...

Benim suçum da tam olarak bu değil miydi?

“Evet?” Lord Endrick’in sabrı sınırına dayanmıştı. “Emrime itaat edecek misin yoksa babanın zindanlarında biraz vakit geçirmek mi istersin?”

Başımı tekrar eğdim ve bir şey söylemedim. Konuşma konusunda kendime güvenemiyordum.

“Onu yeraltına götürün,” dedi Endrick, sonunda beni bırakarak. “Cevabını orada düşünsün.”

Elini kaldırdığı anda yere yığıldım. Ter içindeydim ve doğru düzgün nefes almaktan acızdım. Ama istese yapabileceklerinin yanında bu bir hiçti; gücünü nasıl dizginlediğini hissetmiştim. Buna rağmen yine de tahmin ettiğimden çok daha kötü bir deneyim olmuştu.

Adı haykırılınca Simon içeri girdi. Ben sadece botlarını görebiliyordum, o da bulanıktı.

“Sör Henry’nin kızı zindanlarda biraz vakit geçirecek,” dedi Endrick. “Oradan çıkmasının tek yolunu da iyi biliyor.”

“Emredersiniz, lordum.” Simon’ın kollarını etrafında hissettim. Beni kaldırdı ve neredeyse taşırcasına kütüphaneden dışarıya doğru götürdü. Çantası omzundaydı ve hâlâ hissettiğim acıyı bastırabileceği bir şey taşıyıp taşımadığını hatırlamaya çalıştım. Hayır, çantada öyle bir şey yoktu. Ama en azından en kötüsü geride kalmıştı. Bundan sonra nereye gittiğimin bir önemi yoktu. Her yer buradan daha iyiydi.

• YİRMİ ÜÇ •

SIMON

Zindanlara yürüdüğümüz sırada Kestra'nın hafifçe bile olsun iç geçirdiğini işitmedim. Onun sessizliği neredeyse her zaman kötüye işaretledi, bunu şahsi tecrübelerimle gayet iyi anlamıştım. Ama bu sefer, çok daha başka türden bir kötüye işaret söz konusuydu.

Zindanların ev içindeki girişine ulaşmak için hizmetkârların çalışma alanından geçmemiz gerekiyordu. Oldukça iyi hatırladığım bir yerdi burası. Hizmetkârlar, Kestra'nın boş bakışlarını görerek ne yapmış olabileceği konusunda fısıldaşırken, Kestra bunun pek farkında değil gibiydi.

Woodcourt içinden zindanlara, üzerinde kendinden de kalın bir kilit bulunan kalın bir ahşap kapıyla geçiliyordu. Kapıyı çaldım ve karşıma dikilen gardiyan önce rahatsız edilmesine sinirlenmiş gibi görünse de evin küçük hanımının bir mahkûm olarak ziyaretçileri olacağını açıklayınca bu tavrı değişti. Gardiyanın bakışları bir akbaba gibi Kestra'ya kayınca ben de onu iyice kendime doğru çektim. Gardiyan hevesli bir gülümsemeyle, "Merdivenlerden aşağı," dedi.

"Teşekkürler," diye fısıldadı Kestra.

Önce bu sözlerinin gardiyana yönelik olduğunu düşündüm ama yüzünde minnettarlık dolu bir ifadeyle bana bakıyordu. Samimi miydi? Herhangi birine teşekkür etmek hiç de tanıdığım Kestra'nın yapacağı bir şey gibi değildi.

Belki de onu hâlâ iyi tanımıyordum. Belki sorun da buydu.

Kapı ardına kadar açıldığında, içeriden gelen koku yüzüme çarpan bir top etkisi yarattı: Çürüyen et, insan artıkları, küflenmiş duvarlardan oluşan bir koku, zindanın midesinde bir kusmuk gibi yükseliyordu. İşle kaplı bu kayadan duvarları daha önce de görmüştüm ve neredeyse kati karanlığa uzanan taş basamakların ne kadar da dik olduğunu iyi biliyordum. Kırbaçlandıktan sonra o basamaklardan aşağı ittirilerek indirilmiştim.

Merdivenin dibine vardığımızda Kestra ayağını artık daha fazla yol alması mümkün değilmiş gibi taş zemine koyarak durdu. Onunla birlikte ben de durdum ve yalnız olmadığını hatırlatmak istercesine belini daha sıkı kavradım. Derin bir nefes aldıktan sonra, kendini ilerlemeye zorladı.

“Dikkatli ol.” Uyarıma rağmen, ıslak toprakta ayağı kaydı. Eli elimi buldu ve bir an için avucundaki elimi sıktı. Bunda minnettarlıktan fazlası mı vardı? Ya da ona bu kötü durumu atlatmada yardımcı olacağıma dair duyduğu güveni mi anlatmak istemişti? Emin değildim ama dokunuşunun içime işlemediğini söylemek yalan olurdu. Tenger, planın bir parçası olarak onun muhafızıymışım gibi davranmamı emretmişti. Ama şimdi durum farklıydı.

Artık *gerçekten de* onun muhafızıydım.

Şimdi iki gardiyanın ayakta bekçilik ettiği bir açık alana varmıştık. Adamların suratı solgundu ve duvardaki meşalelerin ışığı yüzlerine sert ve düşmanca bir hava katıyordu. Taştan zemin, Wodcourt'un altındaki su yollarının sızıntısı nedeniyle ıslaktı. Asıl zindanların yer aldığı daha derinlere indikçe durum daha da kötüleşecekti.

“Bu koku da ne?” Kestra tırnaklarını koluma batırdı ve keskin bir nefes aldı.

Belli ki daha önce zindanlara hiç inmemiş, muhtemelen kapısını bile açmamıştı. İçimdeki Korak, şimdi burayı görmek zorunda kaldığı için sevinç duyuyordu. Belki de infaz edilmeden önce buraya gelen yüzlerce insanın ne yaşadığını sonunda anlayacaktı.

Ama içimdeki Korak dışında her yanı, burayı asla görmek zorunda kalmamış olmasını diliyordu. Burası onu değiştirecek, bey-ninden asla silinmeyecek anılar yaratacaktı.

“Hanımefendi, Sör Henry Dallisor’un kızı,” dedim gardiyanlara. “Burada uzun süre durmayacak ve siz de ona kalabileceği güzel bir yer vereceksiniz.”

Adamlardan uzun boylu olanı burnunu kırıştırdı ve güldü. “Güzel bir yer? El işi duvar kilimlerle kaplı olan hücreyi mi yoksa en kalın halılarla kaplı hücreyi mi tercih edersiniz?”

Gardiyan dalga geçerken Kestra da mırıldandı. “Beni dört numaralı hücreye koyun.”

Kaşlarımı çatarak ona baktım. Lord Endrick ona kütüphane-deyken korkunç şeyler yapmıştı, hâlâ acı içindeydi ama belki de düşündüğümünden fazlası vardı. Buraya gönderilmeyi *amaçlamış* olabilir miydi?

Sözlerini tekrarladım. “Dört numaralı hücre.” Gardiyanlar tereddüt edince ekledim. “O hâlâ bir Dallisor. Ne istiyorsa onu yapın.”

“Orası berbat bir yer,” dedi kısa boylu gardiyan. “En kötü düş-manımı bile oraya koymazdım.” Ama yine de bizi o hücreye doğru götürdü. Dik ve kaygan bir rampadan aşağı indik ve Kestra’nın aya-ğı birkaç kez kaydı.

Hücreler kayalar içinde doğal olarak oluşan ceplere göre ko-numlandırılmıştı ve rampanın her iki yanı boyunca aralıklı olarak uzanıyordu. Kaya ceplerinin dışı kalın tuğladan duvarlarla örül-müştü ve kilitli bir ahşap kapıyla kapanmıştı. Kapıdaki minik bir oyuk, içeri azıcık ışık ve hava girmesini sağlıyordu.

Kestra şimdi daha güçlü duruyordu ama çok da iyi değildi. Yine de sadece dengesini sağlamak için koluma tutunarak kendisi yürü-yebiliyordu. Buna rağmen, attığı her adımda tereddüdünü hissedebiliyordum. Daha aşağı indikçe, koku da daha zehirli bir hâl aldı ve karanlık daha da koyulaştı. Duvarlara meşaleler yerleştirilmiş olsa da zayıf ışıkları hücrelerin kasvetini artırmaktan başka bir işe yaramıyordu. Hayır, hücre değil. Bunlar birer mezardı.

Kısa süre sonra üzerine sanki bir pençe darbesi yemiş gibi dört çizgi kazanmış olan bir kapıya vardık. Dört numaralı hücre.

Kestra açık kapının önünde durdu ve tırnaklarını tekrar koluma batırdı. Oda, herkes ayakta durursa üç veya dört kişinin sığabileceği büyüklükteydi ama yine de dik duramazlardı ve içeride bir hava sirkülasyonu yoktu.

“Beni oraya girmeye zorlama,” diye fısıldadı Kestra. “Lütfen Simon.”

Bin yıl düşünsem, tekrar ve kendi isteğimle zindanlarda kalmayı kabul edeceğim aklıma gelmezdi. Ama şimdi başka bir yerde olmayı düşünemiyordum bile. “Burada kalacağım. Seninle içeri geleceğim.”

Kolumu sıktı ve içeri girmeden önce gözlerini yumdu. Bunun bir faydası yoktu. Her koşulda, içerideki karanlık aynı olacaktı.

Kapı eşiğini geçtiği anda omuzları sarsılmaya başladı. “Bir battaniyeye ihtiyacı var,” dedim arkamdaki gardiyana.

“Burası zindan, han değil.”

Sesimi yükselttim. “Bu soğukta hastalanır ve ölürse, sorumluluğu Sör Henry mi üstlenir yoksa suçu sana mı yıkar? Nedimesine haber yolla ve bir battaniye ile yiyecek sıcak bir şeyler getirmesini sağla. Hemen şimdi!”

“Kalmak zorunda değildin.” Kestra kapının kapatılmasını bekledikten sonra sert zemine çöktü. “Yalnız kalmayı tercih ederim zaten.”

“Hayır, etmezsin.” Yanına oturdum ve kolumu omzuna sardım. Onu kendime çekerken hiç karşı koymaması da beni şaşırttı. Koraklar arabasını ele geçirdiği o akşam da onu benzer bir şekilde tutmuştum ama kesinlikle arkadaşça değildi. Şimdiyse... farklıydı.

Kestra tekrar ürperince onu ısıtmayı umarak kolunu okşadım. Cildinin bu kadar yumuşak olduğunu daha önce hiç fark etmemiştim. Bir daha asla bu kadar narin bir şeye dokunamayacağınızı bildiğiniz için rüzgâr veya yağmurdan korumaya çalıştığınız kuş tüyü gibiydi.

Onu koru. Aldığım emir buydu.

Ama Tender aynı zamanda Kestra Olden Hançeri'ni bulamazsa yerine getirmem gereken başka emirler de vermişti. Kestra'yı... kendimden de korumam gerekiyor muydu?

Kız biraz rahatlamaya başlayınca, "Kütüphanenin kapısında beklerken içeride olanları duydum. İçeri gelirdim ama bu durumu daha da kötüleştirmekten başka bir şeye yaramazdı," dedim.

Sadece duymaktan fazlasını yapmıştım. Kapıyı açıp içeri dalarak ona yardım etmemi haykıran bütün içgüdülerimle savaşmıştım. Çığlık attığı, merhamet dilendiği veya acı ile haykırdığı her seferinde o ses benim de varlığımın derinliklerinde yankılanmıştı. Ona yardım etmenin bir yolunu bulmuş olmalıydım.

Bulmuş olmalıydım.

Bulamadım.

Yine de bulmuş olmalıydım.

Ama bir işe yaramazdı. İçeri girseydim, elimde sadece bıçağım olacaktı ve belki Kestra'nın babasına karşı işe yarayabilirdi ama Lord Endrick'i asla alt edemezdim. Bunu sadece Vasilolan yapabildi. Tabii kim olduğu bulunursa.

"İçeri giremeyeceğinin farkındaydım," diye mırıldandı Kestra. "Ama zaten buraya gönderilmem gerekiyordu, değil mi?"

Cevap istemeyen bir soru daha. Vicdanıma saplanan bir başka diken. En kötüsü de Kestra'nın çok önceden kavramış olduğu bir gerçeği benim daha yeni idrak etmiş olmamdı. Elbette ki öylesine buraya gelip hücreleri görmeyi talep edemezdi. Buraya gönderilmesi gerekiyordu. Bu da büyük bir cezayı hak edecek kadar kötü bir şeyler yapmak zorunda kalması anlamına geliyordu. Lord Endrick'in öfkesini özellikle körüklemişti. Çünkü Trina ve ben, onu buna zorlamıştık.

Kestra, Korakları daha önce ne olarak tanımlamıştı? Alçaklar mı? Kulağa doğru geliyordu.

Kestra'nın eli artık titremiyordu ama cildi hâlâ buz gibiydi. Duruşumu değiştirerek tam arkasına geçtim ve göğsüme yaslanırken

ısınmaması için onu kollarımın arasına aldım. İçinde bulunduğumuz şartlarda bir özür olarak yapabileceğim tek şey buydu. “Canın yanıyor mu?”

“Boynum çok kötü. Ne yaptığını bilmiyorum.”

“Öne eğil.” Dediğimi yaptığında başparmağımı ensesinde gezdirdim ve o irkilene kadar bastırdıktan sonra durdum. Ensesinin bir noktasında şişlik vardı ve şişliğin ortası sertçeydi. Bunu açıklayamadım. “Belki de çürümeye başlamıştır.”

“Yaptığının en kötü sonucu çürük olursa, kendimi şanslı sayarım.” Gözleri kapanmak üzereydi ki bu da pek şaşırtıcı sayılmazdı. Gece boyunca uykusuz kaldığını tahmin edebiliyordum. Önceki akşam da çok az uyumuştum. Yapabileceğim tek şey onu tekrar kollarımın arasına almaktı. Yanağını göğsüme yasladı. Büyük bir çabayla nefesimi onu rahatsız etmeyecek kadar hafif tutmaya çalıştım ama o bu kadar yakınımıdayken deli gibi atan kalbimi susturabilmek için yapabileceğim bir şey yoktu.

Kestra iç geçirdi ve sonra baştan ayağa tekrar ürperirken vücudundaki tüm kaslar gerildi. O tekrar rahatlayana kadar ona sıkıca sarıldım ve benim adımları mırıldandığını duydum. Neden mırıldandığını da anlayabilmiş olmayı dilerdim.

Kollarımın arasındaki, handa gördüğüm o kibirli, benden nefret etmek isteyen kız değildi. Bu defa, Kestra gerçekten bana ihtiyaç duyuyordu. Hatta beni yanında istediğini düşünmeye cüret ettim.

Ben de burada olmayı, ona sarılmayı, kokusunu içime çekmeyi istiyordum. Duygularımın ne zaman değiştiğinden emin değildim ama arabaya girdiğim o an ve şimdi arasında bir yerlerde, Kestra kalbimi ters yüz etmişti.

Daha da önemlisi, o da bir değişim içinde gibi görünüyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Ara sıra gardını indirışinden, bahçedeyken parmaklarının benimkilere dokunduğu o birkaç saniyeden anlayabiliyordum. Ama bunlar hiçbir zaman uzun süreli olmamış, her seferinde kendini hızla toplayıp geri çekilmişti. Ona bu kadar yakın olmaksızın yepyeni bir işkence formu gibiydi; duygu-

larımı sürekli altüst etse de ondan ayrı olmaktansa binlerce defa çekmeyi yeğleyeceğim bir işkence.

“Her şey yolunda,” diye fısıldadım. “Benimle güvendesin.”

Hafifçe iç geçirdi. “Lav Çayırı’nda olmayı dilerdim,” diye mırıldandı. “Orayı zar zor hatırlayabiliyorum.”

“Sadece birkaç gün önce oradaydın.”

“Bir ömür önce.” Bir dakika sonra nefes alıp veriş i düzenli bir hâl aldı. Uyumuşt u.

Ve o bu kadar yakınımıdayken, ben kendimi hiç bu kadar uyanık hissetmemiştim.

• YİRMİ DÖRT •

SIMON

En azından Kestra rahatça dinleniyordu. Bana gelince, arkamda başımı yaslayamayacağım sert kayadan duvar varken, oturmak için bundan iyi bir yer tercih ederdim. Yarım saat kadar önce hücreye kalın bir battaniye getirilmişti ve battaniyeyi çevresine sararken Kestra kendini yere bırakıp bacağımı yastık olarak kullanmaya başlamıştı. Gardiyanlar bana aynı zamanda ince bir peçete içinde kalın bir ekmek dilimi de vermişti. Kısa bir an onu ne yapacağımı düşündüm. Açıkta bir yerde bırakmak farelere davet çıkarırdı, bu yüzden ekmeği çantama koydum ve farelerin, kokuyu alacak kadar aç olmamasını umut ettim.

Çantamı artık olabildiğince sıklıkla yanımda taşımaya çalışıyordum. Biri içini karıştırmış ve anahtarı çalmıştı. Muhtemelen Kestra'ydı bunu yapan. Ama çantamın tekrar karıştırılmasına izin veremezdim. İçinde beni Koraklara bağlayan bir şey yoktu ama Garr'ın eski yüzüğü çantamdaydı ve onu güvende tutacağıma yemin etmiştim. Öylesine bakan biri için, içinde bir yazı bulunan altın bir yüzükten ibaretti ve özellikle dikkat çekici bir yüzük değildi. Ama Garr'ın her şeyiydi ve ölümünden beri benim de her şeyim olmuştu.

Geçtiğimiz yarım saat boyunca, başparmağımı yüzüğün etrafında gezdirerek Garr'ın benim bir gün nasıl biri olacağıma dair beklentilerini ve o kişi olmaktan ne kadar uzakta olduğumu düşünüp durmuştum.

Garr, Koraklara katılışımı asla onaylamazdı. Onların usulleri ve motivasyonlarına güvenmiyordu. Üstlendiğim bu görevi ve Kestra'ya yaşattığımız zorlukları da asla onaylamazdı.

Artık Koraklara katılmışken, ben de hayal kırıklığına uğramıştım. Veya yakında uğrayacaktım. Birkaç ay önce, Tenger bir gün liderlik pozisyonuna yükselebileceğimi, onun altında ikinci komutan olabileceğimi ima etmişti.

Ne komikti bu. Tenger de hakkımda en az Garr kadar yanılmıştı. Bu görev de bunun kanıtıydı. Aklımdan hiç çıkmadığı hâlde Kestra'ya karşı kayıtsızmışım gibi yapmanın artık hiçbir anlamı yoktu. Ona karşı hislerimden emin oldukça, diğer her şeye şüpheyle yaklaşmaya, sorgulamaya başlamıştım. En fazla da kendimi sorguluyordum. İçimden bir küfür savurarak yüzüğü çantaya geri koydum. Ait olduğu yer orasıydı ve orada kalacaktı.

Sonra, ara sıra parmaklarımla Kestra'nın yanağına dokunarak beklemeye koyuldum. Artık biraz ısınmış görünüyordu ve derin bir uykudaydı. Bir eli dizimin tam altındaydı ve ara sıra hafifçe inleyerek bacağımı sıkıyor, sonra tekrar rahatlıyordu. Muhtemelen kâbus görüyordu. O kâbuslarda benim de yer almadığımı umut ettim.

Kestra'yla birbirimizden nefret ederken Tenger'in planını kabul etmek kolay olmuştu. Şimdiyse ne yapmam gerektiğini bilemiyordum. Bu görevi tamamlamanın tek yolu Kestra'ya yakın durmaktı ama ona yakın durdukça, bu görevin sonunu getirebileceğimden de bir o kadar şüpheye düşüyordum.

Kestra'nın uyanması neredeyse iki saati buldu ve sanki nerede olduğunu unutmuş –ya da unutmaya çalışmış– gibi yavaşça kendine geldi. Sonunda zindanda olduğunu hatırladığında, sanki onu gerçekliğe döndüren bir tokat yemiş gibi aniden doğruldu.

Sonunda bir parça rahat ederek uzun zaman önce uyuşmuş olan bacağımı kıpıratabildim. Kestra bunu fark etti ve sıkıca battaniye sarındıktan sonra yüzünde sanki o uyurken ben de hançeri bulma konusunda dişe dokunur bir şeyler yapmış olmalıymışım gibi bir ifadeyle bana baktı. İkimizden birinin bir şeyler söylemesi gerekiyordu.

Sonra ekmeği hatırladım ve çantamdan çıkardım. “Yemek saklamak için en iyi yer çantam olmayabilir ama farelerle paylaşmayı tercih etmeyeceğini tahmin ettim.”

Ekmekten bir parça koparıp ağızına attı ve sonra tereddütle duraksadı. “Sen bir şey yedin mi?”

“Ben iyiyim, prenses.” Ona taktığım lakabı sevmeye başladığını sanıyordum. Ama belki de yanılmıştım. Yüzünü her zaman yaptığı gibi buruşturdu.

“Nerede olduğumu gördüğün hâlde bana hâlâ bir prenses muamelesi yapıldığını mı düşünüyorsun?” Ekmeği ikiye böldü ve yarısını bana uzattı. “Sanıyorum ki ekmeğimi tek bir fareyle paylaşabilirim.”

En azından bunu gülümseyerek söylemişti. Kendini daha iyi hissediyor olmalıydı.

“Asıl senin ihtiyacın var,” dedim. “Burada hapis olan sensin. Ben istediğim zaman gidebilirim.”

Ekmeği tekrar uzattı. “Gidebilirsin ama gitmeyeceksin.”

“Hayır, gitmeyeceğim.” Ekmeği aldım ama parmaklarının benimkilere değerken uyandırdığı hissin de fazlasıyla farkındaydım. Bu minik anların bile beni nasıl da altüst ettiğinin farkında mıydı? Biraz çabayla aklımı tekrar başıma topladım. “Bu Risha’nın hücresi miydi?”

“Hizmetkârının hücresiydi. Anaya adında bir kadın.”

Burnumdan küçümseyerek bir nefes verdim. “Koraklar Anaya’nın Risha’ya ihanet ettiğine inanır. Endrick’in Halderianlar arasındaki casusu olduğunu ve Risha’nın kendini burada bulmasının da sebebi olduğunu düşünüyorlar.”

“Anaya da hanımı gibi infaz edildi.”

“Ama Anaya büyü gücüne sahipti. Lord Endrick gibi. Büyü yozlaşmadır. Niyeti iyi olsa bile büyü kullanan kişi eninde sonunda yozlaşır. Lord Endrick’in sana yaptıklarından sonra, bundan nasıl şüphe duyabilirsin?”

“Evet, Endrick kötü biri. Ama bu Anaya’nın da kötü olduğu anlamına gelmiyor. Veya tüm Endreanlarm.”

Elini tuttum ve parmaklarımı onunkilerle dans ettirdim. "Babam iyi bir adamdı. Savaştan kısa süre sonra Endrick'ten kaçan ve korunma için yalvaran bir Endrean kadınına kol kanat gerdi. Kadının büyü kullanarak objeleri birbirine geçirme yeteneği vardı ki Endrick'in böyle bir kabiliyeti ne kadar arzuladığını tahmin edebilirsiniz. Sonraki birkaç hafta boyunca kadının ruh hâli kötüleşti, büyüü bazen kontrolden çıkıyordu ve teni de grileşmişti." Duraksadım. O sıralar ne kadar küçük olsam da her şeyi iyi hatırlıyordum ve bunca zaman sonra bile, bundan bahsetmek kolay değildi. "Bir ayın sonunda babamı öldürdü ve bunu Endrick'e ithafen bir zafer olarak değerlendirdi. O olayın gerçekleştiği geceye kadar, iyi Endreanlardan biri olduğunu iddia edip durmuştu."

Bir şey, herhangi bir şey söylemesini bekledim. O bir şey demeyince devam ettim. "Endrean büyüünün savaş sırasında bu topraklara ne yaptığını belki sen hiç görmedin ama ben buna şahit oldum. Tek bir lanetle kilometrelerce kare alanı yaşanmaz hâle getirip koca şehirleri yerle bir ettiler. Gözlerini bile kırpmadan, merhametsizce masumları katlettiler. Hepsi de Endrick'in emirleriyle yapıldı. Ta ki Endrick onları da öldürene kadar sürdü bu. Eğer Anaya gerçekten iyi biriye, gelmiş geçmiş tek iyi Endrean'dı."

Kestra gözlerini yerden ayırmadı. "Endrick gerçekten de kendi insanlarını öldürdü mü?"

"Onları öldürmekle kalmadı, Kestra. Bu planlı bir kıyımdı ve onları en çok ihtiyacı olan büyü gücüne göre sıralı bir şekilde öldürdü."

"Ya Endreanların da çoğu Halderianlar gibi bir yerlere saklanmışsa?"

"Koraklar onları sağ bırakmayacaktır." Elini elimin arasına aldım. "Endrick'i yok etmek için katlandığımız onca şeyden sonra bir başka Endrean'ın güç kazanması riskini göze alamayız."

Soğuk sözlerimin onun kulağına nasıl geldiğini tahmin edebiliyordum ama bu emrin haklı sebepleri vardı. Antora tarihi, büyüünün kötücül olduğunu gösteren işaretlerle doluydu.

Kestra ikna olmuş gibi değildi ama tartışmaktansa, “Endrick, Risha’nın hücrecini aramış olsa da hizmetkârının hücrecini aramak aklına gelmemiş olabilir. Arayışımıza buradan başlamalıyız,” dedi.

Ben hücrenin en gerisinde işe girişirken o da kapıya yakın kısımdan aramaya başladı. Işık bu kadar azken, parmaklarımızı boşluklar veya birtakım farklılıklar bulma amacıyla duvarlarda gezdirdik. Kaya duvarı kıvrımlıydı, keskin kenarlı çıkıntılar vardı ve ince uçlu çıkıntılar düzleştirilmişti ama sıradışı bir şey yoktu.

Birkaç dakika sonra Kestra, “Bir yazı buldum, Simon. Kesinlikle bir yazı bu!” diye fısıldadı.

Yanına gittim ve elimi kayanın üstünde gezdirdim. Haklıydı. Duvara minik harflerin kazınmış olduğunu hissedebiliyordum ama içerisi ne yazıldığını okuyabileceğimiz kadar aydınlık değildi.

Sonra Kestra’nın hevesi çöktü. “On yedi yıl boyunca bunu ilk keşfeden biz olamayız. Orada ne yazılıyorsa çoktan bin defa okunmuş olunmalı.”

“Yakında bin bir defa okunmuş olacak. Geri çekil.” Ekmeğin sarılı olduğu peçeteyi çıkardım ve iki ucundan tutarak burdum. Sonra çantamdan bir parça ateş çeliği çıkardım. Peçete oldukça hızlı yanıp sönecekti ve hızla okumamız gerekiyordu. Metali kayaya sürterek kıvılcımlar çıkardım ve peçete alev alana kadar devam ettim. Peçete alev aldığı anda onu oyma yazıya doğru tuttum. Kestra da yazıyı okumak için yanımda durarak öne doğru eğildi.

Sadece birkaç saniyemiz vardı ama bu, yazıyı okumamız için yeterli olmuştu.

Biri Mağlup Edecek

Biri Hükmedecek

Biri Düşecek

Ama Hepsi Kandırılacak

Peçetenin son küllerini yere bıraktım ve duvara yaslandım. “*Biri Mağlup Edecek*. Bu Vasilolan olmalı. Endrick’i öldürmesinden söz ediyor.”

Kestra yanımda mırıldandı. “*Biri Hükmedecek*. Çünkü Vasilolan, Antora’nın sonraki hükümdarını seçecek.”

“*Biri Düşecek*,” diye devam ettim. “Bunun Lord Endrick olduğunu varsayıyorum. Peki ya dördüncü dize? *Ama Hepsi Kandırılacak*?” Hüsrarla parmaklarımı saçlarımda geriye doğru gezdirdim. “Zaten bu dizelerin bizimle bir alakası da yok. Hançerin nerede gizli olduğu hakkında hiçbir ipucu içermiyor.”

Kestra’nın dikkati başka yerde gibiydi. “Bu harfler elle yapılamayacak kadar düzgün oyulmuş. Anaya büyüsünü kullanmış olmalı. Buraya atıldığı sırada güçlerinin çoktan tükenmiş olduğunu duymuştum. Ama belki de tükenmemiştir.”

Sırtımı dikleştirdim. “Ya sonuncu dize, *Ama Hepsi Kandırılacak*, Risha’dan bahsediyorsa? Hançeri beraberinde zindana getirdiğini biliyoruz. Ama tutuklanmasıyla infazı arasında bir noktada, hançer ortadan kayboldu. Bir şekilde, Risha herkesi kandırmayı başardı.”

Kestra başıyla onayladı. “Risha, hançeri her nereye sakladıysa, bir gün bulunabilmesi için birine gerekli talimatları da vermiştir. Belki Gerald’a?”

“Gerald mı?” Kafa karışıklığı ile yüzümü buruşturdum. “Yoksa o...” Kestra başıyla onayladığında ekledim. “O zaman bu da Halderianların hançerin nerede olduğunu bilmediğini kanıtıyor. Biliyor olsalardı, çoktan Gerald’ın hançeri alıp onlara vermesini sağarlardı.”

“Ama biri biliyor.” Kestra koluma dokundu. “Thorne Halderian handayken Trina’yı nereden tanıdı? Trina’dan daha deneyimli ve dürüst olmak gerekirse daha az dengesiz o kadar kadın varken neden bu görev için o seçildi? Trina bize söylediğinden fazlasını biliyor.”

Aniden inledim. “Trina, Tenger’e Hançer’le ilgili yeni bilgiler sunmuştu. Tenger’in onu aramıza kabul etmesinin tek sebebi de buydu.” Ayağa kalktım ve bir gardiyan aşağı inene kadar kapıyı

yumrukladım. “Leydi Kestra tekrar babasıyla görüşmek üzere hazırlanmalı. Nedimesine temiz bir elbise getirmesini haber edin.” Gardiyan uzaklaştıktan sonra yüzümü Kestra’ya çevirdim tekrar. “Sonra da her şeyi açıklığa kavuşturacağız.”

Kestra başıyla onayladı ama çoktan o son derece iyi koruduğu sırlar ve düşünceler arasında kaybolup gitmiş görünüyordu. Ama içimde beliren aynı taraftaymışız hissi gittikçe güçleniyordu. Zamanla tüm sırlarını açığa çıkaracaktım.

Ya da daha kötüsü olacak, o benim tüm sırlarımı açığa çıkaracaktı.

• YİRMİ BEŞ •

K E S T R A

Trina'nın gelmesi bir saati buldu ve geldiğinde Woodcourt'ta eli iğne tutan herkesin yaklaşmakta olan evlilik için bana bir elbise hazırlamakla meşgul olduğu özrünü sundu.

"Gerçekten de yarın akşam evlenecek misin?" Trina hücrenin bir köşesine çöktü ve zaten küçük olan alanı daha da daraltmış oldu. İçimden yükselen panik duygusunu yüzüme yansıtmamaya çalıştım. "Neyse ki hâlâ şansımız var. Eğer Olden Hançeri'ni ele geçirebilirsek, yarın düğünden önce burayı terk edip gidebiliriz," diye devam etti Trina.

Ben de Simon da bir cevap vermeyince yanında getirdiği elbiseyi bana uzattı. Yüksek yakası beyaz dantelli, açık mavi bir elbiseydi ve seksen yaşına yaklaşıyor veya kör olsaydım, mükemmel olduğunu düşünebilirdim. "Kısa zamanda yapabildiğimin en iyisi bu. Sadece bir elbise sonuçta. Neden bu kadar sessizsin, Kestra?"

"O elbiseyi sen dikmedin," dedi Simon düz bir sesle. "Sen dikiş bilmezsın."

"Biliyormuş gibi yapmam gerektiğini üç saat öncesine kadar bilmiyordum zaten!" Trina yüzünü kıvrırdı. "Siz ikinizin derdi ne?"

"Bizden sakladığın bir şey var." Sesimdeki cüretkârlığın onu korkutmaya yetmesini umuyordum. "Ve şimdi itiraf zamanı geldi."

Trina'nın gözleri bir o yana bir bu yana bakındı. "Bildiğim bir

şey var ama Basil ile evlenmezsen, bildiğim şeyin bir değeri yok.” Şimdi gözümün içine bakıyordu. “Evlenmeyeceksin zaten, değil mi?”

“Neden bahsediyorsun sen?” diye sordum.

“Basil’in seninle evlenmesinin gerçek sebebinden bahsetmiyor muydun az önce? Ve evlilik tarihini neden öne aldığından.” Trina omuz silkti. “Konumuz bu değil miydi?”

“Hayır.” Simon kaşlarını çattı. “Biz aslında...”

“Konumuz buydu.” Trina’nın bakışlarına karşılık verdim. “Basil neden benimle evleniyor?”

Trina’nın yüzü soldu. “Daha önce battaniye ve ekmekle buraya gelirken babanın kütüphanesinin yanından geçtim. Baban, Lord Endrick ve Basil’le birlikte içerideydi. Basil’in ağlıyor olduğundan eminim.”

Sırtımı dikleştirdim ve bunu yaptığım zamanlarda hücrenin gözüme nasıl daha da küçük geldiğine aldırmış etmemeye çalıştım. “Ne duydu?”

“Endrick senin ölmeni istiyor. Tam olarak da bu kelimeleri kullandı. Ama geçerli bir sebep olmadan bir Dallisor’u infaz ederse, diğer Dallisorların isyana kalkışacağından endişeleniyor. Basil’e daha önce yaptıkları anlaşmayı tekrar hatırlattı. Düğünden hemen sonra Basil’in seni öldürmesi planlanmış. Buna karşılık olarak Endrick, Reddengard’ı koruması altına alacak.”

O sözünü bitirdiği sırada ellerim titremeye başlamıştı. “Bu toplantıda babam da içeride miydi? Bundan emin misin?”

Trina’nın bakışları yumuşadı. “Üzgünüm, Kestra. Evet, eminim.”

“Endrick yalan söylüyor!” diye kaşlarını çattı Simon. “Kestra’nın ölümünü Reddengard’ın fethi için gerekçe olarak gösterecek. Basil ülkesinin korunması için hareket ettiğini sanıyor olabilir ama aslında ülkesinin yok edilmesine araç olacak!”

“Bunların bir önemi yok,” dedi Trina. “Kestra’yı Woodcourt’tan uzaklaştıracaksın zaten. Bu evliliğin gerçekleşmesine müsaade edemeyeceğimiz açık.”

“Basil ağlıyor muydu? Korkak herif.” Simon duvara bir tekme savurdu. “Sanki acınmayı hak ediyormuş gibi. Ya Kestra’nın hayatı ne olacak?”

“Ağzınızdan çıkan kulağınız duyuyor mu sizin?” diye bağırdım ve sonra sesimi alçalttım. “Yaptığınız bu konuşmaların ne kadar anlamsız olduğu hakkında bir fikriniz var mı? Siz kimsiniz ki Basil’i böyle yargılayabiliyorsunuz?”

Simon ve Trina sessizleşti. Bu konuda üçümüzün de aynı tarafta olmadığını belli ki hiç düşünmemişlerdi.

İlk konuşan Simon oldu. “Belki buraya geldiğimizden beri bazı şeyler değişmiştir, Kestra.”

“Veya belki de işler başından beri sandığımız gibi değildi.” Trina’ya döndüm. “Halderianların casusu musun sen?”

Trina’nın gözleri şaşkınlıkla açıldı. Öyle ki karanlıkta bile bu farkı görebiliyordum. Sorumu sessizlik takip etti ve rahatsız edici sessizlik o kadar uzun sürdü ki midesindeki her şeyi tekrar geri indirmeye çalıştığını tahmin ettim. Midesi ağzına gelmiş olmalıydı.

Sonunda kusarcasına, “Koraklar adına buradayım ben! Tenger adınal” dedi.

“Halderianların seni nasıl tanıdığını açıkla o zaman,” dedi Simon.

“Handaki o adamın bana söylediği şey yüzünden mi? Onu tanımıyorum. Ama adam Kestra’yı tanıyordu. Adamın ne istediğini neden ona sormuyorsun?”

“Adamın Kestra’dan ne istediğini hepimiz iyi biliyoruz. İlk defa kaçırıldığında başladığı işi bitirmek. Muhtemelen onu öldürmek istiyor. Duvardaki bölmeye saklanma zamanı geldiğinde, sen geride kalmak istedin. Niçin? Halderianları hana sen mi davet etmiştin?”

Trina tiksintisini açığa çıkararak, boğazının derinlerinden böğürerek güldü. “Halderianlar için çalışmıyorum ben!” Hâlâ Simon’a hitap ederken bir yandan da bana işaret etti. “Sana söylediği her neyse, bu bir yalan! Tenger’e onun için hançeri bulacağıma dair söz verdim ve hepsi bu.”

“Onun için mi?” Öne eğildim. “Tenger Vasilolan olmayı mı amaçlıyor?”

“Ya da kral?” diye ekledi Simon. “Tenger’in güç hırsını herkes iyi bilir.”

Trina irkilirken ben de ona bir soru yönelttim. “Senin bu işten çıkarın ne? Tenger sana neyin sözünü verdi?”

Trina başını iki yana salladı. “Ben sadece ait olabileceğim bir yer arıyorum ve bunu ikiniz de anlayabilirsiniz. Babam Hükümdarlık’a sadık bir adamdı. Yıkım Savaşı sırasında Dallisorlar adına savaştı —*senin* baban için savaştı, Kestra— ve sonra kendini hastalanarak ölene kadar bu zindanda çalışırken buldu. Ben asla Hükümdarlık’ın yanında olmadım. Ama yine de babamın şanı peşimi bırakmadı. İlk başta Tenger ile bir buluşma ayarlamayı bile başaramadım. Ardından bir yıl sonra babamın günlüklerini buldum ve içlerinde zindanlara dair sırlar yer alıyordu. Günlükleri Tenger’e getirdim ve o da Koraklara katılmama izin verdi. O günden beri de bu görevi planlıyoruz.”

Bakışlarımı gözlerinden ayırmadım. “Babanın sırları neydi?”

Trina başıyla karanlıktaki duvara doğru işaret etti. “Belli ki sizin de kısa süre önce keşfetmiş olduğunuz şey. Bu hücredeki o yazıyı bulan ilk kişi babamdı. Biz yazının Risha’nın Kehaneti olduğuna inanıyoruz.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Biz?”

“Yüzbaşı Tenger ve ben. Her bir dizeyi, her kelimeyi dikkatle inceledik.”

Simon belli ki hâlâ kuşkuluydu, kollarını göğsünde kavuşturdu. “Tenger ile senin bu sohbetleri bensiz yapmış olmanız ne kadar da güzel.”

“Senin burada bile olmaman gerekiyordu, Simon! Sana bunlardan ne zaman bahsedebilirdik ki?”

Simon omuzlarını silkti. “Eh, bilemiyorum. Belki bugün, herhangi bir vakitte. Veya dün ya da önceki gün. Ya da bu bilgiyi senden zorla almadan beş dakika kadar önce!”

“Dizeleri nasıl yorumluyorsunuz?” diye sordum, bu soruyla birlikte açıkça bir kavganın eşiğinde duran Simon ile Trina’nın dikkatini dağıtmayı umarak.

Trina belli ki konunun değişmesi karşısında minnet duyarak iç geçirdi. “İlk üç dize Endrick’in ölümüyle bağlantılı insanları içeriyor: Vasilolan, Antora’nın yeni hükümdarı ve Endrick’in kendisi.” Ki bu da Simon’la birlikte yaptığımız yorumla hemen hemen aynıydı.

Trina devam etti, “Son dize için en iyi tahminimiz ise her üç kişinin kandırması gereken biri olduğu. Ya da belki tüm ülkeyi kandıracaklar. Belki de tek bir arkadaşı.” Gözleri benden Simon’a kaydı. “Veya bir arkadaştan fazlasını.”

Yemi yutacak değildim. “Senin bu kehanetteki rolün ne?” Trina protesto etmek için ağzını açtı ve sinirle iç geçirerek ekledim, “Bir rolün olduğuna inandığın çok belli.”

Trina tereddüt etti ve “Rolüm Olden Hançeri’ni bulmak ve kehaneti harekete geçirmek,” dedi.

Trina’nın amacı bu kadar basit ve saf olamazdı. “Tenger için mi? Peki, o Vasilolan mı yoksa kral mı olmak istiyor?”

“Tenger planlarının tamamını asla bizimle paylaşmaz.” Trina, Simon’a baktı. “Söyle ona. Tenger herhangi bir görevi tehlikeye atma ihtimaline karşı, bize vermesi gerekenden bir parça bile daha fazla bilgi vermez.”

Simon onu duyduysa bile cevap vermedi. Bunun yerine ayağıyla yeri eşelemekle meşguldü. Belki de sadece bu sıkışık alanda oyalanacak bir şey olsun istemişti. Trina’nın Tenger’in planı hakkında ondan fazla bilgiye sahip olmasından mutlaka rahatsızlık duymuş olmalıydı. Veya Tenger’in Trina’ya ona güvendiğinden daha çok güvenmesinden.

“Başarmam gerekiyor,” dedi Trina. “Eğer hançeri bulamazsam, Koraklar için bir değerim de olmayacak.” Sesinin tonundan anladığım kadarıyla, en azından bu söylediği tamamen doğrudu.

Bu kadar kadar ümitsiz görünmesi şaşırtıcı değildi. Tüm çaba-

larının başarısızlıkla sonuçlanmasından ve nihayetinde o başarısızlığın mimarı olarak yaftalanmaktan korkuyordu. Her şeyini bu görevin başarısına bağlamıştı ve ben de onun önünde duran son engeldim.

Simon ve Trina'nın duyguları çok açık olsa da kendi duygularım tamamen muammaydı. Bugün çok şey gerçekleşmiş, çok şey değişmişti.

En kötüsü de babamın benim öldürölme planımda rol almış olmasıydı. Buna kızmış olmalıydım. Öfkelenmiş, intikam hırsıyla dolmuş olmalıydım. Ama değildim. Bunun yerine sadece... içimde bir boşluk hissediyordum. Sanki kalbimde Henry Dallisor'a ayırdığım parça şimdi öölüp gitmiş gibi.

Öfkem babama değil de beni gücünü artırmak için feda etmekten çekinmeyeceğı bir piyon olarak gören Lord Endrick'e yönelmişti. Ya böyle karanlık bir plana dahil olmayı kabul eden Basil'e ne demeliydi? Ona dair hislerim kızgınlıktan ziyade, onu Antora'nın en büyük mancınığıyla tanıştırmaya dair duyduğum güçlü istekten ibaretti.

Gözümün ucuyla Trina'ya baktım. Onun hakkında ne hissediyordum? Sempatı mı? Babası yüzünden Korakların arasında kendine bir yer bulmak için çabalıyordu, tıpkı benim de bir Dallisor olarak kendi yerimi bulamamış olmam gibi. Ondan hoşlanmasam bile en azından onu anlayabiliyor ve ona acıyordum.

Ama ona yardım etmeyecektim. Şimdiye dek iki defa, Tenger'in Olden Hançeri'ni ele geçirme konusunda gerçek amacını açıklamaktan kaçınmıştı. Tenger'in Vasilolan veya kral olarak güç bulmasının fikri bile kabul edilebilir bir şey değildi.

Hançerin herhangi birinin kontrolüne geçmesine izin vermeden önce, onu kimin eline alması gerektiğini keşfetmem gerekiyordu. Çünkü Lord Endrick her ne kadar kötü olsa da onun yerine bir başka tiranın geçmesine de göz yumamazdım. Yeni bir tiranın akıtacağı kanların sorumluluğunu ben üstlenemezdim.

"Bu kadar şüphe yeter," dedi Simon sonunda. "Bana gerçekleri

daha önceden söylemiş olmalıydın, Trina ama durum böyleyken, her şeyi olduğu gibi kabul edip önüme bakmalıyım. Hançeri ele geçirip buradan sağ çıkabilmemizin tek yolu birbirimize güvenmek. Bu konuda anlaştık mı?”

“Anlaştık,” diye fısıldadı Trina.

Her ikisi de gözlerini bana çevirdi.

Trina’ya güvenmek mi? Simon ciddi miydi? Trina bize hâlâ gerçeği tamamen anlatmamıştı. Bunu Simon da iyi biliyor olmalıydı.

Ya Simon? Ona güveniyor muydum peki?

Simon’a dair duygularım karışık. O bir Korak’tı, hayatımı tehdit etmişti ve Darrow ile Celia’nın hayatını da ellerinin arasında tutuyordu. Burada olmasının sebebi benim güvenliğim veya sağlığım değil, sadece Olden Hançeri’ni bulmamı sağlamaktı. Hançeri eline alır almaz arkasına bile bakmadan gidecekti.

Ama aynı zamanda son birkaç saati bu hücrede benimle geçirmiş, dar ve karanlık alanlarda duyduğum korkudan haberdar olduğundan beni kollarının arasına alarak, sıcak ve güvende tutacağına söz vermişti. Basil’le yemek yememi seyretmek zorunda kalınca öfkelenmiş ve Lord Endrick’in karanlık büyüsünü ensemde kullanmasından samimi bir endişe duymuştu. Uyuduğumu sandığı sırada parmaklarını bir gül yaprağına dokunurcasına şefkatle yavaş yavaş gezdirmişti.

Bu konuda ne hissetmem gerektiğinden de emin değildim çünkü artık ona karşı duygularıma güvenemiyordum. Tek bir duygu dışında. Kalbimin en derinlerinden gelen ve onu yok sayma konusundaki tüm çabalarım rağmen bütün benliğime yayılan bir duygu dışında.

Simon’a âşık oluyordum.

“Tamam,” dedim. “Birbirimize güveneceğiz.”

Bu bir yalandı. Artık kendime bile güvenemiyordum.

• YİRMİ ALTI •

K E S T R A

Üçümüz tekrar konuşmaya başladığımızda, konumuz artık Olden Hançeri'ni en hızlı şekilde nasıl bulabileceğimizdi.

Simon söz aldı, "Duvardaki yazı hançere dair bir ipucuysa bile, hançerin kendisi değil."

"Risha'nın hizmetkârı bu ipucunu bıraktıysa, başka ipuçları da bırakmış olmalı," diye ısrar etti Trina. "Tenger'le buluşmadan önce, iki gün içinde o ipuçlarını da keşfetmeliyiz."

"Hayır, yarınki düğünden önce," dedi Simon.

"Bir gün yeterli olmayabilir," dedi Trina.

"O evlilik gerçekleştirilirse Kestra öldürülecek!" dedi Simon.

"Ona Olden Hançeri'ni vermezsem de Tenger beni öldürecek." Başımı Simon'a doğru eğdim. "Bana Korakların Dallisorlardan hangi anlamda daha iyi olduklarını tekrar hatırlatır mısın?"

Simon bana dik bir bakış attı ama bu defa öfkeyle değil. Sözlerim onu incitmişti.

Trina ya beni duymamıştı ya da sözlerimi umursamamıştı. "Öncelikle seni bu zindandan çıkarmalıyız. Babana haber yolla ve yarınki evliliği kabul ettiğini bildir. Buradan çıkmaya izin vermesinin tek yolu bu. Bu da bize Olden Hançeri'ni bulmamız için bir gün verecektir."

Simon tekrar yeri tekmeledi. "Haklı," diye homurdandı. "Başka ne seçeneğimiz var ki?"

Trina ile beni yalnız bırakmak için gardiyan gelene kadar kapıyı yumrukladı. O gittikten sonra, içinden çıkma hevesiyle üstümdeki hizmetkâr elbisesinin düğmelerini açmaya başladım.

"Neye inandığını biliyorum," dedi Trina. "Bu planda önemli bir rolüm olmadığını düşünüyorsun. Hançeri ya Simon ya da kendinin bulacağına inanıyorsun."

"Bu bir inanç meselesi değil, gerçek." Sırtımı kapalı kapıya döndüm. Simon artık içeride değilken bir şekilde hücre gözüme eskisinden bile küçük görünmeye başlamıştı. "Senin gizlediğin gerçek ne peki?"

Trina yanıma oturdu ve yeni elbiseyi kucağının üstüne koydu. "Sana söylersem, bunu sır olarak saklayabilir misin?"

"Elbette." Tabii aksine karar vermezsem. Bu tamamen onun ne söyleyeceğine bağlıydı.

Trina başını duvara doğru kaldırdı. "Babamın günlüklerine not etmediği bir teorisi vardı. Annenin Olden Hançeri'nin akıbeti konusunda bir şeyler bildiğine inanıyordu ama herkes bu konuda hep Risha'ya odaklanmıştı ve annen de öldüğü için, bildiği bir şey varsa bile bunun bulunma şansı kalmadı."

Hizmetkâr elbisesini omuzlarımdan sıyrarak çıkardım, Trina'nın bir içlik getirmeyi hatırlamasına da minnettardım. Onu bana uzattı. "Annem neden hançer konusunda bir şeyler biliyor olsun ki?"

"İşte bu yüzden onun günlüğünü bulmaya ihtiyacımız var. Bazı cevaplara ulaşmak için. Sırrım buydu, Kestra. Aradığımız günlüğün annene ait olduğunu sana söylersem, bizi bunu yapmaktan alıko- yacağından korkmuştum."

Gerçekten de öyle yapardım. Özellikle de günlüğü artık okumuşken...

"Annemin anısına bulaşma," dedim. "Onu bu olaya karıştıрма."

"Karıştırmam gerekiyor, Kestra. Öyle olmamasını isterdim ama

geleceğim mevzu bahis.” Duraksadı ve tahminimce kendini bir şeyler söylemekten alıkoymak ister gibi dudağını ısırdı. “Olden Hançeri’ni Tenger için ele geçiremezsem, Koraklardan ayrılacağıma yemin ettim.”

Ona yine omzumun üstünden bir bakış attım ve bunu yaparken bir şekilde ona hakaretler yağdırmamayı başardım. “Ayrılırsan nereye gitmeyi planlıyorsun?”

Trina omuz silkti. “Gidebileceğim bir yer yok. Antora’da kişinin hangi soydan olduğunun ne kadar önemli olduğunu sen de biliyorsun. Babamın geçmişi yüzünden hiçbir Antoralı bana asla güvenmez. Koraklar bana sadece ait olabileceğim bir yer vermekle kalmıyor, aynı zamanda beni koruyorlar da. Ama eğer hançeri ele geçirebilirim, bunların hepsi değişecek.”

“Eğer hançeri bulabilirsen, Antoralıların seni aralarına kabul edeceğine mi inanıyorsun?”

Trina bu kez gülümsedi ve hatta mavi elbiseye girmeme yardım etmek için ayağa kalktı. “Bundan çok daha fazlası! Tenger, Antora’daki bütün Halderianlara gizlice bir mesaj gönderdi ve Hepdiyarlar’da buluşmalarını talep etti. Sayıları giderek artıyor. Hançeri bulduğumuzda, Tenger ve ben onu Halderianlara götüreceğiz. Bir seremoni gerçekleştirecekler ve içlerinden biri hançeri almak üzere öne çıkacak. Hançer ancak Vasilolan’ın elindeyken parlayacak ve kendisi ile sahibi arasında hayat boyu süren bir bağ kuracak. Ardından Endrick’in peşine düşecek ve nihayet bu savaşı kazanabileceğiz!”

Kahkahalarım kayadan duvarlar kadar incelikten yoksundu. “Yani o mitolojinin her kelimesine inanıyorsun, öyle mi? Bu kadar saf olduğunu asla tahmin edemezdin. Hançer cansız bir metal parçası, o kadar.”

Trina sırtını dikleştirdi. “Olden Hançeri tamamen büyüden ibaret ve o büyü, hayatta ve nefes alıyor. Bir Halderian hançeri sahiplendiğinde, gerçek devrim başlamış olacak.”

“İyi. Yani seremoniye gideceksin ve hançer de onu tutan kişi

sanki umurundaymış gibi bir lamba misali parıldayacak, ardından o kişi de Lord Endrick'i mağlup edecek, öyle mi?"

"Ve tüm bunları Koraklar başlatmış olacak. Hatta belki de bitirmiş."

"Koraklar mı?" Amaçladığından fazlasını mı söylediğini merak ederek kaşlarını çattım. "Hançeri sadece bir Halderian'ın eline alabileceğini sanıyordum."

Trina kekeleyerek doğru sözcükleri bulmaya çalıştı. "Eh... evet ama..."

Ona tekrar Tenger'i sorarsam, soruyu bir şekilde geçiştireceğini biliyordum. Bu yüzden biraz daha farklı bir taktik izledim. "Koraklar arasında Halderianlar var mı?"

Trina omuzlarını silkti. "Varsa bile kimse bunu kabul etmez."

"İçlerinden biri Vasılokan olmayı umut ediyor olabilir mi?"

Trina elbisem üzerinde uğraşmayı bıraktı ve "Vasılokan kimse, Koraklar o kişiyi takip edecektir. Sen de öyle yapmalısın."

Eğer bahsettiği kişi Tenger'se, cevabım onu hayal kırıklığına uğratacak. Bir yüzbaşı olarak nasıl biri olduğunu kendim görmüş-tüm. Tenger'in ardından bırak savaşa, Antora'nın en güzel pastanesine bile gitmezdim.

"Senin onayına ihtiyacımız yok," dedi Trina, tiksintimi hissederek. "Sen sadece hançeri bul ve bırak gerisini Koraklar düşünsün." Elbisemin son bağlarını da bağlarken ekledi, "Bize katılmalısın, Kestra. Zaten başka bir seçeneğin de olmayacak. Ben aile adımlarımı geride bırakmak zorunda kaldım. Sen de öyle olacaksın."

Sözlerin silahlardan çok daha keskin olabileceğini ispatlayan bir ifadeydi bu. Bu konunun kapanmış olduğunu işaret edercesine yüzümü ona döndüm. "Lord Endrick'ten ve yapabileceği şeylerden korkmuyor musun?"

"Er ya da geç Lord Endrick her birimizi bulacak. Hayatta kalabilmek için en iyi şansımız, önce Vasılokan'ın ona ulaşması."

Gömlek ve pantolonumu Trina'ya verdim ve o da bu giysileri önceden giydiğim hizmetkâr elbisesinin içine koyarak bohçaladı.

Pantolonumun üstüne elbise giydiğim için ona uzanamamış olsam da dün gece aşırđığım bıçak hâlâ üstümdeydi.

"Onu da nereden buldun?" diye sordu Trina.

Gözlerimi devirdim. "Gerçekten de, Trina, elime bir silah geçirdiğim her seferinde buna şaşırmış görünüyorsun. İstersen bunu da alabilirsin. Ben bir başkasını bulurum."

"Onu benim üstümdede kullanacak mısınız?"

Şimdi gülümsedim. "Planım bu olsaydı, çoktan kullanmış olur-
dum."

"O zaman bıçak sende kalsın."

Gülümsedim ve bıçağı güvenli bir şekilde jartiyerime geçirdikten sonra eteğimi tekrar indirdim. İşimi tamamladığımda Trina önlüğünün cebinden bir saç fırçası çıkardı ve saçlarımı yapmaya başladı.

"Bu senin odandayken de keyifsiz bir işti ama bu minik hücre-
deyken daha bile kötü," dedi Trina.

"O zaman gidelim." Duvarlar üstüme geliyormuş gibi hissettiğimi bana tekrar hatırlatmasına gerek yoktu. "Saçımı olduğu gibi bırak."

"Kıpırdama." Birbirine dolanmış iki tutam saçımı çekiştirdi ve ekledi, "Halderianların seni kaçırdıkları sırada minicik bir kutuya koymuş olduklarını duymuştum. Senden ne istiyorlardı?"

"Ölmemi." En azından çoğu bunu istiyordu. Duvarların gerçekten de daralıp daralmadığını merak ederek ürperdim. "Son üç yılda fikirlerini değıştirdiklerinden de kuşkuluyum."

"Koraklar seni koruyacaktır." Trina doğrudan gözlerime bakabileceğı şekilde yer değıştirdi. "Sana yaptıklarımızdan sonra, bunun kulağına nasıl geldiğini iyi biliyorum. Ama bunun sebebi kişisel değildi. İsteddiğimiz tek şey o hançer. Beni durdurmaya kalkmadığın sürece, sana asla zarar vermeyeceğime söz veriyorum."

Bu da bir problemdi çünkü kesinlikle onu durdurmayı planlıyordum. Başka bir seçeneğim olduğu sürece o hançerin Korakların eline geçmesine asla izin vermeyecektim.

Birkaç dakika sonra Trina saçlarını “yeterince iyi” olarak ilan etti ki bu kadarı bile umursadığımdan fazlasıydı. Bir gardiyan gelip açana kadar kapıyı yumrukladım. “Babanıza kadar size eşlik etme ihtiyacınız var mı?” diye sordu adam. “Muhafızınız geleceğinizi haber vermek üzere çoktan ayrıldı.” Gardiyanın yeryüzüne çıkmaya hevesli olduğu aşikârdı. Gün ışığını sık sık gördüğünden de kuşkuluydum.

“Refakatine ihtiyacımız yok,” dedim.

Buna rağmen rampadan yukarı bizimle yürüdü ve ana toplanma alanına geldikten sonra durup bir süre anahtarlarını arandı. Merdivenlere ulaşmadan önce, arkamızda bir başka kapı açıldı. Mahkûmların Woodcourt geçit kapısının hemen dışından zindanlara getirilmesini sağlayan kapıydı bu. Açılan kapıdan içeri dolan gün ışığı o kadar parlaktı ki elimi gözlerime siper etmek zorunda kaldım. Ama ışığa aynı zamanda çok sayıda insan sesi eşlik ediyordu.

“Mahkûmlara yol açın,” diye seslendi biri.

“Herkes güven içinde hücrelerine yerleştirilene kadar Woodcourt’un içine açılan kapının kilidini açamam,” diye açıkladı gardiyan. “Mahkûmların yoluna çıkmadan merdivenlerde bekleyin, yoksa kazara kendinizi onlara birlikte tekrar bir hücrede bulabilirsiniz.”

Trina kolumu kavradı ve beni merdivenlere çekti. İkna edilemem gerekmiyordu zaten. O zindanlara tekrar inemezdim. Burada, merdivenlerde beklemeye bile zar zor katlanabiliyordum ki burası o hücreye kıyasla saray gibiydi.

Beş Hükümdarlık askeri içeri girdi. Herhangi bir direniş göstermeyi bırak, başlarını bile kaldıramayacak kadar dayak yemiş bir dizi mahkûm da onları izledi.

“Neden buraya gönderildiler?” diye sordu zindan gardiyanı. “Yine bir ayaklanma mı?”

Askerlerden biri beni fark etti ve başını geriye attı. “Kestra Dallsor? Bu alçakları karşılamak üzere burada bulunmanız çok anlamlı, leydim. Babanız handaki saldırıya karşı misilleme olarak bu Korak-

ların tutuklanmasını emretti. Son söz her zaman Dallisorlarındır, değil mi?”

“Kestra saldırıya uğramadı!” Nedimelik rolünü unutan Trina önüne geçti. Öfkeden patlamak üzere gibi görünüyordu.

“Efendimiz kızının bileklerinde çürükler ve bir de kesik izi bulmuş. Yani birileri leydiyi öldürmeye çalışmış. Sör Henry, ailesine saldıran kişilerin sonunu herkesin öğrenmesini istiyor.”

O anda zindanlarda olmamın sebebi düşünülse, bu bir şaka gibiydi ve bunu ona söylemek üzereydim ki yeni gelen mahkûmlar arasında bir yüz dikkatimi çekti.

Rosalie.

Pazarda ekmeğini çaldıran genç kız. Onu tanımam zor olmamıştı çünkü ona dün verdiğim pelerin hâlâ üstündeydi. Onu sırada bekleyen kötülüklerden korumasını beklercesine, bir zırh gibi sıkıca üstüne dolamıştı.

Merdivenlerin dibine doğru koşturdum ve ona işaret ederken bir yandan da askere seslendim, “Pelerinli şu kız. O sadece bir çocuk. Handaki saldırıyla bir alakası olamayacağını iyi biliyorsunuz.”

“Elbette olamaz, leydim. Ama üstündeki bir Dallisor pelerini. Yani bize anlattığından fazlasını biliyor olmalı ve o da diğerleriyle birlikte asılacak.”

“Bu saçmalık,” diye parladım. “Ona pelerini ben kendim verdim. O yanlış hiçbir şey yapmadı!”

“Bunu babanıza anlatın,” dedi asker. “Bir kez buraya girdikten sonra mahkûmları serbest bırakma otoritesine sahip değilim.”

“Baban da onları serbest bırakmayacaktır,” diye fısıldadı Trina.

Doğru, bırakmazdı. Merhametin bir zayıflık olduğuna inanıyordu ve bir Dallisor’un hata yapabileceğini asla kabul etmezdi – genç bir kızın tutuklanması söz konusu olsa bile. Ama yine de şansımı denemem gerekiyordu.

Ben tekrar basamakları çıkmaya davranırken Trina bir anda kolumdan tuttu ve beni yanına çekerek başıyla bakmamı istediği yöne doğru işaret etti. Bir adam rampanın hemen başında durmuş,

etrafındaki mahkûmları umursamadan doğrudan bize bakıyordu. Meşale ışığı altında parıldaayan altın metalden bacağına çoktan fark etmiş olmalıydım.

Yüzbaşı Grey Tenger.

Bana mı yoksa Trina'ya mı baktığından emin değildim ve muhtemelen bunun bir önemi yoktu. Etrafında olup bitenlere karşı öğrenilmiş bir kayıtsızlıkla, taştan bir yüz ifadesine sahipti. Mahkûm sırasının tam ortasında idi, zincirlenmemişti ve bir gözü morarmıştı. Askerler onun gerçekte kim olduğunu bilseydi, yüzüne aldığı yumruk başına gelebileceklerin yanında bir hiç kalırdı. Onu çoktan öldürüp yol kenarına atmış olurlardı.

"Bir sorun mu var, leydim?" diye sordu gardiyan.

"Hayır," diye mırıldandım. Bir başka yalan daha.

Onlara Tenger'den bahsetmeli miydim? Bana yapılan saldırıdan, Celia ve Darrow'un o anda bulunduğu durum neyse ondan ve hayatımın tam bir kaos hâlini almış olmasından sorumluydu. Sadece iki gün önce isyanı ortadan kaldırmaya yemin etmiştim.

Şimdi liderleri Dallisor zindanlarının tam göbeğinde duruyordu. Birkaç kelimemle birlikte Korak isyanını olduğu yerde sonlandırabilirdim. Tenger'in kim olduğunu ispatlamam bile gerekmezdi. Suçlamada bulunmam, ânında infaz edilmesi için yeterliydi. Hatta Trina'nın da.

Ve Simon'ın.

Bunu da her neredelerse, Darrow ile Celia'nın ölümü takip ederdi.

Ve en nihayetinde, benim ölümüm. Koraklar bunu garantilerdi.

Ama içinde bulunduğum durum artık benim hayatımla alakalı değildi. Bunu iyi anlamıştım. Daha o gün, Lord Endrick'i alt etmek için her şeylerini feda eden iki kadının atıldığı hücrede birkaç saat geçirmiştim. Koraklar o iki kadının görevini bizzat üstlenmiş ve beni de başlattıkları savaşın ortasına sürüklemişlerdi. Kafamı kurcalamaya devam eden tek soru, buna zorlanmasam bile bu savaşa katılıp katılmayacağımdı.

Midem öncekinden bile kötü kaynamaya başladı. Tenger'i sevmiyor, ona güvenmiyordum ve herhangi bir amaca ulaşma konusunda ona yardımcı olma fikri bile başımı döndürüyordu. Ama sonuçta savaşın haklı tarafındaydı. Görünüşe göre beni bir hain yapmayı başarmıştı.

"Bizi yukarı çıkar," diye emrettim zindan gardiyanına. "Hemen."

"Baş üstüne, leydim."

Gardiyan bize merdivenlerin en tepesine kadar eşlik etti ve Woodcourt'a uzanan kapıyı açtı. Kendimizi hizmetkârlar alanında bulduk. İçerisi boş gibi görünüyordu. Burası bile zindanlarla öyle tezattı ki neredeyse nefesim kesildi. Tüylü halılar ve bir zamanlar üstünde dikkatle gezindiğim kibar ahşap parkelerin altında nasıl böyle bir dehşet gizli olabilirdi?

Bizden ayrılmadan önce gardiyan bana kaypak bir gülümsemeyle baktı. "Yanlış anlamayın, leydim ama işe başladığımdan beri zindanlarda misafirimiz olan en güzel mahkûmdunuz."

Trina boğazından öğürür gibi bir ses çıkarak kapıyı kapadı. Sonra beni ittirdi ve kolunu boğazıma dayayarak beni duvara bastırdı. "Babana o insanları tutuklamasını sen mi söyledin?"

Onu geri ittirdim. "Dövüşmek istiyorsan, o dövüşü benim kazanacağımı belirteyim ve sonra da saçımı tekrar yapmak zorunda kalırsın." Trina elinin tersiyle ağzını sildi. Göğsü öfkeyle inip kalıyordu. "Bu konuda hiçbir fikrim yoktu. Buna yemin ederim. O kızın hayatına yaptıklarımın sonra bir de Rosalie'yi tutuklamalarına izin verir miyim sanıyorsun?"

"Belki umurunda değildir," dedi Trina. "Tam da diğer Dallisorlardan farklı olduğunu düşünmeye başlamışken, şu olan bak!"

"O mahkûmlardan kaçtı Korak'tı?" Cevabın benim için neden önemli olduğundan emin değildim ama önemliydi.

Trina omuz silkti. "İçeri kaç, yirmi kişi mi getirdiler? Belki daha fazlası? En azından beşinin Korak olduğunu tahmin ediyorum. Ne yapmayı planlıyorsun?"

Bu denli büyük bir sorunu benim çözebileceğimi mi sanıyordu?

“Lord Endrick’in yarın benim için ne planladığını biliyorsun. Bunu değiştirmek için elimde ne gibi bir güç var ki?” Bu kâbus zihnimden silinip eski bir anıya dönüşene kadar koşarak uzaklaşma isteğimi bastırarak duvara yaslandım. Rosalie doğrudan bana bakmıştı ve gözlerinde benim için duyduğu tiksinti ve suçlama ifadesinden başka bir ifade varsa da ben görememiştim. Bir de Tenger vardı.

Trina’nın sesi zehirli bir kıvam aldı. “Beni iyi dinle. O mahkûmlar bu gecenin sonuna kadar serbest kalmazsa Woodcourt’an ayrılıp Darrow’un ölümünü emredeceğim. Koraklar bu tutuklamalar için seni suçlayacaktır. Gelecekteki tüm saldırıların da özellikle Woodcourt’a ve sana yönelik olarak planlanacağından emin olabilirsiniz.”

“Onlara yardımcı olmak için söyleyebileceğim bir şey yok!”

“O zaman bir şeyler yap! Sana yemin ediyorum, Kestra, tehditlerimi yerine getirmekten çekinmeyeceğim. Sabaha Tenger ölmüş olursa, Darrow da onu takip edecek.”

“Bir çaresine bakarım,” dedim, onu ittirip kütüphaneye doğru yürümeye başlayarak.

“Nasıl?” Beni o kadar yakından takip ediyordu ki neredeyse yürürken topuklarıma çarpıyordu.

Bir cevap vermedim. Çünkü bunu nasıl yoluna koyacağım konusunda bir fikrim yoktu. Ama bir şekilde yapacaktım. Sadakatle ihanet arasındaki çizgi her neyse, belli ki o çizgiyi aşmak üzereydim.

• YİRMİ YEDİ •

K E S T R A

Kütüphaneye giderken yolda Gerald da bize katıldı. Alnı endişeyle kırışmıştı. Bunun sebebi güvenliğimden endişelenmesi miydi yoksa günlüğün saklandığı yere geri konulup konulmadığını mı merak ediyordu? Darrow’dan sonra en büyük endişe kaynağım o günlük hâline gelmişti. Günlüğü raflardan alıp masanın altındaki yerine koyma şansını tekrar yakalayıp yakalayamayacağımdan emin değildim. Özellikle de şimdi.

Görünüşümü hızlıca bir değerlendirdikten sonra, Gerald kibarca eğilerek bana selam verdi. “İçim rahatladı, leydim. Zindanlara girdiğiniz sıradakinden daha kötü hâlde görünmüyorsunuz.”

“Daha iyi bir hâlde olduğum da söylenemez.” Gerald’a öfkelenmem adil değildi ama yine de hislerim böyleydi. “Günlüğü bana verdiğinde içinde ne yazdığından haberin var mıydı?”

Gerald başını iki yana salladı. “Leydi Dallisor öldüğü gün o anahtarı alıp kandaşlarıma gönderdim. Anahtar sizin elinize geçene kadar Woodcourt’a dönmemiş olmalıydı. Leydi Dallisor’dan başka kimse o günlüğü okumadı, kocası bile.”

Günlüğün içeriğini Gerald’la tartışabilmeyi isterdim. Ne var ki artık bunun bir önemi yoktu ve bu serbest koridor bu türden tehlikeli konuşmalar için müsait bir yer değildi. Yakındaki iki hizmetkâr

mutlaka ona fısıldadığım cümleyi işitmiş olmalıydı: “Artık öğrendiğim şeyleri bilmek istemiyorum.”

“Hayat bize istediklerimizi vermez. İhtiyacımız olanı sunar ve bize onunla ne yapmayı planladığınızı sorar.”

“Felsefi sözler etme, Gerald. Beni baştan uyarmalıydın.”

Gerald hızla eğilerek selam verdi. “Haklısınız, leydim. Efendimizi görmek üzere buraya geldiğinizi varsayıyorum. Zindanlardan ayrılmanıza izin verilmesinin sebebi bu, değil mi?”

Omzuma aniden büyük bir ağırlık çöktü ama buna rağmen, “Babam nerede? Kütüphanesinde mi?” diye sordum.

“Elbette. Sizi oraya götüreyim.”

Simon’ın da kütüphane yakınlarında olmasını beklemiştim. Serbest bırakılmam için izin almak üzere buraya gelmiş olmalıydı ve benim de kısa süre sonra geleceğimden haberdardı. Belki de ona, yapması gereken başka bir vazife verilmişti. Oysaki o anda onu görmek bana kendimi daha iyi hissettirebilirdi.

Gerald kapıyı çaldı ve içeri girmemize izin verildi. “Sör Henry,” dedi eğilip selam vererek, “kızınız geldi.” Ben bir şey söylemedim ve elbette kesinlikle eğilip selam vermedim.

Babam kütüphane penceresi yanında durmuş, kış havasıyla birlikte rengi de solmaya başlayan topraklarını izliyordu. “İçeride bekle, mavi arkadaşım.” Bu kesinlikle Gerald’a yerini hatırlatan bir hakaretti.

“Elbette, Sör Henry.” Gerald odanın gerisindeki duvarda yerini almadan önce yüzünde zayıf bir gülümsemeyle bana baktı. Güvenilir biri olarak kalacak şekilde, aslında mutlaka nefret besliyor olduğu bir adamın karşısında mütevazı kalmayı kabullenecek kadar başarılı, mükemmel bir casustu. Gerald’ın alçakgönüllülüğüyle—hatta herhangi bir alçakgönüllülükle—uzaktan yakından alakam olmadığı için casuslukta asla onun kadar başarılı olamazdım.

Babam yüzünü bana döndü ve kaşlarını çatarak beni inceledi. Normalde onun kadar kayıtsız bir tavır takınarak bakışlarına aynı şekilde karşılık verirdim ama bu defa gözlerine bakmakta zorlandım.

“Nasıl hissediyorsun, Kestra? Ensen nasıl?” diye sordu.

“Bunu bana yaparken onu seyretmek canını sıktı mı?”

“Elbette sıktı. Ama biraz daha akıllı olsaydın, durum o hâle hiç gelmezdi.”

“Eh, artık çok daha akıllıyım.” Babamın tahmin edemeyeceği konularda hem de.

Bu süre içinde babam etrafımda tur atıyor, görünüşümü dikkatle inceliyordu. Sonra tam önümde durdu. “Daha kötüsü de olabilirdi. Hükümdarlık Lordu her zaman güçlüydü ama savaşın sonunda Endreanların toplam gücüne sahip oldu. Tüm bu büyüğü paslanmaz ve çürümez metalden yapılmış Olden Hançeri’ne aktardığını, bununla birlikte ölümsüzlük kazandığını sen de biliyorsun. Çoğu insanın bilmediği ise bu yaratımın onun kalan yeteneklerini zayıflattığı ve Mavi Mağaralar’da sürekli gücünü tazelemek zorunda kaldığı. Elinde kalan gücü de gerekli olduğu anlarda, bir Dallisor’un üstünde bile tam kapasiteyle kullanmaktan çekinmez.”

Aklımdaki soru riskliydi ama bunu ona sormak için tek fırsatım olabilirdi. “Yani *gerçekten de* Olden Hançeri diye bir şey var, öyle mi? Bir efsane değil bu?”

“Hançer elbette gerçek. Ne var ki uzun bir süredir kayıp ve tek-rar bulunabileceğinden de şüpheliyim.” Babam masasına döndü. “Woodcourt’un her yeri arandı. Hatta Risha Halderian’ın erişimine kapalı olan mekânlar bile.”

“Ya hizmetkârı? Endrean kadını?”

“Elinde ne tür bir büyü gücü vardı bilmiyorum ama tutuklandığı sırada tamamen tükenmişti. Onu infaz ettiğimde tıpkı Risha’nın-ki gibi, bir hiçliğe doğru kaybolan bir hayattan fazlası yoktu elinde.” Burun delikleri genişledi. “Umuyorum ki emirlerine uymazsan Lord Endrick’in senin de ölümünü emredeceğinin farkındasındır.”

Cevabım ben daha iki kere düşünmeden ağzımdan çıkıverdi. “Ölmek istersem yapmam gereken tek şey evlenmek. Değil mi?”

Gözleri şaşkınlıkla açılırken başını kaldırıp bana baktı ama herhangi bir suçluluk duygusunun taşıyorsa bile üstünü tıpkı bana

yemeğimi bitirmemi veya bahçelerde çukur kazıp durmayı bırakmamı söylediği zamanlardaki ciddi yüz ifadesiyle örttü. Benim için nasıl bu kadar az duygu besleyebilirdi? Bu kayıtsızlıktan bile daha kötüydü. Bu...

Cevap kalbime saplanan bir bıçak etkisiyle aklıma geldi. Bu tam da Trina'nın söylediği şeydi. Bu safi kötülüktü.

Babam tekrar konuştuğunda, sesinde herhangi bir duygudan eser yoktu. "Yarın akşamki evliliği kabul ettiğini varsayıyorum?"

İçimdeki acıyı yutkunarak bastırdım ve "Ediyorum ama bir koşul," dedim.

Gözlerindeki rahatlama ifadesi ânında tiksintiye dönüştü. "Hükümdarlık Lordu kimseyle pazarlık yapmaz. Bu adamla evlenmeni emretti ve evleneceksin."

"Evleneceğim ama eğer *sen* benim koşullarımı kabul edersen. Aksi takdirde o adamla evlilik takı altında dururken onu eş olarak kabul edip etmediğim bana sorulduğunda, Lord Endrick'i ve seni kamu önünde ifşa edeceğim."

"Bize ihanet mi edeceksin?"

"Evliliğimin gerçek sebeplerini herkese açıklayacağım. Eğer bu bir ihanetse, öyle olsun o zaman!"

"Nefret dolu çocuk!" dedi babam tükürürcesine. "Annenin sende ne bulduğunu asla anlayamayacağım. Koşulların nedir?"

"Zindanlara az önce çok sayıda mahkûm getirildi."

"Geçen gece handa sana yapılan saldırıya karşılık uygun bir cevaptı bu."

"İçlerinden biri bile saldırıdan sorumlu değil. Hepsi masum." En azından, sadece o suç açısından. Tenger'in masumiyeti için bundan fazlasını iddia edemezdim.

"Onlar Dallisorlarm düşmanları ve bu bile yeterli. Gece yarısında infaz edilecekler."

Bir adım öne çıktım. "Evlilik hediyem olarak, onları serbest bırak. Evlenmeden önce senden tek isteğim bu."

“Onları serbest bırakmayacağım, Kestra ve ayrıca bugün ben-
den istediğin tek şey de bu olmayacaktır.”

Sesindeki bir şey beni endişelendirdi ama sesimi güçlü tutmayı
başardım. “Öyle mi? Senden başka ne isteyeceğimi düşünüyorsun?”

“Bağışlanma.” Babam masasının bir çekmecesine uzandı ve an-
nemin günlüğünü dışarı çıkarıp sert bir sesle masanın üstüne koy-
du. “Çünkü seni bağışlamazsam, kendi kızımın infazını emretmek
zorunda kalacağım. Kütüphaneme gizlice girip bunu çalmaya nasıl
cesaret edersin?”

Tüm kayıtsız tavrım bir anda yok oldu ve kalbim göğsümün
içinde sıkıştı. Arkamda duran Gerald’ın da nefessiz kaldığına şüp-
hem yoktu.

“Bu sabah buradayken onu yerde buldum.” Yalan söylediğimi
anlayacaktı ama elimden gelen en iyi açıklama buydu. “Raflardan
düşüğünü tahmin edip yerine koydum. Zaten kilitli bir kitap.”

“Belki de sadece benim için kilitlidir. Bunun içinde ne yazdığını
biliyor musun?”

“Ya sen?”

Masayı yumrukladı ve öyle bir öfkeyle üzerime yürüdü ki ânın-
da bir adım geri çekildim. Gerekli olursa bıçağım ulaşabileceğim
bir noktadaydı ama onu kullanamayacağımı da biliyordum. Onu
babama karşı kullanacak gücüm yoktu.

“Bu günlüğü okudun mu sen?” diye bağırdı.

“Hata bana ait, Sör Henry,” diyerek öne çıktı Gerald. “Dün ak-
şam burada temizlik yapıyordum ve kazara bu günlüğe denk gel-
dim. Yerine koyduğumu sanıyordum ama koymamış olmalıyım.”

“Hayır, öyle bir şey değildi.” Gerald’ın suçu üstlenmesine izin
veremedim.”

“Öyleydi.” Gerald yürüdü ve tam önüme geçti. “Kızınız muhte-
melen kimin günlüğü olduğunu bile fark etmedi ve elbette rafa geri
koyarken yanlış bir şey yaptığını düşünmedi. Bunu size önceden
rapor etmediğim için özürlerimi sunarım, Sör Henry.”

“Beni hayal kırıklığına uğrattın, Gerald.”

Gözlerim yaşlarla doldu. Bu sözleri söylediğini daha önce de işitmiştim. Dallisorlar için, hayal kırıklığının cezası ölümdü. "Lüt-fen Gerald'a bir zarar verme," dedim. "Hepsi benim suçum. İster-sen beni cezalandır. Onu değil."

"Sorun yok, leydim." Gerald'ın sesi o kadar sakindi ki bu benim sinirlerimin daha da gerilmesine sebep oldu. "Hepimizin hayatta oynaması gereken bir rol var. Ben benimkini biliyorum ve siz de kendinizinkini."

"Onun rolü Reddengrad'dan Sör Basil'in karısı olmak. Bu ger-çekleşene kadar da odandan çıkmayacaksın, Kestra. Gerald, bu günlüğü masamdan ayırarak işlediğin suç sebebiyle kendini zindan gardiyanlarına raporlayacaksın."

"Bu bir suç değil" diye haykırdım. "Günlük zaten kilitli. Onu bulmuş olsa bile okumuş olamaz. Ayrıca günlüğü rafa geri koyan benim, o değil"

"Alt seviyede biri sorumlu tutulabilecekken bir Dallisor asla suçu üstlenmez!" diye bağırdı babam. "Ayrıca, senin keyif alarak yaptığın gibi üstlerimizin emirlerine de karşı gelmeyiz. Bir Dallisor değilsin sen!"

"Ve sen de babam değilsin!" diye bağırdım, daha bir hışımla. "Annemi hep seveceğim çünkü o beni çok sevmişti. Ama bu nok-tadan sonra sen benim için sadece Henry Dallisor'sun. Sana asla baba diye hitap etmeyeceğim."

"Zaten en başından beri bana baba diye hitap etmeni isteme-miştim." Tüm bedeni öfkeyle sarsılıyordu. "Odana git. Evliliğine kadar başka bir yerde görülürsen, bulunduğun yerde öldürülmeni emredeceğim."

"Hayır, bunu yapmayacaksın. Lord Endrick'i asla bu şekilde ha-yal kırıklığına uğratamazsın. Benim için yaptığı planlardan, *yaptığın* planlardan haberim var. Ben de bu planları boşa çıkarmak için elimden geleni ardıma koymayacağım!"

Henry bir cevap vermeden önce, topuklarımın üzerinde dön-düm ve kapıyı arkamdan çarparak odadan çıktım. İçindeki acının

bir ılıkla yankılanarak dışarı boşalmasını bastırmak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Henry Dallisor ilişkimizin iplerinin son parçalarını da koparıp atmıştı ama kendini yaralanmış hisseden bendim. Ama bunu kimseye belli edemezdim. Özellikle de şimdi ve burada. Gerald birkaç saniye sonra zindanlara gitmek üzere arkamdan dışarı çıktı ve bana o günlüğü verirken benden istediği tek şeyi yerine getirmekte başarısız olduğum için, onun yüzüne bile bakamadım. Günlüğü ait olduğu yere koymaya söz vermiştim. Gerald benim başarısızlığımın bedelini ödeyecekti.

"Leydim," diye seslendi arkamdan. "Lütfen bekleyin."

Durdum ama yüzümü ona dönmedim. *Dnemedim.*

"Sizin için daha başka ne yapabilirim?" diye sordu.

"Hayır, Gerald. Her şey benim suçum..."

"Orada olup olmadığını kontrol için kısa süre sonra odana bir bekçi gönderilecektir. Benim de kendimi aşağıya raporlamadan önce sadece birkaç dakikam var."

Dudaklarımı yalarken keşke bu iyi kalpli adamdan daha fazlasını istemek zorunda olmasaydım diye düşündüm. "Bana yardım etmek için neleri riske atmayı kabul edersin?"

Cevabı hızla geldi. "Her şeyi."

Cevabında samimi olmasını umdum çünkü ondan isteğim şey tam olarak buydu. "Kulede beni bekle. Sana vermem gereken bir şey var ve bir de yapmak zorunda olmaktan hiç hoşlanmadığım bir talebim olacak."

"Baş üstüne, leydim." Hızla eğilip selam verdikten sonra yanımdan ayrıldı ve ben de kalbimden geriye kalan ne varsa, suçluluk duygusu altında ezildiğini hissettim. Gerald talebime fazla hızlı yanıt vermişti ve neyi riske atmak üzere olduğundan habersizdi. Hayatını bana sunmuştu ve benim yüzümden onu kaybedebilirdi. Buna rağmen istemeye cesaret edemeyeceğim tek bir şey vardı: Beni bağışlaması.

Bu, Lord Endrick'in bile yapamayacağı türden bir işkenceydi.

• YİRMİ SEKİZ •

K E S T R A

Lily Dallisor'un odasına döneceğimi hiç düşünmemiştim ama günlükte yazılanlar bunu gerektirmişti.

Dairesine tekrar girmek ne kadar da tuhaf bir histi. Bu sefer kimsenin beni görmediğinden emin olacak şekilde, daha dikkatlice. O anda en önemli mesele buydu. Görülmemek. Sadece odamda hapis olmam gerektiğinden değildi bu tedbir. Beni annemin dairesine getiren neden, olabilecek en tehlikeli şeydi. Annemin sarılışına, onunla bahçelerde dans edişimize veya gecenin yarısında mutfaktan çörek aşırmamıza dair anılarımı tazelemeye gelmemiştim. Burada bulunmamın sebebi bu türden mutluluklar değildi ama bu anımın da hayatım boyunca zihnimden silinmeyeceğini tahmin ediyordum.

Üzerimde etek varken yatağın altına süzülmek, pantolonla kaymaktan daha zordu. Dün gece burada gizlenmiş bir battaniye bulmaya çalışmış ama başarılı olamamıştım. Bu defa başarısız olmayı umuyordum. Olamazdım.

Şiltenin altındaki ahşap kirişler dün gece yerinden kaymıştı. Ama normalde kaymamış olmamaları gerekirdi. Şiltenin ağırlığı kirişleri yerinde tutmuş olmalıydı... elbette eğer şilteyle kirişler arasında bir boşluk yoksa. Gizli bir bölme belki de?

Yere, yatağın tam ortasına gelecek şekilde sırtüstü uzandım.

Kollarımı kaldırmadan önce derin bir nefes aldım. Burada başarısızlığa uğrarsam sonuçları tatsız olacaktı.

Ama başarıya ulaşmanın sonuçlarını düşünmek de beni dehşete düşürüyordu.

Elime gelen ilk kirişi ittirdim, kolayca yana kaydı. Bu sırada yüzüme toz toprakları yağdı ve muhtemelen elbisemi de kirletti ama tozu savuşturdum ve ikinci kirişi de ittirdim.

Bu kiriş yerinden oynadığında, bir şey tok bir ses çıkararak yanıma düştü. Hâlâ sırtüstü uzanmışken bu sesi tüm Woodcourt'un duymuş olduğundan emindim. Donakaldım. Odadaki bir berraktaşı ısıtarak aydınlatmıştım ama yatağın altı karanlıktaydı. Düşen nesnenin bir çuvala sarılı olduğunu ve dirseğimden parmak ucuma kadar uzandığını fark ettim.

Olden Hançeri.

Yanımda öylece duran şeyin hançer olduğunu çoktan anlamıştım ve onu bu kadar kolayca bulmuş olmak beni afallatmıştı. Hükümdarlık on yedi yıl boyunca bu hançerin peşinde koşmuş, nerede olabileceğine dair ipuçları arayıp durmuştu. Ama aslında yapmaları gereken şey Risha ve Anaya'yla ufacak da olsa iletişim kurma ihtimali bulunan herkesi sorgulamaktı. Zindan zemininde delikler açmış, kayadan duvarları oymuş, elinde Olden Hançeri'yle gelmezse ölüm cezasına çarptırılacağını söyleyerek tüm hizmetkârların en küçük deliği bile aramasını sağlamışlardı.

Bense sadece annemin yatağının altına girmiş ve birkaç kirişi oynatmıştım. Üç dakikadan az zamanımı almıştı. Elbette ki bir avantajım vardı: Annemin günlüğü. Durum bu kadar ciddi olmasaydı, olan bitenin absürtlüğü karşısında kahkahalar atardım.

Trina burada olsaydı muhtemelen mutluluktan bayılır, bana sarılır ve sonsuza dek arkadaşlık ilanında bulunurdu. Simon ise... Onun nasıl bir tepki vereceğinden emin değildim. Tahminime göre bunu asla keşfedemeyecektim de. Planlarımda başarılı olursam tabii.

Çoktan çıkıp gitmem gerektiği hâlde bir süre daha orada öylece uzanarak çarpan kalbimin sesini ve kulaklarımdaki uğultuyu din-

ledim. Bundan sonra alacağım her kararın sonucu her şeyi etkileyecekti. Doğru cevap neydi? Hangi seçenek beni hayatta tutardı? Veya Darrow'un serbest kalmasını sağlardı? Antora nasıl kurtarılabilirdi?

Gerçekten de bilmiyordum.

Dışarıda bir horoz öttü ve bana zamanın hızla akıp gittiğini, odamda olup olmadığımı kontrol etmek için bir bekçinin kısa süre içinde oraya gidebileceğini hatırlattı. Eğer beni burada bulurlarsa, her şeyi kaybedecektim. En başta da hayatımı.

Çuvaldan paketi yatağın altından dışarı sürükledim ve sonra oturur pozisyona geçerek tam karşıma koydum. Cesaretlenmek için birkaç derin nefes aldıktan sonra çuvalı bağlayan ipleri dikkatlice çözdüm. Kat kat çuval bezini açtıktan sonra Olden Hançeri karşımda duruyordu.

Tahmin edileceği kadar egzotik görünüşlü değildi. Hatta dün akşam müzik odasında almadan bıraktığım bıçaktan veya Highwyn'deki kaliteli dükkânlardan bulunabilecek düzinelerce benzerinden çok da farklı görünmüyordu. Normal bir bıçaktan daha uzundu. Gerçi şimdi çuvalın katmanlarını açmışken, az önce gözüme görüldüğünden daha kısaydı. Hançerin metal kısmı elmas sertliğindeydi, onun dışında çoğu zaman çelikle karıştırılan dirilyumdan yapılmıştı. Kabzası ise epey bir cilalanmıştı. Ben hançeri incelerken her açıdan ışığı yakalıyordu. Kabzanın üstü içindeki büyüyle parıldıyor gibi görünen, menekşe renginde minik ametistlerle bezenmişti.

Bu, Lord Endrick'in baş silahı ve ölümsüzlüğünün anahtarıydı. Risha bir zamanlar o ölümsüzlüğü tehdit etmişti ama artık aramızda değildi. Antora'nın yeni bir Vasilolan'a ihtiyacı vardı. Endrick'e meydan okuyacak birine. Risha Halderian'ın vârisine.

O kişinin kim olabileceğini bilmiyordum ama olmasını istemediğim kişilerin listesi uzundu ve giderek daha da kalabalıklaşıyordu.

Üç yıl önce beni öldürmeye çalışan Halderianların hiçbirisi değildi. Bu yaptıkları affedilemez bir davranıştı.

Buna izin veren diğerk Halderianlar da öyle. Onlar da birer korkaktı.

Belki Halderian olsa bile Tenger de değildi. Adamın yüzünden akan zalimlik bana rahatsızlık veriyordu.

Ben de değildim.

Ben mi?

Bu düşünceyi derhal bir kenara kaldırdım ve böylesi bir fikrin aklıma nasıl geldiğini merak ettim. Ben bir Halderian değildim. Hançeri kullanamazdım. Ona dokunamazdım bile.

Ama dokunmak istiyordum.

Garip düşünceler zihnimde uçuşurken, gözlerimi ondan almadan bıçağa baktım. Normalde aklıma getirmemem gereken düşüncelerdi bunlar. Ama bir şekilde gelmişti işte.

Önümde yatan hançer gözüme bir işaret ışığı, boğulurken bulunan hava veya açıktan ölürken verilen ekmek gibi görünmeye başladı. Dokunmak istediğim tek şeydi çünkü ona dokunmam gerektiğini iyi biliyordum. Aklımda bu fikir yankılanıp duruyordu. Ani bir takıntı, bastırılamayan bir *ya dokunursam* sorusu.

Ya dokunabilirsem?

Birden ateş bastı. Ya odama döner, elimde bu hançeri tutarken Simon ile Trina'ya Olden Hançeri'ni arayışlarının benimle birlikte son bulduğunu ilan edersem? Ne yaparlardı? Ne söylerlerdi?

Gülümsedim. Trina muhtemelen ortadan ikiye ayrılırdı.

Ama sonra Vasıloian olarak ilan edilir, hançeri Lord Endrick'in kalbine saplayıp onu öldürmekle görevlendirilirdim. Bu türden bir sorumluluğun fikri bile beni dehşete düşürdü. Doğru sebepler için bile olsa, böyle bir şey yapamazdım.

Buna rağmen, yine de hançere dokunacağımı biliyordum. Gerçeği kendim test ederek keşfetmek zorundaydım.

Öğrenmem gerekiyordu.

Nefes almaya bile cesaret edemeyerek sağ elimi uzattım ve bir anlık tereddütten sonra hançerin kabzasını kavradım.

Beklediğim gibi soğuk değildi. Tam tersi, metal sıcaktı ve içeri-

den bir şey nabız gibi atıyordu. Endrick'in büyüü. Onu *hissettim*. O büyüünün bir parçasıydım.

Ve sonra o büyü tarafından saldırıya uğradım.

Büyü kolumun tamamını kavradı ve parmak boğumlarımı kitleyerek ne kadar uğraşırsam uğraşayım kabzayı bırakmama engel oldu. Avucumda başlayan bir acı patlaması, kolumdan yukarı yayıldı ve omuzlarıma ulaştı. Keskin bir nefes verdim. Ama fazla ses çıkarmamaya çalıştım çünkü duyulmayı göze alamazdım. Özellikle de o an.

İçgüdüsel olarak, büyüünün kalbime ulaştığı an sonumun geleceğini anladım. Büyü her bir sinirimde, damarımda dolaşıyor ve içime işliyordu.

Sonunda sol elimi sağ elimin üstüne koyabilmeyi başardım ve parmaklarımı zorla açarak hançeri bırakabilmek için savaş verdim. Beni bitkin bırakan bir çabadan sonra hançer sanki hiçbir şey olmamışçasına sakince tekrar yere, çuval bezinin üstüne düştü.

Yaralı elimi göğsüme bastırdım ve acı geçip de soluklarım düzelene kadar orada tuttum. Canım ne kadar yanmış olsa da büyü beni öldürmediği için şanslıydım. Onu tutmaya devam etseydim, şimdi ölmüş olacaktım.

Vasilolan ben değildim.

Ama hayattaydım.

En azından artık biliyordum. Belki bu iç rahatlatıcıydı. İçimde Vasilolan'ın yükünü omuzlamak için hiçbir istek yoktu.

Belki bir parça da hayal kırıklığıydı duyduğum his. Kendimden daha büyük bir amaç için dünyaya gelmiş değil miydim ben?

Kendimi biraz daha topladığımda hançeri tekrar çuvala sarmaladım ama yaralı elimle ipi bağlamayı başaramadım. Bu kadarı yeterli olmalıydı. Bağlama işini daha sonra Gerald'a yaptırabilirdim.

Ondan istediğim şeyler arasında en basiti de bu olacaktı. Gerald hançeri Woodcourt dışına çıkarabilmem için son şansımdı. Tenger ile o emniyetli arabada otururken bir plan yapmıştım ve o plana sadık kalmalıydım.

Gerald çoktan beni bekliyor olmalıydı. Ve hançerin gerçekte ne kadar da tehlikeli olduğunu bizzat anlamışken, bizi bekleyen zorluklara ikimizin de hazır olduğumuzu umdum.

• YİRMİ DOKUZ •

SIMON

Mideme kramplar giriyordu. Kestra'nın babasıyla görüşmesi fazla uzun sürmüştü. Zindanlara gönderilmek için yaptıklarından sonra, kütüphanede babasıyla yapacağı görüşmenin çok kısa sürmeyeceğini tahmin etmiştim. Ama tahminimden fazla zaman geçmişti. Babasını veya Lord Endrick'i bir kez daha kızdırmış olabilir miydi? Ya da bir şekilde başını daha kötü bir belaya mı bulaştırmıştı? Bunu yapma kapasitesine sahipti sonuçta.

Gerald yanında Kestra olmadan köşeyi döndüğünde korkularım daha da arttı. Parmaklarını neredeyse kırmak istercesine birbirine dolayıp duruyordu ve gözlerini bana aniden öyle bir dikti ki bu karşılaşmanın tesadüfi olmadığını anlayıverdim.

"Kestra nerede?" diye sordum.

"Yakında gelecektir diye umuyorum." Gerald etrafa bakındı. "Babası yeni bir emir verene kadar, Kestra'nın odadan ayrılmaması gerekiyor."

"Yine ne yaptı?"

Gerald kaşlarını çatı. "Dallisorlar her zaman son sözü söyler ve o da aralarındaki en inatçılarından biri. Leydi Kestra'nın Lord Endrick'i inkâr etmesine izin verilmeyecek."

"Burada benimle bekler misin?" Belki bu çok akıllıca bir teklif değildi ama Gerald, Kestra konusunda benim bildiğimden fazla-

sını bilirmiş gibiydi. Kesinlikle benim de bilmem gereken şeyler biliyordu.

“Bekleyemem.” Gerald ayrılmak için sabırsızlanıyormuşçasına ayağını yere vurmaya başladı. “Ama ona göz kulak olacağına söz verir misin? Kestra’nın artık her zamankinden çok bir muhafıza ihtiyacı var.”

Dudaklarımı yaladım. Neden bu kadar şifreli konuşuyordu ki? Ve neden bu kadar telaşlı görünüyordu?

Bir hizmetkârın geçip gitmesini bekledik ve sonra Gerald’a cevabımı verdim. “Onu koruyacağıma hayatım üzerine yemin ederim.”

Gerald gözlerimin içine baktı. Önce ettiğim yeminde samimi olduğumdan kuşkulandığını düşündüm ama sonra gözlerinin kenarı kırıştı. “Onu seviyor musun?” diye sordu.

Son derece basit bir soru olsa da henüz yürümeye hazır olmadığım bir mayın tarlasıydı ve Kestra da benimle beraber yürümeye hazır değildi. Henüz değil.

Cevap vermeden önce epey bir duraksamıştım. Gerald bir adım daha yanıma yanaştı ve fısıldadı, “Sakladığın sırdan haberim var, delikanlı. Onu koru ama kalbini ona verme. Bu ikiniz için de fazla tehlikeli olur.” Ben daha itiraz edemeden döndü ve geldiği yöne doğru uzaklaştı.

Zaten gergindim, Gerald’ın ziyareti beni daha da germişti. Kestra’nın nihayet köşeden belirmesi on beş dakikayı buldu. Yüzünde kasvetli ama kararlı bir ifade vardı ve eteğini yumruk yaptığı ellerinin arasında öyle sıkı tutuyordu ki kumaşta delikler açılabilirdi. Onu gördüğümde kızgın mı yoksa rahatlamış mı hissetmem gerektiğinden emin değildim ama kolunu tuttum ve onu duvara doğru çektim. “Ne yaptın sen? Neden...”

“Ne yapmak zorunda kaldığımı Trina’ya sor,” dedi Kestra aynı derecede ateşli bir öfkeyle. “Ve sonra ona işe yaramadığını söyle!”

Trina bana Tenger’in tutuklanmasından bahsetmiş ama daha fazlasını söylememişti. Acaba Kestra’yı yine tehdit etmiş olabilir miydi?

“Daha güvenli bir yerde konuşalım.” Kestra’nın odasının kapısını açtım ve içeri girdim. Kestra yerinden kıpırdamayı reddederek kapı eşiğinde durdu. “Seni odanın dışında yakalarlarsa başına ne geleceğinden haberin var mı senin?” dedim.

Kestra gözlerini koridorda gezdirdi. “Muhtemelen seni içeride bulurlarsa başına geleceklerle aynıdır.”

“Nihayet geldin!” Trina belli ki bir süredir içeride volta atmakla meşguldü. Halı üstünde oluşturduğu çizgiyi görebiliyordum. “Tenger ve diğerlerinin durumu ne oldu?”

Kestra sonunda içeri girdi ve kapıyı arkasından kapadı. “Anlaşmamızda değişiklik yapmak zorundayız. Tenger’in kaçmasına yardım edeceğim ama sen de Darrow ile Celia’nın serbest bırakılacağına söz vermelisin.”

Trina başını iki yana salladı. “Anlaşmamız Olden Hançeri üzerineydi...”

“Olden Hançeri’ni unut! Tenger’e yardım ettikten sonra ben de Woodcourt’tan ayrılmak zorunda kalacağım. Öyle bir eylemden sonra burada güvende olamam.”

“O zaman önce hançeri bulmak zorundayız!” Hakkını vermem gerekir ki Trina öfkesini kontrol etmekte iyi bir iş çıkartıyordu. “O hançeri bulabilmemiz için tek umudumuz sensin.”

Kestra hızla yanıt verdi. “Tenger bu gece yarısı infaz edilecek. Vaktimiz yok!”

Trina pes etmeye niyetli değildi. “Ya Simon onu serbest bırakabilirse? Simon daha önce zindanlardan kaçmayı başardı. Mahkûmları o kuyudan aşağı sarkıtabilirsek, o tüneli tekrar bulabilir.”

“Üçümüz buraya birlikte geldik,” dedi Kestra. “Simon’ın Dallisorlara ihanet ettiğini fark ettikleri anda seni sorgulamaya alacaklardır. Ardından da beni.”

Bir Dallisor sorgulaması. Ve Dallisorlar her zaman son sözü söylerdi.

Trina parmaklarıyla saçlarını karıştırdı, sonra hayal kırıklığıyla ellerini başının arkasında kavuşturdu. “Hayır. Bunu başarabiliriz!”

Zindanlara götürüldüğünde Risha hançeri de yanında taşıyordu. Hâlâ orada olmalı.”

Belki hâlâ oradaydı. Ama benim dikkatim Kestra’nın üstündeydi. Yumruklarını sıkımişti, bir elini diğerinden daha fazla güçle sıkıyordu ve nefes alıp verişinde bir gerginlik vardı. Endişeliydi ama daha önce gördüğümünden daha farklı bir şekilde. “Zindanlar zaten arandı. Sadece senin bildiğin gizli bir köşe varsa onu bilemem tabii,” dedi.

Trina titreyen ellerini sabitlemeyi umarak parmaklarını birbirine geçirdi. “Gerald’a güveniyorsun, değil mi? Hançeri aramak için nereye bakmamız gerektiği konusunda bir fikir sahibi olabilir mi?”

Bu gerekli değildi. Düz ve şüpheyi yer bırakmayan bir ses tonuyla söze girdim. “Kestra nereye bakması gerektiğini zaten biliyor.” Kestra bir itiraz etmeye yeltendi ama gözlerindeki ifade tahminimde haklı olduğumu zaten ispatlamıştı. “Bu sabah babanın kütüphanesine bir şeyi geri koymak için koşturdun. Kütüphanede kitaptan başka ne olabilir ki? Veya bir günlükten başka.”

“Risha’nın günlüğü değildi,” dedi Kestra aniden savunmaya geçerek. “Yemin ederim.”

“Hayır. Ama hayatım üzerine bahse girerim ki pembe satenle kaplı bir günlüktü. Ve aynı derecede eminim ki günlüğü minik bir gümüş anahtarla açmayı başardın.”

“Halderianların geçen gece hana getirdiği türden bir anahtarla mı?” diye sordu Trina.

Gözlerimi Kestra’dan ayırmadım. Yüzünde taştan bir ifade vardı. “Benden çaldığın anahtar,” dedim.

“O anahtar bana getirilmişti. Teknik olarak, hırsız olan sensin.”

Trina derin bir nefes aldı. “Annenin günlüğünü mü buldun? Okudun mu peki?”

“Okudu. Bu yüzden ağlamıştı.” Yüzümü tekrar Kestra’ya çevirerek devam ettim. “Günlükte Olden Hançeri’nin nerede saklı olduğu yazıyordu, değil mi? Şimdi de Tenger’i dikkatimizi dağıtmak için kullanıyor, hepimizi Woodcourt’tan elimizde hançer olmadan göndermeye çalışıyorsun.”

Trina'nın yanakları al al oldu. "Doğru mu bu?"

Kestra bir adım gerileyerek başını iki yana salladı. "Olden Hançeri hakkında bilmediğimiz çok fazla şey var. Onu tutan kişiye büyü gücü aktarıyor mu? Ya yanlış kişi ona dokunursa ne olur? Risha Halderian'ın öldürülmesinin sebebi hançer miydi yoksa bu bir tesadüf müydü? Ve Hançer Lord Endrick'i öldürme gücüne sahipse, bunu bedeli ne?"

"Bu soruların cevaplarını Koraklar verecektir," dedi Trina. "Seni ilgilendirmiyor."

Kestra'nın sesi tiz bir şekilde yükseldi. "Yanılıyorsun, ilgilendiriyor! Hançeri elinize geçirmenize yardımcı olacaksam, bilgi sahibi olma yükümlülüğü de üstüme düşüyor."

"Bize yardımcı olmazsan da üzerimize düşecek yükümlülük daha büyük," dedi Trina. "Sana ne yapacağımızdan bahsediyorum."

Sessizce inledim. Kestra tehditlere kendini ve sırlarını iyice kapayarak cevap verirdi. Trina'nın bunu çoktan öğrenmiş olması gerekiyordu.

Ben konuya daha yumuşak bir şekilde yaklaştım. "Bize yardım etsen de etmesen de burada sana bir gelecek yok. Ama sözünü tutar ve bize hançerin nerede olduğunu söylersen, biz de kendi sözümüzü tutarız. Zindanlardaki herkesi kurtarıp gece yarısından önce Woodcourt'u terk ederiz. Sen Darrow'a ve eğer hâlâ istiyorsan Celia'ya kavuşursun. Sonra da özgür kalırsın."

Kestra gözlerimin içine baktı ve kararlılığının zayıflamakta olduğunu hissettim. Trina da bunu hissettiyse bile olabilecek en kötü şekilde yorumladı.

"Seni parmağında oynatıyor, Simon!" dedi Trina. "Ona aldanma." Trina, Kestra'nın üstüne doğru koşturarak, "Bize hançerin nerede olduğunu söyle, yoksa pişman olacaksın!" diye haykırdı.

Trina elini havaya kaldırdı ve Kestra da kendini savunmak için kolunu kaldırınca elini havada yakaladım. Avucu açıldı ve içinde bir haç işareti şeklinde, zıhlanmaya başlamış bir kırmızılık olduğunu gördüm. Bu da nereden gelmişti?

“Bir yanık mı bu?”

Kestra elini tekrar yumruk yaptı. Bunu yaparken canı fena hâlde acımış olmalıydı. Bu da avuç içini saklamak için acıyı göze aldığı gösteriyordu. “Önemli bir şey değil.”

“Zindanlardayken bu yoktu.” Zorla parmaklarını açtım ve yanık izini inceledim. “Ne sebep oldu buna?”

Kestra bu son derece sıradan bir soruymuş gibi kaşlarını havaya kaldırdı. “Herhangi bir yanığa ne sebep olur ki?”

Aslında ne sorduğumu iyi biliyordu. “Hangi ateşten oldu bu mesela, prenses? Gün ortasındayız.”

Trina araya girdi. “Yeryüzünde öyle ama yeraltında öyle değil.” Sesi karardı. “Belki de hançeri bulma ümidiyle zindanlara geri dönmüşündür.”

“Yanılıyorsun...” diye inkâra yeltendi Kestra.

Trina devam etti. “Işık için duvardaki meşalelerden alırken elini yaktın, değil mi?”

Kestra’nın gözleri yaşlarla doldu. “Denedim...”

Bir adım atarak Kestra’nın yanına sokuldum ve sesimi alçalttım. “Yani hançer *gerçekten de* zindanlarda, öyle mi?”

Bir süredir geride tutmaya çalıştığı ilk gözyaşı bu kez yanağın-dan süzüldü. “Günlükte bir yerde, annemin savaş sırasında zindan-ları ziyaret ettiğinden ve orada yaptığı şeyin sonsuza dek herkesin akıbetini değiştireceğinden bahsettiği bir kısım vardı.”

“Sonsuz Akıbet Kuyusu,” dedim. “Bana bundan daha önce de bahsetmiştin.”

Kestra başıyla onayladı. “Risha Halderian’ın hizmetkârı Anaya dört numaralı hücrede tutulduysa, Risha’nın çok daha kötü bir yer-de tutulmuş olması gerekmez miydi?”

Ne demek istediğini derhal kavradım. On bir yaşındayken beni attıkları hücre. Zindanların en dibinde yer alan, en berbat hücreydi bu. “Risha dipsiz olduğunu düşünerek hançeri kuyudan aşağı attı. Ve orayı kimse aramadı çünkü aşağıda dolaşan ruhlarla ilgili hikâ-yeler insanları korkutuyor.”

“Ben de aynı şekilde düşündüm.” Sadece bunu düşünmekle bile nefesi tekrar düzene girmiş gibiydi. “Ama kuyudan aşağı inemem. Bunu biliyorsun.”

“Ben inerim.” Trina ondan bekleyebileceğimden daha şefkat dolu bir sesle konuşmuştu. “Halderianlar seni kaçırdığında minik bir kutuda tutmuşlardı. Bu da seni etkiledi. Bunu anlıyoruz. Sen o kuyuya inemezsin ama ben inebilirim.”

“Ne yapman gerekiyorsa onu yap.” Kestra şimdiden sakinleşmiş görünüyordu. “Ben sadece Darrow’u geri istiyorum. Ama Woodcourt’u hep birlikte terk edeceğiz çünkü hançeri bulduktan sonra, buraya asla geri dönemeyiz.”

İki kız da gözlerini bana çevirdi. “Karanlık çöktükten sonra ayrılırız,” dedim. “Mahkûmları serbest bırakıp hançeri bulacak ve hep beraber buradan kaçacağız.”

• OTUZ •

K E S T R A

Simon muhafızlık görevine devam etmek için koridora geri döndü. Veya kapımda bekçilik yapmasının sebebi geceyi bekleyip de sıvışmamız değil, beni dışarı çıkmaktan alıkoy-makmış gibi yapma görevine. Trina'ya bitkin olduğumu söyledim ki bu kesinlikle doğrudu ve uyumak için yatağıma uzandım. Trina'nın volta atmaya geri döndüğünü tahmin ettim. Yani en azından, saatler sonra uyandığımda yapmakta olduğu şey buydu.

Yatakta doğruldum ve saçlarımı yokladım. Yine darmadağın olmuşlardı. Trina daha benim uyandığının farkına varmadan önce, saç tokalarını kendim çıkardım ve parmaklarımla saçımı taramaya başladım. Trina'nın saçımı yapması kadar etkili değildi ama kendi işimi kendim yapmayı öğrenmem gerekiyordu. Woodcourt'tan ayrıldıktan sonra bir daha asla hizmetkârlarım olmayacaktı.

Hareket sesini işittiğinde Trina gözlerini bana çevirdi. Nefesi kesilmiş, yüzü kızarmıştı. "Ya hançer kuyuda değilse? O hücreye bir kez girdiğimizde asla geri dönüşümüz olmayacak."

"Buraya geri dönmememiz için de dua et," dedim, sözlerimin onu sakinleştirmesini umarak. "Ayrıca eğer hançeri bulamazsak, öncekinden daha kötü bir durumda kalmış olmayacağız."

"Ben olacağım." Trina'nın gözlerinde kaybolmuş bir çocuğunki gibi boş, avutulmaya muhtaç bir ifade vardı. Onun için gerçek bir üzüntü duydum.

“Tenger aranızdaki anlaşmayı sorun etmeyecektir,” dedim. “Koraklara değerini zaten çoktan ispatlamışsındır.”

Trina omuz silkti. “Bu görev onlar için yaptığım tek şey. Eğer elim boş dönersem Tenger beni Hükümdarlık’a duyduğum sempati yüzünden görevi sabote etmekle suçlayacaktır. Babamın yapmış olabileceği gibi yani. Koraklar beni reddederse başka nereye gidebilirim ki?”

“Belki Woodcourt’tan ayrıldığımda ben nereye gideceksem, sen de oraya gidersin.”

Trina’yla çok farklı insanlardık ama bir şekilde benzerdik de. İkimizin de anladığı tek bir şey varsa, o da babalarımızın kim olduğuna bakılarak değerlendirilmemizin hiç de adil olmadığı gerçeğiydi. Belki bu sebepten her ikimiz de Antora’da asla tamamen kabul görmeyecektik. Ben hayata hep elmasla bezenmiş pencerelerden bakmıştım. O da buzlu camlar arkasından. Bu farka rağmen, ikimiz de dışarıdan içeriye bakıyorduk.

“Bak sana ne söyleyeceğim,” dedim, dudaklarımda hınzır bir gülümsemeyle. “Olden Hançeri’ni bulamazsak Tenger’e senden ne kadar nefret ettiğimi ve beni kaç defa tehdit ederek istediğini yapmaya zorladığını detaylıca anlatırım.”

Ciddi olup olmadığımı anlamaya çalışırken Trina’nın alnı kıristı. Sonunda bir kakhaha patlattı. “Bunu yapar mısın? Tenger’e ne kadar korkunç biri olduğumdan bahseder misin gerçekten?”

“Elimden geldiğince.”

Kapı çaldığında biz de kıkırdamaya bir son verdik. Trina kapıyı açtığında karşısında Simon’ı buldu. Simon içeri girdi ve kapıyı neredeyse çarparak kapattı.

“Ne oldu?” diye sordu Trina.

Simon bana karanlık bir bakış fırlattı. “Sör Basil, Woodcourt’a geri döndü ve seninle bahçede vakit geçirmeyi talep etti. Baban odandan ayrılmana izin verdi. Yanında bir gardiyanın eşlik etmesi koşuluyla.”

Trina yüzümdeki ifadeyi yakaladı ve serbest kalmış saçlarımı biraz daha kibarca şekillendirmek üzere yanıma geldi.

“Gitme.” Simon çenesini sıkarak içeri doğru bir adım daha attı. “Basil hakkındaki gerçeği artık biliyoruz.”

“O da yarın onunla evlenmeyi kabul ettiğimi biliyor. Onunla bu gece buluşmayı reddedersem ne olur?”

“Hiçbir şey olmaz çünkü yarın burada olmayacaksın!”

“Gitmesi gerekiyor,” dedi Trina. “Düzgün düşünmüyorsun, Simon. Kestra’nın gitmesi gerekiyor.”

Simon bıyık altından bir küfür savurdu ve başını eğik tuttu. Trina ördüğü son saç tutamını da yerine yerleştirtince doğruldum ve eteğimi düzelttim.

“Endrick’in tehdidinden haberdar olduğunu ona belli edemezsin,” diye uyardı Trina. “Bu, kaçmayı planladığını düşünmesine sebep olabilir.”

“Katılıyorum.” Dediğine ekleyebileceğim bir şey yoktu. Trina’nın tavsiyesi zaten gereksizdi. Simon’ın çocukça hareketleriyle faydasız.

Simon bana elini uzattı ve yüzüme bile bakmadan odadan dışarı doğru bana eşlik etti. Kolunun kasları o kadar gergindi ki bir çekiç darbesiyle bile gevşeyebileceklerinden emin değildim. Ona kaçamak bir bakış attım. Çenesini sıkışı, yanağında minik bir gamze belirmesine neden olmuştu. Neden bu kadar yakışıklı olmak zorundaydı ki? Neden ona bakmak bile midemde kelebekler uçuşmasına sebep oluyordu?

“Basil bu akşam bir şey yapmaya kalkışırsa ben de yanında olacağım,” dedi Simon. “Ona engel olurum.”

Ona yarım ağızla gülümsedim. “Ben de engel olabilirim. Ama bana bu akşam bir zarar vermeyecektir. Lord Endrick o kısmı evliliğimizin sonrasına, Reddengard’a ulaştığım güne saklamak istiyor. Bu sayede bunu bir savaş sebebi olarak ilan edip Antora’nın desteğini arkasına alabilecek.”

“O zaman Basil seni neden şimdi görmek istedi?” Simon kaşlarını çatı.

“Neden umurunda ki?” diye sordum. “Bu akşam kaçıp gideceğiz ve o kuyuya indiğimizde hançeri bulacak, istediğin şeyi elde etmiş olacaksın.”

“Hançer mi? İstedğim tek şeyin bu olduğunu mu sanıyorsun? Rahatsızlığımın sebebi bu mu sence?”

İnledim. “Bu sefer ne istiyorsun? Benden yeterince fazla şey istemedin mi zaten?”

Merdivenlerden aşağı inmeye başlayacakken, aşağıdan yükselen kahkaha sesleriyle durduk. Simon gözlerini devirdi, sonra da en yakındaki odanın kapısını açtı.

Peşinden içeri girdim ve sonra kapıyı kapatıp kollarımı göğsümde kavuşturdum, bu seferki sinir krizinde ona üstün çıkmaya kararlı bir şekilde kapıya yaslandım. Simon odanın iyice içine girmişti ve yanıma dönmeden önce etrafı hızlıca bir kontrol etti. Tam beş saniye boyunca, gözünü bile kırpmadı. Sonra ağzını açtı ve hiçbir şey söylemeden öylece durdu.

“Evet?” Oyunlar oynayacak vaktim yoktu.

Beni inceliyor, çözmek için gözlerimde bir ipucu arıyordu. Bu işe yaramayacaktı. Ben bile artık kendimi anlayamıyorsam, onun bunu başarabilme şansı ne olabilirdi ki?

Onu anlamak ise o kadar zor değildi. Her duygusu o kadar yoğundu ki gözleri tüm hislerini her zaman ele veriyordu. Bu akşam Basil’le buluşmamı istememesinin nedeni gibi. Bu benim fiziksel olarak güvende olmamla ilgili değildi. Simon kalbimi korumaya çalışıyordu.

Veya kendi kalbini.

Sonunda, “Bu akşamdan sonra Woodcourt artık evin olmayacak,” dedi.

Orası zaten belliydi. “Antora da evim olmayacak,” diye ekledim.

“Hayır. Antora’da kalman mümkün. Eğer...” Sustu ve sözünü ta-

mamlamak için doğru kelimeleri bulmaya çabaladı. Ayağını yere sürttürerek bir adım attı ve o kadar yanıma sokuldu ki parmak uçlarım karıncalanmaya başladı. Gözlerindeki o yoğun bakışın ne anlama geldiğini, neden bu kadar gergin olduğunu biliyordum. Ama bu bile varlığıyla içimde uçuşan kelebeklerin yarattığı kafa karıştırıcı senfoninin yanında bir hiçti. “Koraklara katılmayı düşünür müsün? Bunun babanı reddetmek anlamına geleceğini düşünmüştün, biliyorum ama o seni çoktan reddetmedi mi? Bu savaşta benimle aynı tarafta yer almayla ne dersin?”

Benden çok fazla şey talep ediyordu. Bunu göremiyor muydu? Aniden üstüme çöken tükenmişlik duygusu sanki binlerce yıllık uykuyla bile geçmeyecekmiş kadar güçlüydü. Gözlerini indirdim ve “Aynı tarafta değiliz ve asla olmayacağız,” diye mırıldandım.

“Neden olmasın? Beraber savaş verelim. Birlikte olalım.” Bir elini yanağıma koydu. Dokunuşu tenimin üstünde bir fısıltı kadar şefkatliydi ama parmakları boynumun yanına doğru indiğinde içimde bir şeyler kıpırdandı, göğsümde başlayan garip güzellikte bir kaos tüm vücuduma yayılmaya başladı. İçimde patlayan duyguların, dokunuşunun yol açtığı zelzelenin farkında mıydı?

Daha fazla yakınlaşmasına davet edercesine, göğsümde bağlanmış kollarımı çözdüm. Gözleri beni daima kendine çekmişti ama şimdi bundan fazlası söz konusuydu. Saçındaki minik dalgalanma, çenesinin şekli, kızgın veya gülümserken veya... veya o anda ne hissediyorsa o hâldeyken yanaklarının kızarıışı hoşuma gidiyordu.

Bana neler oluyordu böyle? Buna devam edemezdik. Öğrendiğim bunca şeyden sonra mümkün değildi. Benim bildiklerimi o da biliyor olsaydı...

Simon’ın parmakları ardından ürpertiler bırakarak boynumdan aşağı indi, başparmağı köprücük kemiğimi okşadı ve tüm duyularımı *kendi* kontrolü altına aldı. Bacaklarımın kontrolü bende olsaydı, geri çekilirdim. Ama bunun yerine ona daha yakın olmak, dudaklarının dokunuşunu hissetmek istiyordum. Öpüşü de elleriyle dokunuşunun yumuşaklığında mı olurdu acaba? Yoksa bakışları kadar

yoğun mu? Benim gibi başı dönüyor muydu? Korkuyor muydu? Hiç olmadığı kadar canlı hissediyor muydu kendini? Bu düşünceleri hem aklımdan uzaklaştırmaya çalışıyor hem de kafamın içinde uçuşup durmalarına izin veriyordum. Ona karşı duygularım zaten yeterince tehlikeliydi. İşlerin daha kötüye gitmesine izin veremedim. Onu bir arkadaş olarak bile görmeye cesaret edemedim. Çünkü değildi. En azından benim için.

Fısıldayarak konuştu. "Woodcourt'tan ayrıldıktan sonra Lord Endrick başına ödül koyacaktır. Ona karşı savaşmak ya da onun elinde can vermekten başka seçeneğin olmayacak. Koraklar tek savunman olabilir. Ben de kendimi senin şahsi muhafızın olarak göreceğim. Her zaman. Benimle gel, Kes."

Kes. Kestra veya prenses değil. Büyük bir sıcaklık ve şefkatle söylenen bu sözler kalan son kalkanlarımı da yok etmek üzereydi. Kalbim ve aklım birbiriyle uzlaşmıyorsa, hangisini izlemem gerektiğini nereden bilecektim peki?

Simon'ı izlemek istiyordum. Onun dünyasının, onun hayatının bir parçası olmayı istiyordum. Kalbinde olmayı.

Bakışları dudaklarıma indi. Nefesim boğazımda takılı kaldı. Başını bana doğru eğdi.

Sonra, "Bunu yapamayız," dediğimi duydum.

Simon'ın geri çekilmesine yol açan bu ses sanki bana ait değildi. Ama bu sözleri söyleyenin ben olduğumu biliyordum. Bana yaptığı teklifin anlamını iyi biliyordu ve onu kabul etme isteğim neredeyse karşı koyulmazdı. Ama teklifini ve onu reddetmem gerekiyordu. Bizi reddetmeliydim. Yanan gözlerimi kırıştırdım. "Bu akşam kuyuda Olden Hançeri'ni bulursak, Tenger de hizmetkârlarımı bana geri verme sözünü tutmak zorunda kalacak. İstedğim tek şey bu."

Simon'ın yüzü düştü. "Emin misin?"

Artık hiçbir şeyden emin değildim. Sadece belki bir daha asla geri dönmeyecek türden bir ânı harcadığım dışında. Kabul edebileceğimden daha yoğun bir isteksizlikle elini üstümden uzaklaştırdım ve kalbim pişmanlıkla ağrırken odadan tek başıma dışarı

çıkıttım. Simon sinirle homurdandı ama beni izledi ve bahçelere ulaşana kadar birkaç adım arkamdan yürüdü.

Sör Basil bahçe girişinin yanında duruyordu ve geldiğimi görünce gülümsedi. "Leydi Kestra. Müstakbel eşim."

Tavrının dün akşamkinden daha kontrollü olduğunu fark ettim. Belki Endrick'in ona beni evlilik gecesi öldürmeyi kabul ettiğini hatırlatması omuzlarına fazladan bir yük bindirmişti. Zavallı adam.

"Bu akşam ne kadar da güzel görünüyorsun," diye devam etti Basil. "Yarın bile, yani evlilik günümüzde bile bundan daha güzel görünebileceğini düşünmüyorum."

Arkamızdaki Simon, bize varlığını hatırlatmak istercesine bir çalılığın üstünden aştı ve önümüze geçti.

Sanki onu unutabilirmişim gibi. Bu kadar uzakta dururken bile, varlığı en az o odada yalnız olduğumuz andaki kadar gergin hissetmememe sebep oluyordu. Simon'un eli yıllarca zorlu işler yapmaktan ve kılıç kullanmaktan dolayı nasırlarla doluydu ama yine de tenime değerken satenden bir eldiven kadar yumuşaktı. Ondan o şekilde uzaklaşmasaydım keşke. Öyle uzaklaşmam gerekmeseydi.

Basil'le konuşurken her nasılsa yüz ifademi sakin tutmayı başardım. "Lord Endrick düğünün yarın akşam yapılmasını istedi ve bildiğin gibi, emirlerine uymak zorundayız." İşte bu onun ateşine biraz buz etkisi yapmıştı.

"Evet, elbette." Basil, Simon'a doğru işaret etti. "Muhafızınız burada bekleyebilir. Bahçelerde güven içinde olacağımıza şüphem yok."

"Onun yanında kalmam emredildi." Simon sıkıdığı dişlerinin arasından konuştu. "Lord Endrick'in emirleri."

"Burada, girişte bekleyebilirsin," dedim Simon'a. "Bu kadarı Lord Endrick için yeterli olacaktır." Sonra Basil'e bakarak gülümse-dim. "Seninle güvende olduğumdan şüphem yok."

Simon'un öfkesi yanından geçerken hissedilebilecek kadar yoğundu ama ona doğru kaçamak bir bakış atmaya bile cesaret edemedim. Basil yanlış bir hamlede bulunmaya kalksa bile, Darrow'un

bana öğrettiği birkaç numarayla gerekirse onu haftalarca yataktan çıkamayacak hâle getirebileceğimden emindim.

Basil'in koluna girdim ve o da bizi Simon'ın gözetleyemeyeceği veya konuştuklarımızı duyamayacağı kadar yüksek çalılarla dizili bir patikaya yönlendirdi. Basil daha zeki bir adam olsaydı, bunu özellikle planlamış olduğunu düşünebilirdim.

"Babam bana Antora'dan bir Dallisor kızıyla evleneceğimi söylediğinde, itiraf etmeliyim ki pek hevesli değildim," dedi Basil. "Dallisor kadınları genelde oldukça... zorlu olurlar."

"Ya sen ne tipte kadınları tercih edersin?" Bu soru kulağa cilvelaşmek gibi gelebilirdi ama cevabını gerçekten de merak etmiştim. "Çıtı pıtı kadınları mı?"

Çıtı pıtı, kendini yeni karısını öldürme emri almış birinden korumak bir yana, bir kar böceğinden bile korumaktan aciz zayıf kadınları mı? Bu kısmı elbette yüksek sesle söylemedim.

"Seni tercih ederim, senin tipin her ne oluyorsa," dedi Basil hızla. "Bunda samimiyim, Kestra. Artık seninle tanışmışken biliyorum ki sen benim için seçilmiş olmasaydın bile, ben kendim de seni seçerdim."

Ne kadar da tatlı.

"Seninle evlenememe sebebim de bu." Ses tonu değişti. Gergince etrafa bakındı ve bu patikayı kasten seçmiş olduğunu anladım. Belki tanıdığım en zeki adam olmayabilirdi ama aptal biri de değildi. "Daha önemlisi, Kestra, sen de benimle evlenemezsin."

Tekrar masumu oynayarak arkama doğru yaslandım. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Evliliğimizin sonrası içine yapılan birtakım planlar var. Lord Endrick'in ve hatta babanın da dahil olduğu karanlık planlar bunlar."

"O artık babam değil."

"Anlıyorum ve keşke anlamıyor olsaydım. Bu akşam gizlice Wodcourt'u terk etmen için sana yalvarmaya geldim. Antora'dan öğrendiğince uzağa kaç." Yutkundu ve sonraki sözlerini ağzından zorla

çıkardı. "Benden de olabildiğince uzağa. Kendi güvenliğin için, gitmelisin. Gerçekten çok üzgünüm."

Yüzünü inceledim ve ilk defa onu gerçek bir insan olarak gördüm. Simon onunla ilgili düşüncelerinde haklıydı ama yanlış sonuçlara varmıştı. Basil'de ilk görüşmemizde fark edilenden çok daha fazlası vardı. Onurlu ve hatırı sayılır derecede cesur biriydi.

"Ben ayrılırsam, sana ne olacak? Ya da Reddengard'a?" diye sordum.

Gözlerini kaçırmaması, aradığım cevabı vermişti. "Bir süre oyalama imkânımız olur diye düşünüyorum. Terk edilmiş damat, kandırılan masum rolünü oynayacağım. Lord Endrick beni bu yüzden cezalandıramaz."

"Lord Endrick'i tanımıyorsun."

Basil omuz silkti. "Hemen sonrasında kalbimin kırık olduğunu ve ülkem için bir utanç kaynağı olduğumu söyleyerek buradan derhal ayrılacağım. Ardından hızla ülkeme ulaşip insanları savaşa karşı uyuracağım. Lord Endrick saldırıya geçene kadar elimizden geldiğince sağlam bir hazırlık yapacağız."

"Neden benim için böyle bir riske giriyorsun?"

Basil'in dudağının bir kenarı kıvrıldı. "Çünkü Reddengard'ın savaştan galip ayrılma ihtimali küçük de olsa var. Eğer öyle olursa seni tekrar bulacağım ve birileri tarafından buna zorlandığın için değil, kendi tercihinle benimle evlenmek isteyip istemediğini soracağım."

Başımı iki yana salladım. "Beni tanımıyorsun, Basil."

"Her zaman seni daha iyi tanıyabileceğim, senin de beni daha iyi tanıyabileceğin bir günün gelmesini hayal edeceğim. Ama şimdi, Woodcourt geçit kapısının dışındaki bir huş ağacının altına bir at bıraktım. Bu gece o ata ulaş ve seni taşıyabildiği kadar hızla buradan uzaklaş. Yapmayı kabul ettiğim şeyden sonra, bu sende istemeye cesaret edebildiğim tek şey."

Ona gülümsedim. "Teşekkürler, Basil."

Elimi eline aldı ve parmaklarıma bir öpücük kondurdu. Ardından sanki görünmez bir güç onu itirmiş gibi bir adım geriledi.

“Seni muhafızına geri götüreyim,” dedi. “Gece hızla yaklaşıyor. Şafaktan önce yapman gereken çok şey var.”

Evet, bu doğrudu işte. Hem de onun tahmin edebileceğinden çok daha fazla şey vardı yapmam gereken.

• OTUZ BİR •

K E S T R A

O dama yürüyüşüm boyunca Simon o kadar öfkeliydi ki konuşma kabiliyetini bile kaybetmişti. Benim muhafızım olduğu konusunda yarım yamalak bir şeyler söylemeye kalkmıştı ama ona sadece Woodcourt'tan kaçana kadar muhafızımmış gibi yaptığını ve sonrasında yalnız başıma olacağımı söyledim. Bu hoşuna gitmese de bir cevap da veremedi.

Ya da en azından odamın yakınındaki merdiven sahanlığına varana kadar bir cevap vermedi. Sahanlığa vardığımızda durduk ve bedeniyle beni köşeye sıkıştırdı. "Yalnızken ikinizin arasında ne geçtiğini gerçekten söylemeyecek misin?"

"Bunun seni ilgilendirdiğini hiç sanmıyorum. Anlaşmamızla alakalı bir şey değildi."

Gözleri parladı ama sesi sakinliğini korudu. "Arkadaş mıyız biz, Kestra? Aramızda en azından bu kadarı var, değil mi?"

"Öyle miyiz?" diye yanıtladım. "Bu gece beni kurtarmakla Olden Hançeri'ni ele geçirmek arasında tercih yapmak zorunda kalırsan, hangisini seçersin?"

"Aynı soruyu sana ben de sorabilirim. Darrow'u kurtarmak için Olden Hançeri'ne ihtiyacın var. Onu elde etmek için beni feda etmekten çekinir misin?"

“Bu aynı şey değil!” dedim. “Sen beni önemsedüğim iki insanın hayatı arasında tercih yapmak zorunda bırakıyorsun!”

Tartışmamızın ciddiyetine rağmen, yüzünde hınzır bir sırıtma belirdi. “Yani beni önemsiyorsun?”

“Kes şunu. Bu bir oyun değil.”

Ama belki de öyleydi. Gerald bunu hainin oyunu olarak adlandırmıştı. Bu oyunu kazanma potansiyeline sahip olduğuma inanıyordu. Ne kadar da yanılmıştı.

“Haklısın, bu bir oyun değil,” dedi Simon. “Ya da normalde öyle olmaması gerekiyor. Burada yaptığımız şeyin sonuçları fazlasıyla gerçek olacak.”

Cevap vermeden koluna girdim ve tekrar yürümeye başladık. Sonra, “Sırların var, Kes. Bu çok açık. Benimle paylaşacak kadar güvenemez misin bana?” diye sordu.

“Ya sen bana güveniyor musun?”

Gözlerimin içine baktı. “Evet, sana güveniyorum.”

Odamın kapısına gelmiştik. Aramıza girmek üzere olan memnuniyet verici bir bariyerdi kapı. Kapının kolunu kavradım ve döndürdüm. “Güvenmeseydin keşke. Güvenmemelisin de.”

Sonra onu arkamda bırakarak odaya girdim ve kapıyı kapadım. Kendimi geriye bırakarak kapıya yaslandım ve gözlerimi yumarak son yarım saat içinde olup bitenleri sindirmeye çalıştım. Simon’ın yanındayken nasıl hissettiğimi, yüzüm ve boynumda gezinen, tek bir dokunuşla hem içimi ısıtan hem de buz kesmeme yol açan elini unutmaya çalıştım. Bana yaklaştığı her adımda bizi bağlayan enerji bağı güçlenmiş, kalbim deli gibi çarpmış ve sonra durmuştu. Tekrar atmaya başlamasının tek sebebiyse, onun kollarında bir dakika daha kalabilmek, bakışlarında kendimi kaybetmek ve dudaklarını dudaklarımda hissetmeye dair yakıcı istekti. Onunlayken kendimi daha önce hiç olmadığım kadar hayatta hissediyordum. Başka bir yaşamda olsa veya başka bir yer ve zamanda olsa, kendimi sadece gözlerine bırakır ve içinde boğulup gitme izni verirdim kendime.

Ondan uzaklaşmasaydım işler şimdi ne kadar değişmiş ola-

bilirdi. Hâlâ kapının diğer yanında olup olmadığını merak ettim. Veya kapıyı açar da ona sırlarımdan bahseder, onun da sırlarından haberdar olduğumu söylersem ne olacağını. Her şeye baştan başlayabilir miydik? Ya da beni neredeyse öpeceği o odaya geri gidebilir miydik? Çünkü eğer o âna geri dönebilirsek, bu defa yürüyüp gitmeyeceğimden emindim.

Veya belki de bu kapıyı açtığımda onun gitmiş olduğunu mu keşfederdim?

“Beklediğimden erken döndün.”

Gözlerimi tekrar açtığımda bana merakla bakan Trina’yı ve arkasındaki yatağa sıralanmış bir düzine farklı elbiseyi gördüm. Hepsinin tam ortasında duran bir elbise gümüş rengindeydi ve kırmızı boncuklarla ve kumaştan güllerle bezenmişti. Bu, hayatımda gördüğüm en güzel elbiseydi. Ve belli ki evlilik törenim içindi.

“Sen yokken bunları gönderdiler.” Trina kendine en yakın elbisenin üstünde, zarar vermekten korkarmışçasına, tek bir parmağını gezdirdi. “Garip bir çeyiz. Özellikle de baban bu elbiselerin hepsini giymene fırsat kalacak kadar yaşamayacağından haberdarken.”

“O adamdan bahsederken baban deme.” Babam yoktu benim.

Elbisenin üstüne, son derece uyumlu bir kolye yerleştirilmişti. Ortasından kırmızı yakut sarkan gümüşten bir kolyeydi bu.

“Bunun senin...”

“Anneme ait olduğunu duydun.” Birden, odanın içinde görebildiğim tek şey artık bu kolyeydi. En erken hatıralarımdan biri annemin kucağında oturmuş, o yakutu parmaklarımın arasında döndürdüğüm o günlere aitti. Ta ki annem kolyeyi koparacağımdan korkup onu elimden alana kadar. Sonrasında başımı göğsüne yaslar, ışığı yakalayan mücevherin içinde oynayan kırmızı gölgeleri izlerdim.

Kolyeyi elime aldım ve Trina’ya doğru uzattım. “Bana yardımcı olur musun?”

Trina gülümsedi ve kolyeyi takmak için arkama geçti. “Ben de annemi çok severdim. Keşke ondan kalan bir şeyim olsaydı.”

“Nasıl biriydi?” diye sordum.

Trina omuz silkti. “Hayattayken onu fazla tanıma şansım olmadı. Ama cennetten beni izlediğini biliyorum ve bir gün onu gururlandırmayı umuyorum.”

Kolyeyi takmayı bitirdiğinde ona dönerek gülümsedim. “Bundan şüphem yok.”

Sonra Trina önceki gece giydiğim gömlekle pantolonu ortaya çıkardı. “Bu akşam gelinliğin yerine bunları giymek istersin diye var sayıyorum. Keşke benim de giyebileceğim bir çiftim daha olsaydı.”

“Onları sen giy. Zaten sana daha iyi uyarlar.”

Kıyafetleri alıp üstüne tuttu ve gülümsemesi hızla ekşileşti. “Bir tuzak mı bu? Neden bu kadar uyumlusun sen?”

“Bu uyum değil. Çaresizlik. Sadece buradan çekip gitmek istiyorum.”

Bana inanmadı. “Kuyuya indiğimizde Olden Hançeri’ni herkes-ten önce sen bulmaya çalışacaksın, değil mi?”

“Ne fark eder ki? Bulsam bile ona dokunamam.”

“Doğru ama belki dokunabilecek bir Halderian tanıdığın vardır. Gerald’ın Vasilolan olabileceğini mi düşünüyorsun?”

Samimi bir kahkaha attım. “Gerald mı? O bir savaşçı sayılmaz.”

“Doğru.” Trina düşünceli bir şekilde başını yana doğru eğdi. “Ama Vasilolan yakında ortaya çıkacak!” Hizmetkâr elbisesinden kurtulduğuna sevindiği çok açık bir şekilde üstünü değiştirmeye başladı. Yüzünde de neşeli bir ifade belirmişti. Belki de kendini hançeri tutarken hayal ediyordu. “Sen bile heyecanlanmış olmalısın mutlaka.”

Heyecandan başka her duygu vardı içimde. “Ciddi misin sen? Bildiğim ve inandığım her şey yerle bir oldu. Bu akşam hayatımın en tehlikeli anlarını yaşayacağım. Bundan heyecanlanmamı bekleme sakın.”

“Ama en azından işlerin Endrick’in aleyhine dönecek olmasından heyecan duyamaz mısın?” diye devam etti Trina, durumu daha da kötüye sokarak. “Koraklara senin yardımının ne kadar önemli

olduğundan bahsedeceğim. Başta seni aralarına kabul etmeyeceklerdir ama fikirlerini değiştirmeye çabalayacağım. Ya da senin için önemli olan sadece tek bir Korak'ın hisleri mi?" Dudağının kenarı kıvrıldı. "Bize yardım ederek, onun sana âşık olmasını sağlayacağına mı inanıyorsun?"

"Pek sayılmaz. Bütün bunlar sona erdiğinde, benim yüzüme bile bakmak istemeyecektir."

Trina giyinmeyi bitirirken ben de dikkatimi neredeyse kelimelerle ifade edilemeyecek güzellikteki gelinliğe çevirdim. Korakların tehdidi altında olmasaydım bile Basil'le asla evlenmezdim. Ama bahçelerdeki konuşmamızın ardından onun hakkındaki fikrim iyiyeye doğru değişmişti.

Ve Simon. Hakkındaki fikrimi iki saat için bile sabit tutmayı başaramadığım biri. Benim için hissettiği veya hissettiğini sandığı duygular her neyse, o da değişmek üzereydi.

Bir hizmetkâr kapıyı çaldı ve bana yemek getirdi. Trina çalışma masamın üstündeki yemeği görünce kaşlarını çatı ve kendi yemeğinin nerede olduğunu sordu.

"Diğer hizmetkârların yanında tabii ki," dedim ve sonra sesimi yumuşattım. "Ama bunu paylaşabiliriz."

Tepsiyi kendime doğru çektim ve ekmeği ikiye bölerek yarısını ona uzattım. O ekmeği kemirirken ben de balığın, peynirin ve Rosalie'nin tüm ailesini bir ay boyunca besleyecek kadar yüksek fiyatlarla ithal edilmiş yemişlerin tam yarısını yedim. Sonra o tepside kalan yemeği bitirirken ben de ekmeğin kendime düşen yarısını bitirmeye koyuldum. İkimiz de istediğimiz kadar doymamıştık ama aç da değildik.

Yemeyi bitirdikten sonra Trina sandalyesinde yaslandı ve gözlemini odada gezdirdi. Bakışları fildişi kabızlı bıçağın üstünde durdu. Bıçak beni bir Dallisor olarak yaftalıyordu ve onu geride bırakmak zorundaydım. Trina bir süre duraksadıktan sonra, "Üstünde bıçak taşımaya ne zaman başladın? Halderianlar seni kaçırdıktan sonra mı?" diye sordu.

“Kaçarken Darrow bana bir bıçak verdi. O günden beri asla bıçaksız dolaşmadım.”

Trina sandalyesinde doğruldu. “Seni dört gün boyunca alıkoydular. O süre içinde neler oldu?”

Neden bunu sorup duruyordu ki? İçimde bir parçamın sanki hiç kaçmamış gibi hissettiğini, o günlerde nasıl bir dehşet içinde olduğumu duymak hoşuna mı gidiyordu? Ya da kaçırılma olayını geçmişte bırakmama yardımcı olmaya mı çalışıyordu?

Bir cevap vermemi sonsuza kadar bekleyebileceğini anladığım zaman konuştum. “Beni burada, Woodcourt’ta ilaçladılar, elimi bağlayıp ağzımı kapattılar ve minik bir tabutu andıran küçük bir kutu içinde dışarı götürdüler. Ya da en azından uyandığımda o kutunun içindeydim. Üstüne birkaç hava deliği açılmıştı ama bunun dışında dışarıyı görebileceğim bir bölmesi yoktu. Sadece bir arabada olduğumu anlayabilmişim ve tıkalı ağzımla ne kadar bağırıp ağlasam da kimse beni kutudan çıkarmadı. İlk günün sonunda, Thorne adındaki bir adam arabayla buluştu.

“Thorne mu?” diye sordu Trina. “Handaki adam mı?”

“Evet. Benim derhal bırakılmamı emretti. Sonra diğerlerine benim bir misafir olduğumdan ve bana onurlu bir şekilde davranılması gerektiğinden bahsetti. Ama onu dinlemediler. Aynı gece bir grup Halderian beni yatağımdan alarak sürükledi ve bir çuval içerisinde nehre fırlattı. Muhafızım olarak görevlendirilmiş iki kadın beni nehirden çıkardı ama ikinci gün geldiğinde Halderianlar o iki kadının da aklını çelmeyi başardı. Karanlık çöktüğünde beni öldürmeyi planladıklarına kulak misafiri oldum ve sırtlarını bana döndükleri ilk anda koşarak kaçtım. Beni kilometrelerce ötede tekrar bulduklarında kaçmamın üstünden bir gün geçmişti. Beni tekrar aynı kutunun içine koydular ve Thorne’a haber göndererek beni neden sağ bırakmaları gerektiğini açıklamak için ona şafağa kadar vakit verdiler. Thorne’un açıklamasını beğenmedikleri takdirde kutuyu ateşe vereceklerdi. Şafaktan kısa süre önce Darrow beni kurtardı. Bunu yalnız başına mı yaptı yoksa Thorne da kaçmama yardımcı oldu mu bilemiyorum.”

Ben konuşurken Trina donup kalmıştı ve kendini içinde bulunduğumuz âna döndürmek için gözlerini defalarca kırıştırması gerekti. "Nasıl bir dehşet yaşadığını tahmin bile edemiyorum." Kaşlarını çattı. "Ama kaçırılmadan sorumluya, Thorne sana neden yardım etsin ki?"

"Sen ve Simon da bana yardım ediyorsunuz ve yardım etme sebepleriniz bundan çok daha kötü."

Trina buna duygusal bir tepki vermedi. "Sen de bize yardım ediyorsun, Kestra. En başından beri bunu hiç istemediğini ve sadece hizmetkârlarını kurtarmak için yaptığını biliyorum. Ama sana bir şey sormam gerekiyor: İsyan konusundaki hislerin o ilk gecekiyle aynı mı?"

Hiçbir konudaki hislerim ilk gecekiyle aynı değildi. Tüm dünyam altüst olmuştu ve geçen her saniye daha hızla dönerek daha fazla kontrolden çıkıyordu.

Ama cevaben omzumu silktim. "Lord Endrick'in nasıl biri olduğunu iyi anlıyorum ve alt edilmesi gerektiğine katılıyorum. Elimden gelen tek şey hançeri eline alan kişinin Antora'nın da iyiliğine hizmet etmesini ummak. Ona bu konuda yardımcı olabileceksem de olurum."

Trina'nın yüz ifadesi yumuşadı ve tam söze girmek üzereyken Simon kapıyı çaldı, ardından başını içeri uzattı. "Tüm hizmetkârlar evlilik çalışmalarının koordine edilmesi için Sör Henry'yle toplantıya çağırıldı. Sorun çıkarma ihtimaline karşı bekçi ve gardiyanların bile toplantıya katılması istendi. Kaçacaksak en iyi şansımız şimdi."

Trina derin bir nefes aldı ve bana baktı. "Evet?"

Simon'm yanından geçerek koridora adım attım. "Woodcourt'u bir daha asla görmek istemiyorum. Bu lanet yere veda etme zamanı."

• OTUZ İKİ •

SIMON

O geceye dair en büyük endişem Woodcourt boyunca ilerlerken Kestra'nın göze çarpmasıydı. Bir hizmet-kârla şans eseri rastlaşmanın sonucu ölümcül olabilirdi. Ama Kestra bu endişelerimi geçiştirdi. "Çocukken binlerce defa etrafta dolanırken yakalandıktan sonra bu konuda uzmanlaştım."

"Çocukken gizlice zindanlara mı inerdin?" diye sordu Trina.

"Tabii ki hayır." Kestra ona gülümsedi. "Ama aşçının kalan çörekleri nereye sakladığını iyi bilirdim. Çalanın da fareler olduğunu sanıyordu."

Kıkırdadım. "Başından beri ailene çok da sadık olmadığın anlaşıyor."

Sözlerimden ânında pişmanlık duydum. Ama havada kurşun ağırlığında dağılıp gittiler.

Kestra olduğu yerde durdu. "Bazı kuralları çiğnediğim doğru, evet. Ama onlara asla ihanet etmedim. Bu şekilde değil."

O sırada Woodcourt'u zindanlara bağlayan kapıya ulaşmıştık. Trina açmayı denedi ve sonra keskin bir nefes alarak, "Kilitli!" dedi.

Trina'ya bir anahtar verdim. "Kestra'nın muhafızı olarak, odasından kaçmaya çalışırsa diye bana bir anahtar verdiler."

Trina gülümseyerek kapıyı açmaya koyuldu. "Ne kadar da etkileyici bir ironi bu!"

Çantamdan ip yumağını çıkardım. Ahırda bulduğum bazı ipler kadar kalın değildi ama çantama sığacak boyutta ip aradığım için seçeneklerim de kısıtlı olmuştu.

Trina'ya bıçağımı verdim ve sonra ipi Kestra'ya uzatarak, "Trina ve ben gardiyanları etkisiz hâle getireceğiz. Seni göremeyecekleri bir yerde dur. Ortalık sakinleştiğinde bu ipi eski hücremde bir yerlere bağlayabilir misin?" dedim.

Yüzünü fark edilebilir bir şekilde buruşturdu ama başıyla onaylayarak ipi aldı. Bunu yapabiliirdi. Yapabileceğini umuyordum.

İçeri girdiğimizde, Kestra merdivenlerde kaldı. Trina önden giderken ben de onu takip ettim ve basamakları ayağımızın kaymasını riske atmayacağımız kadar hızla inmeye koyulduk. Karşımıza çıkan ilk kişi, daha önce Kestra'yı süzen genç gardiyandı. Elini arkadaşça bir selam vermek için kaldırdı ama Trina bıçağın kabzasıyla başının yanına bir darbe indirince ânında yere yığıldı. Bunun Trina'nın arkadaş edinme konusunda her zaman kullandığı teknikten çok da farklı olmadığını tahmin ettim.

Ben de ikinci gardiyana, bana zindanların bir han olmadığını hatırlatacak kadar akıllı olan adama saldırdım. Kılıcımın düz tarafıyla başına çekiçe vurur gibi bir darbe indirdim ve onu yere serdim.

Üçüncü adam ânında dizlerinin üstüne çöktü ve ellerini havaya kaldırdı. "Adım Bragh. Hükümdarlık'a hiçbir sevgi beslemiyorum ben!"

"O zaman bu adamları bir hücreye sürüklememe memnuniyetle yardım edersin." Başımla Trina'ya doğru işaret ettim. "Ona anahtarlarını ver."

Adam anahtarları verdi ve ikimiz ilk iki gardiyanı sürüklerken Trina da koşturarak en yakındaki hücrenin kapısını açtı. Adamları içeri yerleştirdikten sonra Bragh'ın da kafasına birkaç saat uyumasına yetecek kadar güçlü bir darbe indirdim. Bu kişisel değildi. En azından benim için. Ama belki Bragh daha farklı hissedebilirdi.

Hücreden çıktığım sırada Kestra çoktan yanımızdan geçip git-

miş, dokuz numaralı hücreye doğru yol almaya başlamıştı. Elinde muhtemelen yere serdiğimiz gardiyanlardan birinin cebinden almış olduğu bir dizi anahtar vardı. Trina'ya da bana da bakmadı bile. Kendini o karanlık rampadan inmeye zorlamak tüm dikkatini alıyor olmalıydı.

"Ben diğer mahkûmları serbest bırakayım," dedi Trina, elinde Bragh'ın anahtarlarıyla. "Onlara nereye gitmeleri gerektiğini göstermeli ve acele etmeliyiz! İnfazlar gece yarısında başlayacak."

Trina işe koyuldu ama ben Kestra'yı takip ettim. Dokuz numaralı hücrenin hemen dışında durmuş, yavaşça sıkıp bıraktığı yumrukları dışında tamamen donakalmış görünüyordu. Hücrenin içi mutlaka daha karanlık, daha soğuk ve daha dardı. Kestra'nın yakınındaki bir meşale, hava akımıyla titreşti. Böyle bir meşalenin onun avucunda nasıl olup da haç şeklinde bir yanık izi bıraktığını merak ettim. Bu hiç mantıklı değildi.

Tekrar yürümeye davrandım ama aniden bir kız, ekmeklere bakan şu kız –Rosalie miydi?– yanımdan geçip koşturdu ve kollarını Kestra'nın beline doladı.

"Diğerlerine bizi serbest bırakacağını söylemiştim!" dedi Rosalie, Kestra'ya. "Geleceğini biliyordum."

"En başından beri buraya gönderilmemiş olmalıydın," dedi Kestra. "Bunu telafi etmem gerekiyordu."

"Tüm Antora'yı kurtaracaksın sen. Öyle yapacağını biliyorum."

Kestra kederle gülümsedi ama dudaklarını kararlılıkla birbirine bastırdı. Yalnız olduğumuzda ondan tekrar Koraklara katılmasını isteyecektim. Onun yanımda olmasına ihtiyacımız vardı.

Daha da önemlisi, ben onun yanımda olmasını istiyordum.

Sebeplerim kuşkusuz ki bencilceydi ama hislerimi değiştirmeyi başaramıyordum. Darrow serbest kaldıktan sonra Kestra onunla birlikte uzaklaşmaya yeltenecek, muhtemelen Antora'yı terk edecekti. Sadakatini anlıyordum. Darrow onun muhafızı ve arkadaşıydı. Ama mutlaka kalbinde beni de önemseyecek kadar yer olmalıydı. Bir muhafızdan fazlası ve kesinlikle bir arkadaştan çok daha fazlası olarak.

Sonunda Kestra dokuz numaralı hücrenin kapısını açmaya davrandı. İçeriden Gerald'ın sesi yükseldi. "Leydim. Gelen siz misiniz?"

Bu hücreyi hak etmiş olmak için, Sör Henry'yi oldukça kızdırmış olmalıydı. Gerald sadece birkaç saattir buradaydı ama ziyaretinin etkileri daha şimdiden görülebiliyordu. Kir pas içindeydi, mavimsi yanakları çökmüştü ve gözlerindeki acı, meşalenin ışığında bile seçilebiliyordu.

Kestra, Gerald'dan hızlıca özür diledikten sonra ipi ona verdi. "Bunu bağlayacak bir yer bulmalıyım." Hücreye girmek için ayağını kaldırdı, sonra tekrar yerine koydu.

"Senin gibi bir leydiye yakışır bir iş değil bu," dedi Rosalie. "İpi bağlaması için ona ben yardım ederim."

"Hayır, ben yapacağım." Kestra kendine bir emir verir gibi başıyla kendini onayladı ve sonra içeri adım attı.

Onlara katıldığım sırada Rosalie ip yığınının elinde tutarken Gerald ile Kestra da ipin diğer ucunu hücrenin tam ortasındaki bir kaya çıkıntısına bağlıyordu. Yirmiden fazla insanın kullanması gerekeceği için, o kaya çıkıntısının daha büyük olmasını tercih ederdim. Ama elimizdeki tek seçenek de buydu.

İpi Rosalie'den aldım ve kuyunun kenarından aşağı sarkıttım. Arkamdan Tenger hücreye girdi. Hiçbir uyarıda bulunmadan Kestra'yı kavradı ve yüzünü kendine doğru çevirdikten sonra onu hücre duvarına doğru itti.

Gerald çamurun içinde dizüstü çökmüştü. Birden ayağa fırladı ama daha ikimiz de hareket edemedi Trina hücreye koştu ve "Yüzbaşı. Yapmal" diye bağırdı.

"Babanın bizi nasıl bulduğunu bilmiyorum ama ihanetinin sonuçları konusunda seni açıkça uyarıştım!" Tenger'in Kestra'ya savurduğu tehdit hücre duvarlarında yankılandı.

"Kestra'nın bir suçu yok!" Kestra ile Tenger'in arasına girdim ve Tenger'i geri çekilmeye zorladım. "Seni bulmuş olmaları sadece bir rastlantı."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye hırladı Tenger.

“Çünkü senin tutuklanmanı sağlamış olsaydım, infaz edilmene de izin verirdim. Gelip seni kurtarmazdım.” Kestra ayağını savurarak Tenger’in sağlam dizine bir darbe indirdi.

Tenger tekrar öne atılmaya davrandı ama bu sefer Trina araya girdi. “Doğru söylüyor, efendim. Olden Hançeri’nin nerede olduğunu da bildiğimizi sanıyoruz. Düşündüğümüz gibi buradaysa, elimizi çabuk tutmalıyız.”

Tenger’in gözleri zayıf ışık altında parladı. Kestra’ya güvenmediğini biliyordum ama ben ona güveniyordum.

Ya da güveniyor muydum?

Güvenmeli miydim? Kestra ona güvenmemem için beni uyar-mıştı.

Aklımı tekrar başıma toplama ihtiyacıyla derin bir nefes aldım. Burada olmamın sebebi Olden Hançeri’ydi. Görevim buydu. Bura-ya gelmemim tek sebebi buydu.

Ama kalış sebebim sadece bu değildi. Tenger en başından beni bu göreve göndermemiş olmalıydı ama şimdi böyle düşünmemin sebebi, ilk andakinden tamamen farklıydı. Karmaşa içindeki zih-nim sorularla doluydu ve her düşüncemin başrolünde Kestra vardı.

“Birinin ipi test etmesi gerekiyor.” Kestra’nın sesinden yadsına-maz bir korku vardı. “Ve o kişi ben olamam.”

“Bana bırakın, leydim.” Gerald daha izin bile beklemeden ipi tuttu ve kendini aşağı bıraktı. Ağırlığıyla birlikte kaya parçasından hafif bir çatlama sesi geldi ama düğümler açılmadı. Nefesimizi tuttuğumuz birkaç dakika sonrasında Gerald yukarı doğru seslendi, “Güvenle aşağı vardım. Diğerlerini gönderin!”

Trina ve Tenger diğer mahkûmları aşarak kuyuya inmek için koşturdu. Önce Trina indi, sonra Tenger. “Hançeri burada bulaca-ğımızı söylemiştin,” diye seslendi Trina. “Nerede?” Kestra yüzünü bana çevirdi ve her zamankinden irice açılmış gözlerle başını iki yana salladı.

“Ben senden hemen sonra inerim,” dedim. “Tenger ile Trina da zaten aşağıdalar.”

Kestra inildi. “*Bunun bana kendimi daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?*” Bunu söyledikten sonra ipi kavradı, bana kasvetli bir gülümsemeyle baktı. Sonra da kuyudan aşağı doğru uzanan çamurlu yolculuğuna başladı. Ben de onu takip ettim.

Kuyu hatırladığımdan daha derin ve daha karanlıktı. Ama diğer her açıdan tam olarak hatırladığım gibiydi: Zindanlardan geçen en berbat şeylerin biriktiği, dize kadar gelen çamur ve çürümüşlük batağı. Eski mahkûmlara ait çeşitli nesnelerle, kuyu kenarına fazla yaklaşıp düşen veya kendini aşağı atan mahkûmların kemikleriyle dolu kanalizasyon ve çamur batağı. Bununla kıyaslandığında cehennemin kapıları bir çiçek tarlası gibi kalırdı. Daha da kötüsü, kuyunun dibi oldukça küçüktü ve aşağı inecek herkesi zar zor alabilirdi.

“İnsanlar geldikçe onları tünele doğru yönlendirin,” diye emretti Tenger. “Hançeri arayanlar dışında kimse boş boş oyalanmasın.”

Kestra ve Gerald hançeri bulabilmek için Trina ve Tenger’le birlikte bir süredir zaten etrafı kolaçan ediyordu. Ama yüz kişi daha arıyor olsaydı bile fark etmezdi. Bu çamur çorbası içinde minik bir hançeri bırakın, bir at bile saklı olabilirdi. Üstelik o atı bulmak da kolay olmazdı.

Diğerleri çoktan ipten aşağı inmeye başlamıştı. Bazıları kamlardan hayal meyal hatırladığım Koraklardı. Çoğu ise kendilerini nasıl burada buldukları sorusuna yüzlerce defa cevap vermek zorunda kalmış olan sıradan Antora vatandaşları gibi görünüyordu.

Aşağı inen herkesi tek tek geçmişte kaçmak için kullandığım ufak tünele yönlendirdim. Tünel girişi yukarıdan sarkan bir yosun perdesi ve çürümüş et gibi kokan bir tür balçık ile kaplıydı ama elimden geldiğince kesip biçerek insanların hızla geçebilmesini sağlayacak genişlikte bir delik açmıştım. Kendisine nereye gideceğini gösterdiğim hiç kimse bana gülümsemedi ama hepsi tünele girdi. Sonuçta bu infaz edilmekten daha iyiydi. Yalnızca biraz daha iyi.

Kestra bu fikrime katılmayabilirdi. Kendini sadece iradesi ve hançeri bulma isteğiyle ayakta tutabiliyor gibi görünüyordu. En azından dakikada bir durup nefesini düzenlemeye çalışıyor ve kol-

larıyla kendini sarıyordu. Kuyu dibi, tünelle kıyaslandığında hiçbir şeydi. Tünel o kadar dardı ki içinde sürünme fikri beni bile dehşete düşürüyordu. Kestra'yı kendi hayatını kurtarmak için dahi olsa o tünelden kaçarken hayalimde canlandıramıyordum.

"Hançer bunca zamandır bu çamurda gömülü kaldıysa, tamamen paslanmış olmalı," dedi Trina.

"Herhangi bir bıçak olsa paslanırdı ama Olden Hançeri sıradan bir bıçak değil." Tenger mahkûmlara seslendi. "Tünele girmek için sırasını bekleyen varsa burada hançeri aramamıza yardım etsin. Muhtemelen bir çuval veya kumaşa sarılı olmalı ama olmayabilir de. Hançerin kendisine dokunmamaya çalışın."

Arayış yoğunlaştı ama ben arayışa katılmaktansa gözlerimi Kestra'nın üstünde tuttum. Ne oyun oynadığının farkındaydım ama bir şey söylememişti. En azından henüz değil. Yüzbaşının en başında duygularımızı her zaman görevimizden ayrı tutmamız konusunda yaptığı uyarının sebebi de buydu işte.

"Kalbine asla güvenme," derdi Tenger. "Sadece emirlerine güven."

Birkaç saat önce Gerald da beni Kestra'ya karşı hislerim konusunda uyarmıştı. Ama bu uyarı için artık çok geçti. Haklı olduğunu biliyordum. Muhakeme gücüm zayıflamıştı ve bu ölümcül sonuçlara yol açabilirdi. Ama eğer bu duyguları kalbimden söküp atmanın bir yolu olsaydı bile benim o yoldan haberim yoktu.

"Hançer burada değil." Trina yenilmiş bir yüz ifadesiyle Tenger'e baktı. "Bir kandırmaca bul" Ayağa fırladı, üstü başı o kadar çamurla kaplıydı ki cildi neredeyse hiç görünmüyordu.

Trina, Kestra'nın üstüne doğru atıldı ama aniden yukarıdan müthiş bir çatlama sesi yankılandı. İpteki kadın yere düştü ve bacağının acıdığını haykırdı. Bazı mahkûmlar onu çamurdan kaldırmaya çalışırken, Tenger ile Kestra kuyuya düşen ipi ellerimin arasına dolamak için yardım etmek üzere yanıma yaklaştı.

"Kaya parçası yerinden çıkmış olmalı." Kendime öfkelenmiştim. Dikkatim Kestra'nın üstünde olmasaydı, ipten aynı anda çok sayıda insanın inmekte olduğunu fark etmiş olabilirdim.

Sekiz kaçak hâlâ aşağı inmeyi bekliyordu. Anladığım kadarıyla dördü çocuktu. Rosalie de onlardan biriydi. Diğer üçü kadın ve biri de erkekti. Ne var ki adam, ellerinde başka bir ip olsa bile diğerlerinin ağırlığını taşıyamayacak kadar yaşlıydı. Bir başka hata da en güçlü olanların aşağı önce inmesine izin vermek olmuştu.

“Onlara yardım etmeliyiz!” diye haykırdı Kestra.

“İpi yukarı atabilirsek bağlayabileceğiniz bir yer var mı?” diye seslendi Tenger yukarıya.

Bir kadının panik dolu sesi yukarıdan cevap verdi. “Hiçbir yer yok. Burada mahsur kaldık!”

Elimdeki ipe baktım. Vermem gereken karardan nefret ediyordum. Yukarıda birinin durup ipi diğerlerinin inebileceği şekilde tutması gerekiyordu. Başka hiçbir yolu yoktu.

“Uzaktan sesler geliyor!” diye haykırdı Rosalie. “Gardiyanlar zindan kapısını kırmaya çalışıyorlar!”

On bir yaşında kuyudan aşağı düştüğümde, ilk içgüdüm hücreye geri dönmeye çalışmaktı. Kuyu duvarı ince taşlarla doluydu ve bu taşlar çamurlu ve kaygan olsa da bir kere nerede olduklarını keşfettiğinizde tırmanmak için kullanılabilir durumdaydı. O gün tırmanmaya çalışmış ama incinmiş ayağım yüzünden başarılı olamamıştım.

Ama bu kez başarabilirdim.

İpi sarmalını omzuma geçirdim ve sonra ilk kaya çıkıntısını kavradım. “Buradan tırmanıp diğerlerini aşağı sarkıtacağım.”

“O zaman sen kendin orada mahsur kalırsın!” dedi Kestra.

“Sırtımın üzerinde duvardan kayarak inerim. Daha önce yaptığım gibi.”

Kestra başını iki yana salladı. “O gün kurtulmanı sağlayan tek şey şanstı. Fazlası değil. Hem o zaman bile düştüğünde ayağını incitmiştin.” Kestra yüzünü Tenger’e döndü. “Bırakın ben tırmanayım. Zaten bu kuyuya tahammül edemiyorum ve diğerlerini aşağı sarkıtacak kadar da güçlüyüm.

Trina, “Hançerin gerçekte nerede olduğunu iyi biliyor! Hançeri alıp kendi kendine kaçmayı planlıyor olmalı” diye bağırdı.

“Ben kaçabilirim, Simon kaçamaz! Hepsi bu. Gardiyanlar beni buraya gelirken görmedi. Masum rolünü oynayabilirim. Aile adım sayesinde bana inanacaklardır.”

“Hayır.” Kestra’nın cesaretini takdir ediyordum ama anlık kararlarını değil. “Onları ikna etsen bile Woodcourt’a geri dönmen gibi bir seçenek söz konusu değil.”

“Yardım edin bize!” diye bağırdı yukarıdaki kadın. “Gardiyanlar neredeyse kapıyı kırdı bile.”

Tenger aşağıda kalan diğer mahkûmlara bir işaret verdi. “Herkes o tünele girsin, hemen şimdi!”

“Ben Leydi Kestra’nın yanında kalacağım,” dedi Gerald.

Ama Kestra başını iki yana salladı. “Senin gitmeni istiyorum.”

“Leydim...”

Kestra ona doğru eğildi ve boğuk bir sesle, “Gitmen gerekiyor, Gerald. Ne yapman gerektiğini biliyorsun,” dedi. Gerald’ın bu emirden mutluluk duymadığı belliydi ama başını eğip emre uydu.

Sonra Tenger, Trina’ya seslendi. “Sen ve Kestra hançeri bulana kadar burada kalacaksınız.”

“Hayırlı” diye bağırdı Kestra. “Benden çok Simon’ın burada kalmasına ihtiyacınız var. Ben yukarı çıkıyorum!”

Tenger çenesini avuçlayarak bir ona bir de bana baktı. Dikkati tekrar Kestra’ya çevrildiğinde yüzündeki ifade yumuşadı. Onu seçmek üzereydi. Bunu kabul edemezdin.

Kalbimin deli gibi atmasına karşın, doğru olanı yapma zamanı gelmişti. En azından doğru olanın bu olmasını umuyordum. “Kestra’yı yanımızdan ayırmamalıyız. Eğer yukarıya çıkıp da bir şekilde kaçarsa, Olden Hançeri hakkında bildiği her şey de onunla birlikte kayıplara karışır.”

“Ne cesaretle...” diye başladı Kestra.

“Hançeri bulana kadar kuyuda kalacak.” Trina’nın sesi buz kıvamındaydı. “Veya sonsuza kadar.”

“Beni burada tutamazsınız!” Kestra hepimizden uzağa doğru

çekildi ve öfkesini bana yönlendirdi. “Sana güvenmemin sonucu bu mu?”

Yukarı çıkmasına izin veremezdim ama Trina’nın ona tehditler savurmasına da izin vermeyecektim. Kestra’nın gözlerine zar zor bakarak, “Onlara ver,” diye fısıldadım.

“Neden bahsettiğini bilmi—”

“İkimiz de biliyoruz. Oyun bitti.”

Kestra’nın göğsü korku ve öfkeyle hızlı hızlı inip kalkıyordu ama artık pes etmişti. Bıyık altından küfür savurarak eğildi ve ayaklarının dibinden, yıllardır burada durmuş olmasına rağmen son derece iyi korunmuş çuval bezinden bir paket çıkardı. Bu bile o paketin içindeki büyü’nün gücüne işaretti.

Kestra paketi Tenger’e uzattı. “İstediyini aldın. Şimdi hizmetkârlarımı serbest bırakacaksın. Ben de istediğimi yapmakta özgürüm ve işe o duvara tırmanmakla başlayacağım.”

Tenger paketi alıp açtı ve gülümsedikten sonra tekrar kapadı. Kestra çoktan tırmanışına başlayabileceği en iyi noktayı arama işine koyulmuştu ve bu yüzden Tenger’in ne yaptığını görmedi. Ben gördüm.

Tenger, Kestra’yı kavradı ve Trina da ânında ona bıçağını dayadı. “Hizmetkârlarını tekrar görmek istiyorsan, benimle birlikte geleceksin. Simon duvarı tırman ve kalanları da aşağı gönder. Sonrasında senin de güvenle aşağı inmeni bekliyorum. Acele et.”

Kestra, Tenger’in kavrayışından kurtulmaya çabaladı ama bıçağın keskin kenarını teninde hissedince durdu. Kaçmaya çabalamak yerine bana karanlık bir bakış attı. Tenger’in onu bu şekilde ele geçirmesine izin vermiş olduğumu biliyor ve bunun için benden nefret ediyordu. Eh, istediği kadar öfkelenebilirdi. O duvardan yukarı çıkmayacaktı. İyi ya da kötü, bu benim işimdi.

Hayır, bunun sonu iyi veya kötü olmayacaktı. Yukarı ulaştığımda her şey sadece daha da kötü olacaktı.

• OTUZ ÜÇ •

K E S T R A

Simon duvardan yukarı tırmanırken neredeyse nefes bile almadım. İki veya üç defa tutunabileceği bir yer bulamayacağından korktum ama her seferinde bulmayı başardı. Tırmanırken izlediği rotayı dikkatle inceliyordum ve bunun iyi bir sebebi vardı.

Simon güven içinde yukarı ulaşır ulaşmaz ipi geri sarkıttı ve kadınlar ile çocukları önden gönderdi. Tenger beni gölgelerin arasında doğru ittirirken Trina da yeni gelenleri tünele doğru yönlendirdi. Kimse Tenger'le benim farkıma varmadı. Varmış olsalar bile bana sempati duymazlardı. Bu mahkûmların çoğu tutuklandıkları için beni suçluyordu.

"Hançerine kavuştun," dedim Tenger'e. "Beni serbest bırak."

"Bunun Olden Hançeri olduğundan emin olmadan önce, hayır."

"Onu kendin için mi istiyorsun? Vasilolan'ın kendin olduğunu mu sanıyorsun? O zaman paketi açtığında senin için ışıklar saçması gerekmez miydi?"

"Seremoniden önce ışıdamayacaktır. Bunu sen de biliyorsun, leydim." Beni tünele doğru ittirdi. "Gidelim."

Aniden panikleyerek topuklarımı yere sabitledim ve yerdeki bir kaya çıkıntısına denk geldiklerinde bir süreliğine olduğumuz yerde durduk. "O tünele giremem, Tenger. Anlamıyorsun ama gerçekten

giremem. Simon'a yardım etmeme izin ver. Bırak hizmetkârlarımı almak üzere beni Korakların yanına o götürsün."

"Simon görevini tamamladı." Tenger bıçağının açısı değiştirerek keskin yanını hissetmemi sağladı. "Ama sen tamamlamadın."

Mahkûmlardan aşağı son inen, yaşlı adamdı ve indikten sonra Trina'ya, "Gardiyanlar çoktan hücrenin dışında bir yerdeler. Sadece hepimizin nereye kaybolduğunu anlamadılar henüz," dedi.

Gardiyanlar neler olduğunu kısa süre sonra keşfedeceklerdi ve Simon yukarıda yalnızdı. Simon ipi aşağı atarak gardiyanların mahkûmların peşinden gitmesini neredeyse imkânsız kılmıştı. Şimdi tek yapması gereken ilk seferinde nasıl aşağıya indiğini iyi hatırlamaktı. Bunu yapması gerekiyordu çünkü gardiyanlar ona ulaşırsa başına neler geleceğini hepimiz biliyorduk. Ama bedeninin kuyu duvarından kaydığını gördüğüm ânı da iple çekmiyordum. Kuyunun dibi, başkalarının da aynı şeyi daha önce deneyip başarısız olduğuna dair kanıtlarla doluydu.

Trina kalan son birkaç mahkûmu da tünele soktu ve sonra Tenger'in emriyle kendisi de tünele girdi.

Tenger yukarı seslendi. "Simon?" Bir cevap gelmeyince bana dönerek, "Diğer herkes gibi Simon da savaşın kurallarını iyi biliyor. Fedakârlıklar yapılmak zorunda," dedi.

"Kendini hepimiz için feda etti ol Ve sen ona yardım etmeyeceksin, öyle mi?" Tüm mahkûmlar tünele girmişken artık bu maskaralığa karnım toktu. Tenger'in dirseğini bükerek göğsüme çektim ve boynuma doğru yükselen bıçaklı elini kavrayıverdim. Geriye doğru sert bir tekme savurduğumda artık serbest kalmıştım ve Tenger'in etrafında dönerek kolayca dirseğimi ensesine indirip onu yere serdim. Elimde Tenger'in bıçağıyla doğruldum ve bıçağı ona doğru tuttum. Bu, Darrow'un bana öğrettiği ilk savunma hamlelerinden biriydi.

"O paketi ver bana," dedim.

Tenger çamurlar içinde yuvarlandı ve paketi göğsüne doğru

bastırdı. “Ya paketi almak için benimle dövüşürsün ya da gidip Simon’ı kurtarırısın. Tercih senin.”

Yukarıdaki dar koridorda birkaç gardiyan kuyunun bulunduğu hücreye gelmeleri için diğer gardiyanlara sesleniyordu. Simon mahsur kalmıştı.

Gözümü Tenger’e diktim. “Olden Hançeri seni seçerse, şunu bil ki onu almak için geri geleceğim.”

“Hançer kimi seçerse, o kişiyle ömür boyu süren bir bağ kuracak,” dedi Tenger.

Ona dik bir bakış fırlattım. “Ama bunun ilacı ölüm, Yüzbaşı Tenger. Öldükten sonra o hançer kimsenin işine yaramayacaktır.”

Onu serbest bıraktığımda Tenger tünele doğru koşturdu. Bıçağını kullanarak eteğimi cesaret edebildiğim kadar yukarıdan kes tim. Yine de dizimin altına geliyordu. Geçmişimdeki bütün mürebbiyeler muhtemelen o anda neden ürperdiklerini bilmeden ama bir şekilde bundan benim sorumlu olduğumu anlayarak korku dolu, keskin bir nefes almış olmalıydı. Ama bunun böyle olması gerekiyordu. Çamurlu eteğim beni aşağı çekerken yukarı tırmanmayı hayatta başaramazdım. Kestiğim parçaları yerde bıraktım ve Tenger’in bıçağını dışlerimin arasına kıştırarak tam olarak Simon’ın yaptığı şekilde tırmanmaya başladım.

Gardiyanlar hücreye girdiğinde henüz yolu ancak yarılamıştım. Simon’ın dövüştüğünü duydum ama kısa süre sonra yere serilen bedeninin sesini, ardından taşa veya daha kötüsü kemiklere çarpma ve çizme sesleri eşliğinde tekmeler savrulduğunu işittim. Simon’ın iniltileri boğuktu ve bu yüzden çamurun içinde yüzüstü yattığını tahmin ettim.

“O kuyudan kaçış yok,” diye bağırdı bir gardiyan. “Mahkûmlar nereye gitmiş olabilir?”

“Aptalca... bir soru,” dedi Simon. “Aptal gardiyanlar için bile.”

Adamlar bundan hoşlanmadı ve karşılık olarak ne yaptılarsa Simon’dan acı dolu bir haykırış yükseldi. Tırmanmaya devam etmem ve kuyunun kenarından bir şekilde fark edilmeden çıkmanın bir

yolunu bulmam gerekiyordu. İki kere elim kaydı ama düşmemeyi başardım. Bu yükseklikten bir düşüş sonum olurdu. Ardından Simon da beni takip ederdi.

“Lord Endrick onunla konuşmak isteyecektir,” dedi bir gardiyan.

Arkadaşlarından biri güldü. “Evet. *Konuşmak* isteyecektir. Seninle işi bittiğinde pudinge döneceksin, pislik!”

“Buradaki işi bitirin,” dedi kendini Bragh olarak tanıtmış olan gardiyan. “Ona Dallisorların gücünü hatırlatın ama onu sağ bırakın. Ben durumu efendimize raporlayacağım.”

Bragh ayrıldı ve doğrudan kuyu kenarından karşılarına çıkmaktansa yan tarafta bir yerlerden çıkabilmek için pozisyonumu yanlamasına değiştirdim. Dikkatlerini çekmeden çıkabilmeyi umuyordum.

En yakındaki adama sessizce sokuldum ve Tenger’in bıçağını omzuna gömdükten sonra onu kuyudan aşağı ittirdim. Bu sırada bıçağımı da kaybetmiş oldum. İkinci adam bir tepki vermeden önce kolunu kavrayıp sırtına doğru büktüm. Benden kurtulmaya çalıştı ve bunu yaparken dengesini kaybedip kuyuya düştü. Aşağıdaki çamurlu toprağa çarpan bedenlerinin sesini işittim. Ardından bir sessizlik çöktü.

Dikkatim çoktan Simon’a çevrilmişti. Yanına çöktüğümde, “Sen... Korkutucusun,” diye mırıldandı.

“Tahmin bile edemezsin.”

Ona sırtüstü dönmesi için yardım ettim ve hayati yaraları var mı diye kontrol ettim. Üstünü kaplayan pislikten görebildiğim kadarıyla çok az kanaması olmuştu ama beni daha çok endişelendiren içten yaralanma ihtimaliydi.

“Hareket edebiliyor musun?” diye sordum.

“Bana... bir dakika daha ver.”

“Bunu neden yaptın?”

Gözleri kapalıydı ama yüzünde bir rahatlama ifadesi vardı. “Bir söz verdim, Kes.”

"Tenger'e mi? Seni buraya gönderip sonra terk etti. Hiç sanmıyorum ki..."

"Tenger'e değil. Beni evlatlık alan adama. Garr'a. Keşke onun yarısı kadar olabilseydim..."

Nefes almakta zorlanırken konuşmayı bıraktı. Çamurla kaplı saçlarını yüzünden geriye doğru ittirdim. "Eh, bu akşam güzel bir başlangıç yaptın. Aptalca olsa da şerefli bir davranıştı. Şimdi, buradan çıkmamız gerekiyor."

"Aşağıdaki tünelden olmaz," dedi. "Ne ben bunu yapacak hâl-deyim ne de sen."

Elimi hücre zemininden geçip giden kaynak suyuna daldırdım ve yüzündeki pisliği temizledim. Sol gözü şişmişti ve yanağında bir kesik vardı.

"Her yerim acıyor," diye mırıldandı.

Elimi omzunda gezdirdim. "Bir sürü çürüğün de olacak. Ama eninde sonunda iyileşeceksin diye tahmin ediyorum."

Bana bakarak sağlam olan gözünü kırptı. "Seni görebiliyorum ve bu kadarı yeterli." Parmaklarıyla annemin kolyesindeki yakuta dokundu. "Bu üstünde çok güzel duruyor."

"Çamurla kaplıyım, Simon."

"Öyle mi? Fark etmemiştim."

Gülümseyerek üstüne doğru eğildim, yüzündeki çamurları biraz daha sildim ve parmaklarımı yanaklarında gezdirdim. Neden bu kadar yakınına eğildiğimi anladığında yüzündeki gülümseme genişledi. Beni daha da yakına çekmek için bir elini başımın arkasına koydu ama eli aşağı doğru kaydı. "Hissettiğim bu şişlik... bu sabah Lord Endrick'ten kalan bir şey mi?"

"Bilmiyorum. Ben onu hiç..." Doğrudum ve elimi enseme götürdüm. Büyük olmasa da kesinlikle sert bir şişlik vardı. "Bu nedir, Simon?"

Acıyla keskin bir nefes verse de o da doğrularak oturdu. "Koraklar arasında güçlü Endrean ilaçlarına sahip bir cerrah var."

"Korakların Endreanlardan nefret ettiğini sanıyordum."

“Ediyoruz. Ama ilaçları işe yarıyor. Eğer Endrick sana büyüyle bir şeyler yaptıysa, onu iyileştirmek için Endrean ilaçlarına ihtiyacımız var. Gidelim hadi.”

Büyük bir çabayla ona ayağa kalkması için yardım ettim. Tıpkı benim birkaç saat önce yapmış olduğum gibi bu sefer de o bu zindanlardan topallayarak dışarı çıkacaktı. Ne çifttik ama.

Bana yaslandı ve Woodcourt ana geçit kapısının dışına açılan kapıya doğru ilerledik. Basil’in benim için sakladığını söylediği at çok uzakta olamazdı.

Simon’ın bıçağını kınından çıkardım ve eline verdim. “Bizi gören olursa, ben senin esirimim.”

“Bizi takip edeceklerdir. Çok uzağa gidemeyeceğiz, Kes.”

“Bana güven.” Tabii ben de Basil’e güvenmekte haklıyım...

Simon’daki anahtar kapıya geçirdim ama kilit Woodcourt’a açılan ve daha sık kullanılan kapınınkinden daha zorluydu.

“Anahtar işe yaramak zorunda,” dedi Simon.

“Yarayacak zaten. Ama sadece...”

“Durun orada!” diye emretti bir ses.

Simon ânında beni kavradı ve bıçağını göğsüme doğru tuttu. Ani hareketi sırasında vücut ağırlığını üstümde hissetmiştim. Muhtemelen başı dönüyor olmalıydı ama ayakta kalabilmesini umdum. Yerde yatan birini beni kaçırmakla itham etmek pek akıl alır şey olmayacaktı.

Bir Dallisor askeri zindana girdi ve babam da –hayır, *Sör Henry Dallisor* da– arkasından onu takip etti. Benim bir babam yoktu. İkisi de bir taş atımı mesafesinde, Woodcourt’a uzanan basamakların dibinde durmuştu. Asker elinde bir tetikli kılıçla saldırıya hazırdı. Sör Henry kokuyu bastırmak için burnuna bir kumaş parçası dayamıştı. Bu da bana ilginç geldi. Ne tür bir adam ölümün kokusundan tiksindir ama Endrick’inki gibi çürük bir ruha hizmet etmeyi kabullenebilirdi ki?

“O benim kızım,” dedi Sör Henry, Simon’a. “Buna nasıl cüret edersin?”

“Uzak durun.” Simon bıçağı meşale ışığı altında parlatacak şekilde çevirdi. Ama biraz daha yakın olsalardı, tenime değen kısmın aslında bıçağın düz tarafı olduğunu görebilirlerdi. “O benimle geliyor.”

“Sen bir Halderian mısın yoksa Korak mı? Bana söyle ki yarın hangi gruptan insanları toplatıp infaz ettireceğimi bileyim.”

“Benim ölmemi istemiştin, şimdi öldüğümü varsayabilirsin,” dedim ona. “Benden kurtulmana yardım ettiği için bu adama teşekkür etmelisin.”

“Ah, minnettarlığımın ağırlığını omuzlarında hissedeceği kesin,” dedi Sör Henry zehir zemberek bir sesle. “Bu akşamın nihayete erdiğinde, o da son sözün her zaman bana ait olduğunu iyi anlamış olacak.”

“Aç şu kapıyı,” diye mırıldandı Simon bana.

Sör Henry lafını tamamlamamıştı. “Orada da durmayacağım. Bu akşam sen öldükten sonra —bu akşam *kesin* öleceksin yani— yandaşlarını da bulacağım. Dev kondorlar üzerinde, disk oklarıyla silahlanmış ordular göndereceğim ve en son asi can verene kadar üstünüze ateş mermisi yağdıracaklar.”

“Daha önce bizi bulmayı başaramadın,” dedi Simon. “Bu sefer de başaramayacaksın. İntikam için biz senin kapını çalıncaya kadar.”

Bu sırada ben de kilidi açmayı başarmış ve bir yandan buna zorlanıyormuşum gibi yaparak kapıyı ardına kadar açmıştım.

“Beni izlemeye yeltenirsen kızının cesedini yol kenarında bulursun.” Simon öyle tehditkâr bir sesle konuşmuştu ki bunun yapmacık bir tehdit olduğunu bilmeseydim gerçekten endişelenirdim.

Beni kapıdan dışarı itirdi ve kilidin yerine geçmesi için büyük bir güçle çarparak arkamızdan kapadı. Yalnız kaldığımız anda bıçağı bana verdi ve kollarımı ona dolayarak huş ağaçlarına doğru yürümesine yardımcı oldum. Burayı iyi biliyordum. Yıkım Savaşı’nın ilk günlerinde Halderianların asıldığı ağaçlar burada yer aldığı için, Dallisorların koruma altına aldığı sıkı bir ağaçlıktı burası. Ama el-

bette ağaçlar asılan kişilerin anısını simgeleyen anıtlar değil, zafer nişanları olarak görülüyordu.

Tıpkı Basil'in söz vermiş olduğu gibi ağaçlığın iç kısımlarında bizi bir at bekliyordu.

"Bunu nasıl planladın?" diye sordu Simon.

"Sana söylersem hoşuna gitmez. Hadi!"

Simon eyerin boynuzunu kavradı ve kendini yukarı doğru çekti. Sonra ben eyerde onun önüne geçtim, eteğimin duruşuna dikkat ederek dizgini elime aldım ve Simon'ı hızlıca uyardım. Sonra da dörtnala ortadan uzaklaşmaya başladık.

• OTUZ DÖRT •

K E S T R A

A t sürerken Simon sırtıma yaslanmıştı ve bu benim de gücümü tüketmeye başlamıştı. Ama ben her ne hissediyorsam, onun benden çok daha kötü durumda olduğunu da biliyordum. Gökyüzüne serpilmiş birkaç yıldız biraz olsun ışık verse de ay henüz yükselmemişti, kıyafetlerimiz ıslak ve çamurluydu, sıcaklık da hızla azalıyordu. En azından saat Nöbetçiler Geçidi'nden sorunsuzca geçebileceğimiz kadar geçti.

Ama güneşin doğması nasıl engellenemezse, belanın peşimize düşmesi de aynı şekilde engellenemezdi. Simon kaçışımız sırasında cesurca konuşmuştu ama Dallisorlar asla boş tehditler savurmazdı. Soru kondorların üstümüze *gelip gelmeyeceği* değil, onlar gelmeden önce bizim saklanabilecek bir yer bulup bulamayacağımızdı.

Buna kıyasla Lav Çayırları'ndaki en kötü günüm bile bir hazineydi. Zihnim, kaçırılışımın üstünden sekiz ay geçmişken, on dördüncü yaş günümün hemen sonrasındaki o ılık sonbahar gününe gitti. Nişanlım Sör Basil'in sarayında büyümeye devam etmem için evden ayrılarak Reddengrad'a yolculuk etmemi öneren bir mektup almıştım. Mektubu kaptdığım gibi Lav Çayırları'na doğru koşmuş, jilet keskinliğindeki bir kaya parçasına takılıp bacağımla fena hâlde kesilinceye kadar da koşmaya devam etmiştim. Darrow beni orada bulmuş, yarımı dağlama tozuyla iyileştirmiş ve sonra beni

babama at pislğine bulanmış bir red mektubu gönderme fikrimden caydırmayı başarmıştı.

“Keşke babam olmasaydı,” demiştim. “Sürülmüşlerin yanındayken bana dediler ki...”

Darrow’un yüzü ânında ciddileşmişti ki bu çok nadiren olurdu. “Bir kelime daha edeyim deme, Kestra. Tehlikeli düşünceler bunlar.”

“Neden?” diye sormuştum. “Gerçekleri bilmeyi hak etmiyor muyum ben?”

“Gerçekler beraberinde sorumlulukları getirir ve bunu istemeyeceğinden emin olabilirsin.”

Biraz daha bastırdığımda ise patlamıştı. “Tekrar sorma bunu. Asla!” Bu Darrow’un bana bağırduğu tek seferdi. Ama sorum havada asılı kalmıştı.

Şimdiye kadar.

Gerçekler beraberinde sorumluluklardan da fazlasını getirmişti. Beni dehşet sonuçlar doğurabilecek imkânsız seçeneklerin yükü altında bırakmıştı ve ortaya çıkan her yeni gerçek, boğazımın içinde giderek büyüyen bir şişlik gibi nefesimi kesiyordu. Darrow o zamanlar söylediğinde haklıydı. Bunu istemiyordum.

Bu düşünceleri tekrar gerilere ittirerek Simon’a döndüm. “Sizin üssünüze gidemeyiz, Sör Henry’nin tehdidi...”

“Endrick’in ensene ne yaptığını anlamak için üsse gitmek zorundayız. Batıya, Silven’e doğru yönel.”

“Silven mi?” Bu isim neden bana aşına gelmişti? Coğrafya derslerime ancak bu küçük kasabanın yüksek bir yamaçta yer alan bir balıkçı veya ticaret kasabası olduğunu hatırlayacak kadar kulak vermiştim. Kasabanın gelirinin çoğu küçükbaş hayvancılıktan sağlanıyordu. Bu iş aynı zamanda hatırı sayılır bir kokuyu da beraberinde getirdiği için Hükümdarlık askerleri genelde kasabadan uzakta dururdu. Ama belki de asilerin saklanması için kasabayı ideal bir yer hâline getiren de buydu.

Simon devam etmeden önce ölçülü bir nefes aldı. “Herruh Ormanı’nın kuzey sınırı boyunca gidersek güvende oluruz.”

Herruh Ormanı. Yıkım Savaşı'nda ölenlerin ruhlarının, altta yatan toprağın iyileştiremeyeceği sıcaklıkta kavrularak siyahlaşan ağaçlar arasında dolaştığı bölge. Ruhlar sizi bir düşman olarak görürse, oradan ayrılmanın imkânsız olduğu söylenirdi. Simon belki güvende olabilirdi ama benim bir düşman olarak nitelendirileceğim kesindi.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"Daha kötü hissettiğim de olmuştu."

Kıkırdadım. "Geçmiş kavgalarda kolların ile bacakların kılıçla kesilip atılmadıysa, bu söylediğine inanmıyorum." Sağ eli bacağımın hemen yanındaydı. Elini elime aldım ve kolunu belime dola-dım. Parmakları belimin yanını kavradı. Belki romantik bir doku-nuş, belki dengesini sağlamak için bir gereklilik. Kabul edeceğinden daha kötü durumda olduğunu biliyordum ve Silven'e ulaşmak tüm gecemizi alacaktı.

"Ya *sen* nasıl hissediyorsun?" diye sordu Simon.

Kısa süre önce bildiğim tek yuvayla bağımı kesip atmıştım ve hâlâ doğru kararı verip vermediğimden emin değildim. "Daha iyi olduğum günler olmuştu. Woodcourt'a asla dönmeyeceğim."

"Elbette dönmeyeceksin. Orada artık senin için hiçbir şey yok."

"Orada benim için hiçbir zaman bir şey olmadı. Bunu artık iyi biliyorum."

"Baban konusunu anlıyorum. Ama ya annen? Onunla hep ya-kın olduğunu hatırlıyorum ve onun da tüm dünyada senden daha fazla sevdiği hiç kimse yoktu."

Niyetinin bu olmadığını biliyordum ama sözleri yine de acı çek-meme sebep olmuştu. Yapabildiğim tek şey dudağımı ısırp yola devam etmek, yüzümü aklımdan geçenleri okuyabileceği kadar net bir şekilde görememesini umut etmekte.

Ama gerçeklerin en azından bir kısmını zaten biliyordu. "Anne-nin günlüğü sana Olden Hançeri'nin yerinden fazlasını anlatmış olmalı."

"Evet." Sorduğun için teşekkürler. Konuyu değiştirebilir miyiz lütfen?

"Günlüğü nasıl buldun?"

"Gerald verdi."

Atımız yoldaki gevşek bir taşa çarparak sarsıldı. Simon acı dolu keskin bir nefes aldı ve ancak birkaç saniye sonra tekrar nefes almaya başladı. Sonunda, "Yavaşlayabilir misin?" diye mırıldandı.

"Highwyn'e hâlâ çok yakınız."

"Lütfen, Kes. Daha yavaş gitmeye ihtiyacım var."

Muhtemelen altımızdan geçen sümüksümlüklerin Silven'e bizden önce ulaştığını gözümde canlandırmak canımı sıkısa da atı yavaşlattım. Evet, artık bizden önce varacakları kesindi.

Simon tekrar konuşabilecek duruma geldiğinde, "Gerald günlüğü sana niye verdi?" diye sordu.

Sorusu farkında olduğundan çok daha tehlikeliydi ve göğsümde yükselen, artık aşına olduğum o panik duygusu olmadan bir cevap verebilmemin yolu da yoktu. Sonunda kelimeler artık barajın tutamadığı sel suları gibi ağızımdan dökülüyordu. "Risha Halderian'ın en başta Olden Hançeri'ni çalmayı nasıl başardığını merak ettin mi hiç?"

Simon soruyu düşünerek bir süre tereddütle sessiz kaldı. "Endrean hizmetkârı Risha'ya yardım etmiş olmalı ama bu konuda kimse'nin fazla bir bilgisi yok."

"Anaya, Lord Endrick'in fazlasıyla arzuladığı bir güce sahipti: Varlığını diğer herkesten gizleme, herhangi bir arka plana adapte olabilme kabiliyetine. Bu yeteneğinin, gücünü fazlasıyla tüketen bir bedeli vardı ama diğer Endreanlar katledilirken onu hayatta tuttu. Nihayetinde, Anaya sonsuza kadar saklanamayacağına karar verdi ve bu da onu iki seçenikle baş başa bıraktı. Gücü tükenip de Lord Endrick tarafından bulunana kadar saklanmaya devam etmek veya karşı koymak."

"Anaya gücünü Olden Hançeri'ni çalmak için kullandı," diye mırıldandı Simon.

Başımla onayladım. “Evet. Ama bunu yapmak büyü gücünün sonunu getirdi. Sonrasında artık kendini korumaktan acizken, hançeri en yakın arkadaşına, Lord Endrick iktidara geldiğinden beri onu saklayan ve onu mağlup etme şansına sahip olan tek kişi olduğuna inandığı kişiye verdi.”

Simon hafif sesle bir ısıklık çaldı. “Risha Halderian. Tüm bunları günlükten mi öğrendin? Annen neden Vasılohan hakkında bunca şey yazmış olsun ki?”

Bu sefer kendimi konuşmaya zorlayamadım. Belki de sessizliğim yeterli bir cevaptı.

“Ah,” dedi Simon sonunda. “Lily Dallisor senin annen değildi.”

Gözlerimi kapadım ve bu sözlerin yüksek sesle söylenmesinden doğan acıyı bastırmaya çalıştım. Lily’nin odasında aradığım battaniye asla orada olmamıştı çünkü Lily bir çocuk sahibi olmayı hiç beklememişti. Darrow da o battaniyenin orada olmadığını biliyordu. Lav Çayırı’nda geçirdiğimiz üç yıl boyunca, Darrow benim kendimle ilgili yalanlara inanmama müsaade etmişti.

Bu düşünceleri bir kenara ittirdim. “Risha ve Anaya zindanlara getirilmişti ve Lord Endrick’e karşı işledikleri suçlara rağmen, Lily annemin bir çocuk taşıdığını fark etmiş ve ona acımişti. Gerald o sırada zindanlarda bir gardiyandı ve Lily’nin ziyaretlerini gizlemek için elinden geleni yaptı. Ben doğduktan sonra, Lord Endrick infaz emri verdi. Annem Lily’ye benim hayatımı kurtarması için yalvardı.”

“Ve bu kararının kalıcı sonuçları oldu,” dedi Simon.

“Evet. Lily beni Sör Henry’nin karşısına getirdi ve bana bir zarar verirse Antora’yı derhal terk edeceğini söyledi. Sör Henry kim olursa ve ne yapmış olursa olsun, Lily’yi gerçekten seviyordu ve beni sahiplenmeyi kabullendi ama bu yüzden benden nefret etmekten de asla geri durmadı. Seninle en azından bir ortak yönümüz var, Simon. İkimiz de o zindanlardan kaçmayı başardık ama benim kaçışım doğumumdan hemen sonraydı.”

Simon tüm bunları özümsemeye çalışırken sanki bir saat geçti. Bense sadece ileri doğru at sürmeye devam ettim. Gözlerimi batı

ufkunda tuttum ve kalbim göğsümden fırlayacak kadar güçle çarpıp durmuyormuş gibi yapmaya çalıştım.

Simon'ın belimdeki eli gevşedi. Ama tüm söylediklerimi anlaması her ne kadar zor olsa da, daha hâlâ en kötüsünden haberi yoktu. Sonunda, beni teselli etmek veya ortaya çıkan bu yeni bilgilerin aramızda hiçbir şeyi değiştirmedığı mesajını vermek ister gibi elinin kavrayışı tekrar sıkılaştı.

Ne kadar da yanılmıştı.

“Dün sabah bu yüzden ağlıyordun,” dedi. “Eğer Risha Halderian senin annense, o zaman...”

“Bunu hiç söylemedim.” Ne kadar tehlikeli de olsa, en azından hayatımın hâlâ bir anlamı olacaktı. “Bunu söylerken bu kadar zayıf olman iyi çünkü ne tepki vereceğini iyi biliyorum. Annem Lily Dal-lisor değil. Ve Risha Halderian da değil.”

Beklediğim gibi, elleri üstümden tamamen ayrıldı ve sırtını dikleştirerek öyle bir hızla benden ayrıldı ki kendimi ortadan ikiye ayrılmış gibi hissettim. Buna rağmen içinde verdiği savaşı hissedebiliyordum. Geriye kalan tek olasılığı ve o olasılığın sonuçlarını kabullenmek istemiyordu. Sonunda, “Annen Anaya'ydı. Sen bir Endrean'sın. Tıpkı Lord Endrick gibi,” dedi.

“Endrick bütün Endreanları öldürmemişse bile, bu işin tamamlanması için emir verildiğini söylemiştin. Beni öldürmeye yeminlisin.”

• OTUZ BEŞ •

SIMON

Hayatım boyunca üç yemin etmiştim. İlki Garr'aydı ve beni evlat edinen bu adamın mirasını elimden geldiğince devam ettireceğime dairdi.

İkinci yeminim Tenger'eydi. Bir Korak olarak Lord Endrick ölene kadar savaşmaya devam edeceğime dair bir yemindi bu.

Üçüncü yeminimse Koraklaraydı. Endrean kanına sahip kimse-
nin yaşamasına izin vermeyeceğime yemin etmiştim.

Bunlar felsefeyle flörtleşme veya sadece gelgeç hayallerden ibaret değildi. Bunlar uzun bir süre düşünüp taşındığım ve uğruna hayatımı vermeyi kabul ettiğim yükümlülüklerdi. Bu yeminleri bir kez bile çiğnememiştim veya tarihin beni Antora'nın yanında yer alan biri olarak not edeceğine dair inanışımı asla sorgulamamıştım.

Bir kere bile.

Şimdiye kadar.

Kestra atımızı durdurdu. Bedeni aniden taş gibi kaskatı kesilmişti. Tek kelime etmeden attan indi. Ben de atın diğer yanından indim; tabii kendimi yarı düşercesine yere bırakmama indim denilebilirse. İki yanda da yol açık bir şekilde uzanıyordu ve son derece görülebilir bir konumdaydık. İçimde kıpırdaşan her türlü duygunun en üstünde, böylesine bir açıklıkta durmaktan duyduğum gerginlik yer alıyordu.

Kestra tam olarak indiği noktada durdu ve beni atın çevresinden sekerek ona yaklaşmaya zorladı. Yumruklarını beline koyarak, gerekirse kaçmaya hazır hâlde bana döndü. Sanki o anki hâlimle onu yakalayabilme şansım varmış gibi.

Ondan hâlâ uzakstayken durdum ve elimi kılıcımdan uzakta tuttum. “Gerçekte kim olduğun konusunda bize –bana– yalan söyledin.”

Kestra’nın kılı bile kıpırdamadı. “Benim kimliğimle ilgili aldığın emirler var.”

“Sana asla zarar veremem, Kes.”

“Emin misin? Tenger eninde sonunda gerçeği keşfedecektir. Sana Endrean kızını infaz etmeni emrettiğinde ne olacak? Yani beni.”

Bir Dallisor olduğunu zannederken bile bu ihtimali çoktan düşünmüştüm. Cevabım şimdi de değişmemiştii. “Senin ölümüne yol açmaktansa kendi ölümüne seve seve giderim.”

“Her Endrean’ın eninde sonunda kötüleştğini söylemiştin. Ya Endrick gibi birine dönüşmem sadece zaman meselesiye?”

Çoğu Antoralı bunun bir “eğer” değil, “ne zaman” sorunu olduğuna inanırdı. Halderianlar Endreanlar tarafından neredeyse tamamen yok edilmişti. Onlar bir Endrean’a asla tekrar güvenmezdi. Koraklar ise Endreanların yozlaşmışlığından o kadar emindi ki emirlerimiz af veya tavizden tamamen yoksundu. Şimdiyse kendimi kalbimi hızla çarptıran bir kızın karşısında durmuş, bir gün o kalbe bir bıçak saplayıp saplamayacağımı merak ederken bulmuştum.

Kestra’yı kurtarabilmenin bir yolunu bulma ihtiyacıyla, Endreanlar hakkında öne sürülmüş bir teoriyi hatırladım. Bu teoriyi destekleyen bir kanıt yoktu ama Kestra’nın kurtulması için de en iyi şansı sunuyordu. Belki de tek şansı. “Şu anda bir büyün yok ve bırak öyle kalsın. Belki de büyüyle birlikte güç hırsı da geliyordur ya da belki büyü ruhunu tüketiyordur. Veya Mavi Mağaralar’daki sular bir şekilde büyüyü kötücül hâle getiriyordur. Neden olduğunu bilmiyorum ama büyü bir şekilde her zaman kişiyi yozlaştırıyor.”

Kestra ikna olmamıştı. “Peki büyüye hiç ulaşmazsam, o zaman bana Koraklara katılıp yanında savaşmama izin verecek kadar güvenir misin?”

Ciğerlerimdeki acıya aldırış etmeden ona doğru bir adım attım. “Kestra Dallisor güvenimi kazandı. Endrean Kestra o güveni kaybetmeyecek.”

Kestra kıpırdandı ve aramıza öncekinden daha fazla mesafe koydu. “Yüzbaşının da senin gibi düşüneneğinden şüpheliyim.”

Düşünmezdi. Korakların hiçbiri benim gibi düşünmezdi. Tenger onun bize katılmasına izin verse bile, Kestra savaşa girdiğinde asıl düşmanın önünde mi yoksa arkasında mı durduğundan asla emin olamazdı.

Cevap vermede başarısız oluşum üzüntüsünü derinleştirmiş gibi görünüyordu. Duygudan yoğunlaşmış sesiyle, “Beraber bir geleceğimizin olmadığını söylediğimde bunu kastetmiştim. Artık bunu sen de iyi anlıyor olmalısın,” dedi.

“Hayır, anlamıyorum! Tenger’in neye inandığını unut gitsin! Senin geleceğini bilmiyorum. Kendiminkini de. Ama bugün kim olduğunu ve senin hakkında ne hissettiğimi iyi biliyorum. Adın veya geçmişin her ne olursa olsun, yarın her kim olursan ol, ben yine de... senin olmak istiyorum.” Bununla birlikte bir adım daha attım ve bu defa benden uzaklaşmadı.

Yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi ve bu gerçek, sadece bana ithaf edilmiş bir gülümsemeydi. Konuşmaya davrandığı anda yukarıdan yükselen bir çığlık sesi geceyi deldi.

Sesi tanıyan ilk o oldu. “Kondorlar.” Kestra kolumu kavradı ve beni yüzüstü yere yatırdı. Yaralı sırtım ve kaburgalarım bir şok dalgasıyla sarsıldı ve gözümün önünde parıltılar uçuştı.

Kondorların kanatlarından yayılan rüzgâr üstümüzden geçti ve çığlıkları sanki testere sesi gibi beynimde çınladı. Kulaklarımı kapadım ve bedenimde hâlâ yankılanan acı dalgasıyla savaşmaya çalıştım. Kestra muhtemelen beni nasıl sertçe yere indirmiş olduğunu farkında değildi.

“Bu kondorların binicisi yok,” dedi. “En azından bu iyi ama yine de alçakta durmalıyız.”

Bir sonraki çılgınlıkla birlikte atımız aniden kaçmaya başladı. Kestra onun arkasından seslendi ama hiçbir işe yaramadı.

“Başını aşağıda tut,” dedi Kestra bana. “Bu kondorlar hareketi ve yüzleri tanır.”

Muhtemelen istesem de yukarı bakamazdım ve kesinlikle hareket edebilecek, hatta nefes alabilecek kadar bile iyi hissetmiyordum. Sert kayaya mı inmiştik böyle?

Yavaşça başlayıp yükselen bir “ihihhi” sesi geceyi deldi ve kondorların çılgılığı altında kaybolup gitti. Güçlü kanatlardan yayılan rüzgâr üstümden bir kez daha geçti ve sonra ortama sessizlik hâkim oldu.

“Sanırım atı aldılar,” diye mırıldandı Kestra. Gözlerimi açtığımda onu yanı başımda, fark edilir şekilde titrerken buldum.

Tenger bir defasında bize kondorların dahil olduğu bir savaşı anlatmıştı. Bu yaratıkların yetişkin insanları yerden kaparak ölümlerine veya işkenceyle bilgi alınması için zindanlara götürdüğünden bahsetmişti. Ama belli ki bir atı bile taşıyacak kadar güçlülerdi. Bu pek iç açıcı bir haber sayılmazdı.

“Henry Dallisor bizi Endrick’e raporladı ve bu kondorları peşimize salan da o,” dedi Kestra. “Endrick o atın üstüne olduğumuzu varsaymıştı.”

“En azından gittiler.”

Ama Kestra’nın gözleri daha da irice açıldı. “Hükümdarlık asla pes etmez, Simon.”

Ben de etmezdim. Acıya karşı nefesimi tutarak kendimi dizlerimin üstüne doğrulmaya zorladım. Çok iyi göremeyeceğim kadar karanlıktı ama çok fazla seçeneğimiz olmadığını biliyordum. Üstünde olduğumuz yol bir bayırın ortasından geçiyordu. Aşağıımızda çayırılar ve minik çalılıklar vardı. Yukarıımızda, bayırın düzleşmeye başladığı noktadaysa Herruh Ormanı. Bunu Kestra da fark etmişti.

“Aklından bile geçirme.” Bu konuda geri adım atmayacaktım.

“Dallisor kanı orada öldürülmene yol açacakken, Endrean olarak başına neler gelebileceğini hayal et.”

“Burada da daha iyi durumda değiliz! Endrick o atın üstünde olmadığımızı şimdiye kadar fark etmiş olmalı. Peşimize başka bir şey göndermiştir.”

Neredeyse bu sözüne cevap olarak, altımızdaki yol titremeye başladı. Hafifçe başlayan bir uğultu sesi giderek yükseldi. Bize yaklaşıyordu.

Kestra aniden döndü. “Oropodlar!”

Bizimle Highwyn arasındaki tepeler yüzünden net olarak göremesem de yolun uzak noktasından bir toz bulutu yükseliyordu. Oropodların sadece iki bacak üstünde koşarak yarım düzine atın kaldıracabileceğinden fazla toz kaldırmaları beni hayrete düşürmüştü. O sürüngeimsi yaratıklardan en azından altı tanesinin bize doğru yaklaşmakta olduğunu tahmin ettim ve hepsinin de baştan ayağa silahlanmış binicileri vardı muhtemelen. Toz bulutunun ilerleme hızına bakılacak olursa, beş dakikadan az vaktimiz olduğunu tahmin ettim.

Ümitsizce tekrar tepeye doğru baktım. O ormana girmemem konusunda kaç defa uyarılmıştım? Tenger başka hiçbir seçenek olmadığı sürece o ormana girilmesini Koraklara yasaklamıştı.

Şimdi de başka hiçbir seçenek yoktu.

Kestra doğrulmama yardım etti ve birlikte yokuştan tırmanmaya başladık. Ayaklarımız nemli toprağın üstünde kayıyordu ve bazen gömülü taşlara çarpıp sendeliyorduk. İlk oropod yolun artık tam altımızda kalan kısmına ulaştığında biz daha ormana kalan yolu yarılamaştık. Binicilerin hepsinde ateş mermileri fırlatan bir altıpat vardı. Hükümdarlık askerleri üzerine yaptığımız vur kaç saldırılarında bu silahların nasıl kullanıldığını görmüştüm. Ateş mermileri metalle temas ettiklerinde birkaç saniye içinde patlıyordu. Ama geceleri gözle görülür bir parıltıya sahip oldukları için Koraklar bu silahlarla başa çıkmanın bir yolunu bulmuştu. Üstelik keyif aldığım bir yoldu bu.

“Koşmaya devam et,” dedim Kestra’ya ve ardından kılıcımı çekip bir omzumdan yukarı doğru kaldırdım.

Ateşlenen mermiler yaklaştığında kılıcımı savurdum ve onları aynen geri gönderdim. Mermiler biniciyle temas ettiğinde patladı ve adam öldü. Serbest kalan oropodu uzaklaşmaya davrandı ama o anda varan ikinci bir binici onun dizginini tuttu. Oropod bu adamı tanımıyor olmalıydı çünkü ânında kolunu ısırarak azı dişlerini etine derinden gömdü. O sırada beş binici daha olay yerine varmıştı ve arkadaşlarını kurtarmak için hep beraber çabalamaları gerekti. Bu da bize kaçmak için ihtiyaç duyduğumuz değerli zamanı kazandırdı. Kılıcı savurmak için kaburgalarımı feda etmiştim. Nefes alıp vermekle bile canım yanıyordu. Koşmak ise bir işkenceydi.

Kestra yanıma koştu ve kılıcımı elimden aldı. “Hadi.” Kısa bir mesafe koştuktan sonra artık ateş mermilerinin menzilinden çıkmıştık ama oropodlar hâlâ bize erişebilirdi.

Biniciler de o ormana girmeyi benden daha fazla istemeyeceklerdi. Kalan beş binici eyerlerinden indi ve kendi aralarında kısa bir konuşma yaptı. Sonra oropodlara verdikleri emri işittim: “Öldürün.”

Kestra beni yokuş yukarı çekme çabalarını ikiye katladı. Kendim de elimden geleni yapıyordum ama ayaklarımın üstünde durmayı bile güçten ziyade iradem sayesinde başarabiliyordum. Bacaklarım yeni bitmiş fidanlardan daha kuvvetli değildi ve ciğerlerim derin bir nefes almaktan acizdi. Kılıcımı savurduğumdan beri görüşüm de bulanıklaşmıştı ve bu yüzden her adımda sendeliyordum. Oropodlar açık çenelerinde azılı dişlerini hevesle göstererek peşimize düşmüştü. Belki de tepeye tırmanmamı sağlayan şey irade gücüm değil de yenilip yutulmamaya dair duyduğum güçlü istekti.

“Sen devam et!” Kestra durdu ve ona baktığımda bir oropoda doğru darbe savurduğunu gördüm ama sonrasında ne olduğunu görmeyecek kadar başım dönüyordu. Birkaç saniye sonra hayvandan öfke dolu bir çığlık yükseldiğini işittim. Kestra tekrar elimi kavradığında, eli ıslaktı. Kan mıydı bu? Onun mu yoksa oropodun kanı mı?

Sonra kolu omzuma sarıldı ve beni tekrar yokuş yukarı, ormanın kıyısına doğru itirmeye başladı. Ay üstümüzde yükselirken ayaklarımızın dibinde uzun gölgeler belirdi; yanıp kararmış ağaçların çarpık gri parmakları andıran gölgeleri idi bunlar. Üzerimden ne zaman bir gölge geçse, sanki ruhumdan bir parça alıp götürülüyormuşçasına içim ürperdi. Önümüzdeki seçeneklerden en güvenlisinin *bu* olduğuna inanmak imkânsızdı.

Yerdeki gölgelere ilk temas eden oropod sanki yanmış gibi arka ayakları üstünde şaha kalktı ve azı dişlerini gösterdi. Öfkeyle salyalar saçarak bir sonraki gölgenin sınırında durdu ve devam etmeyi reddetti. Hiçbiri devam etmeyecekti.

Gölgeler içindeyken durmamızı önerdim. Oropodlar ormana girmeyi reddediyorsa, biz niye girecektik ki? Ama Kestra bizi hâlâ ağaçlara doğru sürüklüyordu ve nedenini anladım. Askerler henüz pes etmemişti.

En azından biri bizi takip ediyordu. Bir ateş mermisi bıçağıma denk geldi. Ben daha bir tepki veremeden önce baldırımda bir patlama oldu ve sinirlerim dağıldı. Kestra'nın ne kadar yakınımda olduğunu ve patlamadan etkilenip etkilenmediğini bilmiyordum. Ama artık bunu düşünecek zaman yoktu. Gözümde parlak noktalar uçuşuyordu ve noktalar giderek daha da parlaklaştı. Ardından da her şey karanlığa gömüldü.

Bedenim yere yığıldı.

• OTUZ ALTI •

SIMON

Imkânsızlığın ortasına uyandım. Eğer kendimi kaybetmeden önce hatırladıklarım gerçekse, neden artık acı hissetmiyordum? Şişlikten kapanmış olan gözüm bile normal gibiydi. Herhangi bir efor sarf etmeden rahatça nefes alıp verebiliyordum. Kendimi güçlü hissediyordum ve bedenim de sıcaktı.

Bir de, suyu ılık bir göletin içinde oturmuştum.

Kestra neredeydi?

Başım göletin kenarındaki bir toprak tümseğine yaslanmış hâldeydi. Etrafıma bakınmak için başımı kaldırdım. Gökyüzü henüz ağarmıştı ve Herruh Ormanı'nın içinde bir yerlerdeydim. Bu kadarı açıktı. Antora veya belki dünyanın hiçbir yerinde, buna benzer başka bir mekân daha yoktu.

Ağaçlar büyüktü ve sıkça diziliydi – ya da en azından yıllar öncesinde öyle olmalıydı. Artık onlardan geriye kalan tek şey, ancak geçmişin gururuyla ayakta duran dalsız, kararmış gövdelerdi. Yeryüzü de yanıp kararmıştı ve toprak tek bir çimen tanesini bile tekrar büyötmeyi reddetmişti.

Yıkım Savaşı sırasında durum Halderianların aleyhine döndüğünde pek çoğu saklanmak için bu ormana kaçmıştı. Merhamet yakarılarına aldırmayan Endrick, büyüsünü kullanarak görünmez bariyerler oluşturmuş, saklanmak için buraya gelen herkesi bu ala-

na hapsedmişti. Sonra tüm ormanı ateşe vermiş, bu gaddarca hamle Hükümdarlık'ın savaştan zaferle ayrılmasına ön ayak olmuştu.

Savaşın sonundan beri burada hiçbir değişiklik olmamıştı ve asla da olmayacaktı. Ölenlerin ruhları sonsuza kadar orman sınırından çıkmaktan mahrum ama kendi topraklarına girmeye cesaret eden düşmanlarının da kanını akıtmaya hevesli olarak hâlâ ağaçların arasında geziniyordu.

Tamamen kendime gelerek doğruldum. Belki ben buraya kabul edilmiştim. Ama Kestra neredeydi?

Beni bu gölete getirecek kadar uzun süre sağ kalabilmişti demek. Adını haykırdım ve havuzdan çıkmaya yeltendiğim anda arkamdan bana cevap verdiğini işittim.

“Daha iyi görünüyorsun.”

Suyun içinde irkilerek geriledim ve sonra ona bakmak için geriye döndüm.

Kestra tam önümde durmuştu ve dün akşamdan kalan çamurdan arınmış olsa bile hâlâ bir Hükümdarlık soylusundan ziyade terk edilmiş bir yetim gibi görünüyordu. Elbisesi kir pas içindeydi ve dizlerinin altı yırtık pırtıktı. Birbirine dolanmış saçları omuzlarından sarkıyordu. Ama gülüşü içtendi ve doğal güzelliği boynundaki yakut kolyenin neşeyle parıldamasına yol açıyordu. O kolye onu Dallisorlara bağlayan son şeydi.

“İyisin.” Bunun bir açıklama mı yoksa soru mu olduğundan ben de emin değildim.

Kestra kollarını bedenine doladı. “Üşüyorum ama iyiyim.”

“Burası sıcak.” Sırıttım ve elimi ona doğru uzattım.

Ama başını iki yana sallamakla yetindi. “Yapamam, Simon. Sebebini biliyorsun.”

O anda hatırladım. Bu sularda büyü vardı. Öyle olmalıydı çünkü başka hiçbir şey beni tek bir gecede iyileştirmiş olamazdı. Kestra'nın Endrean kanındaki bir şey büyüye ulaşamazdı veya ulaşmalıydı.

“Burayı nereden biliyordun?” diye sordum.

“Bilmiyordum. Dün akşam kelimenin tam anlamıyla denk geldim. Sudan bir yudum alır ve üstümüzü temizlerim diye düşündüm. Ama büyü senin üstünde neredeyse ânında etki göstermeye başladı.”

“Peki sen nasıl oluyor da buradayken... Hâlâ hayattasın?”

“Onu da bilmiyorum. Ruhların etrafımda gezindiğini hissedebiliyorum. Onların merakını uyandırdım sanırım ve benimle ne yapacakları konusunda ikiye bölünmüş h ldeler. Ama varlığım konusunda bir rahatsızlık duydukları kesin. Yani eğer artık yürüye-bilecek durumdaysan, ben de onların sabrını yeteri kadar sınamış olduğumu sanıyorum.”

Bir saniye bile gecikmeden ayağa kalktım ve sudan çıktım.  nında kuruduğumu fark ederek şaşırdım. Kıyafetlerim yer yer yanık delikleri ve yırtıklarla doluydu ama Kestra’nın elbisesinden kötü durumda değildi. Buradan baktığımda bile Kestra’nın titrediğini görebiliyordum ve o göletten faydalanması mümkün değildi. Yürümenin ısınmasına yardımcı olacağını umdum. Özellikle de ormandan çıkıp güneşi gördüğümüzde. Buranın h kimi gölgeler ve dışarı çıkma şansına sahip olamamış insanların anılarıydı.

Sonucu ne olursa olsun yanında kalmak istediğim mesajını vermeyi umarak Kestra’nın elini tuttum ve parmaklarımı onunkilere doladım. Önümüzde birtakım zorlu tercihler vardı ve bunun sebebi sadece onun bir Endrean olması değildi. ş phelerimde haklıysam, bizi bekleyen sorunların henüz sadece yüzeyine temas etmiştik.

Kestra elini tutmama izin verdi ama etrafına koyduğu o kalın ve hatırı sayılır güçte duvarlar, sanki dün akşam söylediklerinden pişmanlık duym ş gibi, tekrar yükselmişti. Ondan daha fazla bilgi almam zordu ama benim bir planım vardı. Kestra’nın sırlarından daha fazla  nemsemiği tek bir şey vardı. Ya da tek bir kişi.

Darrow.

Bir saat boyunca yürürken bu fikri aklımda evirip çevirdim ve sonra ormandan ayrılabilieceğimiz, ağaçların azaldığı ilk noktaya ulaştık. O sırada Kestra’nın titremesi artık durmuştu ve savunması-

nın da yumuşamış olduğunu umuyordum. Ormandan dışarı attığımız son adımda, “Sana bir oyun teklif ediyorum. Ben bir tahminde bulunacağım. Eğer tahminimde haklı çıkarsam, bir tahmin hakkım daha olacak. Ben yanlış olduğum anda ise oyun bitmiş olacak,” dedim.

Kestra pek etkilenmemişti. Bana yan gözle baktı. “Neden oynamak isteyeyim peki?”

“Çünkü ben tahminimde yanlışsam, oyunu sen kazanacaksın ve ödülün de hoşuna gideceğinden eminim.” Elini sıktım. Bu oyunu kaybedersem başımın Koraklarla belaya gireceğinden şüphem yoktu. “Tenger’den önce Silven’e ulaşmamız mümkün. Eğer oyunu sen kazanırsan, başka hiçbir koşul öne sürmeden Darrow’u serbest bırakacağım.”

Kestra durdu ve gözleri yaşlarla doldu. “Benim için bunu yapar mısın?”

Gülümseyişim genişledi. “Eğer kaybedersem. Ama seni uyarıyorum; ben iyi bir oyuncuyum.”

Kestra başını sallayarak anladığını belirtti ve derin bir nefes aldı. “Tamam. Başla bakalım.”

“Darrow bir Halderian.”

İlk tahminimin göreceli olarak önemsizliğinden rahatlatarak omuzlarını silkti. “Beni Halderianlardan kurtarabilecek kadar yaklaşılabilesine bakılacak olursa onların klanından olmalı. Sanırım Woodcourt’a varmadan hemen önce, handa konakladığımızda her şeyi bana açıklamayı planlamıştı. Halderianlarla orada buluşulmasını da Darrow ayarlamış olmalı. Sadece bana anahtarı vermek istemişlerdi ve Woodcourt’a ulaştığımızda, günlüğü okurken Darrow da yanımda olacaktı. Ama hana beni onun yerine sen ve Trina götürünce Thorne bir şeylerden şüphelendi ve bu yüzden o saldırıyı gerçekleştirdiler.”

Ben de aşağı yukarı aynı çıkarımı yapmıştım. Sıradaki tahminim daha zorluydu. “Halderianların seni kaçıрма sebebi bir Endrean olmandı.”

Kestra durdu ve cevap vermeden önce iyice düşündü. “Bundan emin değilim.”

“Seni öldürmeye çalıştıklarını söylemiştin. Endreanlara karşı, Halderianlardan daha fazla nefret duyan kimse yoktur.”

Elimdeki parmakları gerildi. Sanki bunun bir tartışmaya dönmemesi için çaba harcıyordu. “Evet, bana karşı hislerini son derece iyi açıkladılar. Ama bana söyledikleri tek şey benim bir Dallisor olmadığımı.”

Başımı yana eğdim ve buna anlam vermeye çalıştım. “Bunu üç senedir zaten biliyor muydun?”

“Onlara inanmamıştım! Sadece beni aileme karşı kıskırtmayı amaçladıklarını düşünmüştüm. Ona bu konuda soru sorduğumda Darrow öfkeleni ve ben de bir daha asla sormadım. Ama beni bir Dallisor veya bir Endrean olduğum için öldürmek istemeleri neyi değiştirir ki? Her koşulda benim için düzenlenen hoş geldin partisi hep aynı.”

Tekrar yürümeye başladık ve nihayet ormandan yerde ilk çimen tanelerinin belireceği kadar uzaklaşmıştık. Kestra’nın eli artık elimde değildi. Bu oyun giderek daha da zorlu hâle gelecekti. İkimiz için de. Bizi sonsuza kadar ayıracak türden bir tahmine denk gelmek üzere olduğum konusunda beni uyarmak istemiş gibi, mide-me kramplar girmişti.

“Üç numaralı tahminim: Darrow hayatını kurtardı. Bu yüzden şimdi de senin onun hayatını kurtarman büyük önem taşıyor.”

“Bunun elbette etkisi var.” Kestra bana baktı. “Darrow’u serbest bırakmalısın.”

“Neden?”

Kestra başını iki yana salladı. “Eğer nedeninin farkında değilsen, o zaman...”

“Darrow’un önemi ne?” Konuştuğum anda aklımda parçalar yerine oturdu. “Darrow bir Halderian. Olden Hançeri’ni sahiplenebileceğini düşünüyorsun.”

Kestra doğru tahminde bulunabildiğime neredeyse memnun olmuş gibi gülümsedi. “O cesaret ve onur sahibi, güçlü bir adam. İdeal bir Vasilolan olacaktır.”

“Ama hançer Tenger’in elinde. Sana önceden ne kadar zalimce davrandığını biliyorum ama onun yanında defalarca savaş verdim. Yüzbaşımız olmasının bir sebebi var.”

“Ve Darrow’un beni Halderianların elinden kurtarabilmiş olmasının da bir sebebi var. Sadece Tenger kendi seçtiği kişiyi öne sürmeden önce Darrow’a hançeri eline alması için bir şans verilmesini istiyorum.”

“Tenger Vasilolan’ın seçilmesi konusunda sana karar hakkı sunmayacaktır.” Bu sözleri söylediğim anda kalbim göğsümde deli gibi çarpmaya başladı. Kestra da en az Tenger kadar inatçıydı, belki daha bile fazla. “Hayır... aslında tam tersi, değil mi? *Sen* Tenger’e bir karar hakkı sunmayacaksın.”

“Onu kontrol edemem.”

“Ama birkaç dakikalığına da olsa, Olden Hançeri’nin kontrolü sendeydi.”

“Kuyudayken mi? Hançeri ona verdim gitti.” Kestra’nın sesi tizleşmişti. Gergin, tedirgindi. Bir gerçeğe parmak basmış olmalıydım.

Devam ettim, “Seni arama yaparken izledim. O çuval paketini neredeyse ânında buluverdin ve sonra ayağının altına gizleyerek aramaya devam ediyormuş gibi yaptın.”

“Çünkü onu Tenger’e vermek istemedim.”

“Mesele bu değil. O paketin içine hiç bakmadın. Sadece ayağının dibinde tuttun. İçinde ne olduğunu bilmiyorken, neden böyle bir şey yapasın ki?”

“Bu bir soru mu yoksa tahmin mi?”

“Bir gerçek.” Şimdi daha da cesaretlenmiştim. “Paketin içinde ne olduğunu biliyordun çünkü onu oraya sen koymuştun. Bu yüzden yepyeni görünüyordu.”

“Saçmalıklı Gardiyanları bir şekilde atlattıktan sonra hançeri kuyuya yerleştirip sonra da üstümde tek bir çamur lekesi bile olmadan odama döndüm yani, öyle mi?”

Kestra yürüyüşünü hızlandırdı ben de ona ayak uydurdum. “O zaman senin emrinle onu Gerald kuyuya yerleştirdi. Bu yüzden ku-

yuya ilk inen kişi de o oldu! Ama neden bu kadar zahmete girsin ki?" Aniden durdum. Öyle olmamasını dilesem bile tahminimde haklı olduğuma emindim. "O paketteki hançer gerçek değil."

Kestra biraz ötemde durdu ama yüzünü bana dönmedi. Sesinde zerre titreme olmadan, emir verircesine konuştu. "Oyun sona erdi, Simon."

Hangi oyun? Benim oyunum mu yoksa onunki mi? Benim oyunum tam olarak planladığım gibi gitmişti ama onun hepimize oynadığı oyunla kıyaslanamazdı bile. Kendi çabalarımızla keşfettiğimizi sandığımız her şey, muhtemelen yakalandığı o geceden beri yaptığı planın parçalarıydı. Kuyuyu aramak da bizim değil, onun fikriydi. Ayaklarının dibindeki çuval paketini benim fark etmemi ve onu bize vermesi için zorlamamı istemişti çünkü bu paketi bize kendi isteğiyle vermesinden daha inandırıcı olacaktı. Tenger'in hırsı, Trina'nın açgözlülüğü... benim duygularım. Bunların hepsini bize karşı kullanmıştı. Bana karşı. Yaşadıklarım ve hissettiklerim içinde gerçek olan bir şey var mıydı?

Bedenim gerildi ve koşarak önüne geçtim. "Tenger'e sahte bir hançer verdin! Bunu anladığında ne yapacağını düşünüyorsun?"

Gözleri öfkeyle kısıldı. "Eh, bilemiyorum. Beni tehdit mi edecek? Tek gerçek dostumu mu tehdit edecek?" Sözlerinin karşısında irkildim ama o kelimeleri tükürürcesine konuşmaya devam etti. "Tenger'in bana yapabileceği başka hiçbir şey yok."

"O her zaman yapacak başka bir şey bulur. İnan bana, Kes. Korakların bunca zamandır sağ kalabilmesinin bir sebebi var. Tenger senin ne yaptığını anladığında işler daha beter bir hâl alacak. Darrow'un ölümü sadece başlangıç olacaktır."

"Peki, ya ona kuyudayken hiçbir şey vermemiş olsaydım, hâlâ hayatta olur muydum dersin?"

Hayır, olmazdı. Eğer Tenger'e sahte bir hançer vermesinin tek sebebi buysa, bunu anlayabilirdim. Ama bundan fazlası söz konuşuydu. Ve çok daha kötüsü.

Elimi ona uzattım. “Avucundaki yanığı tekrar görmeme izin ver.”

Kestra bana dik bir bakış attı ama istediğimi yaptı. Avucuna dokundum ve parmaklarımı hafifçe yanığın çevresinde gezdirdim. “Zindanlara giden Gerald’dı, sen değil. Kuyuya sahte hançeri koyan Gerald’dı, sen değil. Bu da Trina’nın sandığı gibi bir meşale yüzünden olmadı.” Başımı kaldırıp ona baktım ve gözlerinde bir panik ifadesi gördüm. “Nereden geldi bu yanık?”

“Bu oyunun kuralları arasında soru sormak yoktu.”

“O zaman tahmin edeyim: Gerçek Olden Hançeri’ni bulmayı başardın.”

Gözlerini yerden ayırmadı ve dudaklarını ısırıldı. Benden başka her yere baktı. Hareketleriyle, konuşmadan sanki yer yarılsa da içine girsem diyordu.

Ben de ortadan ikiye yarılmış gibi hissettim. Asilerin başarılı olmak için Olden Hançeri’ni ele geçirmesi gerekiyordu. Burada olmamın sebebi bile en başından beri o hançerin ele geçirilmesiydi. Tahminimde haklı olmak istiyordum.

Ama haklı olmadığımı umdum. Eğer Olden Hançeri’ni bulmuş ve Tenger’e sahtesini vermişse, Kestra’nın başı büyük beladaydı. Bu kararının sonuçlarından onu korumayı ben bile başaramazdım.

“Cevap ver bana, Kes.”

Kestra nihayet başıyla onayladı.

Ona bu kadar yakından bakmasaydım gözümünden kaçırabileceğim kadar minik bir onaylama işaretiydi bu. Ama yine de göğsüme inen bir yumruk etkisi yapmıştı.

Kestra, hançeri bulmuştu.

Bu da elindeki yanığa dair daha büyük bir soruyu beraberinde getiriyordu ve bunu sormaya bile zar zor cesaret edebildim. Derin bir nefes alarak fısıldadım; “Onu sahiplendin mi? Vasılolan sen misin, Kes?”

• OTUZ YEDİ •

K E S T R A

Simon sorusunu ikinci defa tekrarladı veya belki ben onu tekrar duymadan, sesindeki panik duygusunu işitmeden önce üçüncü defa.

Gözlerinde bir şey göreceğimden değil ama onun benim gözlerimde görebileceği gerçeklerden korktuğum için başımı kaldırıp ona bakamadım.

Konunun en kolay bölümünden giriş yaptım: “Annemin –yani Lily Dallisor’un–zindanlardan kurtardığı tek şey ben değildim.”

Simon bir kaşını kaldırmak dışında kılını bile kıpırdatmadı. “Kocasının arayıp durduğu silahı gizlice alıp sakladı mı yani?”

“Günlükte yazılanlara göre, Lily hançerin bir gün benim hayatımı kurtarabileceğini düşünmüş. Beni *kocasının* elinde can vermekten kurtaracağını. Ona duyduğu aşk yüzünden Henry Dallisor’un aranmasına veya dağıtılmasına asla izin vermeyeceğini bildiği tek yerde, kendi odasında saklamış.”

Simon’ın gözleri kısıldı. “Sen de onu sahiplenmeyi mi denedin?”

“Belki bir Endrean olarak düşündüm ki...” Güçlkle yutkundum. Başarısızlık ve hayal kırıklığına dair duygularımı ve en iyi hâlimde bile dışlanmış birinden fazlası olamayacağıma dair düşüncelerimi bastırmaya çalıştım. “Öğrenmem gerekiyordu.”

“Ve?”

Sesi yumuşaktı ve benim için gerçekten endişelenmiş gibiydi. Bu da her şeyi zorlaştırıyordu.

Elimi tuttuğunu da neden tuttuğunu da unutmuş gibi görünüyordu ama avucumu sıkığımda gözlerini indirdi ve sonra başını kaldırıp tekrar bana baktı.

En kötü duygularımla savaşıarak, "Hançer birini istemediğinde bunu ona belli ediyor. Bu yanık izi onu sahiplenmeye çalışıp başarısız olduğumun nişanı," dedim.

Simon başıyla anladığını belirtti ve elini benim elimin arkasına geçirerek kendine doğru çekti. *Beni de* kendine, kollarının arasına doğru çekiyordu ve orada sonsuza kadar kalabilirdim. Bana yaşattığı bu duygular neydi? İç rahatlaması mı? Umut mu? Ona göre bu bir başarısızlık değildi. Bir kurtuluş ümidiydi.

Dudağının bir köşesi kıvrıldı. "Bu güzel, Kes. Bizim için."

Biz. Bu, kulağıma güzel gelmişti ve ben de ona gülümsedim. Haklıydı. Kan bağımı başka kimsenin bilmesi gerekmiyordu. Kendi geleceğimi kendim seçebilirdim.

Simon'ı seçebilirdim.

Gözlerim onu yakınlaşmaya davet ediyordu ve sırtışı genişledi. Nefesi yanağıma merhaba dediğinde kalbim çarpmaya başladı. Minik bir gülümsemeyle dudaklarım aralandı.

Ama bana yaklaşırken birden, "O da ne?" diye fısıldadı.

Aşağıdaki yolun bir noktasından yaklaşmakta olan bir arabanın sesi yükseldi. Simon'la birlikte çahıların arkasında çömeldim.

Üstü kanvas bezle kaplı eski bir arabaydı ve aşağıdaki yolda batıya doğru ilerliyordu. Sürücüsü arabadan bile daha yaşlıydı ve çevresinin pek farkında değildi. Muhtemelen kulakları da eskisi kadar iyi işitmiyordu.

Yani ekstra bir yük taşımak üzere olduğundan haberdar değildi.

İçimde beliren bir umut ışığıyla gözlerimi Simon'a çevirdim. "Silven'e yürüyerek gidebiliriz. Ya da arabayla."

Simon başıyla onayladı ama o ciddi ifadesini de tekrar takınmıştı. Sorması gereken son bir soru kalmıştı ve bunu da yakında

soracağını biliyordum. Ama ben ona cevap verme işini sonlandırmıştım. Oyunumuz bundan öteye gitmeyecekti.

Çimenlerin arasından iki büklüm ilerledik ve hızla yola doğru koşturduk. Sürücü kendi kendine eğlenceli bir şarkı mırıldanıyordu ve bu bile bir Hükümdarlık askerinin duyması hâlinde tutuklanmasına sebep olabilirdi. Halderian geleneklerinde müziğin önemli bir yeri vardı ve bu yüzden Endrick müziğin her çeşidini yasadışı ilan etmişti. Elbette kendi huzurunda, onun onuruna sergilenen performanslar haricinde. Sanki müzisyenler ondan duydukları korkunun arasından birkaç notayı bile düzgün çıkarmayı başarabilirmiş gibi.

Araba tam yanımızdan geçerken Simon'la fırladık ve peşinden koşturduk. Arabanın arkasına ilk olarak Simon yetişti ve ahşaptan arkılığı kavrayarak kendini üstüne doğru çekti. Ardından elini bana uzattı ve beni de arabaya çekmesine izin verdim. Simon önce beni kanvas örtünün altına ittirdi ve daha sonra o da yanıma sıkıştı. Araba hiç yavaşlamamıştı. Sürücünün hiçbir şeyden haberi yoktu.

Arabanın arkasında fazla kalabalık yoktu. Yarıları samanla doluydu ki kanvasın serilmiş olmasının da sebebi buydu; samanları yağmurdan korumak. Arabanın iki yanında iki tane ahşaptan sandık duruyordu. İkisinin de içine hızlıca bir baktığımda birinin sadece erkek kıyafetleri, diğerinin ise elbiselerle dolu olduğunu keşfettik. Yiyeceklerle dolu olsa daha iyi olurdu. Araba zemininin gerisindeyse babaminkine benzer bir tablet yatıyordu. Bu da sürücümüzün ya Hükümdarlık'a sadık biri ya da bir tüccar olduğu anlamına geliyordu. Tablette benim mükemmel bir resmim vardı ve altında da şu mesaj yer alıyordu; "Kestra Dallisor. Geri Getirene Ödül." Harika. Hükümdarlık'ın, nereye saklanmaya çalışırsam çalışayım peşimden ayrılmayacağını hatırlatan bir sürpriz. Daha da kötüsü, Olden Hançeri olsun veya olmasın Simon'ın da hayatına bulaştırdığım belanın hatırlatıcısı.

Elimde bir çekiç olsaydı ve sürücünün beni duyup duymamasını umursamıyor olsaydım tableti kırar atardım. Ama ikisi de olmadığından tableti alıp arabanın arkasından fırlattım.

Tüm bunlar olurken Simon çatık kaşlarıyla beni izlemişti. “Bulduğun her tableti yok edemezsin, Kes. O mesajı pek çok kişi görecek.”

“Highwyn’in dışında yaşayan insanların çoğunda tablet yoktur.” Olanlar da uğraşmam gereken bir başka sorun olacaktı.

Ama henüz değil. Samanlar beni dinlenmeye davet ediyordu ve uyumak Simon’a da iyi gelirdi. Kılıcını çıkardı ve ulaşabileceği bir yere koydu. Onun yanına uzandım ve başımı koluna yasladım. Beni daha fazla kendine doğru çekmemesine de şaşırdım.

Konuştığında sesi hâlâ fazlasıyla gergindi. “Hançer hakkında konuşmamız gerekiyor.”

“Şşşt. Bir süre daha bu arabada kalmamız gerek. Konuşmak yasak.”

Sessiz kalmamızın gerekliliği zaten aşikârdı ama yaşı geçkin sürücümüz hâlâ şarkılar söylüyordu ve kendi sesiyle toprağı aşındıran tekerlek sesi arasında bizi işitmesi ihtimali çok yüksek değildi.

Simon zorlamaya devam etti. “Olden Hançeri şimdi nerede?”

Soracağından emin olduğum son soru.

Cevabım hazırды. “Güvende ve o sır sadece bana ait. Nerede olduğuna dair herhangi bir ipucu yok. Tenger’e ulaştığımızda ona anlaşılmamızın koşullarının değiştiğini söyleyeceğim. Eğer bana bir şey olursa, hançer de sonsuza dek kaybolmuş olacak.”

Simon burnundan soludu. “Koraklara şantaj mı yapacaksın?”

“Önce onlar bana şantaj yaptı. Bence adil bu.”

“Tenger adil olmakla ilgilenmez. Sadece kazanmakla ilgilenir.”

“Ben de öyle.” Bunu söyledikten sonra ondan uzaklaştım ve kızgınlığımı yatıştırmak için birkaç ölçülü nefes aldım.

“Kaçma. Bu konuyu konuşmamız gerekiyor.”

“Zaten konuştuk, Simon. Sadece sen cevabı beğenmedin.” Bana itiraz etti ama onu duymazdan geldim. Uyumaya ya da uyuyormuş gibi yapmaya kararlıydım.

Yanında uzanırken içinin bir kazan gibi kaynadığını hissedebiliyordum. Hançeri ele geçirmeye bu kadar yaklaşmışken eskisinden

bile uzakta olduğunu anlaması onun için delirtici olmalıydı. Benden hâlâ birkaç cevap almaya çalışacağını biliyordum ama bu bir işe yaramayacaktı. Ben hazır olana kadar hançer hakkında hiçbir şey öğrenemeyecekti. Bu düşünceler zihnimde uçuşurken, uyuyakalmam uzun zaman aldı. Çok geçmeden uyandığımda, Simon'ın da uyuyakalmış olduğunu gördüm.

• OTUZ SEKİZ •

K E S T R A

Sürücümüz şarkı söylemeyi bırakmıştı ama hafif bir yağmur kanvasa vuruyordu. Dikkatli olursak arabadaki varlığımızı yağmur sesi altında gizlemeyi hâlâ başarabilirdik.

Yanımda uyuyan Simon'ı süzdüm. Bir kaşının üstünde minik bir kesik yarası duruyordu. Bunu daha önce fark etmemiştim. Uyanık olduğu anlarda yüz ifadesinde hep bir gerginlik olurdu, hatta gülümserken bile. Ama şimdi daha genç, dövülmekten sonra şefkate ihtiyaç duyar gibi görünüyordu. Başka biri olsaydım, ona bu şefkati sunan kişi olabilirdim. Onunla kalbimi paylaşırdım ve gelecekte bekleyen her şeye birlikte göğüs gerebilirdik.

Başka biri olsaydım.

Bu tek düşünce boğazımın düğümlenmesine sebep oldu. Aklimı başka bir yere vermezsem nefessiz kalabileceğim kadar hem de. Sonra yakınımıdaki elbise dolu sandığı hatırladım. Belki de bu sandığın parayla dolu olmasından bile daha iyiydi. Elbiseleri karıştırıp üstüme uyacak ve diğerlerinden daha az çirkin bir elbise buldum. Omzu açık, soluk yeşil bir elbiseydi ve başkasının yardımı olmadan bağlayabileceğim krem renginde bağcıklı bir korsesi vardı. Elbiseye uyan bir kuşak veya boncuklu bir aksesuar bulamadım ama zaten fakirler bunları pek kullanmazdı. Elbise büyük ihtimalle Antora'dan bile daha eskiydi ve koltuk altında bir yırtık vardı. Ama ben kimdim ki bu yırtığı dikkate alacaktım? Dün akşam eteğimin

uçlarını kendim kesip biçmiştim ve şimdi dizimden aşağı bölük pörçük sarkıyordu. Elbisemin styse çamur lekeleri içindeydi ve orijinal rengi bile belli değildi. Ayrıca kumaşa zindanlarda pek çok kokunun sinmiş olduğundan da emindim ve o kokuları hatırlamaya hiç hevesli değildim.

Simon'ın uykuda olduğundan emin olmak için onu tekrar kontrol ettim ve sonra elbisemin üstünü çıkardım. İliğimin st yarısı hâlâ sağlamdı ve yeşil elbisenin uzun eteği de mahvolmuş alt yarısını zaten saklayacaktı. Sandıkta herhangi bir pelerin bulamadım ama elbisenin kol yenleri uzundu ve ihtiyacım olduğunda ısıtması için yanımda Simon vardı. Elbise modaya savrulmuş affedilmez bir küfür gibiydi ama şimdilik iş görmek zorundaydı. Sadece başımı eğip üstüme bakmaktan kaçınmam yeterliydi. Gerekirse sonsuza kadar.

Giyinmeyi bitirdikten sonra geriye döndüm ve Simon'ı ellerini başının arkasına atmış samanların üstünde uzanıp yüzünde bir gülümsemeyle beni izlerken buldum.

Gözlerindeki ışıltıdan keyif alarak başımı yana doğru eğdim. "Beni mi izliyordun?"

Simon'ın sırtışı genişledi ve hınzır bir görünüm aldı. "Sadece son birkaç dakikadır... ne yazık ki."

Oyunbaz bir edayla omzuna vurdum ama elimi tuttu ve beni yüz yüze geleceğimiz şekilde kendine doğru çekti. Aramızdaki sessiz glşme birden ciddi bir hâl aldı. Zaman sanki yavaşlamıştı. Bir kez daha gözlerimin içine bakıyordu ve bu sefer beni bırakmayacağını biliyordum. Bırakmasını da istemiyordum.

Bir kolunun üzerinde doğruldu ve bedenini benimkine iyice yaklaştırdı. Dudaklarını da. Burunlarımız birbirine değdi ve nefesi yanağımı okşayarak becerebilirsem benim de nefes vermem gerektiğini hatırlattı. Sonra eli belime dolandı ve ben de parmaklarımı onun omzunda gezdirdim. Tekrar göz göze bakabileceğimiz kadar geriye çekildiğinde, bakışları içime öyle işledi ki ikimiz dışındaki her şeyden kurtulmak istedim. Gemişimden, endişelerimden ve

onunla aramda duran diğerk her şeyden. Kalan sor sırrımdan kurtulmak.

Hayır, o sırdan kurtulamazdım.

Ama yine de bunu yapmayı deneyecekmış gibi görünüyordu. Sesini kısık tutarak, "Bir tahmin yapacağım. Eğer doğruysa, oyunumuza devam edeceğiz," dedi.

İnledim. "Hayır, Simon..."

Parmak boğumunu çenemin kenarlarında gezdirdi. "Daha yakın olmamızı istiyorsun ama bu seni korkutuyor."

Korku mu? Hayır, bundan daha kötüydü. Sadece üç gün önce bana olan nefretini açıkça ilan etmişti. O nefret bu kadar çabuk değişmiş olabilir miydi? Hâlâ Koraklara verdiği andın yükümlülüğü altındaydı ve benim kanımdan olan herkesi öldürmeye yemin etmişti. Hissettiğim duyguları tanımlamak için korku kelimesi en hafif tabirdi.

Simon'ın eli başıma uzandı ve saç tutamlarımı parmağında döndürerek geriye doğru itti. Başparmağı hafifçe yanağımda gezinirken başım döndü. "Bana güveniyorsun ama aynı zamanda güvenmiyorsun. Amacıma inanıyorsun ama takip ettiğim lidere değil. Bana inanıyorsun ama..."

"Sana gerçekten inanıyorum, Simon. Kalbine ve tutkuna inanıyorum. Kim olduğunu ve ileride kim olman gerektiğini biliyorum ve o kişi olmayı başaracağına inanıyorum. Ama senin de bana inanman gerekiyor."

Bunlar aklımdayken doğru sözlermiş gibi gelse de bir şekilde yanlış olmalıydı ki Simon'ın sesi soğudu ve "Olden Hançeri nerede, Kes?" diye sordu.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve bakışlarına aynı yoğunlukla karşılık verirken yanıt vermeyi reddettiğimi açıkça belli ettim.

"Tenger veya Trina adına sormuyorum. Bu sadece seninle ve benimle ilgili bir şey."

"Bir de Koraklara ettiğin yeminle ilgili. Doğru mu?"

Gözleri parladı ve aramızdaki sıcaklık aniden buza kesti. "Seni

kurtarmanın tek yolu buysa, evet: Yeminime sadık kalacağım. Sakladığın bu sır fazla tehlikeli.”

“O riski göze almaya hazırım.”

“Yalnız değil ama. Kendi iyiliğin için. Benim yardımına ihtiyacın var!”

“Ne yapıp yapmadığım seni hiç ilgilendirmez!”

“Belki de ilgilendirmesini istiyorum! *Seninle* ilgilenmek istiyorum!” Bir küfür savurarak bıyık altından bir şeyler mırıldandı ve beni tamamen bıraktı.

Ona bu kadar yakinken bir anda ayrılmak ciğerlerimdeki nefesin boşalmasına, zalimce boğulur gibi hissetmeme sebep oldu. Fısıldamayı başaramadığım zaman, “Söyleyeceğin bir şey varsa söyle,” dedim.

Başta yüzüme bile bakmak istemedi veya bakamadı. Ama yavaşça gözleri gözlerimle buluştu ve orada daha önce görmediğim türden bir acı gördüm. Belki de benim gözlerimdeki acının bir yansımasıydı bu. Gözlerimiz birbirine kenetlenmişken nefes alıp veriş hızlandı. Benim de öyle.

Saatler sürmüş gibi gelen bir ânın ardından konuştu, “Kalbimi parçalıyorsun, Kes. Sana ulaşmaya çalıştığım her seferinde geri çekildiğinde. Benden başkasına her gülümsediğinde. Benden şüphe duyduğunda, güvenmediğinde veya sırlarını paylaşmadığında içim sanki pençe darbeleri ile parçalanıyor. Beraberken nefes almayı unutuyorum ama ayrı düştüğümüzde de artık senin benim nefesim hâline gelmiş olduğunu fark ediyorum. Risk almanı istiyorum ama benimle almanı istiyorum. Kendini benimle riske at.”

“Simon, benim kim olduğumu bili—”

“Biliyorum ve sana bunun umurumda olmadığını söylüyorum. Aramızdaki bu köprüyü aşmayacaksan bana şimdi söyle ki seni ruhumdan koparıp atayım. Ama kendimi sana daha fazla yaklaşılamaz ve senden daha fazla uzaklaşılamaz hâlde bulduğum bu noktada tutma beni.”

Sözleri ruhumu delip geçti. Onları duymaktan ziyade *hissettim*,

omurgamda bir ürperti, göğsümde bir ağırlık gibi. Sustuğumda düşünebildiğim tek şey bir sonraki hamlemin aramızdaki her şeyi değiştirebileceğiydi.

Alnına düşmüş bir tutam saçı geri ittirdim ve sonra bir parmağımı şakağında gezdirdim. Gözlerim tekrar onunkilerle buluştu ve ona vermek istediğim mesajı verdi. Elleri ânında sırtıma uzandı ve beni kendine çekerek dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Basil'in sarılırken hissettirdiği türden bayat ve ölçülü bir an değildi bu. Simon'ı ilk öpüşüm daha çok karaya ulaşmaya çalışan bir dalgayı andırıyordu ve dudaklarının her dokunuşu daha fazlasını istercesine bir sonraki dokunuşa karışıyordu.

Öpüşü, içimde var olduğunu bilmediğim duyguları ateşe vermişti. Aklımdaki her düşünce uçup gitti ve geriye kalan tek şey dudaklarının verdiği his, ellerinin sırtımdaki dokunuşu ve ondan daha fazlasını almaya muhtaç hâlde çarpıp duran kalbimdi.

Her bir saniyeye, bu kadar mükemmel bir ânın sonsuza kadar sürüp gitmesi imkânsızmışçasına sarıldım ve sonra sırada hep bir başka öpücük, bir başka duygu seli ve bir başka teslimiyet vardı. Her dokunuşuyla daha fazla ona ait oluyordum ve o da bana.

Yükselen tutkumuz onun istediği her şeyin mesajını da veriyordu. Endrick'in hâkimiyetinden kurtulmuş, sadece onun ve benim var olduğumuz huzur dolu bir yer. Ve ikimize ait bir gelecek. Bunu istiyordu ve bunu ancak Olden Hançeri'nin doğru ellere geçmesiyle gerçekleşebileceğine inanıyordu. Ona bir başka öpücük verirken, aynı şeyi benim de arzuladığımı fark ettim.

Arzuluyordum... Ta ki o âna dek. Ama sonra hatırladım. Darrow'u ve serbest kalması için yapılması gerekeni hatırladım. Simon'la yollarımızın bir gün ayrılması gerekeceğini hatırladım. Bu ânın istediğimden çok önce sonra ermesi gerektiğini hatırladım.

Kendimi ondan ayırmak için tüm gücümü kullanmam gerekti ve bunu başardığımda, bir şeylerin yanlış gittiğini hissederek o da doğrudu.

"Kes..."

Başımı iki yana salladım. “Sadece benim hayatım mevzu bahis olsaydı, o zaman riski göze alabilirdim. Ama seni de aynı riski göze almaya zorlayamam. Bu adil olmaz.”

Simon elimi eline aldı. “Hayatın tehlikede. Her zamankinden daha fazla. Bana Olden Hançeri’ni nereye...”

“Sakladığımı mı söyleyeyim?” Sesim sertleşti. “Beni bu yüzden mi öptün? Savunma duvarlarımı zayıflatmak için mi?”

“Seni öptüm çünkü o kadar büyük bir hızla beni kendine çekiyorsun ki her an kendimi senin olmadığın bir gerçekliğin içinde bulacağımdan korkuyorum. Ve bana hançerin nerede olduğunu söylemezsen kısa bir süre sonra yanımda olmayacaksın da. Bu sır senin ölümüne yol açabilir.”

“Bu sır benim tek hayatta kalma şansım!”

Paylaştığımız dünya, sessizliğin ağırlığı altında ezildi. Kendi Sonsuz Akıbet Kuyumuzu bulmuştuk ve içine düşersek kendimizi sonsuza kadar düşerken bulabilirdik. Ona inanmak, ona güvenmek ve bir gün sadece ikimize ait yarınların gerçek olabileceğini düşünmek istiyordum.

Ama kuyunun kenarına çok yaklaştı. Ben sırrımı onunla paylaşamazdım ve o da istediğini elde edene kadar pes etmeyecekti.

Hikâyemiz asla başka bir şekilde son bulmayacaktı.

Arabanın diğer kenarına doğru gittim. Bir şeyler söylemesini bekliyor ve söylemeyeceğini biliyordum. Çünkü söyleyebileceği hiçbir şey durumu iyileştirmeyecekti. İçimde bir boşluk açılmıştı ve o boşluğun bir daha dolacağından kuşkuluydum.

Kalp kırılması demek böyle bir duyguydu.

• OTUZ DOKUZ •

SIMON

Tenger onu öptüğümü bilseydi, hem de o şekilde öptüğümü, Koraklardan ânında ihraç edilirdim. Tenger hem Kestra'ya karşı güçlü hisler beslememin hem de hâlâ emirlerine sadık kalabilmemin hiçbir yolu olmadığını söylerdi. Belki de bu doğrudu.

Öpüşmemizin sonlanma şekli işleri daha da karmaşıktırmıştı. Kestra şimdi arabanın diğer tarafındaydı ve bana, yarattığı yüzlerce probleme dâhiyane bir çözüm bulmalıymışım gibi bakıyordu. Belki aklımın çalışma şeklini bir parça anlayabilmiş olsam, ne söylemem gerektiğini de bilebilirdim. Neden her şeyi bu kadar karmaşık hâle getiriyordu? Neden *kendisi* hiçbir anlam ifade etmeyecek şekilde içi içe geçmiş, oradan buradan kıvrılarak birbirine dolanmış çizgiler kadar karmaşık biri olmak zorundaydı?

O da açıkça kafası karışmış görünüyordu ve bunun için onu suçlayamazdım. Ona göre Antora'nın her bir karışı bir mayın tarlası hâline gelmişti. Hayatının kalanında karşılaşacağı herkese şüpheyle yaklaşacaktı çünkü herkesin onun peşine düşmek için iyi bir sebebi vardı.

Benim de öyle ama farklı nedenlerden ötürü. Kestra benim için bir ateş hâlini almıştı. Ona ihtiyacım vardı, kendimi ona çekilmiş hissediyordum ama ona bu kadar yaklaşmak da yanmama sebep oluyordu. Gerald'ın beni ona âşık olmamam konusunda uyarma-

sının sebebi bu olmalıydı. Ama bu konuda bir tercih hakkım olduğundan şüpheliydim. En azından artık yoktu.

Neden bu şekilde olmak zorundaydı? Hem onu sevip hem de Koraklara bağlı kalamaz mıydım? Kestra da Vasılolean'ın bulunmasının bir parçası olamaz mıydı?

Hayır. O arayışın *bir parçası* değildi. Kestra bu sorumluluğun tamamını kendi üstüne almıştı. Olden Hançeri'nin nerede olduğunu bilen başka kimse yoktu ve bu kan bağından bile daha tehlikeli bir gerçektir. Tüm ülkenin geleceğinin mevzu bahis olduğunu mutlaka biliyor olmalıydı. Bunu neden yapıyordu?

Birden içinde kesişen ve kıvrılarak dolaşmış o çizgilerin mantığını anlamaya başlamıştım. O çizgileri, düğüm hâlindeki soruların cevaplarını alabilecek kadar iki ucundan çekip düzleştiremiyordum. Nereden başlamam gerektiğinden bile haberim yoktu.

Arabanın diğer tarafında, Kestra hâlâ tek bir kelime bile etmemişti. Sonunda, "Konuş benimle, lütfen," diye fısıldadım.

O konuşmadan araba durdu. Bir parmağımı dudaklarıma götürerek sessiz kalmasını işaret ettim. Sonra kulak kabartarak nerede olabileceğimize veya neden aniden durduğumuza dair bir fikir edinmeye çalıştım.

Muhtemelen önemli bir şey yoktu. Belki de sürücü sadece gideceği yere varmıştı ya da bacaklarını esnetmek için kısa bir mola vermişti. Ama dışarısı garip bir şekilde sessizdi ve içgüdülerim bana dikkatli olmamı söylüyordu.

Dışarı bakmak için kanvasın arka kısmını hafifçe araladım ama o anda biri elimi kavrandı ve arabadan geriye çekerek beni bir kor parçasıymışım gibi yere savurdu.

Kestra'ya kaçmasını haykıramadan önce biri botunu kaburgalarıma vurdu. Genç bir adamdı. Ama ayağındaki botlar Hükümdarlık askerlerinin demir uçlu botları değildi neyse ki.

Yaşlı sürücünün çemkiren sesi yükseldi. "Arabamda gizlice ne iş çeviriyorsun sen? Hırsız! Şunun içinde bana bu yolculuğun bede-

lini ödeyecek bir şeyler varsa iyi olur!” Adam da göğsüme ayağını koydu ve eğilerek omzumdaki çantayı kaptı.

Başımı iki yana salladım. “Yapma!” Ama ayağıyla beni tekrar yere yapıştırdı.

Sürücü parmağını çantamın dibindeki Garr’ın yüzüğüne geçirdi ve genç arkadaşına yüzüğü gösterdi. “Ne bulduğuma bir bak! Bu pazarda iyi bir fiyata gider.”

“Onu parmağından çıkar yoksa o parmağını kesmek zorunda kalırım!” diye bağırdı Kestra, elinde benim kılıcımın arabadan atlayarak.

Genç adam pis pis gülerek ona doğru yaklaştı. “Sen ne güzel şeysin öyle. Dikkatli ol yoksa kendini incitebilirsin.”

Kestra ona karanlık sırtıyla baktı. “İncinen ben olmayacağım.” En cesur savaşıyı bile endişelendirecek türden bir güvenle kılıcı havaya kaldırdı ve gencin üzerine atıldı. Kılıcın ucu bir yerine temas etmiş olmalıydı ki bir an sonra adamın boğuk bir sesle haykırdığını işittim.

“Bu sadece bir çizikti.” Kestra başıyla sürücüye doğru işaret etti. Sürücü, o ortaya çıktığından beri neredeyse donakalmış, hiç kıpırdamamıştı. “O yüzüğü içine geri koyduktan sonra çantasını arkadaşşıma geri vermezsen, senin başına daha kötüsü gelecek. Hemen şimdi!”

Emre uymak yerine, sürücü ayağını tekrar göğsüme bastırdı. Neden zahmet ettiğini bile bilmiyordum. Göğsüm çoktan yeteri kadar hasar almıştı zaten.

“Senin yüzünü daha önce bir yerde gördüm,” dedi sürücü. “Tabletimde sanırım.”

Kestra gözünü bile kırpmadı. “Tablette gördüğün o kız artık yok. Ama ben karşıdayım ve kılıcım da benim kadar gerçek. Şimdi, onu bırak.”

“Hırsızlar ve kaçak yolcular,” diye devam etti sürücü. “Antora’nın içi çürük yüz karaları. Hükümdarlık bir gün hepinizi cezalandıracak.”

“Seni de şarkı söylediğin için cezalandıracakları gibi mi?” diye sordu Kestra. “Yasayı çiğneyeceksen, en azından bir parça kabiliyetin de olsun isterdim.”

Şaşırtıcı bir şekilde, sürücü kıkırdadı. “Şikâyetinde haklısın sanırım. Dövüşe bir son verelim. Bir rakip olarak fazla güzelsin. Yolculuk için bana ödeme yapın ve herkes kendi yoluna gitsin.”

“Biz hırsız değiliz ve Hükümdarlık’ın kendisi içi çürümüş bir organizma, bir merhem değil.” Kestra kılıcı indirdi. “Yüzüğünü ona geri verirsen yolculuğumuzun bedelini bununla öderim.”

Neden bahsettiğini anlamıştım. Annesinden, Lily’den ona kalan yakut kolye. *Hayır*, diye mırıldandım ama kimsenin beni işittiğini sanmıyordum.

“Anlaştık.” Yüzüğün çantaya düşme sesini işittim ve sonra çanta da yanıma, yere bırakıldı. Çantanın kayışını kavradım ve onu kendime doğru çektim. Kestra derhal kolyeyi teslim etti ve göğsümde duran ayak geri çekildi.

“O kolyeye karşılık, ikiniz de bizi gördüğünüzden kimseye bahsetmemeye söz vermelisiniz,” diye ekledi Kestra.

Adamlar yarım ağızla bunu kabul etti ama muhtemelen Hükümdarlık’ın tabletteki kızın yerini öğrenmek için ödeyeceği parayı hesap ettikten sonra bu sözlerini tutmayacaklardı.

İki adam arabalarına dönüp uzaklaşırken ben de yerde daha az incinmiş tarafıma doğru döndüm. Araba uzaklaşırken Kestra yanıma çömeldi. “İyileştirme gücü olan göletler sandığın kadar sık bulunmuyor. Kendini tekmeletmeye olan merakın yüzünden söylüyorum.”

“Doktorlar da sandığın kadar sık bulunmuyor. Sana diklenen herkesi kılıçla kesip biçmeye olan merakın yüzünden söylüyorum.”

Kestra gülümsedi. “Gelecekte bana karşı diklenmeye niyetlendiğinde bunu aklından çıkarma. İyi misin?”

“Bir şeyim yok. Sadece ciğerimdeki hava boşalmıştı.”

“Evet, boşalırken muhtemelen kaburgalarından da birkaç parçayı alıp götürmüş olmalı.”

Götürmüştü. Ama ayağa kalkarken nasıl da yüzümü buruşturduğumu fark etmemesini diledim. Kılıcımı bana geri verdi ama karşılığında bıçağımı aldı.

Tekrar yürümeye başladığımızda, “O kolye annene aitti,” dedim. “Yüzük de seni evlat edinen babana.”

“Onu korumanın karşılığını ödeyemem. Teşekkürler.” Aramızdaki bir anlık huzurdan duyduğum minnetle elini tuttum. Belki de huzur içindeki son anlarımızdan biriydi bu.

Kestra’nın aklı çoktan uzaklara gitmişti. “Kabul etmiş gibi görünmelerine rağmen, o adamlar bizi mutlaka raporlayacaktır.”

“O zaman onlar bunu yapmadan önce buradan olabildiğince uzaklaşalım.”

“Nerede olduğumuzu biliyor musun?” diye sordu Kestra.

Burada ağaçlar seyrek ve çimenler de az ve kuruydu. Karadan içeriye doğru esen tuzlu deniz yeli toprağı ekip biçilemeyecek hâle getirmişti.

“Silven’den fazla uzakta değiliz,” dedim. O sıradaki yürüyüş hızımızla beş altı saatlik mesafede olmalıydı. Tenger’in çoktan orada olup olmadığını merak ettim.

“Silven!” Kestra durdu ve inil dedi. “Bunu neden daha önce düşünmedim? Celia bazen alışverişe Silven’e gelirdi. Silven’de Grimlowe’dakinden daha iyi bir pazar olduğunu öne sürmüştü. Üstelik Grimlowe tarlalara daha yakın olmasına rağmen. Bana yalan söyledi.”

“Bir anlamda gerçeğı söylemiş aslında. Ama pazara gelmesinin amacı almak değil, satmaktır.”

“Evet, *beni* sattı.” Kestra tiksintiyle damağını şaklattı. “Umarım iyi bir fiyata gitmişimdir.”

Celia’nın ihaneti için aldığı bedeli bilmiyordum. Tek bildiğim, Korakların bunun için hiçbir şeyi ödemekten çekinmeyeceğiydi. Ayrıca Kestra’nın bu konuyu unutmadan önce hikâyenin tamamını açığa çıkartacağından da kuşkuym yoktu.

Birkaç kilometre sonra, sonunda şehrin eteklerinde yer alan az sayıda evi görebildim. Çiftlik evleri. Belki bizi şehre arabayla götürecektir birini bulabilirdik. Veya kaburgalarım için biraz sargı bezi.

“Koraklar saklanmak için neden burayı tercih etti?” diye sordu Kestra.

“Biz saklanmıyoruz. Bu fazla açık olurdu. Diğer Antoralılardan farklı görünmüyoruz ve farklı da davranmıyoruz. En azından normal hayatta. Eğer bana bakıp da benim bir Korak olduğumu anlayabiliyorsan, o benim suçumdur.”

“O zaman Silven’den sonra nereye gideceğiz?”

“İlk olarak, ben Darrow’un serbest bırakılmasını sağlayana kadar sana güvenli bir yer bulacağız.”

Kestra’nın gözleri doldu ve duraklayarak ağır bir nefes verdi. “Bana hâlâ yardım edecek misin? Sırlarımı öğrendikten sonra bile?”

“Sırlarını öğrendiğim için.” Sonraki birkaç saati hiç de iple çekmeyerek iç geçirdim. Artık sahip olduğum bilgileri önceden bilseydim, Silven’e hiç gelmemeyi tercih ederdim. Kestra muhtemelen Tenger’le karşılaşmaya, onun yüzüne bakıp hançer hakkında yalan söylemeye henüz hazır değildi. Bu yük bana düşerse kendi yüzbaşısına, hizmet etmeye yeminli olduğum bir adama yalan söyleyebilecek miydim?

Kafamda aniden bir ampul yandı. Kestra’nın cevap vermediği tek soruyla ilgili bir fikir. Bu eşit derecede tehlikeli ve güvenli, gözükkara ve mantıklıydı. Kestra da başka türlü davranmış olamazdı.

“Olden Hançeri’nin nerede olduğunu biliyorum sanırım.”

Kestra elimi bıraktı ve bir adım geriledi, aniden hızla nefes alıp vermeye başladı. “Bilmiyorsun. Sadece tahmin ediyor ve sırrımı açık edeceğimi umuyorsun.”

“Biz zindanlardan ayrılırken Gerald seninle kalmak istedi ama sen ona ayrılmasını emrettin.”

“Evet, hayatını kurtarmak için.”

“Ya da başka bir şeyi kurtarmak için mi?” Gerald yirmi yıl boyunca Woodcourt’ta hizmet ederek Kestra’nın uygun yaşa gelmesi-

ni, tek bir emirle orayı terk etmek için beklememişti. “Bence Gerald zindana iki hançer getirdi. İlki sahte olandı ve bunu kuyuya yerleştirdi. Ama ikinci hançer de üstündeydi. Gerçek olan. Senin emrinle, hançeri Tenger’in burnunun dibinden dışarıya kaçırdı.”

Bu sırada Kestra artık sakinleşmişti ama aynı zamanda sessizlik içinde dururken gözleri sanki beni hatalı olduğuma ikna etmenin yolunu ararmış gibi bir oraya bir buraya bakıyordu. Akla yatkın bir açıklama bulamayınca omuzlarını silkmekle yetindi. “Planım dediğin gibi veya değil ama anlattığının güzel bir plan olduğunu söyleyebilirim. Hançer Halderianlara ait. Başkasına değil.”

“Bunun Tenger için yeterli bir açıklama olacağını mı sanıyorsun? Buna gülüp geçeceğini, Koraklara ne de güzel bir oyun oynadığını ve her şeyin affedildiğini söyleyeceğini mi sanıyorsun? Her şeyi ne kadar da karıştırdığın hakkında hiçbir fikrin yok!”

“Karıştırmak zorundaydım. Tenger tehlikeli biri!”

“Sen de en az onun kadar tehlikelisin! O belki Vasılolean arayışını kontrolü altında tutmak istiyor ama sen de aynı şeyi istiyorsun!”

“O hançer benim arkadaşımın hayatı için bir fidye. Tenger’in davranışlarıyla benimkini aynı kefeye koyma sakın.”

“Ya Gerald’ın hayatı? İçinde bulunduğu tehlikeyi önemsemiyor musun?”

Kestra’nın sesi düzleşti. “Bana tehlikeler hakkında vaaz vermel Ne yaptığımı çok iyi biliyorum ve yine olsa yine yapardım.”

Bir küfür savurdum ve ona cevap vermeye yeltendim ama o sırada uzaktan yükselen bir ses kulağıma çalındı. Atlar. Gözlerimi kısarak o yöne doğru baktım. Hükümdarlık askerleri dışında herhangi birileri olmasını umut ediyordum. Muhtemelen askerler değildi, onlar genelde oropodlara binmeyi tercih ederdi. Bu durumda Tenger dışında birileri olmasını umdum.

Gelenler kimse, üçüncü umudum Kestra’nın Dallisor adını zikredecek kadar dikkatsiz davranmamasıydı. Silven, Hükümdarlık âşığı insanlarla dolup taşan bir yer sayılmazdı.

“Bizi arıyorlar,” diye mırıldandı Kestra. “Saklanmalı mıyız?”

Etrafımız sadece akşam yeliyle kıpırdaşan karaçalılar, süpürge otları ve Korak tarlalarıyla çevriliydi. Bir fare bile burada saklanma yeri bulmakta güçlük çekerti. Atın üstünden biri bağırdı ve sesini tanıdım.

“Onu tanıyor musun?” diye sordu Kestra.

“Gabe Willen,” diye mırıldandım. Gabe benden bir yaş daha büyüktü, uzun boylu ve kaslı biriydi. Kömür karası uzun saçlarını ensesinde atkuyruğu yapardı. Kızlar gözlerini ondan ayıramazdı ve o da bunun farkındaydı.

Aynı zamanda benim arkadaşımı. Selam vermek için elimi havaya kaldırdım ve sesimi rahat tuttum. “Benim, Gabe.”

Gabe iyice yaklaştı ve bana bakmadan önce gözlerini olması gerekenden uzun bir süre Kestra’nın üstünde tuttu. Sonra yüzünde geniş bir gülümsemeyle atından indi. “Simon Hatch! Üstünden hangi araba geçti böyle?”

“Sen asıl diğer herifi görmelisin.” Bunu söylediğimde Gabe güldü. Bu iyiye işaretti.

“Sizin bir tür gizli plan üstünde olduğunuzu duymuştum. Kız da bu planın bir parçası mı?” Gabe’in gözleri Kestra’ya döndü ve kaburgalarım iyileştikten sonra yüzünden bir yumrukla silmek istediğim türden çapkınca bir gülümsemeyle uzun uzun baktı. “Kim bu?”

“Bir arkadaş,” dedim. “Sen neden buradasın?”

“Bir saat önce kasabaya gelen bir araba sürücüsü, arabasında saklanırken bulduğu iki gençten aldığını iddia ettiği bir yakut kol-yeyi satmaya çalıştı. Tenger de bize bu olayı araştırmamızı emretti.”

“Tenger burada mı?”

Gabe arkasındaki belirsiz bir yeri işaret etti. “Geride, diğer atlardan birini sürüyor. Sürücü, gençlerden birinin yaralı olduğunu söylediği için yanımızda bir at çekçeki de getirdik. Senden bahsediyordu belli ki.” Gabe kolunu omzuma sardı ve acıyla inlediğimi işitmedi bile. “Tenger senin öldüğünü sanıyor. Hatta dün akşam şerefine kadeh bile kaldırdık. Sanırım hakkında söylediğim tüm o güzel sözleri geri almam gerekecek.”

Başımla Kestra'yı işaret ettim. "Hayattaysam bunu ona borçluyum. Dinle, bir süre saklanabileceği bir yere ihtiyacım var. Ben burada Tenger'i beklerim."

"Onu saklayacak mısın?" Gabe beni bıraktı ve bir ısıklık öttürdü. "İşte şimdi her şey daha da ilginçleşti. Bir adı var mı kendisinin?"

"Henüz yok."

Gabe, Kestra'nın çevresinde dolaştı ve onu inceledi. Onu tanı-mış gibi görünmüyordu ve Kestra'nın üstünde aslında kim olduğunu açık edebilecek bir şey yoktu. Elbisesi en fakir Antoralı kızların bile giymeyeceği kadar kötüydü. Parmaklarıyla düzelttiği saçları omuzlarına dökülüyordu ki herhangi bir Dallisor için bu kabul edilemez bir tarzdı. Aynı zamanda elinde benim bıçağımı tutuyordu.

Ama Gabe görevimizin detaylarından haberdarsa, Kestra'nın aslında kim olduğunu idrak etmesi çok uzun sürmezdi.

"Yüzbaşıya karşı gelemem," dedi Gabe. "Üzgünüm, Simon. Bunu senin için bile yapamam."

"Senden ona karşı gelmeni istemiyorum." Kaburgalarım-daki çürükleri tek tek hissederek bir adım öne çıktım. "Sadece onunla yalnız konuşabileceğim bir süre istiyorum. Lütfen, Gabe."

Gabe tekrar Kestra'ya gülümsedi. "Adı Alice mi? Bir Alice gibi görünüyor."

"Ona istediğin adı verebilirsin. Bana yardım et yeter."

Gabe tereddüt etti ve Kestra da sabrını kaybederek inledi. "Yardım etmeyecek. Ben gidip kendime saklanacak bir yer bulurum. İstedğim tek şey.. almak için geldiğim şey. Ondan sonra buradan zaten ayrılacağım. Tenger'e bunu anlat."

"Ona kendiniz anlatın," dedi Gabe, Tenger'in atı diğer üç atlı ve bir çekçekle birlikte yaklaşırken. Trina, yüzbaşının sağ tarafındaydı ve çekçek de Kestra'nın ilk karşılaşmalarında yaraladığı Pell denen adam tarafından çekiliyordu. Pell'in bakışlarında ölümcül bir ifade vardı. Ama bu Tenger'in buzdan ifadesiyle kıyaslanamazdı bile. O ifadeye cevap olarak Kestra elindeki bıçağı çevirdi ve gerekirse kullanmaya hazırlandı.

Tenger'in gözleri sadece üstümden şöyle bir geçtikten sonra Kestra'nın üstünde durdu. "Alın onu," diye emretti adamlarına. "Bu kızla işimiz henüz bitmedi."

• KIRK •

K E S T R A

Yüzbaşı Tenger'le yüzleşmeye hazır olduğumu sanıyordum ama çenesini sıkış şeklindeki bir şey kalbimin teklemesine neden oldu. Kavrayış eldivenim sağ elinde takılıydı ve bu mideme kramp girmesine sebep oldu. Yanımda duran Simon da gerilmişti. Kendini bir Korak olarak görüyorsa, aslında gerilmemiş olması gerekmez miydi? Taştan yüz ifadesini okumaya çalıştım ama başarılı olamadım. Aklından geçenleri yüzüne yansıtmıyordu. Ben de yansıtmayacaktım.

Tenger'in adamları ellerinde disk oklarıyla atlarından indi. Ellerindeki disklerden bazıları gümüş disk türlerinden çok daha tehlikeliydi ve Hükümdarlık askerleri dışında kullanımı yasaktı. Simon muhtemelen kılıcı diğer Koraklara karşı kullanmazdı ama benim elimde bir bıçağım ve onu kullanmak için çok daha basit sebeplerim vardı. Onlar bir kavga başlatmayı seçerlerse, ben de o kavgayı bitirmeye niyetliydim.

"Buraya seninle konuşmaya geldi!" diye seslendi Simon. "Saldırıya uğramaya değil."

"Ne saldırısı?" diye sordu Trina. Hâlâ Tenger'in yanında, atının üstünde oturuyordu ve her zamanki sevgi dolu dik bakışlarını takınmıştı. "Sadece bize bıçağını sallayıp durmaktan vazgeçmesini istiyoruz. Yalnızca konuşacağız. Bırak o bıçağı, Kestra."

“Kestra... Dallisor mu?” Gabe yüzünü Simon’a döndü. “Buraya bir Dallisor mu getirdin? Deli misin sen?”

Belki de öyleydi. Ya da herkesin verdiği tepkiye bakılırsa, belki de delirmiş olan bendim. Tenger’in kibirli tavırsa beni daha da sinirlendiriyordu.

“Simon’ı ölmeye bıraktın.” Bıçağımı özellikle Trina’ya gıcıklık olsun diye havaya kaldırdım. “Bense onu kurtardım. Aynı zamanda anlaştığımız gibi sana Olden Hançeri’ni de verdim. Karşılığında hizmetkârlarımı geri istiyorum.”

“Ah, evet, Celia ve Darrow’u istiyorsun.” Tenger yüzünde keyifli bir ifadeyle etrafına bakındı. “O sürücüyü gömmüş müydük? Hatırlayamıyorum.”

“Darrow hayatta mı?” Sesimin ne kadar ümitsiz çıktığının farkındaydım ve duygularımı açık etmek de pazarlık gücümü zayıflatıyordu. Ama gerçekten ümitsizdim ve başka türlü davranamazdım. “Söyle bana.”

“Az çok.” Tenger tekrar ciddileşti. “Seyahat edebilecek kadar iyi durumda olduğundan şüpheliyim. Belki o kendini daha iyi hissedene kadar sana da kalacak rahat bir yer bulsak iyi olur.”

Kalacak rahat bir yer mi? Korak hücreleri rahat mıydı yani? Tenger’in aklından geçenin tam da bu olduğundan şüpheleniyordum.

Bıçağı herkesin görebileceği konumda tutarak “Bana bir at arabası verin ve Darrow’la birlikte bu akşam ayrılalım,” dedim.

Tenger damağını şaklattı. “Ne yazık. Korkarım ki elimizde hiç araba kalmadı. Ama benimle konuşur ve sorularımı cevaplarsan tekerlekli bir şey bulmana yardımcı olabilirim. Belki... evine yolcuğun için sana yemek ve battaniye de sağlayabilirim.”

Ev kelimesini beni yaralama amacıyla kullanmıştı. Eve gitmek artık benim için bir seçenek değildi ve o da bunu iyi biliyordu.

“Darrow’la konuşmama izin ver,” dedim. “Ondan sonra seninle ben baş başa konuşabiliriz. Bu kadar basit.”

“Basit mi?” Trina bir kaşını havaya kaldırdı. “Sana güvenmiyoruz.”

“Ama *bana* güveniyorsunuz.” Simon bir adım öne çıktı. “Kes-tra’nın Koraklardan kimseye bir zarar vermeyeceğine söz veriyorum.”

Bu, her bir sözcüğü dikkatlice seçilmiş bir beyandı. Simon kimseye benim kim olduğumu veya onunla benim... birkaç gün önce olduğumuzdan çok daha farklı bir ilişki içinde olduğumuzu söyleyeceğine dair bir söz vermemişti. Sadece bana tutabileceğinden emin olduğu bir şeye dair söz vermişti. Çünkü buraya Koraklara zarar vermeye ve düşmanlarımla listesine yeni isimler eklemeye gelmemiştim. Ama yanımda Darrow olmadan da ayrılmayacaktım.

“Bana bunu borçlusun,” dedi Simon, Tenger’e. “Zindanlardaki fedakârlığım yüzünden en azından bana güven borcun var. Sadakatimi ispatladım.”

“Evet. Ama o sadakat bize mi yoksa ona mı?” Tenger’in yüzünde kasvetli bir gülümseme belirdi. “Peki. Silven’e geri dönelim ve yolda olabildiğince sessiz olalım.” Tenger atını yanına doğru sürdü. “Sana artık ne olarak seslenmeliyiz? *Leydim* olarak çağırılma sebebini arkadaşada bıraktığını anlıyorum.”

“Bana hiç hitap etmemen daha çok hoşuma gider. Beni Darrow’a götür şimdi.”

“Önce akşam yemeğinde sohbet edeceğiz,” dedi Tenger. “Cevaplarını beğenirsem, o zaman adamını bulmaya çalışırız.”

“Önce Darrow,” demeye yeltendim ama Simon bir elini koluma koydu. “Bu zaferi ona bırak,” diye fısıldadı. “Senin önünde daha büyük mücadeleler var.”

Tenger ufak zaferinin keyfini çıkararak başını yana eğdi. “Ayrıca ikinizin de açlıktan öldüğüne şüphem yok.”

İkimiz de bir günden uzun süredir bir şey yememiştik. Ben sadece Darrow’u görmek istiyordum ama önce bir şeyler yeme fikri de fena değildi. Belki bu zaferi ona bırakabilirdim.

“O bıçağı ver bana,” dedi Tenger. “Yoksa sohbetimiz kibar bir sohbet olmaz.” Bu bir rica değildi. Bıçağımı verdikten sonra Tenger başını diğer atlılara doğru salladı. “Simon’ı çekçeke koyun ve yaralarını kontrol edin. Gabe, sen de misafirimize eşlik et.”

“Hayır.” Simon’ın koluna doğru uzandım ama benden bir adım uzaklaştı. “Ben Simon’la birlikte çekçekte gelirim.”

“Gelirsen dikkati üstümüze çekersin.” Simon gözlerime bile bakmadı. “Gabe’le git. Seninle Silven’de görüşürüz.”

Kendi arkadaşlarına kavuşunca beni kendinden uzaklaştırdığını hissettim. Belki sebep gerçekten de dikkati üstümüze çekmekten kaçınmaktı. Belki de bundan sonra değişecek, üç gün önce arabama saldıran o soğuk kalpli adam olacaktı yeniden.

Kaybedilen bir mücadele daha. Burada olmamın tek sebebinin Darrow’u kurtarmak olduğunu kendime tekrar hatırlattım ve Gabe’i atına doğru takip ettim. Önce benim binmeme yardım ettikten sonra eyerde arkama geçti. Hoşuma gitmeyecek kadar yakınımıydı. En azından Simon’ın çekçekine yakın gideceğimizi ummuştum ama Gabe geniş bir yay çizerek bizi diğerlerinden uzak bir rotadan götürmeye başladı.

“Kestra Dallisor.” Gabe sanki her hecesi tadını çıkarması gereken nadir bir tatlıymış gibi ağır ağır telaffuz etti adımı. “Simon’ın senin kim olduğunu benden gizlemeye çalışmasına şaşırmamalı. Kasaba meydanında Dallisor adını ağzıma bile alsam, dakikalar içinde peşimizde bir linç grubuyla koşturuyor oluruz.”

“O zaman kasaba meydanında ağzını açma.”

“Konuşması da buz gibil” diye güldü Gabe. “Tam bir Dallisor tavrı bu.”

“Ben bir Dallisor değilim. En azından bundan sonra.”

Aslında hiç olmamıştım.

Biraz ilerledikten sonra Gabe yerdeki ufak bir kutuyu işaret etti. Kutu toprak rengine boyanmıştı. Biraz daha dikkatli baktığımda çok sayıda benzer kutunun göz alabildiğince dizili olduğunu fark ettim.

“Yakınlık alarmları,” diye açıkladı Gabe. “Hükümdarlık askerlerinin kalbindeki demiri tespit eden mıknaatıslar. Herhangi bir Hükümdarlık askeri bu çizgiyi aştığı anda kutular harekete geçerek birbirini tetikliyor ve kasabaya bir sinyal ulaşmasını sağlıyor. Kendim tasarladım.”

“Gerçekten işe yarıyorlar mı?”

Gabe güldü. “Eh, evet... teoride işe yarıyorlar. Burada güvende olacaksınız, Bayan Ben-Artık-Bir-Dallisor-Değilim.”

Beni endişelendiren şey Hükümdarlık askerleri değil, Tenger’di.

Silven’e girdiğimizde Simon’ın Korakların normal insanlar arasına karışmış olduğuna dair açıklamasını daha iyi kavradım. Bu ahşap binaları ve toprak yolları ile sıradan bir kasabaydı. Yolun iki yanında açık hava dükkânları diziliyordu ama etrafta çok fazla insan yoktu. O sırada çalışmakta olduklarını tahmin ettim. Her akşam sofraya yemek koymak bile yeterince zorlu olmalıydı ki kasabanın sunabileceği faydalardan yararlanmamaları veya onlara aldırış etmemeleri normaldi.

Önceki yıllarda içinden geçtiğim diğer kasabaları düşündüm. Hepsi aynı şekilde Koraklarla mı doluydu? Bize saldırma fırsatı gelene kadar normal vatandaşların arasına karışmış, sıradan insanlar gibi yaşayıp gidiyorlar mıydı?

Onlara saldırana kadar. Dallisorlar artık onlardı, biz değil.

“Selam Gabel” Sokağın diğer ucundaki bir kız, Gabe’i gördü ve elini sallayarak ona selam verdi. Kız henüz benim farkıma varmamıştı ama ben onu çok iyi tanıyordum.

Celia.

Daha önce Simon’layken de yaptığım gibi, Gabe’in atından kayarak indim ve koşmaya başladım. Gabe durmam için bana seslendi ama önce atını bağlaması gerekiyordu ve bu da bana çokça zaman kazandırdı. Kısa süre sonra belindeki bıçağı da almış olduğumu fark edecekti.

Celia üstüne doğru koşanın ben olduğumu anladığı anda panikledi ve nereye koşması gerektiğine karar vermek istercesine bir oraya bir buraya bakındı. İsterse denesin. En yakındaki binanın duvarından tırmanmayı bile denese, yukarı ulaştığı anda beni zaten onu beklerken bulacaktı.

Ona ulaştığım anda, kucağında taşıdığı sepeti yere bırakarak ellerini havaya kaldırdı. “Çok üzgünüm, Kestra!” Henüz havaya

kaldırmamış olsam da gözleri bıçağımın üstündeydi. “Beni zorladılar...”

“Neye zorladılar? Cebinde yeni bir elbise ve taze ekmek alacak kadar parayla bu kasabada dolaşıp durmaya mı? Nasıl da işkenceler çekmiş olmalısın!”

“Sana ihanet etmek istemedim.”

Burnumdan soluyarak güldüm. “Ben de ihanete uğramak istememiştim. En azından hâlâ ortak bir yönümüz varmış demek.”

Gabe artık bize yetişmişti ve bir kavga çıkarsa araya girmeye hazır hâlde yanımızda duruyordu. Bu gerekli değildi. Celia’yı asla incitmezdim. Sadece onu anlamak istiyordum. Belki biraz da bağırıp çağırmak. Hatta belki biraz da değil, çokça.

Celia üzüntüden kaskatı kesilmişti. Bu samimi bir pişmanlık göstergesi olabilirdi ama olmayabilirdi de. Arabamın saldırıya uğradığı gece acıyla çığlıklar attığında belli ki rol yapmıştı çünkü üstünde bir çizik bile yoktu ve birkaç saniye önce Gabe’le açıkça cilveleşiyordu.

İstedikini söyleyebilirdi. Artık ona inanmak için hiçbir sebebim yoktu.

Yine de denemekten kaçınmadı. “Silven’deki pazara haftalar boyunca geldikten sonra bir gün kim olduğumu anladılar. Ondan önce senin adını ağzıma bile almadım. Onları ben kendim arayıp bulmadım.”

“Yani sana bana hizmet edip etmediğini sordukları zaman mı onlara şakımaya başladın?”

Celia’nın yanaklarından yaşlar süzüldü. Bunun da bir rol olduğunu tahmin ettim. “Neden Dallisorlara çalıştığımı biliyor musun, leydim? Annem annenin nedimesiydi. Senin hakkında çok şey biliyordu. Gerçekleri biliyordu ve asla kimseye bahsetmedi. Sadece bana söyledi. Annen öldükten sonra annem de görevinden azat edildi ve ben de evinizin idarecisine gittim...”

“Gerald.”

Onu tanıdığıma açıkça şaşırdı, eli aniden boğazına yükseldi.

“Evet... Gerald. Ondan para istedim yoksa gerçek hikâyeni açık edeceğimi belirttim. Bana para vermek yerine, bir seçim sansı sundu. Woodcourt zindanlarına gitme ya da sana hizmet etme.”

Dudağımın bir kenarı kıvrıldı. “Ne berbat bir seçimmiş.”

İğnelememin farkına varmadı. “Öyleydi, leydim. Sen biraz...”

“Etkileyici olarak mı tanınıyordum? Ya da arkadaş canlısı?”

“Zorlu biri olarak tanınıyordun.” Celia’nın yanakları kızardı.

“Ama sonra seni şahsen tanımaya başladım ve gerçek seni keşfettiğimde düşüncelerim değişti. Kimse seni kontrol etmeye kalkmadığı sürece son derece nazik ve iyi niyetli biri olabiliyorsun. Ve eğlence-
li. Neden-hep-hayatımı-tehlikeye-atıp-duruyorsun tadında eğlen-
celi yani.” Yüzüme bakmaya utanırmış gibi dudağını ısırıldı. “Ama
senin aslında kim olduğunu ve bir gün kim olacağını asla aklımdan
çıkarmadım. Bu yüzden Koraklar bana yanaştığında, onlara kulak
verdim.”

Bana kendimi daha iyi hissettirmeyi amaçlamış olsa da sözleri kalbimi acıtmıştı. “Beni asla sadece ben olarak düşünmedin. Ben sadece kapıda bekleyen bir düşmandım.”

“Öyle değildi. Koraklara sadece ne zaman seyahat edeceğimizi ve hangi yolda olacağımızı söyledim. Sadece evinizden bir şeyin geri alınmasını istiyorlardı. Eve dönmene izin vermesi için babana bir mektup yazarak politik evliliği kabul ettiğini bildirdim. Sana zarar vermeyeceklerine yemin ettiler.”

“Darrow’a zarar vermeyeceklerine yemin etmemişlerdi ama.” Bıçağımı havaya kaldırdım. “O nerede?”

Gabe aramıza girdi. “Ona cevap verme, Celia. Tenger’in emri.”

“Celia. Darrow nerede?”

Celia belli ki nasıl konuşulduğunu unutmuştu ve benim de vak-
tim daralıyordu. Eğer bildiği bir şey varsa, bana söylemesini sağla-
malıydım.

Celia’nın ağzı sıkıca kapandı ve blöfümü görmediğini belli etmiş oldu. Bıçağı indirdim ve Gabe’e geri verdim. “Bana ihanet etmeye devam ediyorsun. Ben zorlu biri olabilirim ama en azından sadı-

ğım. Ben senin arkadaşındım, Celia. Sense asla benim arkadaşım olmadın.”

Sırtımı döndüğümde bana seslendi ama dönüp bakmadım. Bunun bir önemi yoktu. Celia artık var olmayan bir Dallisor kızına ihanet etmişti. Bu da artık onun benim için bir hiç olduğu anlamına geliyordu.

• KIRK BİR •

SIMON

Tenger ve ben Silven'e tam da Kestra'nın Celia'yla yüzleştiği sırada vardık. Bana çekçekten kalkmam için yardım ederken, "Hep böyle mi bu kız?" diye sordu. Gülümsemem genişledi. "Aslında bugün her zamankinden daha uysal."

Tenger'in bakışları bana döndü ve üstümde bir ağırlık hissetmeme sebep olacak kadar düşünceliydi. Yüzümü başka yana çevirdiğimde, "Bunun senin başına gelebileceğini hiç düşünmemiştim, Hatch. Üstelik bir Dallisor'la," dedi.

"Neyin başıma gelebileceğini?"

"Artık güvenilir değilsin. O kıza karşı hislerin var."

Bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. Kestra'yla aramızdaki bağı kör bir adam bile rahatlıkla görebilirdi. "Güvenilir olmadığım doğru değil, yüzbaşı. Hâlâ planımıza inanıyorum."

"Plana uzaktan inanmaya devam edebilirsin. Bu akşamdan sonra görevinden azat edileceksin."

Bunu zaten bekliyordum ama henüz bu konuda ne yapmam gerektiğine karar vermemiştim. Koraklar içinde emre itaatsizliğin cezası azat edilmeydi. Ama Kestra'yı şimdi yalnız bırakırsam, Koraklar onu canlı canlı yerdı.

Tek seçeneğim Kestra'yı gerçek hançeri nereye sakladığını Tenger'e söylemeye ikna etmektir. Belki, şansım da yaver giderse,

Gerald'ı bularak hançeri şahsen geri getireceğime Tenger'i ikna edebilirdim. Tabii Endrick onu ele geçirmeden önce ulaşabilmeyi umuyordum.

Kestra'nın Celia'ya bir zarar vermeyeceği belli olduktan sonra Tenger, Celia'nın muhtemelen bundan kötüsünü hak ettiğine dair bir şeyler mırıldandı ve sonra Kestra'yı alıp kitabevinin altına getirmemi söyledi.

Kestra'nın ona ne söylediğini bilmiyordum ama Kestra ve Gabe ondan uzaklaşırken Celia hâlâ olduğu yerde duruyordu ve bu iyiye işaret olamazdı. Celia tam olarak Kestra'nın onu bıraktığı yerde donakalmıştı ve yüzü kül rengindeydi. Kestra onun bu hâlini görmemişti ama hissettiğinden de şüphem yoktu.

Kestra yanıma geldi ve gülümsedi. "Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum."

"Konuşmamız gerek. Yalnız."

Kestra'nın gülümsemesi soldu ve Gabe'e dikkatli bir bakış attı. Gabe belli ki bize göz kulak olmakla görevlendirilmişti çünkü Tenger'in bahsettiği kitabevine girerken bile topuğumuzdan ayrılmadı. Kitabevi sahibi bir Korak değildi ama davamıza sempati duyuyordu ve güvenilirli.

"Silven'in altı Korak tünelleriyle dolu," diye açıkladım Kestra'ya. "Bu kitabevinde de alt kattaki gizli bir odaya açılan bir geçit var."

"Bir kitabevinin altında mı?" diye cevapladı Kestra sakince. "Korakların okuma yazma bildiğinden haberim yoktu."

"Okuyabiliyoruz. Ya da en azından... çoğumuz. Hakaretlerine dikkat et, Kes. Ben de bir Korak'ım."

"Evet, öylesin." Kestra durdu ve gözlerini bir kırbaç gibi aniden üstüme çevirdi. "Ama ben değilim."

Hançer hakkındaki gerçeği söylese, belki olabilirdi. Simon Hatch'e, önceden tanıdığı çocuğa karşı hisleri ne olursa olsun, Koraklardan Simon'a hâlâ güvenmiyordu ve bu sırrını paylaşmamaya niyetliydi.

Gabe' e kaçamak bir bakış attım. Bize olması gerekenden daha yakında duruyordu. "Bize bir dakika izin ver."

"İkinizi doğrudan Tenger'in yanına götürmem gerekiyor."

Başımı dikleştirdim. "Ona içeri girerken seni kaba güçle durdurumu söyle. Beni durdurmak için elinden hiçbir şey gelmediğini."

Gable güldü. "En iyi gününde ancak hayal edebilirsin bunu, Hatch." Ama yine de bizden uzaklaştı.

O gittikten sonra Kestra bana Basil'le konuştuğu bahçe patikasını anımsatan alçak bir rafta dizili kitapların üstüne oturdu. O akşam onunla Basil arasında ne geçtiğini bir kez daha merak ettim. Bu da aramızda sır olarak duran şeylerden bir diğeri miydi?

Kestra sırtını dikleştirerek kollarını göğsünde kavuşturdu ve olabilecek en kötü anda tüm inatçılığını sergilemeye koyuldu. Tenger yedi yıl boyunca Koraklara liderlik etmişti. Sık sık Hükümdarlık'tan daha zeki taktikler uygulamış, yirmi katımız gücündeki birliklere karşı galip gelmişti ve soykırımla tehdit edilmemize rağmen sağ kalmayı başarabilmiştik. Bütün bu başarı yüzbaşıya aitti. Kestra bu görüşmeden zaferle ayrılamayacaktı.

"Fazla vaktimiz yok," diye söze girdim. "Olden Hançeri için bir planın olduğunu söylemiştin. Onu duymak istiyorum."

"Planın benim sırrım olduğunu ve Darrow bana teslim edilene kadar da öyle kalacağını söylemiştim."

Beni özellikle delirtmeye çalışıyordu. "Bu plan için Gerald'a güvendi. Ama bana güvenmiyorsun, öyle mi?"

"Gerald ona ne söylediysem onu biliyor."

"Antora'daki en değerli silahın nerede bulunabileceği gibi mi?"

"Şşşt!" Kestra sinirini göstere göstere ağırlığını diğer ayağına verdi. "Planımı öğrenirsen ne yapmayı planlıyorsun?"

"Tenger'e söylemeyi ve böylece Gerald'ı bulup hançeri geri almayı." O daha itiraz edemeden ekledim, "Hükümdarlık zaten zindandan kaçtıktan sonra Gerald'ın peşine düşmüştür. Üstelik bir de Endrick'in en çok arzuladığı nesneyi üstünde taşıyor. Ve bu senin eserin, Kes."

Kestra dudaklarını yaladı ve başını başka yere çevirdi. Belli ki bunu daha önce hiç düşünmemişti.

“Konuş benimle.” Artık neredeyse yalvarıyordum ona. “Hançeri kaybetmektense herhangi birinin Vasilolan olması daha iyi.”

“Ya şimdi kim saflık yapıyor?” diye sordu Kestra. “Hançeri sahiplenebilecek herkesin eşit derece güçlü savaşçılar olacağını mı sanıyorsun? Endrick’in yenildiğini görmek istiyorsak, Vasilolan da en güçlü tercih olmalı!”

“Ama bu tercih sana ait değil. Hançer onu kimin sahiplenmeye çalışacağına bakmıyor. Sahibini kendi seçecek.”

“Peki ya Tenger’i seçerse?”

“Eğer öyle olursa, ben de onu desteklerim. Yöntemlerini her zaman tasvip etmiyor olabilirim ama Hükümdarlık çamurdan bir savaş tercih ediyor. Biz de onunla savaşmaya niyetliyse, ellerimizin kirlenmesini kabul ediyoruz.”

Kestra’nın yüzü gerildi. Sıkıdığı dişleri arasından, “İşte bu yüzden Hançeri Darrow sahiplenmeli. O kazanmak için iyi ile kötü arasındaki sınırdan ödün vermeyecektir,” dedi.

Nasıl da rahat bir cevaptı bu böyle. Savaşı kenardan tezahürat yaparak izleme lüksüne sahipti tabii. “En azından şunu söyle. Gerald’in şu anda nerede olduğunu biliyor musun?”

Kısa bir sessizlik. “Sana bunu söyleyemem.”

“Hançeri güvende tutabileceğinden emin misin?”

“Sen Tenger’in güvende tutabileceğinden emin misin?”

Buna bir dakika daha devam edersek beynim ortadan ikiye ayrılacaktı. Derin bir nefes aldım. Faydası olmadı. “Tenger, Darrow’u serbest bırakmayı kabul ederse Olden Hançeri’ne tekrar ulaşabilecek misin?”

Gözlerindeki ifade yumuşadı. “Cevap vermeyeceğimi bildiğin sorular sormaktan vazgeç. Seni sürekli reddetmek zorunda bırakma beni.”

“Kes...”

“Birkaç akşam önce, Tenger beni tehdit ediyordu. Şimdi sıra

bende. Eğer Darrow bu akşam serbest bırakılmazsa, Vasılolan diye biri hiç ortaya çıkamayacak. Sabah ortadan kaybolacağım ve sırlarım da benimle birlikte kaybolacak.”

“Eğer bu akşam ortadan kayboluverirsen, bunun sebebi de Tenger’in tehditlerini asla kabul etmemesi olacak! Sana ne yapacağını iyi biliyor olmalısın!”

“O zaman hançeri eline geçirmek için tek şansını da kaybeder!”

Gabe başını köşeden uzattı. “Gitme zamanı.” Kestra öne doğru bir adım attı ama Gabe bir kolunu uzatarak ona engel oldu. “Kulak kabartmamı zorlaştırdınız, Bayan Dallisor ama ortada neler döndüğü hakkında biraz fikrim var. Korakların asla adil oynamadığını bilmelisiniz. Kazanmamızın tek yolu hile yapmaktan geçiyor ve Tenger de bu konuda bir uzmandır.”

Kestra sadece Gabe kolunu indirene kadar gözlerini doğrudan ileriye dikmekle yetindi ve sonra Gabe bize alt kata inmemizi söyledi. Yaralı kaburgalarım ve midemde kaya büyüklüğünde bir boşlukla, Kestra’nın peşinden ilerledim. Alt kata vardığımda Kestra çoktan karşısında Tenger ve Trina’yla bir masaya oturmuştu bile. Gabe bir duvara yaslanmıştı ve gözlerimi yakalayarak belindeki tetikli kılıca doğru belli belirsiz bir işaret yaptı. Kılıcı ona Tenger vermiş olmalıydı. Bu mutlaka Kestra’nın da dikkatini çekmişti.

Ben de masaya oturduktan sonra içeri yemek getirildi. Bir parça lavaş, haşlanmış tavşan ve Silven’de yapılan koyun peyniri. Her zaman alışkın olduğumuz basit ve çekicilikten yoksun bir menüydü ama yine de büyük bir hevesle yemeye koyuldum. Daha ölçülü lokmalarla olsa bile Kestra da yemeye koyulmuştu. Herhangi bir ihtiyacı olduğunu belli ederek Tenger’e avantaj kazandırmak istemiyordu.

Biz daha yemeğimizi yarılamadan Tenger kavrayış eldivenli kolunu masanın altına uzattı ve sonra sahte hançeri masanın üstüne yerleştirdi. Kestra’ya iki güçlü mesaj vermek istemişti: Bu hançere kolayca dokunulabiliyordu ve gerçek hançerin nerede olduğunu söylemezse Kestra’nın başına iyi şeyler gelmeyecekti.

Alnımda ilk ter damlası belirdi.

“Merak ediyorum da,” diye başladı Tenger. “Bunu bulduğunda Olden Hançeri olduğunu nasıl anladın?”

Çatalımı masaya koydum. Tek bir cümleyle Tenger çoktan iştahının kesilmesini sağlamıştı.

Kestra ise yüzbaşıya pek aldırış etmedi. Bir yandan yemekle dolu çatalını ağzına götürürken, “Başka bir hançer olsa on yedi yıldan sonra o kuyuda çoktan paslanmış olurdu,” dedi.

“Doğru. *Elbette* bu hançer onca zamandır gerçekten de kuyuda yatıyorsa. Ama ya eğer o çamurun içine sadece birkaç dakika önce yerleştirildiyse?”

Kestra sakinliğini korudu ama ben gözlerini kırıştırdığını fark ettim. “Neden şüphelendiğini biliyorum. Senin için parlamasını bekliyordun. Veya Vasılovan olarak seçtiğin başka bir sersem için. Ama parlamadı ve şimdi de beni seni kandırmakla suçluyorsun.”

Tenger’in gülümsemesi karardı. Yüzündeki bu ifadeyi daha önce de görmüştüm ve bu hiç iyiye işaret değildi.

“Belki de bana şunu açıklayabilirsin.” Tenger hançeri döndürdü ve kabzasına doğru işaret etti. “Buraya oldukça küçük harflerle Dallisor adı kazınmış. Hançerin her detayını benim kadar yakından incelemeyen biri bunu rahatlıkla gözden kaçırabilirdi.”

Ciddi bir hata yapmış olduğu açık olmasına rağmen, Kestra gözlerini bile kırpmadı. “Eğer Risha onu yakalayanları bu şekilde onore etmek istediye, ben kimim ki onun bu kararını sorgulayayım?”

Tenger hançeri odanın bir köşesine doğru fırlattı ve hançer birkaç takırtı çıkararak yere düştü. “Olden Hançeri nerede?” Bu bir emirdi, soru değil.

Kestra da aynı hışımla yanıt verdi. “Darrow nerede?”

“Eğer gerçekten biliyor olsaydı, bize söylemiş olacağından eminim,” dedim anlamlı bir şekilde. Kestra’nın tek cevabı yemeğinden bir lokma daha almak olunca, “Kestra’yla birlikte Risha’nın hücrelerini beraber araştırdık. Hançer orada değildi,” diye ekledim.

“O zaman yanlış yere bakmışsınız demektir!” Tenger gözlerini Kestra’ya çevirdi. “Woodcourt’a geri dönmeli ve hançer bulunana kadar araştırmaya devam etmelisin.”

Kestra bu kez çatalını bıraktı. “Ciddi olamazsın. Beni yapmaya zorladığınız her şeyden sonra oraya asla geri dönemeyeceğimi sen de pekâlâ biliyorsun!”

“Sen bir Dallisor’sun. Kendi kanlarından birinin onlara ihanet ettiğini kabul etmektense seni tekrar aralarına kabul edeceklerdir.”

“Ama asıl sorun da bu...” diye başladım.

Kestra hızla araya girdi. “Asıl sorun beni kabul etseler bile, normalde bu akşam evleniyor olmam gerektiği idi. Eğer eve dönersem o planlar ânında devam ettirilecektir. Bu da hançeri bulmak için Woodcourt’ta yeterli süre kalamayacağım anlamına geliyor.”

“Başka seçeneğin var mı?” diye sordu Tenger. “Kendi başına sağ kalman imkânsız ve hiçbir Antoralı da seni kabul etmeyecektir. Ben senin tek korunmanım ve bunu sürdürmek için ne diyorsam onu yapmak zorundasın.”

Kestra meydan okurcasına başını geriye attı. “Veya Antora’yı terk edebilirim.”

Trina burnundan soluyarak güldü. “Hangi ülke Endrick’in gazabını üstüne çekmeyi göze alarak seni kabul eder ki?”

Kimse etmezdi. Hiçbir bedel için. Kestra bunu herkesten daha iyi biliyordu.

Ama bunu yüzüne yansıtmadı. Alnı sinirine hâkim olmaya odaklanmış gibi kırışmıştı. “Nereye gidersem gideyim, gitme amacım Koraklara hizmet etmek olmayacak.”

“O zaman anlaşılmamızdan payına düşeni gerçekleştirmeyi başaramadın demektir!” Tenger öyle ani kalktı ki sandalyesi geriye doğru yuvarlandı. Sağ elini esneterek kavrayış eldivenini test etti. “Bunun ne anlama geldiğini iyi biliyorsun!”

Ben biliyordum. Kavrayış eldiveniyle başlayacak ve merhametin yokluğuyla sonlanacaktı. Kestra’nın ya da Darrow’un ölümüyle. Bu da Gabe’in neden bir tetikli kılıç taşıdığını açıklıyordu.

Masanın altından elimi kılıcıma götürdüm. Ama kılıcımı savurabilecek gücüm olsaydı bile, onu asla yüzbaşıma ve arkadaşlarıma karşı kullanmazdım. Kalbim kaburgalarımın geriye kalanı dövmekle meşguldü ve göğsüme bir acı dalgası yayılmıştı.

“Beni öldürürsen Olden Hançeri’ni bulmak için son şansını da kaybedersin.” Kestra sesini yükseltti. “Taleplerime uyarsan, onu görme şansın olabilir.”

Tenger’in sesine bir karanlık çöktü ve Gabe’e doğru bir işaret yaparak ona sessizce kılıcını çekmesini emretti. “*Senin* taleplerine uymak mı? Hayır, leydim...”

“Hançeri istiyorsan, bana tehditler savurma.”

“Boş bir tehdit değil bu, Kestra. Bu gerçek.” Tenger gözleriyle işaret etti ve Gabe bir adım öne çıkarak tetikli kılıcın keskin tarafını Kestra’nın yüzünün önünde tuttu.

Tenger ona kendini kurtarması için bir şans verdiğini ama bunu kabul etmeyince başka seçeneği kalmadığını söyleyecekti. Kestra’nın feda edilmesinin gerekliliğinden bahsedecekti. Bu emri vermek üzereydi.

Bunu durdurmam gerekiyordu.

“Başarısız olmadı.” Konuşurken Kestra’ya bakmayı reddettim. “Olden Hançeri’ni Dallisorların ulaşamayacağı bir yere gizledi ve ona zarar verirse bizim de ulaşamayacağımız kesin. Kestra Olden Hançeri’nin nerede olduğunu biliyor ve bunu bilen tek kişi o.”

Herkesin gözü Kestra’ya çevrildi. Benim dışımda. Gözümün ucuyla, masayı kavrayan elini sıkıp sıkıp gevşettiğini görebiliyordum.

“Bu doğru mu?” Tenger’in o sırada çığlıklar atıyor olmaması bile mucizelerin gerçek olabileceğinin kanıtıydı.

Kestra yanıt vermedi ve ağzını açsa bile muhtemelen bana küfürler savurmak için açacaktı. İstedigi kadar kızabilirdi. Az önce hayatını kurtarmıştım.

Kestra’nın sessizliği karşısında Tenger’in sabrı hızla tükendi. Parmaklarını şaklattı ve Gabe odadaki bir başka kapıdan çıkarak kısa bir süre sonra kendi başına ayakta duramayacak hâldeki Dar-

row'a omuz vererek geri geldi. Darrow'u gördüğümde ağzım açık kaldı. Yanakları ve gülüş çizgileriyle çevrelenmiş gözleri çökmüştü. Yarasının dağı açılmıştı ve bandajlı olmasına rağmen kanının aktığı görülebiliyordu. Onun bu kadar kötü hâle gelmesine neden izin vermişlerdi? Kestra'nın içinde şimdiye kadar Koraklara karşı ufacak bir saygı kırıntısı oluşmuşsa bile muhtemelen o anda yok olmuştu.

"Kestra?" Darrow daha fazlasını söylemeye çalıştı ama dudaklarından başka bir ses çıkmadı. Konuşmaya yetecek kadar gücü olduğundan kuşkuluydum.

Kestra endişeli bir yüz ifadesiyle ayağa kalkmaya davrandı ama onu çekerek sandalyesine oturttum ve kulağına, "İşleri daha kötü hâle getirme," diye fısıldadım.

Kapıdan üçüncü biri daha içeri girdi. Cerrahımız Loelle uzun süredir Korakların yanındaydı ve bu kadın hakkında bildiğim tek şey, hâlâ hayattayken ona ulaştırılırsanız, sizi muhtemelen iyileştirebileceğiydi. Trina bana bir defasında Loelle'nin birtakım Endrean ilaçlarına sahip olduğundan ve bu ilaçların yanında dağlama tozu gibi tedavilerin yol kenarı tozu gibi kaldığından bahsetmişti.

Daha önce hiç aklıma gelmemiş olsa da o an onun bu ilaçlara nasıl sahip olduğunu merak etmeye başlamıştım. Ya Endrick'in gazabından sağ kurtulan tek Endrean, Kestra değilmiye?

"Bu Loelle," dedi Tenger, Kestra'ya. "Hizmetkârını şimdiye kadar hayatta tuttu ama bundan sonrası için ona vereceğim emirler tamamen sana bağlı. Loelle'nin elinde Darrow'un kurtulmasını sağlayacak ilaçlar var. Bu ilaçları alırsa sabaha iyileşmiş ve söz verildiği gibi tekrar hizmetine geri verilmiş olacak. Gabe'in elindeki tetikli kılıçsa Darrow'un acılarını tamamen farklı bir şekilde sonlandırma gücüne sahip. İçlerinden hangisine emir vermemi istersin?"

Darrow, Kestra'ya bakarak başını iki yana salladı ve "Beni kederime bırak. Onlara güvenme," diye mırıldandı.

"Olden Hançeri nerede?" diye sordu Tenger. "Üç kadar sayacağım ve inan bana, üçe ulaştıktan sonra Darrow'un kaderi belirlenmiş olacak. Bir..."

“İyileştirin onu! Lütfen!”

“İki...”

Tenger elini kaldırdı ve Gabe’e doğru işaret ederek emrini verdi. “Beni hayal kırıklığına uğrattın, leydim. Daha da kötüsü, Darrow’u da hayal kırıklığına uğrattın.”

“Onu hayal kırıklığına uğrattım ama düşündüğünden farklı sebeplerle.” Kestra masanın altında eteğini bacağının üst kısmına doğru çekmişti bile. Aşağı uzandı ve jartiyer lastiğinin hafifçe baldırına çarparken çıkardığı sesi işittim.

Kestra ince bir beze sarılı bir nesne çıkardı ve masaya koyduktan sonra kumaşı açarak içindekini herkesin görebilmesini sağladı.

“Olden Hançeri burada.”

• KIRK İKİ •

K E S T R A

Olden Hançeri'ni görünce herkes ayağa fırladı. Bir an için zaman sanki durmuştu, kimse kıpırdamıyordu. Herkes gözlerini yeni emirler için Tenger'e çevirdi. Ben sandalyemde kaldım, kumaşı üstüne tekrar sarıdığım hançeri kendime doğru çektim ve herhangi birinin kapmasına engel oldum. Elim yanmadan ona dokunabiliyor olsaydım, memnuniyetle herkesi hançerin ucuyla tanıştıtabilirdim.

"Yeter!" diye fısıldadı Tenger sonunda, gözlerini hançerden ayırmadan. "Herkes yerine otursun. Hemen şimdi!"

Ben zaten oturuyordum ama diğer herkes ayaktaydı. Yavaş yavaş onlar da önceki yerlerine geri çöktü. Simon dışında. Herkes sadece oturmakla yetinirken Simon kalkıp kapıdan çıktı ve içeri girdiğimiz merdivenden yukarı çıkarak gözden kayboldu. Seslendim ama kapıyı arkasından kapadı. Geri gelmeyeceği açıktı.

Eh, belki de Tenger'e hançerin nerede olduğundan haberdar olduğumu itiraf etmese daha iyi olurdu. Tenger tetikli kılıç konusunda blöf yapmıştı... veya belki de ciddiydi. Her koşulda, Simon bana yalanımı açık etmeyecek kadar güvenmeliydi.

Belki ben de ona doğruyu söyleyecek kadar güvenmeliydim.

İlişkimizde ne kadar mesafe katetmiş olursak olalım, özünde aramız arabama saldırdığı o gecekinden çok farklı değildi. O bir Korak'tı.

Ben de onun düşmanıydım.

"Ne zamandır..." Trina dişlerini öylesine sıkımişti ki onu zar zor anlayabiliyordum. "Ne zamandır sende bu?"

"Woodcourt'tan ayrılmadan birkaç saat önce buldum, odama hapsedilmeden hemen önce."

"Bu yüzden giymem için o pantolonu bana verdin. Senin bir elbiseye ihtiyacın vardı."

"Çok şey bu yüzdendi, Trina."

"O hançeri bana vereceksin," dedi Tenger.

"Önce sen Darrow'a ilacını vereceksin." Tenger tereddüt edince, "Hançeri benden zaten alacaksın, yani kaybedeceğin bir şey yok. Ama benim var. Ona ilacını ver ve ben de sana hançeri teslim edeyim. Ardından hepiniz odayı terk edin ve Darrow'la yalnız kalmama izin verin," diye ekledim.

Tenger teklifimi düşünürken alnını kırıştırdı. Cesaretimden keyif almış gibi görünüyordu. Öyle uzun bir süre sessiz kaldı ki beni reddedeceğinden neredeyse emindim. Ama sonunda Loelle'ye başını sallayarak izin verdi ve cerrah, tüp içindeki bir ilacı Darrow'un ağzına boşalttı. Tenger'in önceden söylediğinin gerçek olmasını, Darrow'un sabaha iyileşmiş olmasını umdum. Onu hayatta tutmak her zaman en önemli önceliğim olmuştu. Bunu asla aklımdan çıkarmamam gerekiyordu.

"Şimdi Olden Hançeri." Tenger elini uzattı.

"Uyarmam gereken bir şey var," dedim. "Eğer doğrudan ona dokunmaya çalışırsan, elini yakıyor."

"Ben yapabilirim," dedi Trina.

"Belki eldiven giymenin faydası olur," diye ekledi Gabe.

"Evet. Yaşam gücünü hançere aktardıktan sonra Lord Endrick eminim ki bu küçük ayrıntıyı atlayıvermiştir." Kaşlarımı çattım. "Sadece bir Halderian hançere dokunabilir ve sadece hak eden biri onu sahiplenebilir."

Trina öne eğildi. "Hançeri hak edenin kim olduğunu düşünüyorsun mesela? Senin gibi biri mi? Bir ara arkadaş olabileceğimizi

düşünmüştüm. Belki de seni ilk gördüğümde sandığım gibi şımarık, bencil bir kız olmadığını. Ama seni hafife almışım. Soğuk ve hesapçı, Demirkalplerden bile daha ruhsuzsun. Tam bir Dallisor’sun sen. Bize yalan söyledin! *Bana* yalan söyledin! Üstelik hançere ulaşmak için riske attığım her şeyden haberin olmasına rağmen! Bir daha asla yardım bekleme benden. Sana ilgi göstermemi de bekleme. Çünkü beklersen, senin yalnızca kendini düşünen biri olduğunu hatırlayacak ve sana sırtımı döneceğim.”

Sadece üç gün kadar kısa bir süre önce olsa, buna babaannesine küfretmek veya burnunun açısıyla dalga geçmek de dahil olmak üzere aklıma gelebilecek her türden zalimce yanıtla cevap verirdim. Üç gün önce olsa, tüm Dallisorların her zaman yaptığı gibi, son sözü söyleyen kişi ben olurum.

Ama Trina’nın varmaya çalıştığı nokta da buydu zaten. Tam bir Dallisor olduğuma dair sarf ettiği suçlayıcı sözler zihnimde yankılandı. Onlar tarafından yetiştirilmişim ve fikirlerim ile davranışlarım onların güç hırsı ve önyargılarıyla şekillendirilmişti. Ama buna karşın, damarlarımda akan, Endrean kanıydı ve Dallisorların diz çöktüğü o şeytani adamın kanıyla aynıydı. Hem bedenem hem de ruhen bağışlanmaktan acıydım.

Bu da Trina’nın suçlamalarını inkâr edemeyeceğim anlamına geliyordu.

Ama Tenger farklı düşünmüş olmalıydı. Ayağa kalktı ve kasıtlı olarak Trina’nın tepesine dikildi. “Kestra Dallisor bizim düşmanımız *değil*, Trina. Yaptıklarının belli sonuçları olacağı kesin ama ona bizim tarafımızda ihtiyacımız var.”

Trina, yüzbaşının ne kastettiğini anlamamış olmalıydı. “Sonuçlar mı? O hançeri ondan alıp kalbine seve seve saplarım ben, yüzbaşı!”

Bu da hançeri ona *vermemek* için iyi bir sebepti; aklıma not ettim.

Ben de ayağa kalktım ve kumaşa sarılı hançeri arkama sakladım. Tenger’e dönerek, “Olden Hançeri’ni şekerleme verir gibi tehditler savuran birine mi emanet edeceksin? Bu silah yanlış ellerde ülkeyi sonunu getirebilir. Bu sorumluluğu ona veremezsin.”

Tenger iç geçirerek başıyla onayladı. En azından bu noktada anlaşmıştık. "Bizi yalnız bırak, Trina."

"Ama ben..."

"Biraz dinlenmeye ihtiyacın var. Hemen çık."

Trina bana taşı deiecek bir bakış fırlattı ve muhtemelen benimle ilgili suçlamalarının kanıtını da kendince elde etmiş oldu. Sonuçta yine son sözü söyleyen ben olmuştum. Tenger'e de kaşlarını çatarak baktıktan sonra ayaklarını vura vura merdivenleri çıktı ve odadan ayrıldı. Onun gidişiyile birlikte ortama soğuk bir sessizlik çöktü. Hiçbirimiz bir sonraki hamlemizden emin değildik.

"Senin hakkında söylediklerinin çoğu doğru," dedi Tenger.

"Çoğu doğru değildi," diye yanıt verdim. "Mesela onunla arkadaş olmayı asla istemedim."

Tenger'in dudağının kenarı kıvrıldı. "Bize katıl, Kestra. Birbirimize güvenmemiz biraz zaman alacaktır ama Koraklara değerli katkıların olacağından eminim."

Darrow'a baktım ve bu bakışımı gizlemedim. "Bir anlaşma yapalım. Endrick'i yenebilecek yetenekte ve güçte, iyi ruhlu bir Halderian seç. Bu kişi benim de destekleyebileceğim biri olursa, Koraklara katılır ve Vasıloian'ın başarıya ulaşması için elimden geleni yaparım."

Tenger başını arkaya attı. "Seçtiğim kişinin başarıya ulaşacağını sana temin edebilirim. Şimdi bana hançeri ver."

Seçtiği kişi Darrow değildi. Kesinlikle kendini kastediyordu. Hepimizin savaşta bu adamı takip etmek zorunda kalacağımızı düşünmek bile midemin altını üstüne getirmişti.

"Darrow ile benim bir at ve arabaya ihtiyacımız var. O arabaya geçtiğinde ve ben de sürücü koltuğuna oturduğumda, hançeri sana teslim edeceğim."

Tenger gülümsedi ve Gabe'e doğru başını salladı. Gabe tekrar tetikli kılıcını kınından çekti. "Koşulları belirleme şansını kaybettiğini anlamış olmalısın."

Simon'a kızgın olmamın sebebi de tam olarak buydu işte. Gabe bana biraz daha yaklaşmadan önce, hançeri masaya koydum ve Tenger'e doğru ittim. "Olden Hançeri'nin sahibi korkunç bir sorumluluğu yüklenmiş olacak. Bunu anladığını umuyorum. Şimdi, Darrow ile benim bir arabaya ihtiyacımız var."

Tenger kumaş içindeki hançeri aldı ve inceleyip tatmin olduktan sonra ayağa kalkarak Loelle'ye seslendi. "Simon'ı bul ve yaralarıyla ilgilen. Gabe sen de kızın kaçmayı denemeyeceğinden emin olmak için kapının dışında bekle."

"Hayır. Gitmekte özgürüm!" dedim acı bir sesle. "Bana yalan söyledin!"

"Tıpkı senin yaptığın gibi, hayatım." Tenger kibarca eğilip selam verdi ve bu aslında bir hakaretti. Ardından Gabe'le birlikte odadan ayrıldı. Kapı kapandığı anda Darrow'un yanına koştum ve dizlerimin üstüne çöktüm. Son birkaç dakikadır görünüşünde hiçbir değişiklik olmamıştı ama şimdi daha rahat nefes alıyor gibiydi. "İlaç işe yaradı mı?"

"Yakında yaracaktır, Kestra. Bana çok da kötü davranmadılar. Celia bana göz kulak olmayı kendisi talep etti ve ihtiyacım neyse bana getirmekten çekinmedi. O da yakında gelecektir."

Onu korkutmuş ve onca kötülükle itham etmiş olmasaydım, belki gelirdi. Ben de zaman zaman öfkeleniyordum.

"Neden bana söylemedin, Darrow?" Gözlerime yaşlar doldu. "Bana neden bir Endrean olduğumu söylemedin?"

Darrow şaşkınlıkla nefes aldı ama bu fiziksel acıdan ziyade duygusal bir acıdan kaynaklanmış gibiydi. Yüzündeki ifade yumuşadı ve dile getirmediği bir özürle gözlerimin içine baktı. "Sana bu kadar zalimce bir şey nasıl söyledim? Ülkedeki bütün klanların nefretle peşine düşeceğini nasıl anlatabilirdim? Sanki onunla tek bir benzer nokta varmış gibi sürekli Endrick'le kıyaslanacağını? Bunları sana nasıl söyleyebilirdim?"

"Şimdi ne yapmam gerekiyor? Bir daha asla Endrick'in önünde diz çökmeyeceğim ama o da benim kanımdan. Belki benim ka-

nımdan olan son kişi. Bu insanlara onu öldürmesi için yardım mı etmeliyim?”

Darrow başını iki yana salladı. “Sana söylemem gereken bir şey...”

“Bir gün büyü gücüne mi sahip olacağım? Öyle olursa, bu beni yozlaştıracak mı?”

“Bedeli her ne olursa olsun, büyüden mutlaka kaçınmalısın.” Darrow’un gözleri kocaman açıldı ve öncekinden daha ayık bir ifadeyle bana baktı. “Endrick büyüü hissedebiliyor. Peşine düşmeye karar verirse seni ondan kimse koruyamaz.”

“Vasilolan dışında. Vasilolan’ın Endrick’in peşine düşmesine yardım etmeye niyetliyim. Darrow, sana bu konuda yardım etmeye niyetliyim.” Darrow beni yanlış mı duydu diye şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Koluna dokundum. “Yarın sabaha yolculuk edebilecek kadar iyileşmiş olursun. Halderianlara, kendi insanlarına geri dönmelisin. Yüzbaşı Tenger onlara Olden Hançeri’ni sunacak. Onu sen sahiplenmelisin.”

Darrow başını iki yana salladı. “Ben bir hiç kimseyim, Kestra. Sadece bir hizmetkârım.”

“Tanıdığım herkesten fazla kılıç kullanma kabiliyeti olan bir hizmetkâr. Dallisorlara ve dolayısıyla Lord Endrick’e de erişimin var. Hem ben de yanındayım. Vasilolan olduğunda senin başarılı olman için elimden geleni yapacağım. Lütfen, Darrow. O seremoniye mutlaka katılmalısın.”

Darrow gözlerini kapadı. “Senin için bunu yapacağım. Ama yalnız gitmeliyim. Sen benim insanlarımin arasında güvende olamazsın. Ancak...”

Gabe’in nöbette beklediği üst kattaki giriş kapısı açıldı ve merdivenlerden ayak sesleri yükseldi. Simon odanın kapısını hızla açarak içeri girdi. Nefesi nefeseydi ve elini yan tarafına bastırmıştı. Loelle’nin onu tedavi etmeye başladığını tahmin ettim ama belli ki tedavisini henüz bitirmemişti. Simon üç geniş adımla odayı aşarak yanıma geldi.

"Lord Endrick'in sana dokunduğu o nokta, ensedeki o şişliği görmem gerekiyor."

Ayağa kalktım ve saçlarımı bir omzumda topladım. "Bu canını yakabilir, üzgünüm," diye fısıldadı Simon ve başparmağını şişliğin üstüne bastırdı.

Keskin bir nefes vererek elimi enseme götürdüm. Simon sadece şişliğe bastırmıyordu, başparmağını şişliğin üstüne oynatıyor ve her hareketi içimde yeni bir acı dalgası yaratıyordu.

"Ona ne yapıyorsun?" Darrow doğrulup oturmaya çabaladı ama başarılı olamadı. "Kes şunu."

Simon durdu ama gözleri korkuyla açılmıştı. "Derhal burayı terk etmeliyiz."

"Neden? Sorun ne?"

"Gabe'in yakınlık alarmları çalmaya başladı." Simon elimi tuttu ve beni Darrow'un içeri girdiği diğer kapıya doğru çekti. İleride birkaç tünel girişi göze çarpıyordu ama Simon beni başka bir merdivenden yukarı doğru çekti. Darrow'a veda etmeye bile fırsatım olmadı. "Bana güveniyor musun?"

"Sana çok kızgınıml!"

"Evet ama bana güveniyor musun?" Simon basamaklarda durdu. "Ensedeki şişliğin sebebi, Lord Endrick'in oraya bir şey yerleştirmiş olması. Tenger, Lord Endrick'in bir insanın izini sürmesine ve her nerede olursa olsun onu bulabilmesine yardımcı olan bir tür büyü kabiliyetine sahip olduğuna inanıyor."

"Takip mi ediliyorum yani?"

"Seni bulursa isyanın kalbine de ulaşmış olacak. Tenger elinden geldiğince herkesi Silven'den uzaklaştırmakla meşgul. Seni de uzaklaştırmalıyız. Hükümdarlık ordusu yolda."

Yer dışarıdaki bir patlamayla sarsıldığında daha basamakların en tepesine bile ulaşmamıştık.

Yolda falan değillerdi. Hükümdarlık ordusu çoktan buraya varmıştı.

• KIRK ÜÇ •

K E S T R A

Simon'ın elini çekiştirdim. "Geri dönüp Darrow'u almalıyız! O da beni ileriye doğru çekiştirdi. "O şişlik ensende olduğu sürece, Darrow'un yanında olman ona yapabileceğin en büyük kötülük olur. Silven'den elimizden geldiğince uzaklaşalım ve umalım ki ordular da peşimizden gelsin.

Orduları üstüme çekmek. Ne kadar da keyifli bir düşünce.

Basamakları tırmandık ve önümüze çıkan kapıyı açtığımızda kendimizi köşesinde bir bebek beşiği bulunan mütevazı bir aile evinde bulduk. Burada yaşayanlar her kimse, muhtemelen çoktan kasabadan kaçmak için yola koyulmuş olmalıydı. Ya da en azından öyle olmasını umuyordum. Hükümdarlık sırf çocukları var diye onlara merhamet etmeyecekti.

Sokak kapısına doğru koştuk ve kendimizi çoktan güneye doğru kaçışmaya başlamış yüzlerce insanla dolu bir yola bakarken bulduk. Ordular kuzey tarafından geliyor olmalıydı ve yeri sarsan patlamaların sesi de o taraftan yükseliyordu. Her bir patlama sesi yüzlerce insanın ölümünü temsil ediyordu. İster Koraklar ister onlara sempati duyanlar isterse de asilerle birlikte yaşadıklarından bihaber olan masum insanlar. Hepsi ölüyordu.

"Burada bir at bırakmıştım." Simon yolun iki tarafına da baktı ve elimi daha büyük bir güçle sıktı. "Gitmiş. Sen saklan ve burada bekle."

“Ya Darrow?”

“Onunla birileri ilgilenecektir.”

“Sana yardım edeyim!”

Simon beni içinden çıktığımız evle hemen yanında binanın arasındaki bir boşluğa doğru itirdi. “Bana yardım etmek isteseydin, bana Olden Hançeri’ni üstünde taşıdığını söylemiş olurdun. Burada kal ve ben dönene kadar saklan. Tanınman işimizi kolaylaştırmaz.”

Başımı iki yana salladım. “Eğer dönersen... ensemdede bu takip nesnesi varken, sen de yanımda kalırsan...”

Simon gözlerimin içine baktı. “Geri geleceğim ve beraber uzaklaşacağız. Burada bekle beni.”

Ben bir yanıt veremeden koştu ve kalabalığın aktığı yönün tersine doğru uzaklaştı. Bu insanlar orduları geride bırakmayı asla başaramazdı. En azından hepsi değil. Çoğu bile değil.

“Yaklaşıyorlar!” diye haykırdı bir kadın.

Kalabalığın az ilerisinden yükselen çılgın sesleri de bunu doğruluyordu. Kasaba kuzeyden gelen yeni patlama sesleriyle sarsıldı. Koraklar kasaba içine mayın yerleştirmiş olamazdı, yani bu patlamaların kaynağı Hükümdarlık ordularıydı. Uzaktan siyah duman kuleleri yükselmeye başlamıştı ve havaya ağır bir koku hâkim olmuştu. Bunun Hükümdarlık ordularının mı yoksa yangın çıkararak zaman kazanmaya çalışan Korakların mı eseri olduğunu merak ettim.

Koraklar neredeydi ki zaten? Büyürken hep onların Lord Endrick’in güçlerine karşı verdikleri mücadelelere ait hikâyeler dinlemiştim. Bu hikâyelerde asla kaçıp saklanan taraf olmamışlardı.

Kasabanın altındaki tünellerde olmalıydılar.

Tıpkı Darrow gibi. Ona kaçması için zaman kazandırmalıyım. Sokak aralığından fırlayıp, nefes nefese yol kenarında terk edilmiş kırık bir arabanın üstüne çıktım. Dikkati üstüme çekmek konusunda nasıl bir gözü karalık içinde olduğumu biliyordum, bir süre tereddütle durdum. Buradan baktığımda sokaklardaki kaosu görebiliyor, ufak çocukların ümitsizce çekiştirilirken çıkardığı haykırıışları

işitebiliyor ve ateşlerden yükselen dumanın acı tadını boğazımda hissedebiliyordum. Darrow bu şekilde bir risk almama asla müsaade etmezdi. Ama yanımda değildi, beni durduramazdı ve bu arabanın üstüne tırmanmamın sebebi de zaten ona yardım etmekti. Ayağa kalkarak, “Koşmayın. Sayıca onlardan daha üstünüz. Onlara karşı koyun!” diye bağırdım.

“Ve katledilelim öyle mi?” diye bağırdı bir kadın.

“Yine de en azından düşmanınızla yüzleşerek can vermiş olursunuz, ondan korkup kaçarak değil! İster bir kılıç veya ok ister ayaklarınızın dibindeki bir taş parçası olsun, eliniz herhangi bir silah tutabiliyorsa gururla kaldırın o silahı ve savaşın!”

Havada süzülen bir taş üstüme doğru geldi ve o kadar yakınımdan geçti ki eğilmek zorunda kaldım. “O zaman sana karşı savaşırız, Kestra Dallisor!” diye bağırdı biri. “Senin kim olduğunu biliyorum. Bizi kandırıp teslim olmamızı sağlamaya çalışıyorsun!”

Adımı duyunca sanki kasabaya saldıran benmişim gibi herkes nefret dolu bakışlarını bana çevirdi. Ya da saldırganları buraya getiren benmişim gibi. Bunun gerçekten de benim suçum olduğunu biliyor olabilirler miydi?

Geriledim ama arabanın üstünde geri gidecek çok da fazla bir alan yoktu. “Böyle bir aptallık yapabilir misiniz gerçekten? Size saldıranlara karşı koymazken, silahsız birine mi saldıracaksınız?”

“Toplar ve disk oklarına karşı hangi silahla mücadele edebiliriz ki?” diye bağırdı biri. “Ya kondorlarla gelirlerse?”

Kondorlar gelirse, Silven haritadan silinirdi. Bunu düşünmek bile istemedim.

Biri havaya bir kılıç fırlattı ve kılıç arabanın tekerinin yanında durdu. “Lord Endrick’e meydan okumak kolaysa, bunu sen yap!”

Lord Endrick’e meydan okumak. Rolüm artık buydu. Ben bir Endrean’dım ama kötü biri değildim. Bir asiydim ama Korak değildim. Antoralıydım ama bir haindim. Bütün bunlar beni ne yapıyor sa yapsın, dövüşmeye niyetliydim.

Yol panik içinde yüzlerce insanla dolup taşmıştı. O kadar kala-

balıktı ki elimde kılıçla kalabalığın akıntısına karşı koyarak ilerlerken insanları iteklemek zorunda kaldım. Bir dakikadan daha kısa sürede, kasabaya varan ilk askerlerle yüz yüze geldim.

Endrick'in askerlerini nasıl idare ettiğini iyi biliyordum. Önce en güçsüz olanları gönderir, öleceklerini bilse bile en azından düşmanı da gücünü açık etmeye zorlayacaklarını umardı. İlk dalga tamamen Demirkalplerden oluşurdu ve bu askerleri feda edilebilir olarak görürdü. Yaşayan insanlardan ziyade birer alet gibi. Demirkalplerin gücünün sırrı sayılarıydı, yetenekleri değil.

Darrow'un eğitimi aklıma geldi. "Çevrene dikkat kesil ama sadece sana en yakın olan düşmana odaklan."

Öyle yaptım. Önüme çıkan ilk askere, elinde bir silahtan ziyade tırmık tutması gereken kısa boylu bir çocuğa doğru atıldım ve kılıcımın ucunu koluna geçirdim. O kılıçla değtiğim ilk kişi veya son birkaç gündür kılıçla deşmek istediğim ilk kişi bile değildi. Ama dövüşmek üzerine kişisel bakış açımı... daha sonra değerlendirebilirdim. Şimdi dövüşme zamanıydı. Tam arkamda ikinci bir asker kolunu havaya kaldırdı ve üniformasındaki en zayıf noktayı kılıcımın ucuna açtı. Üçüncü bir adam kısa süre önce yanımdan geçip gitmişti ama arkadaşları yere serilince o da geri döndü. Bu diğer ikisinden daha zorlu bir rakipti ama Darrow'un bana öğrettiği her şey bir bir aklıma geliyordu. *Onlar hamle yaptığında sen kaçıl. Kılıç darbesine kılıcınla karşılık ver. Karşındakinin dövüşme stilini anlamaya çalış çünkü herkesin kendine has bir dövüş stili vardır. Ve eğer iyi bir kılıç ustası olmak istiyorsan, bu kuralın istisnası olmalı ve asla öngörülebilir hamleler yapmamalısın.*

Üçüncü adam da yere serildiğinde, kalabalığın arasından kuzeye doğru ilerlemeye devam ettim. Ama artık yanımda benimle savaşan başka Silvenliler de vardı. Karşılaştığımız ikinci asker grubu daha büyüktü ve çok daha yetenekliydi. Bazılarının gözünde Demirkalp askerlerine özgü o saydam bakış vardı ama hepsinde değil. Daha da kötüsü bu askerler Gabe'inkinden bile daha büyük ve daha yeni tetikli kılıçlar taşıyordu. Dikkatli olmalıydım.

Ben de hedeflerimi özenle seçerek onlara arkadan saldırdım. En büyük hatam koluma bir çizik almama sebep oldu ki o tetikli kılıcı kullanan adam, kılıcın iki yarısını olması gerekenden önce ayırmasaydı sonuç daha kötü bile olabilirdi. Buna kendi kılıcımı onun bedenine gömerek karşılık verdim ve kolumda açtığı yaranın derinliğinden anladığım kadarıyla yara izi kalıcı olacağından, adama hiç merhamet göstermedim. İri bir asker iki Silvenliyi yanımda yere serdikten sonra yüzünü bana döndü ve o anda bir Silvenli kadın tarafından sırtından bıçaklandı. Bu insanlar kasabalarını korumak için seferber olmuşlardı ama ya Koraklar neredeydi?

Koraklar nadiren açık meydan savaşı verirdi. Buna uygun eğitilmemişlerdi ve genel inanış, o anda olduğu gibi, iş açık meydan muharebesine gelirse Korakların Lord Endrick'le savaştıkları insan ve silah gücüne sahip olmadığı yönündeydi.

Ama şimdi burada, evleri ve aileleri tehdit altındaydı ve tahminime göre silahlarının çoğu ve malzeme depoları da buralardaydı. Öylece kaçıp her şeyi terk etmezlerdi herhalde, değil mi?

Simon kaçmazdı. En azından bunu biliyordum. Peki şimdi neredeydi?

Peki ya Darrow? Yeraltındaki o odadan kaçmayı başaramış mıydı? Bunu öğrenmem gerekiyordu.

Kitabevine doğru koşmaya başladım ama bu sırada yukarıdan yükselen bir çığlık sesi gökyüzünü deldi. Kondorlar. Sayabildiğim kadarıyla en azından on tane.

Kuşlardan ilki alçaktan uçtu ve yere düşen gölgesi yolun iki tarafına uzanacak kadar genişti. Üstünde Endrick'in renklerini giymiş bir binici gördüğümde ürperdim. Endrick'in kıyametini beraberinde getirmişti. Simon'la birlikte ormana kaçmak zorunda kaldığımızda kondorlar tehlikeliydi ama tüm bir şehri yok etme gücünü elinde bulunduranlar aslında binicileriydi.

Kondor binicileri kuşlarının sırtına ufak bir top yerleştirirdi ve bu top aşağıdaki bölgeyi dolu yağmuruna tutarcasına ateş mermisi yağdırma kapasitesine sahipti. Simon kılıcıyla bir altıptattan atılan

ateş mermilerini geri sektirmeyi başarmış olabilirdi ama yüz tane kılıç bile bu toplardan saçılan mermileri geri sektirmeye yetmezdi. Bu toplar yolu tamamen patlatabilir, binaları imha edebilir ve o sırada saklanmakta olan herkesi yerinden fırlamaya zorlayabilirdi. Geride kalanların sonucuysa zaten ölümdü.

Darrow.

Celia'ya bağırmasaydım şimdi Darrow'un yanında olabilirdi. Ona kaçması için yardım edebilirdi. Neden ona bu kadar kötü davranmıştım ki?

Bir başka patlamayla birlikte yer ayaklarımın altında sallandı. "Saklanın!" diye bağırdım beni duyabilecek herkese.

Kondor binicileri topların yanı sıra disk okları da taşıyordu. Bir düğünde çiçek yaprakları serpiştirircesine, bu siyah diskleri oraya buraya atmalarını dehşet içinde seyrettim. Her bir disk insanların üstünde derin kesikler açarak çığlık seslerinin yükselmesine sebep oluyordu. Benimle birlikte koşmakta olan bir adam da bu disklerden biriyle yere serildi. O disk pekâlâ bana da saplanmış olabilirdi.

Gümüş disklerin kullanılması bile yeterince kötü olurdu. Darrow'u da bir gümüş disk yaralamış ve Lav Çayırıları'ndan çıkarken bana eşlik eden garnizondaki herkesin ölmesine bu diskler sebep olmuştu. Gümüş diskler tehlikeliydi ama büyülu değildi.

Hükümdarlık askerlerinin taşıdığı diskler ise Lord Endrick tarafından ve tam da onun zulmünü yansıtacak şekilde yaratılmıştı. Bu diskler farklı renklerdeydi ama içlerinde en kötüsü siyah disklerdi. Kurbanın nereden vurulduğuna bakmazsınız, ani ölümü beraberlerinde getirirlerdi. Diğer renkte disklerin etkileriye bana hiç açıklanmamıştı ve kendim keşfetmeyi de planlamıyordum.

Aniden gökyüzünde bir patlama sesi yankılandı ve içgüdüsel olarak eğilip ellerimi başıma siper ettim. Ahşap binalar içten bir patlamayla parçalandı ve ahşap parçaları havada uçuştı. Süzülen parçalardan biri kondorlardan birine isabet ederek onu düşürdü. Binicisi ânında Silvenliler tarafından saldırıya uğradı ve silahları da elinden alındı. Ortam biraz daha sakinleşince ayağa kalktım ve bir

elimde kılıcımı hazır tutarken ne olup bittiğini görmek için diğer elimi gözlerime siper ettim.

Patlama döner platformlar üzerinde yer alan çeşitli ebatlardaki çok sayıda minik topu açığa çıkarmıştı. Topları kullananlar, muhtemelen Koraklar, kondorlara ateş açmakla meşguldü. Onları en azından geri püskürtmeyi amaçlıyorlardı. Kondorlar karşı mücadelede bulunmaya yeltendi ama sonra toplar tarafından geri püskürtüldü. Hayatımda hiç böyle bir şey görmemiştim. Hatta biri bana bu olanları anlatsa, doğruluğuna inanmazdım.

Belki de Koraklar, Endrick'e karşı gerçekten etkili bir mücadele sergileyebilirlerdi.

Derken uzaktan bize doğru yaklaşan köpek sesleri yükseldi. Sayabileceğimden fazla sayıda köpek savaşa katıldı ve askerlerin bacaklarını ısırp onları sürüklemeye başladı. Köpekler, askerler dışında kimseye dokunmadı.

Savaşın bu noktasına kadar bana elli veya altmış kadar Silvenli katılmıştı ve hepsi de durmuş, tıpkı benim yaptığım gibi köpeklerle seyreliyordu. Artık mücadeleyi Koraklara bırakmak daha iyi bir karardı.

Kalabalığın içinde tekrar koşturdum ve kitabevine yöneldim. Kondorlar henüz bu kadar güneye varmamıştı ve Korakların onları en azından bir süre daha meşgul etmesini umuyordum.

Daha önce üstünde durduğum kırık araba hemen az ilerideydi ama birileri onu yerinden oynatarak bir tür barikat hâline getirmişti ve arkasında bir grup çocuk saklanmıştı. Hayır, bu korunmaları için yeterli olmayacaktı.

"Koşun!" diye seslendim çocuklara. "Kasabadan ayrılmanız gerekiyor."

Daha büyük olan çocuklar miniklerin elinden tuttu veya onları kucağına aldı. "Her şey sakinleşene kadar koşmayı bırakmayın," dedim onlara. "Cesur olun."

Sonra kendime de aynı tavsiyeyi verdim. Kitabevi hemen az ilerideydi. Tüm cesaretimi veya işte cesaretimden geriye ne kalmış-

sa onu topladım ve kılıcımı sıkıca kavradım. Hemen içeri girmem, kondorlar gelmeden önce de çıkmam gerekiyordu.

Ama koşmaya başladığımda bir çığlık sesi gökyüzünü yırtarak içime bir korku dalgasının yayılmasına sebep oldu. *Daha hızlı koş, dedim kendime. Darrow'a ulaşmak zorundasın.*

Bir elimi kitapevinin kapısına koydum ama tam o anda yukarıda bir yerde patlayan bir topun sesi yükseldi. Ben daha kapıyı açmadan kitabevi havaya uçtu. Patlamayla birlikte geriye, neredeyse yolun ortasına kadar savruldum ve ciğerlerimdeki tüm hava boşaliverdi.

Oryantasyon bozukluğu içinde, yerde öylece yatarken bile aklımda tek bir düşünce vardı.

Darrow.

Haykırarak ayağa fırladım. Şoktan dolayı hâlâ başım dönüyordu ve kulaklarımda da sanki kilise çanları çalıyordu. Düzgün adımlar atamıyor olabiliyordum ama en azından hâlâ hareket edebiliyordum.

Kitabevi artık yoktu. Geriye sadece parçalanmış tuğlalar, uzun ahşap parçaları ve cam kırıklarından oluşan bir harabe kalmıştı. Patlamayla birlikte dışarı doğru savrulan parçalar dışındaki her şey de bir zamanlar oda ve tünellerden oluşan, artık koca bir delik şeklini almış boşluğun içine yuvarlanmış hâldeydi.

Darrow'u bıraktığım o oda.

Aniden rasyonel düşünceden ve hareket kabiliyetinden yoksun bir hâlde donakaldım. Bundan sonra ne yapmam gerektiği konusunda da en ufak fikrim bile yoktu. Burada mı beklemeliydim yoksa koşmalı mıydım? Veya molozların altını mı aramaya çalışmalıyım? Belki de Darrow hâlâ hayatta olabilirdi.

Ama olamazdı. Tabii eğer kendi kendine dışarı çıkmayı başarmadıysa. Diğer herkes gibi belki o da güneye doğru kaçmıştı.

Kitabevini yerle bir eden kondor binicisi yola bir dizi daha ateş mermisi gönderdi ve yakındaki bir başka binayı patlattı. Darrow kendi başına bu yıkımdan kaçabilecek kadar uzağa gitmiş olamazdı.

Burnuma ateş kokusu geldi. Kitabevinden dumanlar yükselme-

ye başlamıştı ve alevlerin harı yüzümü yaladığında geri çekilmeye zorlandım. Alevler harabenin alt kısmından geliyor gibiydi. Henüz çökmemiş olan tüneller de bir şekilde ateşe verilmişti.

Az sonra üstümden dev bir gölge geçti. Daha fazla kondor.

Darrow'u öldürmüşlerdi.

Nefes alamıyordum.

Yanımdan bazı Silvenliler koşarak geçti ve onlarla birlikte koşmam için bana seslendi. Ama ben hareket edemedim. Koşmayı bile denemeyecek kadar tükenmiştim.

Kendi kendimi hain durumuna düşürmüştüm. Aile adımı terk etmiş ve onunla birlikte gelen her türlü rahatlık ve güvenliği geride bırakmıştım. Hepsini Darrow'u kurtarmak için yapmıştım.

Arkamda bir yerden bir at, kalabalığı aşarak yaklaştı. Gözlerimi kısıtım ve karşımda Simon'ı buldum. Bana elini uzatmıştı. Bense sadece eline bakmakla yetindim. "Darrow öldü."

Arkamızdaki başka bir patlamayla yer sarsıldı ve bir an için dengeyi kaybettim. Simon kitabevinden kalan harabeye şöyle bir baktı ve sonra elini tekrar uzattı. "Gitmeliyiz, Kes."

"Beni duydun mu?" diye haykırdım. "Darrow öldü!"

Simon attan indi, belimi kavradı ve beni zorla ata bindirdi. Eyere tırmanıp arkama oturduğunda bir elini belime doladı ve "Üzgünüm. Gerçekten. Ama eğer hemen ayrılmazsak, başkaları da bizim yasımızı tutacak," dedi.

Kaçmakta olan Silvenlilerin arasına katılıp, at üstünde uzaklaşırken bir şekilde kendimi kaybetmemeyi başardım. Gözlerimden yaşlar boşalıyordu ve göğsüm herhangi bir insanın kaldırmasının mümkün olmadığını düşündüğüm bir acıyla doluydu. Hâlâ nasıl nefes alabildiğimi bile bilmiyordum ve çok umurumda da değildi. Bütün bunların arasında, at sürmeye devam ettik.

Bir kilometre kadar sonra Simon bir dört yolda sol tarafa döndü ve bizi kasabanın eteklerindeki tepeliklere yönlendirdi.

Tepelere vardığımızda bizi atları üstünde Tenger ile Gabe bekliyordu. Trina da yanlarındaydı ama Hükümdarlık askerlerinin birin-

den almış olduğu sarı-yeşil renkli bir oropodun üstündeydi. Oropodu sürmeyi bilmesi bir yana, bu türden bir yaratığa ısırılmadan nasıl yaklaşacağını bilmesine bile şaşırmıştım. Ben bilmiyordum. Gabe'in bir kolunda benimkinden çok daha kötü görünen derin bir kesik vardı ama Trina ile Tenger savaştan pek etkilenmeden kaçabilmiş gibi görünüyordu. Savaşma konusunda mı çok iyiler acaba diye düşündüm. Ya da kasabalılar dövüşürken saklanma konusunda iyilerdi. Darrow ölürken saklanma konusunda.

"şu işi halledelim," dedi Tenger, bana bakarak. "Orduların bizi de bulmasına neden olmadan önce."

Trina bıçağını havaya kaldırdı. "Öyle bir şey olmayacak." Gözlerinde şeytani bir parıltı belirdi. "Bakalım şimdi bana güvenebilecek misin?"

• KIRK DÖRT •

K E S T R A

Kasabadan yükselen sesler sadece hafif bir yankıya dönüşene kadar atlarımızı sürerek tepelerde ilerledik. Her bir patlama sesi kaç ölüm ediyordu acaba? Bunu merak etmekten kendimi alamıyordum ama bir tahminde bile bulunmak istemiyordum. Bir parçam Silven’de, kitabevinin önündeki o yolda kalmıştı. Mücadeleye hiç katılmamış olmayı diledim. Herhangi bir fark yaratacağımı düşünmekle ne kadar da kibirli davranmıştım. Darrow’u almak için doğrudan kitabevine gitmeliydim.

Hâlâ arkamda olan Simon’ın bir eli kolumun üstündeydi. Ama elini hissedemiyordum bile. “Belki kaçmıştır,” dedi Simon.

Belki. Ama umut etmek bile acı vericiydi.

İçlerine doğru ilerlediğimiz tepeler çoğunlukla çayırlardan oluşuyordu ve daha yükseğe tırmandıkça tek tük ağaçlar da görülebiliyordu. Tepelerin ardına vardığımızda atlarımızdan indik. En azından Endrick benim izimi tekrar bulana kadar burada biraz gizlenebilirdik.

“Silven’deki insanlara ne olacak?” diye sordu Gabe, Tenger’e.

Yüzbaşı sadece omzunu silkti. “Geride bıraktığımız Korakların düşmana hasar vererek mümkün olduğunca fazla insanı kurtarabilmesini umuyorum. Ama sonuç yine de hoş olmayacak. Bu bir katliamdı.”

“Onun suçu.” Trina suçlayan işaretparmağını bana doğru uzattı. “Onları bize o getirdi.”

“Bundan haberi yoktu!” dedi Simon, önüme geçerek. “Hem o da sevdiği birini kaybetti.”

Gruptaki herkes gözlerini bana çevirdi. Bundan hiç hoşlanmadım. Trina kulağa gerçekten samimi gelen daha yumuşak bir tonla, “Üzgünüm Kestra. Gerçekten üzgünüm,” dedi.

Tenger, “Planımız böyle değildi,” diye ekledi.

Ona bakmadım. Kendimi ona bakmaya zorlamadım bile. Darrow’un ölümünün onun planının bir parçası olmamasının bir önemi var mıydı ki?

Sonra Tenger devam etti: “Bunu sonra tartışırız ama şimdi o takip nesnesini çıkarmamız gerekiyor. Bıçağını hazırla, Trina.”

“Hayırlı” Simon’m bileğini kavradım ve büyük bir güle saktım. Tıp hakkında çok bilgim yoktu ama Trina’nın bıçağı kir içindeydi ve etimin bu bıçakla kesilmesinin sonu iyi olamazdı. Gerçi elbette, o takip nesnesini ensemde bırakmanın sonucunun daha ağır olacağına kuşku yoktu.

Tenger duygusuz bir gerçekçilikle, “Buna razı gelmeyeceksen, tek alternatifimiz seni bu ağaca bağlayıp uzaklaşmak olacak,” dedi.

“Bunu yapmamıza izin ver lütfen.” Simon sözlerine güvenmemi umarak elini elimin üstüne koydu. “Başka seçeneğimiz yok. Şimdi-den senin peşinden buraya doğru harekete geçmişlerdir. Hepimizi yakalarlar.”

Gözlerindeki ifade bir emir vermekten ziyade onu dinlememi, ona inanmamı arzuladığını gösteriyordu. Ter içindeki ellerimi eteğime sildim ve “Yapalım gitsin,” diye mırıldandım. Bunu düşünmek için ne kadar az zamanım olursa o kadar iyiydi.

Diğer ağaçların etkisiyle kökleri zayıf düşmüş ve yana doğru devrilmiş büyük bir kavak ağacının yanındaydık. Tenger bana ağacın yanında diz çökmemi ve sonra ensem yukarıda kalacak şekilde alnımı ağacın gövdesine yaslamamı söyledi. Simon ağacın diğer

tarafında diz çöktü ve ellerimi ellerinin içine aldı. "Tüm bu süre boyunca yanıdayım," dedi. "Bunu atlatacaksın."

"Trina yaparsa atlatamayabilirim," dedim. "Özellikle de o bıçakla."

Gabe yeleğinin içinden bir başka bıçak çıkardı ve Trina'ya uzattı. Bu bıçağın yeterince temiz olup olmadığını bilmiyordum ama kesinlikle daha kirli olamazdı.

"Trina aramızda bir parça tıp eğitimi olan tek kişi," dedi Simon, ellerimi sıkarak. "Onun yapması gerekiyor."

"Omurgana yakın bir noktayı kesmem gerekiyor." Bu bana güven vermek için yeterli olmasa da en azından Trina bu müdahaleyi ciddiye alıyor gibi görünüyordu. "Kıpırdamadan dur, Kestra çünkü tek bir yanlış hareketle ölebilir ya da felç olabilirsiniz."

"Bunu daha önce hiç yaptın mı?"

"Yapıldığını gördüm."

"Ciddi misin sen?" Simon'a bakıp başımı iki yana salladım ve doğrulmaya yeltendim. "Delilik bul"

"Asıl delilik ensende o takip zımbırtısını taşıyor olman," dedi Tenger. "Şimdi, başını geri koy."

Gabe dişlerimin arasına bir dal parçası yerleştirdi ve Tenger de ensemeye alkol gibi kokan bir şey sürdü. Elbisem kayan damlalarla sırlıslam olmuştu ve bu da ürperecek kadar üşümeme sebep oldu. Hayır, bu alkolden değildi. Nefes alamayacak kadar dehşet içindeydim.

"Her şey yoluna girecek." Simon'ın sesi sakindi ama gözleri başka bir hikâyeye anlatıyordu. "Yanıdayım."

Yolunda giden hiçbir şey yoktu. Hem de hiç. Bıçağın kenarını cildimde hissettim. Keskindi ama Trina'nın tutuşu da sağladı. Bu bana ne ifade etmeliydi bilmiyorum ama en azından Trina nereden başlayacağını iyi biliyor gibiydi.

"Kıpırdama," dedi Trina.

Kesikle birlikte bir çığlık attım ve dişlerimin arasındaki dalı ısır-dım. Simon da ellerimi daha büyük bir güçle sıktı. İkinci ve daha

derin bir kesik atıldığını hissettim. Kapalı gözlerimin önünde parlak noktalar uçuşurken midem bulanmaya başladı.

“Görüyorum!” dedi Trina. “Demirkalp askerlerinde kullanılan toplarla aynı bu.”

Gabe ona bir tür alet uzattı ve Trina bununla topu ensemden ayırdı. Bu kısım, kesiklerin atıldığı andakinden bile daha acı vericiydi. Tırnaklarım Simon’ın etine gömülmüştü ve hâlâ elimi sıkıyorsa da ben onu hissedemiyordum. Tenger yarama biraz daha alkol döktü ve neredeyse ruhumun bedenimden dışarı fırlamasına sebep oldu. Gabe yanımda diz çökerek titreyen bedenimi sabit tutmaya çalıştı.

Trina takip topunu göstermek için eğildi. Baktım ama gerçekten görmedim. Gözüme ufak bir mermer parçası gibi görünmüştü ama gözlerimi odaklamakta güçlük çekiyordum.

“Çıktı artık,” dedi Trina. “Şimdi yarayı kapatmam gerekiyor.”

“Git ve o takip topunu yok et, Gabe.” Tenger çoktan görüş alanının dışına çıkmıştı bile. Aslında her şey görüşümün dışına çıkmaya başlamıştı. Sadece kenarlardan başlayarak merkeze doğru grileşen bir bulanıklığın farkındaydım. “Ben de yarayı kapamaya yardım edeceğim,” dedi Tenger.

Ondan sonra ne olduğunu hiç bilmiyorum. Bayılmadan önce duyduğum son şey, Simon’ın bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesiydi. Ona güvenebilir miydim?

Güvenmek zorundaydım.

UYANDIĞIMDA KENDİMİ üst üste konmuş çam dalları üstünde yattarken buldum. Uyumam için bana bir tür yatak hazırlamış olmalılardı. Üstüme daha önce hiç görmediğim bir pelerin serilmişti. Ne zamandır yattığımı merak ettim. Güneş doğmuştu ama ben sanki bayılmamın üstünden hiç zaman geçmemiş gibi hissediyordum.

Simon, Tenger, Trina ve Gabe çok uzakta değildi ama baş başa vermiş alçak sesle bir şeyler konuşuyorlardı. Titreyen elimle Silven’de bulduğum kılıcı arandım ama yerinde değildi ve bu beni

şaşırtmamıştı. Ben uyurken biri almış olmalıydı. Ardından elimi enseme götürüp kontrol ettim. Sargı beziyle kaplı olmasını beklemiştim ama yarayı bir tür ağda ile kapamışlardı. Uyandığımı ilk fark eden Trina oldu.

“Bu bir Korak tekniği.” Gülümsemesi gururla doluydu. “Yarayı temiz tuttuktan sonra kapatırsak, sonrasında neredeyse hiç enfeksiyon gerçekleşmez.”

Sonra aklıma Darrow geldi. Ve aniden enfeksiyon olup olmasına aldırmadığımı fark ettim.

Simon bana doğru yürüdü. “Anlayabildiğimiz kadarıyla Silven büyük oranda yok edilmiş ama savaş da sona ermiş durumda. Askerler bölgeyi terk etmiş. Şimdilik güvendesiniz.”

“Takip topu nerede?”

Gabe kendinden memnun bir hâlde gülümsedi. “Onu kıramadım bu yüzden bir dala bağladıktan sonra nehre bıraktım. Ordular o dalı kilometrelerce uzağa kadar takip edecektir.”

Simon yanımda diz çöktü. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

Omuz silkmek bile canımı acıtiyordu. “Benden nefret eden biri enseme deşmiş gibi.”

“Bir şey değil,” dedi Trina. “Seni öldürmek isteseydim, bunu o sırada yapmış olurum. Bunu aklından çıkarma.”

Dün geceye dair çok az şey hatırlasam da ondan öncesine dair birçok şey hatırlıyordum. Trina ve ben asla arkadaş olamayacaktık. “Ya şimdi ne olacak?”

“Dün akşam ağır kayıplar verdik.” Tenger altın bacağıyla ilgileniyordu. Baldırının fazla yukarısına çıkmış olan kayışları yeniden aşağıya indirdi. Ama bunu yaparken başını kaldırıp bana baktı. “Bunu söylemekten nefret ediyorum ama Koraklar, Halderianlarla işbirliğine girmek zorunda kalabilir. Vasılo’na Endrick’e yaklaşabilme şansını vermek için onların sayı gücüne ihtiyacımız olacak.”

“Biz Hükümdarlık’la savaşırken, Halderianlar öylece oturup beklemekle yetindi,” dedi Gabe. “Neden şimdi bize katılınsınlar ki?”

Tenger ben daha tiksintiyle yüzümü çeviremeden gözlerimi yalayıp bana gülümsedi. “Çünkü artık Olden Hançeri elimizde. Bugün Hepdiyarlar’a doğru yola çıkıyoruz.”

Hükümdarlık kalan Halderianların çoğunun bu bölgede toplandığını biliyordu ama Endrick Koraklarla uğraşırken Hepdiyarlar’ı görmezden gelmeyi seçmişti.

“Gabe ve Trina kuzeye gidip kalan Korakları toplamaya çalışacak,” dedi Simon. Parmaklarını parmaklarıma doladı. “Sen ve ben de Tenger’le birlikte Hepdiyarlar’a gideceğiz.”

“Halderianların yanına mı?” Öfkeyle elimi geri çektim. “Neden beni şimdi bir uçurumdan atıp onları zahmetten kurtarmıyorsunuz ki?”

“Bunu istemiyorsan, başka Hükümdarlık saldırılarına karşı fidye olarak kullanılmak üzere Trina’yla birlikte kuzeye gidebilirsin,” dedi Tenger.

Bir başka müthiş plan daha. Tenger bana dün akşam da fidye muamelesi yapmıştı. Bunun sonucundan memnun kalmış mıydı peki?

Simon başıyla üstüme serili pelerini işaret etti. “Trina, Silven’den kaçarken bulmuş. Halderianların yanına ulaştığımızda pelerinin başlığını yüzüne doğru indir. Seni kimse fark etmeyecektir.”

Haklı olmasını umdum. Halderianları düşmanım olarak görmüyordum. Onlar Darrow ve Gerald’ın kanındandı. Ama onların da beni düşman olarak görmediğinden kuşkuluydum. Yeni Vasılolan’ın ortaya çıkışını görmek için Halderianların yanına gitmeyi kabul edecektim. Kim olduğuna göre de ya kalıp savaşmayı ya da bu ülkeden olabildiğince uzağa kaçmayı planlıyordum.

Kısa bir an için, Simon’ın benimle birlikte Antora’dan ayrılmayı kabul edip etmeyeceğini merak ettim. Bana karşı duyguları ettiği yeminlere ve geleceğine sırt dönmesini sağlayacak kadar güçlü olabilir miydi? Hiçbir şart koymadan, kalbini bir Endrean’a verme kararını asla tekrar sorgulamadan beni sevmeyi başarabilir miydi?

Sormak istedim ama sorarsam hayır cevabını duyma riskini kabullenemedim. Bu yüzden ona sormayacaktım. Kendime umut etme lüksünü sunmayacaktım. Eğer Antora'dan ayrılırsam, bunu yalnızca kendi başıma yapacaktım.

Gabe birkaç yabanmersini çalılığı bulmuştu ve topladıklarını bizlerle paylaştı. Ama hepimizi doyuracak kadar fazla değildi. Ben aç değildim ama Simon yine de beni yemeye zorladı ve hatta kendi payını da yemem için ısrar etti.

Tenger kumaşa sarılı Olden Hançeri'ni beline sokmuştu. Benim yaptığım gibi hançeri sahiplenmeye çalışıp çalışmadığını merak ederek, elinde yanık var mı diye avucunu çoktan çaktırmadan kontrol etmiştim. Bir yanık izi görememiştim. Yani hançeri resmî olarak sahiplenmek için seremoniyi beklemeye karar vermiş olmalıydı. Hançeri başarıyla sahiplenmiş olsaydı da bunu mutlaka bize ilan etmiş olurdu.

Tenger atına binmeden önce beni bir kenara çekti. Tavrı o her zamanki kibirli hâinden farklı görünüyordu. Beni korkutmak veya sindirmek için herhangi bir girişimde bulunmadı ama buna rağmen hâlâ o patronvari otorite hissini de üstünde taşıyordu. "Kabullenmen gereken bazı şeyler var, Kestra. Endrick iktidara geldiğinden beri binlerce Antoralı can verdi. Darrow'un ölümü de kabullenmesi güç bir ölüm ama biz başarıya ulaşmadan önce daha fazla ölüm gerçekleşecektir."

"Darrow kurtulmuş olabilir mi?"

İsyan içinde geçirdiği yıllardan sonra, Tenger muhtemelen bunun gibi aptalca umutları çoktan bir kenara bırakmış olmalıydı. "Eğer sana yardımı olacaksa, kurtulduğuna inanmayı tercih edebilirsin. Ama artık bizimlesin ve savaşın gerçek yüzüyle yüzleşmen gerekecek."

"Sizinle değilim." Gerçekten de savaşta onun arkasında yer alacağımı mı sanıyordu? "Kendi savaşımı kendim vereceğim ve sonra da kendi istediğim yere gideceğim."

"O zaman kendi başına öleceksin demektir. Bizi düşman olarak

gördüğünü biliyorum. Senin yerinde olsaydım ben de aynı şekilde düşünürdüm. Ve belki her şeyin başında gerçekten de düşmandık ama bunun zamanla değişeceğini umuyorum.”

İçimden ona annemin bir Endrean olduğunu söyleyecek kadar güvenmem için ne kadar zaman geçmesi gerektiğini merak ederek genzimden güldüm. Belki bin yıl? Ya da daha fazla.

Tenger devam etti, “Sen de benim gibi kendini Lord Endrick’i tahtından indirmeye adadıysan, ilişkimize şu an burada tekrar, arkadaş olarak baştan başlayabilir miyiz?”

“Lord Endrick’in tahta kalmasına müsaade edilmemesi gerektiğine katılıyorum. Ama bu bizi arkadaş yapmıyor.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm,” dedi Tenger, neredeyse içten bir şekilde. “Belki ileride bir gün o zaman.”

Belki gökten öküzler yağdığı bir gün. Ondan bir dakika önce bile değil.

Ben cevap vermeyince, Tenger atının dizginlerini tuttu ve eyere geçti. Gabe ile Trina’ya veda ettikten sonra Simon bana atına binmem için yardım etti. Binişe daha uygun kıyafetler bulana kadar eyerde yan oturdum. Simon’ın kolları dizginleri tutmak için etrafımdan dolanmıştı ama zindanlarda bana teselli vermek için yaptığı gibi, aslında beni tutuyordu.

Tenger bunu fark etti ama bir şey söylemedi ve sessizliğine minnettar kaldım. Her şeyle savaşım duramazdım ve nefes alıp vermek bile bir mücadeleydi.

Tenger önden gitti ve bizi köpükler içindeki denize bakan bir yamaç patikasıdan, ilerideki tepelerin derinlerine doğru götürdü. Sıcak aylara özgü gür bitki örtüsü artık azalmıştı ama baharda tekrar yeşerecekti. Aklıma Darrow geldi ve beni de daha iyi zamanların beklediğini umut ettim.

“Halderianlara ulaşmamız ne kadar vakit alır?” diye sordum.

“Sisnehri’ne iki saat içinde ulaşırız,” dedi Tenger. “Nehri güneye doğru takip edeceğiz ve gece çökerken de oraya varmış olacağımızı umuyorum. Geceyi açıkta bir yerde geçirme fikri hoşuma gitmiyor.”

O fikir benim de hoşuma gitmemiştir. Hepdiyarlar'ın yakınında yemek veya konaklama yardımı alabileceğimiz çok az yerleşke vardı. O yerleşkelerden birini bulsak bile başıboş serserilerden daha iyi görünmüyorduk. Sadece at sürmeye devam edip Halderianların bizi hoş karşılamasını umut etmemiz gerekiyordu.

Simon ve Tenger getirdikleri hediye düşünülürse oldukça sıcak karşılanacaktı. Bense bıçaklar dışında her türlü karşılamayı bir nezaket olarak kabul edecektim.

Simon yavaş yavaş bizimle Tenger'in arasına belli bir mesafe koydu. Arayı onun bizi duyamayacağı kadar açtığımızda konuşmak üzere derin bir nefes aldı ama ben ondan önce davrandım. Bir tartışma yaklaşıyordu ve bunu kendi yararına sonuçlandırmaya niyetliydim.

"Sana Olden Hançeri'ni sakladığımı zaten söylemiştim. Nereye sakladığımı söylememiş olmam bir şeyi değiştirmez."

"Değiştirdiğini biliyorsun."

"O sırrı seninle paylaşmamış olmamın sana duyduğum güvenle bir ilgisi yok."

Simon hırıltıyla güldü. "Öyle mi?"

"Hançerin üstümde olduğunu bilseydin, bunu Tenger'e söyledin. Bana zarar vermek için değil ama beni korumak için." Bir cevap vermeye yeltendi ama ben onu beklemeden devam ettim. "Bu konuda da beni haklı çıkardın. Dün akşam sana hançerle ilgili söylediğim her şeyi açıklayıverdin."

"Böylece de hayatını kurtarmış oldum!"

"Sorun da buydu zaten!"

"Ne sorunu? Ölmüş olmayı mı tercih ederdin?" Öfkeyle burundan soludu. "Bu isteğini yerine getiremeyeceğim." Uzun bir sessizlikten sonra tekrar konuştu. "Bana söylemediğin başka bir şey var mı? Minik de olsa başka bir sır?"

"Asıl *senin* bana söylemediğin bir şey var mı?" diye yanıt verdim. Bir anlık sessizlik. "Hayır."

"Bu doğru değil, Simon."

Simon'ın yüz ifadesi düştü. "Başka bir yere atanacağım. Hâlâ burada olmamın tek sebebi dün akşam çok sayıda Korak'ın hayatını kaybetmiş olması. Hançeri Halderianlara verdikten sonra kuzeydeki Koraklara katılmam emredildi... Sensiz."

Mideme bir kramp girdi. "Tenger bizi ayıracak mı?"

"Neden seninle olmak istediğimi biliyor ve bunun Olden Hançeri'yle alakalı olmadığını farkında."

Daha fazla sessizlik. Bu dediklerini anlıyor ve aynı duyguları paylaşıyordum. Ama benim bahsettiğim sırrı bunlar değildi.

"Tenger'in emrine uyacak mısınız?" diye sordum. "Kuzeye gidecek misiniz?"

"Sen ne yapmamı tavsiye edersen, Kes? Çünkü ben gerçekten bilmiyorum." Ümitsiz bir boşlukta kalmışçasına omuz silkti. "Sana benimle kalman için yalvarayım mı? Tekrar tehditler mi savurayım?" Derin bir nefes aldı ve acı çeker gibi baktı. "Ya da seni gitmen için serbest mi bırakayım?"

"Hiçbiri." Elimi kaldırıp yanağına dokundum, gözlerini bir an için yoldan ayırmasını sağladım. "Gözlerinde tekrar kendi yansımamı görmek istiyorum. Hatalı olduğum zamanlarda benimle tartışmanı istiyorum ve haklı olduğum zamanlarda da bunu kabullenmeni. Cesaretine, merhametine ihtiyacım var. Ve gülüşüne." Dizginleri tutan ellerinden birini aldım ve parmaklarımı parmaklarına doladım. "Ayrıca o öpücüğü farklı bir şekilde sonlandırabilme şansına sahip olmak istiyorum."

Dudağının kenarı utangaç bir tebessümle kıvrıldı. Dudakları ensem bir kenarına değdi ve orada bir anı bıraktı. Şimdi sanki dünyada bizden başka hiçbir şey önemli değilmiş gibi, gülümsemesi de genişlemişti. Kolu belime daha da sıkıca dolandı ve ben de kendimi ona doğru bıraktım. Üstümüzden serin bir sabah rüzgârı geçti ama ben bunu zar zor fark ettim. Simon'la birlikteydim. Bunun sıcaklığı bana yeterdi.

"Biraz daha yavaş sürerseniz kışa kadar oraya varamayacağız!" diye seslendi Tenger. "Acele edin biraz!"

Simon kıkırdadı ve hızını artırması için atımızı dürtükledi. Tenger durmuş bizi bekliyordu ve hızlandığımızı görünce o da partikada ilerlemeye devam etti.

Halderianlara doğru yolculuğumuz boyunca kimseye rastlamadık ve denk geldiğimiz bir kaç ev de tamamen terk edilmiş, unutulmuş hayatları hatırlatan boş bir kabuk gibiydi. Buralarda yaşayan ailelere ne olduğunu, buradan neden ayrıldıklarını merak ettim. Bu önceki savaşın sonuçlarından biri miydi yoksa Endrick'in hükümdarlığıyla gerçekleşen bir şey miydi?

"Planın ne?" diye sordu Simon, düşüncelerimi okumuş gibi. "Hâlâ Antora'dan ayrılmayı mı düşünüyorsun?"

"Şimdilik Halderianları ziyaret etmekle yetineceğim."

Simon bir şey söylemedi ama bana baktığında gülümsemesi gözlerine de yansımıştı. Kalma sebebimin kendisi olduğuna inanıyordu ve belki de bu doğrudu ama bundan fazlası söz konusuydu.

Bunca zamandır Hükümdarlık'ın bir parçası olduktan ve savaşın ganimetleriyle elim bu denli kirlenmişken, ülkeme onu öylece terk edip gitmekten fazlasını borçluydum. Ülkenin gördüğü zararın bir kısmını olsun onarabilmek benim kurtuluşum olabilirdi. Belki en azından bir Endrean'ın içinde iyilik bulunduğu dair de bir kanıt olurdu.

Az ileride Tenger bizi yoldan çıkardı ve Hepdiyarlar'a doğru yönlendirdi. Hâlâ onu izlediğimizden emin olmak için arkasına baktı ve kibarca başıyla selam verdikten sonra tekrar önüne döndü.

Ya Tenger'in Koraklara katılma teklifini kabul edersem? Kendi kanbağına rağmen, Trina onlara katılmıştı. Benim de benzer bir şey yapmam, onun deneyiminden daha kötü sonuçlar mı doğururdu?

İçimden güldüm. Bu sanki bir kar fırtınasının bir kar tanesinden daha mı kötü olduğunu sormak gibiydi. Ben bir Endrean'dım. Herkesin düşmanı.

"Halderianlar Olden Hançeri'ni getirmemizin şerefine bir ziyafet düzenleyecektir," dedi Tenger. "Ama ben doğrudan seremoniye geçmemiz konusunda ısrar edeceğim."

“Hançer seremoniden önce sahiplenilemez mi?” diye sordu Simon.

Tenger omuz silkti. “Halderian inanışlarına göre Vasılolan’ın resmiyeti bu seremoniye bağlı. Ve seremoni sonlandıktan sonra onlara teklifimizi yapacağız.”

“Gerçekten de Koraklarla birleşeceklerini mi düşünüyorsun?” diye sordum.

“Bunun tekrar güç kazanmak için bir fırsat olduğunu düşünürlerse, evet. Olden Hançeri bu akşam sahiplenilecek.” Tenger bana bakarak sırtıttı. “Belki onların klanından bir Halderian tarafından sahiplenilir. Ya da belki Korakların arasında da bir Halderian vardır.”

Fikrimi değiştirdim. Tekrar. Asla Tenger’den emir almayı kabul edemezdim.

Simon, “Kim olursa olsun onu desteklemeyi kabul etmeliyiz çünkü o hançer olmadan, hepimizin sonu başarısızlık olacaktır,” dedi.

“Yenmek için bir Vasılolan’a ihtiyacımız var,” dedim. “Ama bu herhangi bir şeyi de garantilemiyor. Savaş buna rağmen bir şekilde kaybedebiliriz.”

Tenger belindeki Olden Hançeri’ni okşadı. “Ne olursa olsun, bu akşam Antora’nın geleceği değişmek üzere. Asıl isyan bu akşamdan sonra başlayacak.”

Evet. Benim de endişem tam olarak buydu.

• KIRK BEŞ •

K E S T R A

Hükümdarlık Halderianların Hepdiyarlar'ın güneyinde topladığından haberdardı ama Endrick onların hâlâ darmadağın bir klan olduğuna ve bir daha asla güç sahibi olmayacaklarına inanıyordu. Asitli topraklar, tuzlu sular ve yemeye elverişsiz bitkiler yüzünden Hepdiyarlar'da yaşamın sürdürülebilir olmadığı biliniyordu. Sör Henry'nin bu konudaki fikirlerine kulak misafiri olduğum kadarıyla, Halderianların şimdiye kadar ölüp gitmiş olduklarına ya da yakında öleceklerine inanılıyordu.

Ne kadar da yanılmışlardı.

Kısa süre önce, patikada yol alırken Tenger bize Halderianların kasabalarını Nessel olarak adlandırdığını ve fazla bir beklenti içine girmememizi söylemişti. O da bu konuda yanılmıştı. Kasabanın geçit kapısından geçtiğimiz anda Nessel karşımızda bir çiçek gibi açıldı. Halderianlar bir araya gelmekten fazlasını yapmıştı. Kendilerini baştan yaratmakla meşguldüler.

"Reddengard'la ticaret anlaşması yapmaya çalıştıklarını duymuştum," dedi Tenger. "Başarılı olmuş gibi görünüyorlar."

"Bence de." Simon kolumu dürttü. "Belki de Sör Basil'le gerçekten evlenmeliymişsin. Oldukça zengin olduğunu tahmin ediyorum."

"Bana bunu zaten söylemişti. Birden fazla defa," diye yanıtladım.

Basil belli ki gerçeği abartmamıştı ama Reddengard, Nessel'e bunca zenginliği sunabiliyorsa, ülkenin kendisinin ne tür bir zenginliğe sahip olabileceğini hayal bile edemiyordum. Kasabaya şöyle hızlıca bir göz atıldığında bile her pencereden sarkan ince dokunmuş perdeler göze çarpıyordu. Kaliteli eşyalarla dolu dükkânlar minik çarşı meydanı boyunca sıralanmıştı ve yolun iki yanında dizili yük arabaları, gelecek günlerdeki ticaret faaliyetleri için çoktan yüklenmişti.

"Seni kaçırdıklarında getirdikleri yer burası mıydı?" diye sordu bana Simon alçak bir sesle.

"Bu kadar güneşe hiç gelmedim. Beni götürdükleri yer geçici bir kamp yeri idi. Bir sürü çadır vardı." Buna rağmen pelerinimin başlığını iyice yüzüme indirdim ve ilk defa o arabadan aldığım berbat elbiseden memnuniyet duydum. Kimse dönüp de bana ikinci kez bakmazdı.

"Ortalık neden bu kadar sakin?" Tenger eyerinde pür dikkat etrafa bakınıyordu. "Herkes nerede?"

"Dinleyin." Simon atımızı durdurdu. Uzakta bir yerden yükselen bir ses kulağımıza çalındı ama ne söylendiğini anlayabilecek kadar yakında değildik.

"Bir toplantı mı?" Sesler buna işaret ediyordu. Göğsümde bir endişe sancısı belirdi ve Halderianlarla önceden geçirdiğim her ânı düşündüm. Buraya gelmemin güvenli olduğunu neden düşünmüştüm ki? Sanki bana yaptıklarını ve sonunda başarısız olduklarını unutmuş olmaları mümkünmüş gibi. Simon korkumu hissetti ve belimi daha sıkı kavradı. Gerçekten ihtiyacım olan tek teselli de sanırım buydu.

"Yolda olduğumuzu haber almış olmalılar." Tenger, Olden Hançeri'nin içinde olduğu çantayı aldı ve hep beraber attan indik. "Bizi bekliyorlar."

Toplantı kasabanın bir ucunda, bel yüksekliğinde duvarlarla çevrili ve bir amfityatro oluşturacak şekilde meyilli olarak tasarlanmış bir alandaydı. Kasaba sakinleri çimenlerin üstüne oturmuş

ve aşağıda yer alan sahneye doğru bakıyordu. Konuşan kişiyi sesinden tanıdım. Thorne. Kaçırılmamla ve handaki saldırıyla ilişkili olan kişi.

Darrow ona güvenmişti, diye kendime hatırlattım ve Darrow'un bana bunu söylediği anda acıdan hayal kurmamış olmasını dile-dim.

"Dostlarım," dedi Thorne, "Hepinizi Antora'nın çeşitli yerlerin-den buraya davet ettik çünkü çoklukta güç vardır. Harekete geçmek için, bize ait olan mirasımızı tekrar sahiplenmek için bundan iyi bir an yok. Halderianlar asla korkak olmadı ve asla saklanıp kaderimizi kabullenmedik. Antora'yı tekrar yönetme zamanımız geldi çatlı!"

Kalabalıktan coşkulu tezahürat sesleri yükseldi. Burada bulunan insanlardan bazıları Halderianların Antora'nın meşalesi olduğu zamanları, Kızıl Taht'tan ülkeyi yönettikleri o ihtişamlı günleri hâlâ hatırlıyordu ve artık gölgelerde saklanmaktan sıkılmışlardı.

"Devam etmeden önce bir şarkı söyleyelim. Halderian Marşı."

Daha önce hiç duymadığım kasvetli, ciddi bir melodiyi mırıldanmaya başladılar. Elbette, Antora'da herhangi bir müzik duymak nadiren karşılaşabileceğiniz bir şeydi ve bu yüzden nasıl davranmam gerektiğinden bile emin değildim. Ama hoşuma gitmişti. Bir parçası olmak istedim.

Marşın temposu yükseldikçe kendimizi ona doğru çekilirken bulduk. Bir an sonra Simon ve ben kendimizi taştan duvarın arkasında bulmuştuk, Tenger ise biraz daha uzaktan seyrediyordu. Önümüzde pek çok Halderianlı vardı ve aşağıyı görmemiz neredeyse imkânsızdı.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu Simon.

Bir elimi omzuna koymuştum. Dengemi sağlamak için Simon'dan güç alarak duvarın üstüne çıktım ve ayağa kalktım. İşte şimdi görebiliyordum. Onların beni görmesi de mümkündü. Dik-katli olmalıydım.

Thorne yalnızdı ve diğer Halderianların onu izlerkenki yüz ifadelerine baktığımda, ona büyük bir saygı beslediklerini fark ettim.

Thorne arkadaşlarına benim tehdit edilmemem ve bana zarar verilmemesini söylediği o günlerde de bu kadar saygı görüyor olsaydı ne güzel olurdu. İşler çok farklı bir şekilde sonlanmış olabilirdi.

Marş, alkışlar ve tezahüratlar eşliğinde sonlandı. Bu sırada Thorne gözlerini kalabalığın üstünde gezdirdi ve bana geldiğinde durdu. Pelerinimin başlığına rağmen beni tanıyarak başıyla selam verdi ve tekrar konuşmak için ağzını açtı ama benim duyduğum tek ses arkadan gelen bir gürültü ve yere serilen bir bedenin sesi.

Geriye döndüğümde Simon'ı yere yığılmış, baygın hâlde buldum. Tenger ise yanında diz çökmüştü ve bir gözünün üstünde bir kesik vardı. Az önce ne olmuştu böyle?

Tenger kasabalıların kalabalık gruplar hâlinde toplandığı sol tarafta doğru işaret etti. "Saldırgan o yöne doğru kaçtı!"

"Kim saldırdı?"

"Bilmiyorum. Belki de bir casustu? Biri beni arkamdan kavradı ve hançeri almaya çalıştı. Simon onu durdurdu ama bu sırada kendisi bir darbe aldı."

Tenger saldırganın peşinden gitmek için bıçağına uzandı ama ona bakarak başımı iki yana salladım. Eğer Tenger'le birlikte bir Halderianla bile dövüşmeye girişsek, kısa süre içinde hepsiyle dövüşmek zorunda kalabilirdik. "Simon'ı güvenli bir yere götürmememe yardım et! Ardından bir sonraki hamlemizi düşünüyoruz." Yolun karşısındaki bir dükkânı işaret ettim. Tabelasından anlaşıldığı kadarıyla bir ayakkabı tamircisine aitti. İş görürdü.

Tenger kumaşa sarılı Olden Hançeri'ni kemerine soktu ve o Simon'ın ellerini kavrarken ben de ayaklarından tuttum. Simon'ın başının yanında şimdiden kocaman bir şişlik baş göstermeye başlamıştı. Birileri belli ki yanımızda hançerle buraya varmamızdan hiç hoşlanmamış olmalıydı.

Dükkânın kapısı açıldı ve ön pencereden dolan ışık dışında karanlık altındaydı. Minik odaya güçlü bir deri kokusu hâkimdi ki içeride yer alan ayakkabıların sayısına bakınca bu oldukça normaldi.

“Onu çalışma masasına dayayalım.” Tenger başıyla odanın gerisine doğru işaret etti. “Böylece yarasıyla daha rahat ilgilenebiliriz.”

Ona hak verdim ve Simon’ı olabildiğince yumuşak hareketlerle masaya dayadık. Tenger daha rahat oturabilmesi için Simon’ın kılıcını çıkarırken ben de başını sarabilmek için eteğimin uçlarından yeteri kadar kumaş parçasını keserek ayırdım. Sargılamaya koyduğum sırada Tenger’in de dükkânda yalnız olup olmadığımızı anlamak için sağı solu kolaçan ettiğini duyabiliyordum.

Yarayı sardıktan sonra sargıları başının diğer tarafında düğümledim. “Bu şimdilik iş görür. Ama kasabada onu muayene edecek bir doktor da vardır mutlaka.”

“Seremoni tamamlandıktan sonra buluruz.”

Başımı iki yana salladım ve parmaklarımı Simon’ın yanaklarında gezdirdim. “Hayır, şimdi bulalım. Sen gidip ararsan ben de onun yanında beklerim.”

Sırtıma sivri bir şey dayandı. Muhtemelen ayakkabı tamir ederken deri kesmek için kullanılan aletlerden biri. Bu bir tehditti ve Tenger’in soğuk sesi de bunu doğruladı. “Buraya gelerek işimi çok kolaylaştırdın, leydim.”

Kıpırdamadım. “Simon yaralı!” Sonra keskin bir nefes aldım. “Onu yaralayan da sensin! Neden?”

Tenger onun komutanıydı. Simon ona karşı bağlılık yemini etmiş ve kendisine verdiği her emri yerine getirmişti. Buna karşın Tenger onu, başına bir taşla vurarak ödüllendirmişti.

“İyileşecektir. Simon’ın biraz uykuya ihtiyacı vardı ve senin de yolumdan çekilmen gerek.” Tenger bana deriden bir ip fırlattı. “Ellerini bağla.” Emrine uymam için aletle sırtımı dürttü.

“Olden Hançeri zaten elinde. Bütün bunlara ne gerek var? Hançeri sahiplen gitsin!”

Tenger güldü. “Ben onlardan biri değilim, leydim. Öyle olsaydım emin ol hançer çoktan benim olurdu.”

Ve *ben de* onlardan biri olsaydım, hançeri çoktan sahiplenmiş olurum. Avucumdaki yanık da onlardan biri olmadığımı ispatıydı.

Ben Simon'ın ellerini bağlarken Tenger, "Sana sorduğum zaman Koraklara katılmayı kabul etseydin, bunların hiçbirine gerek de kalmayacaktı," diye devam etti.

Burnumdan nefes vererek güldüm. "Kendi adamına saldıran ve sonra da benim hayatımı tehdit eden birine bağlılık sözü vermekten mi bahsediyorsun?"

"Vasilolan'ın ortaya çıkmasını sağlayacak olan gruba bağlılık yemini etmeden söz ediyorum! Hâlâ geç değil, Kestra. Bize bağlılık yemini edersen seremonide yanımda yürüyebilirsin."

"Ya Simon?"

Tenger omuz silkti. "Senin sadakatini kazanana kadar, onun sadakatinden de emin olamam. Yemininle onun da hayatını kurtarabilirsin."

"Kime yeminimle?" Omzumdan geriye doğru ona baktım. "Hançeri kimin sahiplenmesini istiyorsun?"

Tenger bağlarımın düğümlerini kontrol etti. "İyice sık. Aptal değilim ben."

"Emin misin?" diye sordum ama yine de düğümleri sıkmaya koyuldum.

"Vasilolan başından beri sadece tek bir kişi olabilirdi," dedi Tenger. "Risha'nın hançerinin doğal vârisi." Simon'ın düğümleriyle olan işimi tamamladığımda Tenger bir başka deri ipi eline aldı. "Şimdi Simon'ın yanında masaya dayanarak otur. Ellerini masanın ayağına ilıştır. Dediğimi yap, Kestra."

İsteddiği gibi yaptım ve bileklerimi bağlamaya koyulduğunda, "Peki Risha'nın vârisi kim?" diye mırıldandım.

"Trina bana dört numaralı hücredeki duvara kazınmış kehaneti bulduğunuzdan bahsetti."

"*Biri Mağlup Edecek, Biri Hükmedecek, Biri Düşecek, Ama Hepsi Kandırılacak,*" diye mırıldandım. "Sondaki dizenin senin aptallığınla ilişkili olduğuna hiç şüphem yok."

"Yarı yarıya haklı sayılırsın." Kendinden fazlasıyla memnun bir hâlde gülmüştü. "Son dize benden bahsediyor ve herkesi nasıl da

başarılı bir şekilde kandırabildiğimi anlatıyor. Çünkü Olden Hançeri'ni gizlice Risha Halderian'ın ellerine koydum bile."

Donakaldım. "Risha'nın bir kızı mı vardı?" Cevabı çoktan tahmin etmemiş gibi davranmaya çalıştım ama bunu da başaramadım. Çünkü aksini ne kadar dilersem dileyeyim, gerçeği anlamıştım. "Trina mı?"

"Olden Hançeri'nin doğal vârisi o." Tenger ellerimi bağlamayı bitirdi. "Bu akşamki seremoninin nasıl sonlanacağı hakkında hiç şüphe yok."

Trina mı? Neredeyse aldığı her nefeste bana tehditler savuran kız mı? Yemeğini atladığı için öfkeden kuduran, duygularını saklama konusunda ancak öğlen güneşinin ışıklarını saklaması kadar becerikli olan, en büyük kişisel hedefinin birilerinin arasına kabul edilmek olduğunu söyleyen o kız mı? Hükümdarlık'ı alaşağı etmesi için güvendiği kişi bu muydu? En iyi olasılıkla bile Endrick'in Trina'yı yiyip bitirmesi en fazla bir dakikasını alırdı.

Tenger, "Trina, senin müdahale etmene kalmadan buraya varabilsin diye atımı yavaş sürdürdüm. Olden Hançeri'ni ona verir vermez seremoniye başlayacağız. Hançer de böylece kendini bir Korak'ın ellerinde bulacak," diye devam etti.

Sözlerini yarım kulakla dinliyordum. Trina, Risha'nın kızıysa muhtemelen Olden Hançeri üstünde de en büyük hakka sahipti. Vasılolan olacaktı. *Biri Mağlup Edecek* dizesi ondan bahsediyordu.

"Onu sevmediğini ve ona güvenmediğini biliyorum," dedi Tenger. "Kusurları olduğunun da farkındayım ama Risha Halderian'ın çocuğu olarak benzersiz bir kaderi var. Bu akşamdan sonra Lord Endrick'i öldürme gücü yalnızca onda olacak."

Veya onun tarafından öldürülme ihtimali. Zaman harcamayıp Olden Hançeri'ni doğrudan Lord Endrick'e verseler daha iyi bile olabilirdi.

"Hançeri sahiplenmek için başkaları da öne çıkabilir," dedim. "Hançer hâlâ bir başkasını sahibi olarak seçebilir."

“Hayır,” dedi Tenger. “Ya Trina olacak ya da hiç kimse. Benim işim bu.”

“Tek işin bu mu peki? Ya kehanetin ikinci dizesi ne olacak?”

Tenger öyle bir kibirle gülümsedi ki yumruklarımı sıktım. “*Biri hükmedecek mi? Evet bu dize de bu akşam gerçek olacak.*” Sonra bıçağını tekrar eline aldı. Hançeri veya tahtı sahiplenmeye çalışan başka bir Halderian’a karşı bu bıçağı kullanacağını anlamıştım. Bıçağı kınına soktu ve “Sadakat yemini etmen için hâlâ geç değil, Koraklara... ve müstakbel kralına,” dedi.

Artık öfkem alıp başını yürümüştü. “Liderlik vasfıyla takipçilerinin üzerine bu kadar önemsiz bir gölge düşüren bir adama eğilmek mi? Gerçek krala bir hakaretsin sen.”

Gülümsemesi silindi. “Trina bu akşam kimi seçerse o gerçek kral olacak. Ve bizi durdurmaya çalışırsan, kaybeden sen olacaksın.”

Korkudan sinmemi veya beni aralarına kabul etmesi için yalvarmamı bekler gibi bir süre kaşlarını çatarak bana baktı. Gözlerinin içine baktım ve yüz ifademi herhangi bir duygu yansıtmayacak kadar kayıtsız tutmaya çalıştım.

Çünkü yüzüme bir şeyler yansırsa ve bunu fark ederse, muhtemelen beni bu masaya bağlamaktan kötüsünü yapardı. Kalbim karmakarışıkta ama savaşıma devam etmeye kararlıydim. Bu artık Lord Endrick’in alaşağı edilmesiyle alakalı bir hikâye olmaktan çıkmıştı. Antora’yı kurtarmak için önümde tek bir seçeneğim vardı. Kaderinde Antora’yı kurtarmak yazılı olan bir kişiyi durdurmam gerekiyordu.

• KIRK ALTI •

SIMON

“Simon!”

Adımı duyunca gözlerimi kırıştırdım ama o sesi duymamış olmayı diledim. Başım Hükümdarlık askerlerinin bana bir top muamelesi yaptığı zamankinden bile beter zonkluyordu. Ne olmuştu böyle?

Biri bacağımı sarstı ve tekrar adımı söyledi. Bu Kestra’ydı.

“Ah,” diye inledim. “Beni neden tekmeliyorsun?”

“Özür dilerim. Tenger...”

“Başıma vuran oydu demek. Ama neden?”

“Yüzbaşın, hançeri sahiplenmesi için seçtiği kişiyi koruyor: Ri-sha’nın kızı.”

Bunu idrak edebilmem biraz zaman aldı ama nihayet anladığım da nefesim boğazıma takılmıştı. “Bana onun aslında...”

“Trina. Hançeri Tenger adına bulmak istediğini söylediğinde, bunu düşündüğümüzden farklı bir sebepten söylemiş.”

“Eğer Vasıloğan olursa, Tenger’i Kızıl Taht’a yerleştirecek.”

“Buna izin veremeyiz, Simon. Seremoni başlamadan Trina’yı durdurmak zorundayız.”

Biri başımı davul niyetine mi kullanıyordu? Sanki öyleymiş gibi hissediyordum. “Hançere dokundun ve seni reddetti. Belki Trina’nın başına da aynısı gelir.”

“Ben bir Endrean’ım. O ise Risha’nın kızı. Trina’nın o kalabalık-taki herkesten fazla şansı var.”

Bir yandan bağımı çözmeye çalışıyordum. Kestra da öyle. Ama ikimiz de pek bir ilerleme kaydedememiştik. Ulaşabileceğim bir alet var mı diye etrafa bakındım ama kılıcım çok uzaktaydı ve Antora’daki en düzenli ve temiz ayakkabı tamircisinin dükkânında olmak gibi bir şanssızlık içindeydik.

“Masanın üstünde herhangi bir çalışma aleti var mıydı?” diye sordum. “Keskin bir şey?”

“Bilmiyorum. Masaya pek dikkat etmedim.”

Kıvrıldım ve bacaklarımı altıma almayı başardım. Sonra sırtımı kamburlaştırarak bacaklarımı ittirdim ve masayı yerinden oynatmaya çalıştım. Masa sadece bir parça havalandı ama üstündeki birkaç aletin ses çıkaracağı kadar bir güçle tekrar yere indi. Ama yere hiçbir şey düşmemişti.

“Bu... eğlenceli değildi.” Göğsümden sanki bir şeyin koptuğunu hissetmiştim. Loelle içimde neyi iyileştirdiyse muhtemelen şimdi tekrar bozulmuştu.

“Tekrar yapabilir misin? Ama daha uzun bir süre havada tutarak?”

“O masanın ne kadar ağır olduğunu biliyor musun sen?”

“Sana masayı sırtında çevir demiyorum. Sadece üç saniye kadar havada tut.”

İç geçirdim. “Sana iki saniye veriyorum.”

O sırada Kestra ellerini mümkün olabildiğince yere doğru indirmişti. Masayı havaya kaldırdığımda elinin deri bağcıklarını hızla masanın ayağından çıkarması gerekecekti. İki saniye. Yapabileceğimin hepsi buydu.

Derin bir nefes aldım, bacaklarımı öncekinden daha büyük bir güçle ittirdim ve masayı sırtımla kaldırdım. Masa yerden sadece bir parça ayrıldı ve bu bile ağırlığı altında ezilir gibi hissetmeme sebep olmuştu.

“İpi masanın bacağı altına geçirdim ama orada kısılı kaldı,” dedi Kestra. Biraz daha yükseğe kaldır!”

“Sen kaldır o zaman!” diye homurdandım. Ama son bir çabayla ipi bacağın altından getirebileceği kadar kaldırmayı başardım. Sonra masayı bıraktım ve bitkin bir hâlde arkama yaslandım.

Bir şekilde, başım öncekinden bile daha fena zonkluyordu. Kafatasımın dibinden başlayıp bütün vücuduma yayılan ritmik bir zonklamaya dönüşmüştü. O anda tekrar uyursam, bir daha uyayamayacağımı tahmin ettim.

Kestra ayağa kalktı ve küçük, yuvarlak bir bıçak buldu. Muhtemelen bot derisini kesmekte kullanılan bir aletti bu. Kestra aleti doğru açıyla tutarak deriden ipi kesmeye koyuldu. Birkaç saniye sonra artık serbestti.

Yanımda diz çöktü ve ellerimin bağını da kesti. Ama ben yerimden kıpırdamadım. “Seninle gelemem,” diye mırıldandım. “Seni sadece yavaşlatırım.”

“İyi olacak mısın? Seni böyle bırakmak iste—”

“Onları durdurmak zorundasın. Ben iyiyim. Sadece... dikkatli ol.”

Kestra gülümsedi ve eğilerek dudağıma hızlı bir öpücük konduktan sonra kapıdan dışarı fırladı. O gittikten sonra bir küfür savurup kendimi ayağa kalkmaya zorlamam beş saniye bile sürmedi. Antora’daki onca kız arasından neden *ona* âşık olmak zorundaydım ki? Kendime tatlı bir çiftlik kızı bulabilirdim. Bana yemek yapar, inekleri sağardı. Yaşayıp gidebilirdik. Karşımda değil, yanımda savaştıracak bir Korak da seçmiş olabilirdim. Herkes dururken, neden Kestra?

Dışarı çıktıktan sonra amfitiyatroya doğru ilerledim. Kalabalık daha da artmıştı ama Kestra’yı hiçbir yerde göremedim.

Aşağıdaki sahnede, Thorne seremoninin akışıyla ilgili konuşmasını tamamlamakla meşguldü. Seremoni karmaşık değildi. Hançeri sahiplenmek isteyen herkesin bir adım öne çıkması yeterliydi. Kendilerini kalabalığa tanıtip Halderian kanından olduklarını ispat

ettikten sonra, kimin hangi sırayla hançeri sahiplenmeyi deneyeceğine Thorne karar verecekti.

“Bildığınız gibi dostlarım, Olden Hançeri kendine has bir iradeye sahip,” dedi Thorne. “Vasilolan’ı ben seçmiyorum ve kimse de kendi kendini Vasilolan ilan edemez. Hançer kendi sahibini seçme veya seçmeme özgürlüğüne sahip ve bu konuda bize de hançerin seçtiği kişiyi savaşta takip etmek düşüyor. Bu koşulları kabul etmeyen varsa, bu toplantıdan ayrılmanızı istiyorum.”

Thorne bekledi ve birileri ayrılacak mı diye gözlerini kalabalığın üstünde gezdirdi ama kimse ayrılmadı. Trina’nın Vasilolan seçilmesinden sonra bazıları muhtemelen ayrılmadıklarına pişman olacaktı.

Thorne boğazını temizledi ve devam etti, “Halderianlardan hayatta kalan bir soylu olmadığı için, Vasilolan’ın ilk sorumluluğu gelecek kral veya kraliçemizi belirlemek olacak. Gökler de bu tercihi kutsayacak!”

Elimi belimdeki kılıcıma götürdüm. Trina kral olarak Tenger’i seçecekti. Kendi yüzbaşıma, hâlâ isyanı yönetmek için en doğru kişi olduğunu düşündüğüm adama saldırabilir miydim? Ama iş oraya varırsa, bunu yapmak zorunda kalacaktım.

“Test edilmeyi dileyen herkes kendini hazırlasın!”

İzleyicilerden bir tezahürat sesi yükseldi ve aralarından birkaç iri adam yüksek sesle hançeri sahipleneceklerini haykırdı. Trina veya Tenger’i görmek için çabaladım ama ikisini de göremedim. Her nerede bekliyorlarsa, Trina’nın doğru zamanı kolladığını tahmin ediyordum. Vasilolan’ın kendisi olduğuna inanıyordu ve belki de gerçekten öyleydi.

Peki Kestra neredeydi? Onu da göremiyordum ve ayakkabıcıdan amfitiyatroya olan birkaç adımlık mesafede başını belaya sokmamış olduğunu umdum. Onu birazcık tanıyorsam bu, oldukça mümkündü.

Çeşitli kişiler aday olarak öne çıkarken kalabalıktan da mırıltı sesleri yükseliyordu. Thorne sessizlik isteğiyle elini salladı ve son-

ra konuşmasına devam etti, “Bu akşam Vasilolan’ın onuruna tüm umutlarımızı harlayacak ve yeni bir yöneticinin önünde diz çökeceğiz. O kişi kim olacak?”

Trina’yı nihayet görebiliyordum. En öndeki koltuklardan birinde oturuyordu ve kumaşa sarılı hançer de kucağındaydı. Daha şimdiden Vasilolan olarak seçilmişçesine, sırtı dik bir hâlde sahneyi izliyordu. Bıçak kullanmada yetenekli ve cesur bir kadındı. Bazen cesaretini yanlış şekillerde ortaya serse de. Bu akşam seçilmekte başarılı olursa, benim de buna saygı göstermem gerekecekti. Kestra’nınsa bu konuda tamamen farklı düşüneceğini biliyordum.

Thorne konuşmasına devam etti. “En azından şu kadarı kesin: Olden Hançeri tercihini yaptıktan sonra parlayacak ve Vasilolan’ı ilan etmiş olacak. Bu noktada, karşımızda Risha’nın vârisi ve Lord Endrick’i öldürme sorumluluğunu üstlenen kişinin durduğundan şüphemiz olmayacak. Adaylara hançeri ellerine almadan önce üstlenecekleri sorumluluğun ağırlığını iyi düşünmelerini tavsiye ediyorum. Elinizde Olden Hançeri’ni tutuyor olmanız Lord Endrick’e veya zulmüne karşı zafer kazanacağınız anlamına gelmiyor. Tüm gücü ve cesaretine karşın, Risha da bunu başaramadı. Hançer sizi zorluklar ve imtihanlardan kurtarmayacaktır; hatta hançerin varlığı yanında kendi zorluk ve imtihanlarını getirecektir. Hançeri elinize alırken, bunu kendiniz adına şan ve şöhrat kazanmak için yapmayacaksınız ve muhtemelen ikisini de kazanamayacaksınız. Bütün bunlara rağmen, baş koyduğunuz yolda pes etmeden yürümeye devam etmelisiniz. Çünkü siz başarılı olamazsanız, başka kimse de olamayacak.”

Thorne sözlerinin etkili olması için kısa bir süre bekledikten sonra, “Olden Hançeri getirilsin!” diye emretti.

Bu sözler üzerine Trina nihayet kalabalıktan ayrıldı ve elinde kumaşa sarılı hançeri kutsal bir nesne gibi tutarak, sırtı dik ve gururlu bir şekilde sahneye çıktı. Kalabalığın üst taraflarında ani bir hareket dikkatimi çekti. Kestra. Pelerininin başlığı da inikti. Trina’ya ulaşmak için herkesi ittirerek sahneye doğru ilerlemeye çalışıyordu

ama artık çok geçti. Buna rağmen yüzündeki kararlılığı görebiliyordum. Henüz pes etmemişti.

Thorne kumaşa sarılı hançeri ufak bir masaya koydu ve sonra dikkatle kumaşı açtı. Hançeri incelemek için öne doğru eğildi. Her bir ayrıntıya dikkat ederken alnı kırış kırıştı. Herhangi bir sıcaklık verip vermediğini hissetmeye çalışır gibi bir elini uzatıp dokunmadan hançerin biraz üstünde tuttu.

Tatmin olduğunda tekrar doğruldu ve kalabalığa ilan etti, “Bu, gerçekten de Olden Hançeri!”

Trina onun önüne geçti. “Ve onu ben sahipleneceğim!”

Derhal kalabalığı ittirerek ilerlemeye başladım. Diğer adaylarla birlikte Trina da hançeri sahiplenmeyi deneme hakkına sahipti ama diğer Halderianların bunun adil bir süreç olduğunu düşünmesi gerekiyordu. Yoksa asla Koraklara katılmazlardı.

“Bize Olden Hançeri’ni o getirdi.” Thorne’un gülümsemesi gergin ve zorakiydi. Herkes sesindeki isteksizliği algılayabiliyordu. “Bu kız büyük riske girerek Olden Hançeri’ni buraya getirdi. Onu sahiplenmeyi denemesi için ilk olarak ona şans vereceğiz.”

Sahneye yaklaştıkça iyice kalabalıklaşan Halderianlar arasında kayboldum. Bu yüzden Trina’yı zar zor görebiliyordum ama, “Size kendimi tanıtmama izin verin. Annemin tutuklanmasından kısa süre önce bir Halderian kampında doğdum ve bazılarıңызla birlikte büyüdüm. Adım...” diye başlayan konuşmasını duyabiliyordum.

“Adın Trinal” diye bağırdı kalabalık içinden bir kadın. “Hükümdarlık âşığı baban yüzünden sürülmüştün. Baban Endrick adına savaşan biriydi!”

“Baban bize ihanet etti!” diye bağırdı bir adam. “Bir hainin kızının hançeri sahiplenmeyi denemesine ne hakla izin veriliyor?”

Trina tiz sesini yükseltti. “Çünkü hançeri ilk defa sahiplenen kişi o hainin karısıydı! Risha Halderian annemdi. Onun onurunu korumak adına ben de bir savaşçı olarak eğitim gördüm. Endrick’in karanlık güçlerini ve stratejilerini iyi biliyorum. Endreanların sonuncusunu, Lord Endrick’i öldüreceğim!”

Kalabalıktan yuhalama sesleri yükseldi ve birileri sahneye birkaç taş fırlattı. Trina taşlardan kaçındı ve sahnenin gerilerine doğru çekildi.

“Bir Korak’sın sen,” dedi bir başka adam. “Hakkımız olan tahtı elimizden çalmak istiyorsun!”

“Bir Korak olmaktan gurur duyuyorum,” dedi Trina. “Siz hepimiz burada güvenli bir şekilde saklanmayı tercih ederken, ben Lord Endrick’le savaşıyor hayatumu risk attım. Ama Halderian kanımı da asla unutmadım.”

“Ya Hükümdarlık kanın?” diye bağırdı bir başkası. “Bir Dallisor’dan daha güvenilir değilsin sen.”

“Bu akşam aramızda bir Dallisor var!” Tenger’in sesine döndüm ve Kestra’nın kolunu kavramış olduğunu gördüm. Kestra’nın yüzü öfkeyle kararmıştı. Tenger yanlış bir hareket yapmaya niyetlenirse, Kestra’nın yanına vaktinde yetişebilmem mümkün değildi. Nasıl bir muhafızdım ama.

Tenger, Kestra’yı kalabalığın içine ittirdi. Çoğu kişi daha şimdiden Kestra’nın adını mırıldanıyordu. Kestra, Tenger’e karşı koymaya çalışmıyor ve gözlerini Trina’dan ayırmıyordu. İşte şimdi anlamıştım. Kestra yakalanmak istemişti. Trina’ya yakınlaşabilmek için sahneye götürülmek istemişti.

Ama planı geri tepecekti.

“O bir Dallisor kızı değil!” diye bağırdı bir kadın. “Onun hakkındaki gerçeği biliyorum. Bu kız düşmanlarımızın kanını taşıyor. O bir Endrean!”

Bu kesinlikle sıradan bir bilgi değildi. Kalabalıktan yükselen ilk haykırışları, ayağa fırlayarak öfkesini Kestra veya Trina’ya yönelten insanlar izledi. Durum hızla lince doğru gidiyordu. Kestra ise hâlâ sırtı dik bir şekilde durmuş, dudağını ısırırken herhangi birinin sahneye fırlayıp fırlamayacağını görmek için etrafa bakınıyordu.

Tenger’in şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Kestra’ya bakakaldı ve sonra yüzüne aniden buz gibi bir ifade yerleşti. Belli ki daha önceden Kestra’nın aslında kim olduğunu biliyordu ama şimdi öğren-

diğine göre Koraklar ve Endreanlara dair ettikleri yeminler aklına gelmişti.

“Endrean’ı öldürün!” diye bağırdı biri.

“Hayır!” Thorne sahnenin ortasına adım attı ve ellerini kollarını sallayarak herkesin dikkatini üstünde toplamaya çalıştı. “Sizi üç sene önce de uyarmıştım. Bu kız bize başka kimseden alamayacağımız türden bir katkı sağlayacak. Ona ihtiyacımız var!”

Ama sesi kalabalığın öfkesi arasında kaybolup gitmişti. Tenger, Kestra’nın boynuna bir bıçak dayadı ve kalabalığın dileğini sere-moniden önce mi yoksa sonra mı yerine getirmesi gerektiğine karar vermeye çalışıyormuş gibi etrafına bakındı.

Kalabalığın haykırışı giderek yükseldi ve artık başka bir şey duyamaz oldum. “Endrean’ı öldürün. Endrean’ı öldürün.”

• KIRK YEDİ •

K E S T R A

Başımı ne kadar geriye atarsam atayım, Tenger'in bıçağı her hareketimle birlikte etime daha çok gömülüyordu. Kolumu öyle sıkı tutmuştu ki elimi hissedemiyordum. Beni gerçekten öldürmek istediğinden şüpheliydim ama Halderianlar bu haykırışlara devam ederse, bunu yapabilirdi de. Halderianlara göre benim varlığım bile üç yıl önce icabına bakılmış olması gereken bir haksızlıktı. Tenger onların isteğini yerine getirirse, iki grup arasındaki bağı da sağlamlaştırmış olurdu. Bunu herkesten daha iyi biliyordu.

Thorne çok uzakta değildi ama bana üç sene öncekinden daha fazla yardım edebilecekmiş gibi de görünmüyordu. Ayrıca daha büyük bir sorunum vardı: Trina ve Olden Hançeri.

Trina hançerin başında durmuştu ve dikkatlerin artık onun üzerinde olmamasına duyduğu öfke yüzünden okunuyordu. Ama bunu değiştirmeye niyetliydi.

"Bekle, yüzbaşı," dedi Trina. "Önce Olden Hançeri'ni sahiplenmememe izin ver. Sonra Kestra'nın icabına ben bakacağım ve bununla birlikte Halderianlara olan sadakatim de kanıtlanmış olacak."

Tenger'in boynumdaki bıçağının baskısı azaldı ama beni dizlerimin üzerine çökmeye zorladı ve bir elini omzuma gömdü. "Senin kim olduğundan haberim olsaydı, Endrean, asla buraya kadar gelmiş olamazdın," diye mırıldandı.

Eh. Bu en azından biraz iç rahatlatıcıydı. Beni Tenger yerine Trina öldürecekti ve bunu, eline almak için yeterli vasma sahip olmadığı hançeri sahiplendikten sonra yapacaktı. En azından ülkemi sürükleyeceği kargaşayı görmek için hayatta olmayacaktım.

Antora hâlâ benim ülkemdi ve öyle kalmasını istediğimi fark edince gerçekten şaşırdım. Ülkeme ihanet mi etmiştim? Yoksa ülkem mi bana ihanet etmişti? Burada Antora'nın bir düşmanı olarak mı can verecektim yoksa onun için hayatını feda eden biri olarak mı?

Ölümümü isteyen haykırıışların arasından tekrar Thorne'un sesi yükseldi. "Dostlarım, bu deliliğe bir son verin! Kestra bizim son umudumuz! O..."

"Hayır. Son umudunuz *benim!*" diye bağırdı Trina. "Risha Halderian'ın kızı, Olden Hançeri'nin vârisi ve Vasilolan benim! Bu an bana ait!"

Tenger'in başıyla onaylamasının ardından Trina dikkatini tekrar hançere çevirdi. Kalabalık da dikkatini ona yönlendirdi. Herkes, Trina elini uzattığında neler olacağını görmek istiyordu.

Trina hançere dokunmadan hemen önce Thorne, "Bekle!" diye haykırdı.

Trina dondu kaldı ama elini de geri çekmedi. "Neden?"

"Yanlış bir şeyler var," dedi Thorne. "Bunca Halderian'ın arasındayken hançerin hafif bir ışık saçıyor olması gerekirdi. Sahiplenilmeye duyduğu hevesle belki de."

Trina elini geri çekti. "Bu gerçek Olden Hançeri. Buna yemin ederim."

"Sana inanıyorum," dedi Thorne, Trina'ya. "Olden Hançeri'ne dair tanımlara uyuyor ve Risha'nın bıçağını son gördüğümüzde üstünde yer alan çizikler bile bu hançerdekilerle uyumlu. Ne var ki Vasilolan'ın yakınlığıyla bile hafifçe parlaması gerektiğinden eminiz."

Tenger öne doğru eğildi ve hançere parlamasını emredermiş gibi bir bakış attı. Ne kadar dikkatle bakarsa baksın, büyü bir

hançerin onun kafasından geçenleri umursamasını sağlayabileceğinden şüpheliydim.

“Belki de Trina onu bozmuştur,” diye mırıldandım.

“Bu kız bir sahtekâr,” diye bağırdı bir kadın. “Trina Halderian, Olden Hançeri’ni hak etmiyor!”

“Hayır!” diye bağırdı Trina. “Vasilolan benim! Bunu size kanıtlayacağım!”

Elini hançerin kabzasına koyup hemen geri çekti, buna rağmen tekrar kabzayı kavradı ve yüzü ânında acıyla buruştu. Canının nasıl yandığını çok iyi biliyordum ve buna rağmen hançeri bırakmayı reddetti. Bu acı bir uyarıydı: Ya kabzayı bırakacak ya da ölecekti.

“Bu bana ait!” diye bağırdı Trina. Muzaffer olanların yaptığı gibi hançeri kaldırıp başının üstünde tutmak istedi ama hançer masadan ayrılmayı reddetti. Parmağımı avucumda gezdirdim. Yanık izi biraz daha solmuştu ama asla tam olarak ortadan kaybolmayacaktı.

Şimdi hançer onu da yakıyordu. Onu reddediyordu. Annesinin kim olduğu düşünülürse, Trina nasıl gerçekten de Vasilolan *olamaz* diye merak ettim.

“Hain kanı onu öldürüyor!” diye bağırdı izleyicilerden biri.

“Bu hançeri ben sahipleneceğim!” Bir şekilde hâlâ konuşabiliyor olsa da Trina dizlerinin üzerine çökmüştü ve yüzü acıyla buruşmuştu. “Düşünmüştüm ki... anlamıyorum...”

Simon sahneye fırladı ve bana şöyle bir baktıktan sonra gözlerini Trina’ya çevirdi. “Bırak onu!”

Tenger arkamdan söz aldı. “Sahiplenmen biraz zaman alabilir, Trina. Güçlü ol.”

“İşe yarıyor!” diye haykırdı Trina. “Başarmak üzereyim!”

Hayır, ölmek üzereydi. Yüzü kül rengini almıştı ve gözleri de içeri doğru çökmüştü. Neden bırakmıyordu?

Biri Düşecek.

Zindanlardayken kehanetin üçüncü dizesinin Endrick’e işaret ettiğini düşünmüştük. Ama hatalıydık. Dize Trina’dan bahsediyordu. O hançeri bırakmazsa yakında can verecekti.

Kalabalık onu açıkça reddeden hançeri bırakmadığı için endişelenmiş ve öfkelenmişti. İzleyiciler arasından bazılarının kılıçlarını çektiğini gördüm.

Ama adil konuşmak gerekirse, o kılıçların asıl hedefi ben de olabilirdim. Onlara göre asıl düşman bendim. Trina'ya duydukları düşmanlıktan çok daha fazlasını bana karşı duyuyorlardı.

Simon, Trina'yı sırtından kavradı ama Trina ondan kaçınarak hançerin kontrolünü Simon'a bırakmayı reddetti. Simon'ın dikkatli olması gerekiyordu yoksa hançer onun da canını yakabilirdi. Bedenin daha fazla hasarı kaldırabileceğinden şüpheliydim.

Tenger beni unutarak Simon ile Trina arasındaki mücadeleye daldı. Ânında baldırına gizlediğim bıçağa uzandım. Tenger'in beni yakalamasına izin vermeden önce kalabalıkta dikkati dağınık bir adamdan çalmıştım bu bıçağı. Bıçağı elime alır almaz Tenger'in sağlam bacağına doğru bir hamle yaptım ve bıçağı baldırına sapladım.

Tenger yerde yuvarlanarak uzaklaştı ve elini yarasının üzerine koydu. Simon ise kollarını Trina'nın omuzlarına sarmıştı. "Olden Hançeri'ni bırak!" diye bağırdı. "Kendi iyiliğin için bırak onu, Trina, yoksa seni durdurmak zorunda kalacağım!"

Trina biraz daha güçlü olsaydı eminim ki hançeri kavrayışını gevşetmezdi bile. Ama artık elinde olmasa da onu bırakmak zorunda kalmıştı. Hançeri bıraktığı anda bilincini kaybederek yere yığıldı.

Olden Hançeri yere düştü. Trina'nın yanındaki Simon'ın hemen önüne doğru yuvarlandı. Thorne da onların yanındaydı. Tenger ise sahnenin uzaktaki bir köşesinde bekliyordu. Yavaşça doğruldum. Kalabalığa tamamen sessizlik çökmüştü. Kimse şimdi ne yapılması gerektiğinden emin değildi.

Biri Mağlup Edecek.

Trina ve Tenger'in ikisi de bu sözlerin hücre duvarına Risha tarafından kazındığını ve Trina'dan bahsettiğini düşünmüştü. Ama bu doğru değildi.

Aniden tüm parçalar aklımda yerine oturdu. Annem, Endreanların sonuncusu Lord Endrick'e ihanet etmiş ve Olden Hançeri'ni çaldıktan sonra hücreye o sözleri kendisi kazımişti.

Anaya, Risha Halderian'ın hizmetkârı değildi. Tam tersiydi.

Olden Hançeri'ni annem sahiplenmişti.

Annem Vasıloğlu'du.

Ve duvara kazındığı o sözler kendisiyle ilgili değildi. O kendi kaderini iyi biliyordu. Son günlerinde durmaksızın düşündüğü tek insan kim olabilirdi?

Henüz yeni doğmuş kızı.

Ben.

Bu imkânsızdı.

Kalabalığın bağırışları arasında Thorne kulağıma, "Olden Hançeri'nin önceden parlamamış olmasının bir sebebi var," diye fısıldadı. "Çünkü çoktan sahiplenildi."

Bunu reddetmeye çalıştım ama Thorne'un geri adım atmaya hiç niyeti olmadığını ortaya koyan bakışları karşısında kendimi aniden rahatsız hissettim. "Ben değildim. Ben ona dokunduğumda parlamadı."

"Ama ona dokundun?"

"Elimi yaktı. Beni reddetti."

Thorne elimi aldı ve başparmağını hafifçe yanığın üstünde gezdirdi. "Olden Hançeri seni reddetmiş olsaydı, leydim, şu anda ölmüş olurdun. Onu sahiplendin sen."

"Hayır. Ben bir Endrean'ım. Annem..."

"Evet, çocuğum. Ama baban kim?"

Cevap birden aklıma belirdi ve içimi ânında bir sıcaklık... ve acıyla doldurdu. Henry Dallisor beni hep tehdit etmiş, kendinden uzaklaştırmış, hor görmüşken başka biri beni eğitmiş, bildiklerini öğretmiş ve beni güvende tutmuştu. Beni bir babanın sevmesi gerektiği gibi sevmiş, aslında kim olduğunu kelimelerle ifade etmese bile davranışlarıyla hep anlatmıştı.

"Darrow," diye fısıldadım.

“Halderian bir baban ve Lord Endrick’ten hançeri çalmak için hayatını feda eden Endrean bir annen var. Seni neden üç sene önce buraya getirmeye çalıştığımı sanıyorsun? Vasilolan en başından beri senden başkası olamazdı.”

Ne diyeceğimi bilemeyerek başımı iki yana salladım. “Bunu istemiyorum.”

“Ama kabul edecek misin?”

Etmeli miydim? Birinin Lord Endrick’i alaşağı etmesi gerekiyordu. Biri Hükümdarlık’ın Antora üstündeki ezici yönetimini ortadan kaldırmalıydı. Bu âna gelene dek bile çok şey kaybetmiştim. Önümde uzanan bu zorlu görev boyunca daha neleri kaybedebilirdim?

Her şeyi. Bütün bunlar sonlanmadan önce, her şeyi kaybetme riskim vardı. Ama bu, arkama bakmadan dönüp gidebileceğim anlamına da gelmiyordu.

Avucuma baktım, elimi yumruk yaptım ve sonra Olden Hançeri’ni almak üzere birkaç adım attım. Hançeri kendimden emin bir şekilde kavradım. Bu sefer beni reddetmedi.

Hançerin keskin tarafı güneş gibi parlamaya başladı. O kadar parlaktı ki gözlerimi yakıyordu. Herhangi bir acı, yanma hissi duymadım ve sadece hançerden koluma uzanan, onu benim ruhumla birleştiren bir sıcaklık hissettim. Etrafımdaki her şey sessizliğe bürünmüştü. Gözlerim hançerden başka bir şey göremediği hâlde bu sessizliğin farkındaydım.

Benim hançerim.

Olden Hançeri artık benimdi. Onu sahiplenmiştim.

Bunun farkındalığıyla, hançeri iki elimle kavradım ve başımın üstüne kaldırdım. Parıltısı sönene kadar da bu şekilde tuttum. Hançerin ışığı söndüğünde gözlerim tekrar normal ışığa alıştı ve kasabalıları tekrar görebildim. Herkesin ayağa kalmış olduğunu ve benim şerefime sağ ellerini göğüslerinin üstüne yerleştirmiş olduklarını fark ettim.

“Vasilolan sensin,” diye fısıldadı Thorne.

Biri Mağlup Edecek, yazmıştı annem. Kendisinden bahsetmemişti çünkü o zindanlara asla dönemeyeceğini biliyordu. Onunla aynı sonu paylaşan Risha'dan da bahsetmemişti. Bunu ne kadar isterse istesin, Risha'nın kızıdan da bahsetmemişti. O zindan duvarına kazınanlar Anaya'nın sözleriydi. Lord Endrick'e boyun eğmiş bir evin altındaki zindanlardan, Antora'nın düşmanlarının tam ortasından bir Vasılo'ya ortaya çıkacak ve düşmanın hâkimiyetine son verecekti.

Annem o sözlerle beni kastetmişti.

• KIRK SEKİZ •

SIMON

Az önce gördüklerime inanamıyor, inanmak istemiyordum. Parıltı sona erdiğinde Kestra, Olden Hançeri'ni indirdi. Hayata meydan okur gibi gözleri kararlılıkla ileri doğru bakıyordu ve çenesini sıkıyordu. Buna rağmen onu daha önce korku içindeyken görmüştüm ve bunu saklamak için ne kadar çabalasa da o anda da korku içindeydi. Halderianlar da benzer bir kararsızlıkla onu izliyorlardı. Çok kısa bir süre önce ölmesi için tezahüratlar attıkları bu kız, artık onları kurtarabilecek, insanların tekrar güç kazanmalarını sağlayabilecek tek kişi hâline gelmişti.

Onun insanları.

Lord Endrick ve Endreanların da onun insanlarından olması gibi. Kestra'nın kendi kanı, kendi içinde bir savaşa gitmek üzereydi.

Thorne bir adım öne çıktı. "İlk görevini biliyorsun, leydim. İnsanlar senin bir sonraki hükümdarımızı seçmeni istiyor."

Biri Hükmedecek.

Tenger yanımda yarasıyla ilgileniyordu. Kestra'ya ölümcül bir bakış attı ama Kestra onun farkına varmadı.

Trina, Tenger'in yanında yerde yatıyordu ve bilinci yerinde değildi. Uyandığı zaman karşılaşacağı sürpriz, onun için fazlasıyla acı verici olacaktı.

Kestra yüzünü bana çevirdi. Dövüştüğüm sırada üstüm başım

dağılmış, bir çizmem ayağımdan fırlamış, gömleğim pantolonumdan çıkmış ve kılıcımın kabzasının üstüne düşmüştü. Onun sessiz sorusuna karşılık olarak, tüm ciddiyetimle başımı iki yana salladım. Başıyla hafifçe onayladıktan sonra yüzünü tekrar kalabalığa çevirdi.

“Taht için seçimimi kendi belirlediğim bir anda açıklayacağım,” dedi.

“Pekâlâ, leydim.” Thorne onun hançeri tutan elini kavradı ve yukarı doğru kaldırdıktan sonra kalabalığa seslendi, “Dostlarım, Vasilolan’ın, Antora krallığını kurtarıp Halderianları Kızıl Taht’a yeniden geçirecek olan kişinin sözlerine kulak verin.”

Kalabalıktan kararsız ve temkinli bir ses yükseldi. Kestra hançeri elinde tutuyor olabilirdi ama onun kim olduğunu unutmamışlardı. Kestra’nın yanına gitmeye davrandım. Kalabalık sakinleştikten sonra onu bir kenara çekip konuşabilir ve kafamdakileri açıklayabilirdim.

Ama bu mümkün olmadı. Thorne kasten aramıza girdi. “Benimle gelmelisin, leydim. Geceyi geçirebileceğin güvenli bir yer biliyorum.”

“Güvenli bir yer mi?” diye sordum. Bu adam onun kaçırılmasından sorumlu kişiydi ve şimdi ona güvenmemizi mi bekliyordu? “Eğer o Vasilolan’sa...”

“O Vasilolan. Hayatta kaldığı sürece,” dedi Thorne. “Ama insanların Dallisor olarak yetiştirilmiş bir Endrean kızına güvenmeyecektir. Bazıları onu öldürerek hançeri sahiplenebileceklerine inanacaktır.” İzleyicilere doğru işaret etti. İzleyiciler şimdiden Kestra’nın adını mırıldanıyorlardı ve sesleri kulağa pek arkadaş canlısı gelmiyordu. “Onu zamanla kabul edeceklerdir ama bu akşam değil.”

“Hiçbir zaman etmeyecekler.” Kestra dudağını ısırды ve tekrar etrafına duvarlar ördü. En azından bu sefer onu anlıyordum. Kendi kanından olan son insanı öldürmek ve senin de ölmeni isteyen insanları kurtarmak için böyle bir sorumluluk üstlenmenin nasıl bir his olduğunu tahmin bile edemezdim.

“O nereye giderse, ben de oraya giderim.” Tekrar Kestra’nın yanına geçmeye davrandım ama Thorne onu geride tuttu.

“Onunla biz ilgileniriz,” dedi Thorne. “Kestra artık senin sorumluluğunda değil.”

Hepsi bu kadardı işte. Kestra götürülmeden önce veda etme fırsatı bile yakalayamadı. Sonra Tenger yanıma geldi ve bana Trina’yı güvenli bir yere götürmesine yardım etmemi emretti. Emrine uydum ama bunu yüzbaşı için değil Trina için yaptım. Trina’yı kollarıma alırken bile aklım Kestra’daydı ve ne durumda olduğunu merak ediyordum. Kestra’ya tutunmak bir duman bulutuna tutunmak kadar imkânsızdı. Ama yine de bunu denemem gerekiyordu.

Sadece dört gün içinde düşmanımın şımarık kızı olmaktan çıkıp güvenmeye zorlandığımız bir klanın tek umudu hâline gelmişti. Bundan daha da kötüsü, ölümsüz bir hükümdarı alt etme sorumluluğunu üstlenmiş olmasıydı. Bunu nasıl başarabilirdi ki?

KESTRA’YI TEKRAR bulduğumda sabahın oldukça erken saatleriydi. Muhtemelen Halderianların ona verdiği bir atın üstündeydi. At güçlü bir fiziği ve siyah yelesi olan kahverengi bir süvari atıydı. Kestra’ya iyi hizmet edecekti.

Kestra’nın saçları yıkanıp örülmüştü. Üzerinde de buraya geldiğinde üstünde olan paçavralardan çok daha iyi bir kıyafet vardı. Ona tam uyan bir binici pantolonunun üstüne sıcak tutması için kalın bir etek geçirmişti. Giysileri Dallisorlara özgü canlı renklerden yoksundu ama bu sadelik onun kutsal görevine daha çok yakışıyordu. Belindeki gevşek kemerin bir yanına basit bir kılıçla kını, diğer yanına ise Olden Hançeri yerleştirilmişti.

Ona tekrar selam vermeye bile zor cesaret edebildim. Kalbimi ele geçiren ve aklımdan çıkmayan o kızdı bu. Ama buna rağmen birden bir yabancı olmuştu sanki. Ne yapmam, ona ne söylemem veya ondan ne beklemem gerektiğini bilmiyordum.

Ben ona bir şey söyleyemeden önce yüzünü bana çevirdi ve gülümsemesinde temkinli bir ifade vardı. “Başında sargı yok?”

“Ben iyiyim.”

Tenger'in taşla vurduğu noktayı kontrol etmek için saçlarımı araladı ve sonra elini indirdi. O da benim gibi garip hisler içindeydi.

"Senin için endişelendim," diye fısıldadı.

Benim onun için duyduğum endişeyle boy ölçüşemezdi tabii. Ama bunu ona nasıl söyleyebilirdim? Güvende olup olmadığından bile emin değilken, dün akşam gözüme bir dakika bile uyku girmediğini ona nasıl anlatabilirdim?

Kestra atının yelesini okşadı. "Adı Gölge. Ellerindeki en iyi at bu."

"Güzel." Onunla konuşmak çamur dolu bir havuzda yüzmek gibiydi. "Bu güzel, sanırım."

Kestra gülümsedi. "Halderianlar atların yerine koymak için kaplanları eğitiyor. Savaşta Hükümdarlık'ın oropodlarıyla başa çıkmanın en iyi yolunun bu olduğuna inanıyorlar."

İşte bu dikkatimi çekmişti. "Kapanlar mı? Ciddi misin sen?"

"Büyüttükleri son jenerasyonun binicilerini yemeyeceğini umuyorlar... En azından bu kez. Bana da bir tane teklif ettiler ama ayrıntıları da halledene kadar bir atla idare edeceğimi söyledim."

Genişçe gülümsedim ama gülümsemem hızla soldu. "Darrow seninle gurur duyardı, Kes. *Baban* seninle gurur duyardı."

Gözleri bir o yana bir bu yana bakındı. "Neden bana bir şey söylemedi? Bunun için yüzlerce fırsat geçmişti eline."

Darrow'un sebeplerini iyi anlıyordum ama Kestra'nın anlayabileceğinden şüpheliydim. Darrow ona gerçeği söylemiş olsaydı, onu Vasilolan'ın yükümlülükleri altında bırakmış olacaktı. Darrow onu... bu andan kurtarmaya çalışmıştı.

Kestra üzüntüsünü bir süreliğine bir kenara bırakıp omuz silkti. "Trina nasıl?"

"Tenger onu Korakların yanına geri götürecektir. Loelle'nin kalıcı bir hasarı önleyebileceğini umuyoruz. Trina seninle konuşmak istiyor."

"Hayır. Kesinlikle olmaz."

“Leydim?” Tenger arkamızdan yaklaşmıştı ve Trina da yanındaydı. Tenger’in bacağı Kestra’nın dün akşam kestiği yerden sargılanmıştı. Trina’nın elleri de sargılıydı ve yüzü kül gibiydi. Ama ikisinin de geçirdiği en büyük değişim pek gözle görülebilecek cinsten değildi. İkisi de... alçakgönüllüydü.

Kestra’nın gözleri bir Tenger’e bir Trina’ya çevrildi ama yüzünde herhangi bir değişim olmadı. Sessiz kaldı.

Tenger ileri doğru temkinli bir adım attı. “Senin aslında kim olduğunu bilseydim, hançeri sahiplenmen için yardım ederdim.”

Eder miydi? Ben bundan pek emin değildim ama Kestra da henüz bir cevap vermemişti.

Tenger, “Dün akşam için özür dilemeyeceğim ama baban için üzgün olduğumu tekrar söylemek istiyorum. Darrow’un ölmesini asla istemedik,” diye devam etti.

Koraklar arasında geçirdiğim tüm süre boyunca Tenger’in herhangi bir şey için özür dilediğini duymamıştım. Özürleri zayıflık olarak kabul eder ve Koraklar arasında zayıflığa tolerans göstermezdi. Yani bu sözleri, Kestra’yı kendi tarafına çekmek için yaptığı hesabın bir parçası olarak söylüyor olmalıydı. Onu kendi tarafına çekmeye gerçekten ihtiyacı vardı.

“Ama beni öldürmeyi amaçlamıştın,” dedi Kestra yüz ifadesine uygun duygusuz bir sesle. “İkiniz de bunu istediniz.”

“Benim öyle bir amacım yoktu,” dedi Trina. “Yüzbaşı Tenger’e bana bırakmasını söyledim çünkü hayatını bağışlamayı planlıyordum.”

Kestra buna bir tepki vermedi ama ben Trina’ya inanmıştım. Kestra’ya zarar vermek isteseydi, günlerdir eline pek çok fırsat geçmişti.

Kestra’nın sessiz kalmasıyla birlikte Tenger başını eğerek selam verdi. “Koraklar hizmetinde, leydim. Lord Endrick’in hükümdarlığına son verme hedefimize hâlâ bağlıyız. Sen de geri dönmek istersen, Simon, seni aramıza tekrar kabul etmekten mutluluk duyarız.” Bana imalı bir bakış attıktan sonra Trina’yla birlikte yanımdan

uzaklaştı. En azından her zaman söylemiş olduğu şeyi doğrulamıştı: Kim olursa olsun, Vasıloian'a hizmet edecekti.

Onlar gittikten sonra Kestra bana döndü. "Geri dönmek istersen derken ne demek istedi?"

"Koraklardan ayrıldım." Yeri tekmeledim. Bu botlarımın tabanını yıpratmaya başlayan bir alışkanlık hâline gelmişti. "Dün akşamdan sonra, Tenger'in peşinden gitmeye devam edemezdim."

"Şimdi ne yapacaksın?"

"Sana yardım edeceğim elbette."

Bakışları yumuşadı. "Senin rolün bu değil, Simon. İkimiz de bunu iyi biliyoruz."

Yapmak üzere olduğu suçlamaya hazırlık olarak başımı iki yana salladım. "Aklından her ne geçiyorsa..."

"Dün akşam sahneye çıktığında, gömleğin kılıcının kabzasının üstüne sarkmıştı."

"Gömleğim pantolonumdan dışarı çıkmıştı."

"Kılıcının kabzasına sarılı olan bez de gevşemişti. Gömleğini özellikle... bunu kapamak için kabzanın üstüne yerleştirmiştin. Neden?"

Bunu şimdi tartışmak istemiyordum. Daha sonra tartışmak da. "Ben sandığın..."

"Zindanlara sonsuza kadar bağlanmış üç kişi var. Zindandaki kehanet bu üç kişiden bahsediyor."

"*Biri Mağlup Edecek.*" Elimi uzattım ve Kestra'nın serbest kalmış bir tutam saçını kulağının arkasına ittirdim. "Bu sensin. Zindanlarda doğan sen. Üçüncü dize, *Biri Düşecek*, dün akşam Olden Hançeri'ni sahiplenmeye çalışıp başarılı olamayan Trina'dan bahsediyor. O da annesini zindanlarda kaybetti."

"Sen de zindanlardan kaçan ilk kişisin," dedi Kestra. "*Biri Hükmedecek.* Bu sensin, Simon."

Göğsüm endişeyle sıkıştı. "Beni seçme, Kes."

"Seçmeme gerek yok. Sen çoktan seçildin."

Ona bakmayı reddettim ama omuzlarımın hızla inip kalkması-

na engel olamadım. Bir tahminde bulunmuyordu. Bir şekilde, gerçeği biliyordu.

Kestra devam etti, "Halderianların sürülen hükümdarı Kral Gareth'ti. Sen zindanlardan kaçtıktan sonra, Garr adındaki bir adam sana kol kanat gerdi ve seni evladı olarak sahiplendi. Ölümünden önce sana sahip olduğu her şeyi teslim etti: Evini... kılıcını." Gözleri tam bir sükûnetle ve kontrolünü kaybetmeden gözlerimle buluştu. "Mirasını."

"Hayır, bunu kastetmemiş—"

"Çantadaki yüzük... Onun yerine neden annemin yakut kolyesini vermeyi seçtiğimi sanıyorsun? Ayrıca onun kılıcını taşımanın, dün akşam o kılıcı saklamış olmanın sebebi de bu. Halderianların Garr'ın seni kral olarak atadığını bilmesini neden istemiyorsun?"

"Ben kral değilim. Ayrıca damarlarımda bir damla bile Halderian kanı yok!"

"Ona bakarsan ben de düşmanla aynı kanı taşıyan bir Vasılo-
lan'ım. Lord Endrick'e karşı maceramı sonlandırdığımda, seni kral olarak ilan edeceğim. Hazırlanmak için biraz zamanın var ama çok fazla değil. Bu işi elimden geldiğince hızlı sonlandırmaya niyetliyim."

Beni tahta çıkarmaya dair tehditlerini üstümden silkeleyerek yanına sokuldum ve yanağını avucumun içine aldım. Sonsuza kadar avucumun içinde durabilmesini diliyordum. Tahtla hiç ilgilenmediğimi, sadece onunla ilgilendiğimi nasıl anlayamıyordu? Kendini dokunuşuma bıraktı ve elini elimin üstüne koydu. "Bir planın varsa, sana yardım etmeme izin ver," dedim.

"Bunu isterim," diye fısıldadı ve diğer elini enseme koydu. "İstedğim tek şey bu. Ama yalnız devam etmeliyim."

Kaşlarımlı çattım. "Neye yalnız devam etmelisin?"

"Planım işe yararsa, hiçbir şey herkesin tahmin ettiği kadar zorlu olmayacak."

Tekrar atına baktım ve aklımdan geçenleri idrak etmemle birlikte aniden kalbim sıkıştırdı. Anlamıştım. Onu bıraktım ve birkaç

adım geriledim. "Dallisorlara geri mi dönüyorsun? Bana bunun doğru olmadığını söyle!"

"Tenger haklıydı! Endrick'e yaklaşabilmemin tek yolu bul!"

"Ona yaklaştığın son seferinde, elinin hafif bir dokunuşuyla ne-redeyse öldürüyordu seni. Ayrıca ensene de o takip topunu yerleş-tirdi!"

"Evet ama artık bunu biliyorum."

"Başka güçleri de var. Ne olduğunu bile bilmediğin için kendini koruyamayacağın türden güçler!"

"Ama o da benim kim olduğumu bilmiyor. Hâlâ ona yaklaşma şansım var."

"Peki ya sonra? O hançer seni korumayacaktır."

"Doğru. O yüzden korunmak için aklımı kullanacağım. Beni son gördüklerinde boynumda bıçağınla beni zindanlardan dışarı sürüklemiştin. Onlara beni asilerin kampına götürdüğünü söyle-yeceğim."

"Askerlerine bizzat saldırdığın bir kamp mı?"

"Hiçbiri ne yaptığımı söyleyemez. Aralarında sağ kalan yok. Hançerin bende olduğundan ve buraya gelmiş olduğumdan ha-berleri yok. Woodcourt'a tekrar kabul edileceğim."

Daha da büyük bir öfkeyle burnumdan soludum. "Ve ânında o sersem Basil'le evlendirileceksin!"

"Hayır! Henry Dallisor'a karşı geleceğim; evlenmeme dair emri-ni reddedeceğim ve bu konuyu kimseyle konuşmayacağım... Lord Endrick'in kendisi dışında."

Başımı iki yana salladım ve ne kadar çok şeyi riske attığının far-kına varmasını umut ettim. "Hayır, Kes. Bu şekilde olmaz. Başarılı olsan bile Woodcourt'tan tekrar nasıl kaçacaksın? Hem de bu defa yalnızken?"

"Tüm hayatımı orada geçirdim. En azından artık gerçekleri bili-yorum ve bu bana güç verecek. Ve..."

"Ve bir şeyler yanlış giderse, seni kurtarma şansım olmayacak." Sesimi alçalttım ve en azından sesimdeki endişeyi hissedip dikkati-

ni vermesini umdum. "Çok geç olmadan bir şeylerin yanlış gittiğinden bile haberim olmayacak."

Aramızdaki mesafeyi aşarak yanıma sokuldu. Ama bu işe yaramayacaktı. Dikkatimi dağıtmasına izin vermeyecektim. "O zaman hiçbir şeyin yanlış gitmeyeceğinden emin olmam gerekecek." Parmaklarını saçlarıma geçirdi ve orada kaldı. Beni kendine doğru çekti.

Birden dikkatim fazlasıyla dağılmıştı. Gözlerim dudaklarına indi. Aramızda neredeyse hava bile yoktu artık. "Lütfen gitme. Yalnız gitme."

"Her şey sona erdiğinde beni bul," diye fısıldadı. "Beni bulacağına söz ver."

Eğildim ve onu öptüm. Söylemeye cesaret edemediğim sözler yerine sırtındaki elimin, kalbine yaslanmış kalp atışlarımla konuşmasına izin verdim. Dudaklarımızın ikinci teması o kadar yoğundu ki ruhlarımızın birleştiğini hissettim. Öpüşü aklımı tüm düşüncelerden arındırdı. Sadece dünyanın dönmekten vazgeçmesini ve bu ânın sonsuza kadar sürmesini diliyordum. Veya sadece bir dakika kadar. Kollarında tek bir dakika daha kalamaz mıydım? Çünkü daha şimdiden solup gitmeye başlamıştı ve kaçınılmaz olanı engelleyecek kadar büyük bir güçle ona tutunabilmem mümkün değildi.

Son öpüşmemiz fazlasıyla erken son buldu. Yarıda bırakılmış bir şarkı, çekilen ama geri verilemeyen bir nefes. Sonu olmayan bir başlangıçtı bu ama ben bunu... yakında sonlandıracaktım.

İsteksizce birbirimizden ayrıldık ve "Çok geç kalmadan geri dön. Ben, koruyacak kimsesi olmayan bir muhafızım," diye fısıldadım.

"Antora'yı kurtaracağım," dedi. "Sen de ona hükmedeceksin."

"Ancak sen de yanımda olursan." Ona atının dizginlerini uzattım. "Yakında tekrar görüşürüz." O zaman kadar hep onu düşünecektim.

Gölge'nin eyerine geçti, atın boynunu okşadı ve "Geri döneceğim, Simon," dedi.

Kestra öyle bir hızla uzaklaştı ki son sözlerimi duymadı. "Hayır, leydin. Ben hemen arkada olacağım."

TEŞEKKÜRLER

Editörüm Lisa Sandell ve temsilcim Ammi-Joan Paquette olmadan bu kitap asla gerçekleşemezdi. Kitabın bir fikir olarak kafamda oluşmaya başladığı ilk zamanlardan son kontrolüne kadar dikkatleri, yetenekleri ve en önemlisi kararlılıkları sayesinde daha iyi hâle gelmeyen tek bir cümle bile yok.

Bana inandığın ve risk alıp sınırlarımı zorlamaya cesaretlendirdiğin için teşekkürler, Joan. Varlığımın ötesini gören bakışın ve beni olmak istediğim yazara yakınlaştırmak adına bulduğun türlü yöntemler için teşekkürler, Lisa.

Bu delice süreçte beni destekleyen bir ailem olduğu için çok şanslıyım. Bunu sizin desteğiniz, yorumlarınız ve bana duyduğunuz inanç olmadan asla gerçekleştiremezdim. Sabahın dördünde, kelimeler beni hâlâ uykuya teslim etmediğinde gösterdiğin anlayış için sağ ol, Jeff. Kendimi serbest bırakamadığımda üstlendiğin işler için. Ve bana verdiğim tüm enerji dolu içecekler için de. İşte gerçek sevgi bu. Çocuklarıma da teşekkürler. Bir yazar olarak ulaşabileceğim hiçbir başarı, her birinizin büyüyerek birer birey hâline gelmenizle boy ölçüşemez bile.

Bu kitabın dünyaya açılması için Sholastic'teki tüm departmanlarda yorulmak bilmeden çalışan herkese minnettarım. Genç okurların eline güzel kitaplar ulaştırma tutkusuyla çalışan daha iyi bir grup insanla tanışmış olmazdım herhalde. Her birinizle ayrı ayrı çalışmak, benim için bir şerefti.

Son teŖekk r mse size, değerli okurlarım. Bir karakter yazarın aklında bir fikir olarak başlar ve yazılı sayfalarda gelişim gösterir ama siz o sayfaları açıp hikâyenin ortasına dalana kadar hayat bulamaz. Siz okuduğunuz sürece, ben de yazmaya devam edeceğim. TeŖekk rl r. şimdi ve daima.